

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

 SILVERCREST ACADEMY

UNCHAINED SHADOWS

KC KEAN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ZİNCİRSİZ GÖLGELER

KC KEAN

TELİF HAKKI © 2024 KC KEAN

www.authorkckean.com

Featherstone Publishing Ltd tarafından
yayınlanmıştır

Bu kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserinde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkili veya sponsorlu değildir.

Kapak Tasarımcısı - Dark Imaginarium Art

Biçimlendirme Tasarımcısı -

Editör - Encompass Editing Service Düzeltmen -

Sassi Edits

İÇİNDEKİLER

1. [Raven](#)
2. [Brax](#)
3. [Eldon](#)
4. [Raven](#)
5. [Raven](#)
6. [Zane](#)
7. [Raven](#)
8. [Raven](#)
9. [Raven](#)
10. [Raven](#)
11. [Raven](#)
12. [Raven](#)
13. [Eldon](#)
14. [Raven](#)
15. [Raven](#)
16. [Brax](#)
17. [Zane](#)
18. [Raven](#)
19. [Raven](#)
20. [Zane](#)
21. [Raven](#)
22. [Creed](#)
23. [Raven](#)
24. [Raven](#)
25. [Raven](#)
26. [Raven](#)
27. [Raven](#)
28. [Raven](#)
29. [Raven](#)
30. [Raven](#)
31. [Creed](#)

32. [Brax](#)

33. [Raven](#)

34. [Raven](#)

35. [Raven](#)

36. [Raven](#)

[Epilog Son](#)

[Söz](#)

[Ev Arkadaşı El Kitabı](#)

[Teşekkürler Yazar](#)

[Hakkında](#)

[KC KEAN'ın Diğer Eserleri](#)

[Yıkımın Krallığı](#)

*Michael'a,
Bu sana adanmış üçüncü kitap. Lütfen bu kadar nazik, şefkatli ve özverili
olmayı bırakır mısın? Beni duygusal ve aptal gibi gösteriyorsun.
Gerçekten, kendin olduğun ve her zaman ailemize adadığın için teşekkür
ederim.
Kaybolduğum zamanlarda, sen hala kıyıda beni eve yönlendiren deniz
fenerimsin.
Seni seviyorum.*

Şu anda ona nasıl yeterli olabilirim ki? Kendime bile yetemiyorum. – Brax

BİR RAVEN

Yerimde donmuş durumdayım, nefes almakta zorlanıyorum ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğüs kafesim titriyor.

Her şey bir anda hem çok fazla hem de yetersiz.

Kulaklarımda, nabzımın ısrarlı çınlamasının üzerinde damlayan suyun sesi yankılanıyor, ama dönüp bakamıyorum. Ayaklarımda altındaki zeminin hafifçe gürlediğini hissedebiliyorum, ama yine de olduğum yere yapışıp kalmış durumdayım.

Brax omzumu sıkıyor, dudaklarında benim adım var, ama bu ses zihnime yeterince nüfuz etmiyor ve benden bir tepki alamıyor.

Yapamıyorum.

Gözlerimi onlardan

ayırıyorum. Gözlerimi

kırmaya bile cesaret

edemiyorum. Yapamıyorum.

Dünyam bölünmüş durumda. Hareket etmeyi reddeden bir bariyerle bölünmüş. Her şey etrafımda çöküyor ve ben çaresizce bakakalıyorum.

"Raven," diye tekrarlıyor Brax ve ben hafifçe başımı sallıyorum. Görmüyor mu? Anlamıyor mu? O da benim kadar iyi biliyor şu anda neler olduğunu.

"Raven!" Adım tekrar söyleniyor, ama bu sefer Zane söylüyor. O bana uzanıp omzumu sıkamıyor, elimi tutamıyor, hatta alnımı öpemiyor.

Hayır.

Bunların hiçbirini yapamaz.

Yanında duran Eldon ve Creed de yapamaz.

"Raven, gitmelisin," diyor Eldon, gözlerindeki ciddi bakış ruhumu yakıyor, beni o anda eritecekmiş gibi.

"Nereye gideyim?" diye soruyorum, sesim boğuk, tüm vücudum bastırılmış adrenalinle titriyor.

"Buradan başka herhangi bir yere, Küçük Kuş," diye cevaplar, benim lakabım kalbimi bir derece ısıtır, sonra onun söylediklerini hatırlarım.

Eğer gidersem, onlar benimle gelemezler. Hala Gölgelel Diyarı'na açılan geçidin diğler tarafında duruyorlarsa, bu mümkün olmaz. Bu mümkün değıl ve kesinlikle benim planlarım arasında da yok.

"Siz olmadan hiçbir yere gitmiyorum. Hiçbiriniz olmadan," diye açıklığa kavuşturuyorum, Eldon'dan Zane'e, sonra Creed'e bakarak.

Çok fazla şey çok hızlı oldu ve bir kez daha, gerçekliğime dehşetle bakakaldım. Zamana ihtiyacım var, düşünmek için bir an, lanet olası bir zaman makinesi, böylece kapıdan hiç geçmeyelim.

Siktir.

"Raven, şu anda gerçekten bir seçeneğın yok," diye mırıldanır Creed. Onu neredeyse duymuyorum, ama beynim dudaklarından çıkan her acı verici heceyi algılıyor.

"Bunu nasıl söyleyebilirsin? Benden nasıl öylece gitmemi isteyebilirsin?" diye bağııyorum, öfkem aslında ona yönelik değıl, ama yine de o bunun yükünü üstleniyor. Creed ilk başta cevap vermiyor. Bakışları soluma kayıyor ve Brax'a dönüp durumu kontrol altına almasını istediğini anlıyorum. Siktir et. "Henüz bir çözüm yolu aramadık bile. Hiçbir şey denemedik. Önce bunu yapalım, sonra başka seçenek kalmazsa, geri dönüp senin yanına geliriz."

Burun deliklerim genişler, omurgam gerilir, bana karşı çıkabilecekleri her türlü argümana hazır olurum, ama şaşırtıcı bir şekilde, hiçbirini henüz benim öfkemin seviyesine ulaşmaya hazır görünmüyor.

"Dove," diye başlıyor Zane ve ben hemen ona keskin bir bakış atıyorum. Bu duruma olumlu bir şey katmasa iyi olur, yoksa o da benim kara listeme girer. "Ne yapabileceğimizi bilmiyorum. Bu kapının kemerleri arasında asılı duran perde bir milim bile kıpırdamıyor." Ellerini kaldırıp tüm gücüyle bastırır, hatta bir fark yaratır mı diye kolunu görünmez hale getirir, ama bir şey olmaz.

"Ateş," diye mırıldanıyorum, vücudum hala titrerken Eldon'a bakıyorum. Neyse ki, ateş topum beni yatıştırıyor ve aramızda asılı duran perdeye bir alev topu gönderiyor, ama hiçbir şey olmaması sürpriz değıl. "Brax'ın annesi nerede? Lütfen ona sorun," diye yalvarırım ve onlara doğru küçük bir adım atarım, ama bizi ayıran görünmez bariyer tarafından hızla durdurulurum. "Neden geri giremiyorum?" diye bağıırım, öfke içimi yakarken elimi havada sallarım, ama karşımda sadece sağlam bir duvar vardır.

"Yakınlarda içeri girmesi yasak olan insanlar olmalı." Adamlarımın bir adım arkasında duran Brax'ın annesine dönüyorum, gözlerinin arasında derin bir kaş çatma beliriyor.

"Bu ne demek? Zane, Creed ve Eldon'un geçmesine izin vermemeliydi," diye homurdanır Brax, annesine bakarak arkamda belirir.

Yavaşça başını sallar, bir anlığına bakışları yere düşer, sonra tekrar oğluna bakar. "Brax, keşke tüm bunlar o kadar kolay olsaydı, ama değil."

"O zaman bize açıklayın. Lütfen," diye yalvarırım, gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırarak.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," diye cevaplar, sözlerinin ağırlığı göğsümü sıkıştırır.

"Nerden olursa olsun, lütfen, bize yardım et."

Yanına bakıyor, muhtemelen Brax'ın babasından destek arıyor, ama onu göremiyorum. "Kapı sadece layık gördüklerine açılır. Çevresindeki herkesin büyüüne dokunur ve hissettiklerinden hoşlanmazsa, perdeyi sıkılaştırır ya da tamamen kaybolur."

"Nasıl var olur?" Brax soruyor, ben ise annesine bakakalıyorum.

"Kesin kökenini bilmiyorum, ama bu hayatta cevaplayamadığım çok şey var oğlum, ve uzun zamandır araştırıyorum."

"Bu ne anlama geliyor?" diye karşılık verir, kaşlarını çatarak elini belime koyar ve beni koruyucu bir tavırla kendine doğru çeker.

"Monarşi'deki görevimiz her zaman buydu, Brax. Şimdi bile, perdenin öbür tarafında, Gölgeler Diyarı'nda saklanarak. Her yerde bilgi var ve biz araştırmacıyız."

Sözlerinde beni duraklatan bir şey var.

"Araştırmacılar mı?" diye sorarım, gözlerine bakarak. "Anlamadım?"

"Araştırmacı *olduğunuzu* söyledin, geçmiş zaman değil, daha önce değil: *şu anda*. Neyi kaçırıyoruz? Neyi söylemiyorsun?" Brax'ın arkamda gerildiğini hissediyorum, annesi bir kez daha kocasına güven ararken gerginlik yeni boyutlara ulaşıyor.

"Gölgeler Diyarı'na açılan geçidi araştırıyorduk."

Sözleri havada asılı kalır, hafif bir çiseleyen yağmur cildimi ıslatırken güneşin üzerime vurduğu hissi gibi bedenimde dans eder, ama bu sefer gökkuşağının çıkmayacağını biliyorum.

"Sen ölmedin. Sen de tuzağa düştün."

Gözleri yere düşüyor ve şaşırtıcı bir şekilde, Zane ona dönüp bakıyor, gerçeklik yerleşirken onu rahatlatmak için omuzlarının arkasını eliyle ovuşturuyor.

"Anne," diye fısıldıyor Brax, nefesi kesilmiş bir halde, ve kalbim onun için acıyor.

"Bütün bu zaman boyunca burada mahsur kaldık, sana geri dönmenin bir yolunu arıyorduk," diye itiraf eder, duyguları onu ele geçirince sesi sonunda çatlar.

"Siktir," diye homurdanır Brax ve ben, arkamda duran onun elini körü körüne tutarım. Elimden geldiğince sıkıca sıkarım, ona burada olduğumu hissettiririm, şu anda bunun onun için kabul etmesi zor bir durum olduğundan eminim.

Uzun zaman geçti. Ailesi olmadan geçen uzun bir zaman ve Creed, Eldon ve Zane'den bu kadar uzun süre uzak kalma ihtimalini düşünmeye dayanamıyorum.

"Yani, peçenin içindeki büyü, çevresinde hoşuna gitmeyen bir şey hissettiği için buraya geri dönemezler," diye tekrarlar Zane ve Brax'ın annesi başını sallar, bir başka acı gerçeği doğrular.

"O zaman neden geri geçebildiler?" diye sorar Eldon, ben ise Brax'ın arkasını kontrol ederek bizimle birlikte başka kimse var mı diye bakarım, ama Ashdale mağaralarının derinliklerinde parıldayan yakutlar ve damlayan su dışında hiçbir şey yoktur.

"Brax daha önce de oradaydı, sanki ölmüş ve..." Annesi, az önce söylediği gerçeğin etkisiyle elini ağzına kapatır.

"Öldüm," diye mırıldanır Brax, parmaklarını belime daha da derin sokarak. "Öldüm ve Raven beni geri getirdi."

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü, sonra anlayışla başını salladı. "O zaman bu her şeyi açıklıyor," dedi, yüzünden akan gözyaşlarını silerek. "Raven bir büyücü ise, gölgelerle olan bağı güçlüdür ve senin daha önce perdenin ötesine geçmiş olman da işini kolaylaştırır," diye ekledi.

Dört adamımın da şimdiye kadar bir noktada ölmüş olsaydı, hepsini geri getirebilirdim ve şu anda hayatım ne kadar kolay olurdu diye düşününce içim parçalandı. O zaman bu artık bir sorun olmazdı.

"Bizi bu tarafta diriltebilir mi?" diye sorar Eldon, düşüncelerimi bir sonraki aşamaya taşıyarak. Hepimiz aynı anda Brax'ın annesine dönüp bakarız, ama yüzündeki ciddi ifade bize cevabı çoktan vermiştir.

"Bu tarafta ölümü bulmak için binlerce farklı yol denedik, ama bu imkansız. Ayrıca, şu anda geri dönmesi mümkün değil. Perde güvenli değil."

Onun sözleriyle ayaklarımın altındaki zemin gürültüyle titrer ve uzaktan gelen mırıldanmalar, bize doğru yaklaşırken sesleri giderek yükselen ayak sesleriyle karışır.

"Geliyorlar," diyor Brax ve ben onun bakışlarını takip ediyorum. Hâlâ bir şey göremiyorum, ama o haklı; artık çok uzun süre yalnız kalmayacağız.

"Gitmelisin Dove. Hemen," diyor Zane, bu sefer daha kararlı bir sesle, kalbim göğsümde sıkışıyor.

Gitmem gerektiğini biliyorum, biliyorum, ama lanet olsun... söylemekle yapmak tamamen farklı şeyler. Bunu yapabilecek miyim, bilmiyorum.

"Raven, gitmeliyiz," diyor Brax, sanki Zane'in sözlerini duymak yeterince zor değilmiş gibi.

Gözlerim kapanır, ruhum durduğum yerde kan kaybederken etrafımdaki dünya karanlığa gömülür. Şu anda sahip olmadığımı bildiğim gücü derinlerde aramak acı verir, ama bir şeyin benzerini bulurum ve tüm gücümle ona tutunurum.

Gitmeliyim. Veda etmeliyim. Sadece şimdilik. Sonsuza kadar değil. Asla sonsuza kadar değil.

Gözlerimi açarak, kol mesafesinin biraz ötesinde duran üç adamıma bakıyorum.

"Her şey yoluna girecek, Dove. Her şeyi halledeceğiz," diye mırıldanıyor Zane, kalbimi ısıtıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Birbirinizi koruyun ve onun pisliklik yaptığı her seferinde bir liste tutun ki sonunda ona ödeşebileyim," diyor Eldon, Brax ile benim aramda parmağını sallayarak ve ağzımın köşesi yukarı kalkıyor.

"Güçlü ol, Raven. Kendin ol, biz de her iki taraftan da çalışıp bu sorunu mümkün olduğunca çabuk çözmeye çalışacağız," diye ekler Creed ve aramızdaki mesafe kalbimi parçalasa da, onların sunduğu gücü alıp onunla kendimi avutuyorum.

Başımı sallayarak omuzlarımı gevşetiyorum ve yanıma gelen Brax ile birlikte bir adım geri atıyorum. Uzun zamandır dilimin ucunda yanan sözlerin bilinmesi, duyulması, tadılması gerekiyor.

Dudaklarım açılır. "Ben..."

Gözlerimin önünde bir hareket ve yeşil bir ışık parlar, sonra kendimi mağara duvarına bakarken bulurum. Aramızdaki kapının kapandığını anlamam bir saniye sürer. Adamlarım gitmiştir.

ama artık orada değildi. Avucumun karşıladığı tek şey, soğuk ve nemli mağaranın taş duvarıydı.

Yeşil yok. Parıldayan zümrütler yok. Umut ışığı yok.

Bir anda parçalanmış gibi, kalbim milyonlarca parçaya ayrılır, dizlerim titrer ve yere düşerim. Ama yere çarpmam, Brax'ın gözetiminde değil. Kollarını belime dolayarak, tek bir hızlı hareketle beni yerden kaldırır.

O beni döndürürken, yüzümü boynuna gömmek için onun kucağına kıvrılıyorum, ama bu, diğerlerinin yaklaştığını duyduğum sesi engellemiyor.

Kendimi toparlamam gerekiyor, hem de çabuk. Hiçbir şey belli etmemeliyim. Ama Eldon, Zane ve Creed'in yokluğu anında fark edilecektir.

Siktir.

"Bunu nasıl yapacağım bilmiyorum," diyorum, hayatım buna bağılıymış gibi Brax'a sarılıyorum.

"Elbette yapacaksın, Shadow. Sen her şeyi bir arada tutan yapıştırıcısın, şu anda bile. Gücün eşsiz ve Eldon, Creed ve Zane için, onları güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapacağımı biliyorum."

"Ve sen," diye nefes alıp, onun bakışlarına karşılık vermek için geriye yaslanıyorum. Biri kahverengi. Biri yeşil. Biri gülümsüyor.

"Ve ben," diye tekrarlar, tekrar düşmeyeceğime emin olunca beni yere indirir.

Ayakkabılarımın tabanı yere değdiği anda, etrafımızda bir gürültü patlak verir. Erikel ve adamları, havada oluşan karanlık bir tünelden çıkarlar. Buraya girdiğimiz yolu atlayıp etraflarındaki her şeyi manipüle ettiklerini görünce şaşkınlıkla ağızım açık kalır.

Öfkem anında tekrar zihnimin ön saflarına yerleşir, bu orospu çocuğuna ve lanet olası takipçilerine karşı serbest bırakılmak için can atar. Karanlık gözleri bana odaklanır ve ben kendimi olabildiğince sakın ve soğukkanlı kalmaya zorlarım.

"Nerede?" diye bağırır, parmağını bana doğru sallayarak bana doğru yaklaşır, kürk pelerini arkasında sürüklenir.

"Nerede ne?"

"Benimle oyun oynama, Raven." Hangi oyundan bahsettiğini anlamaya çalışırken kaşlarım karışır. "Nerede? O?" diye tekrarlar ve birkaç metre ötede durur. Brax, düşmanın görüşümü engellemeden önümde durmak için duruşunu hafifçe değiştirir.

"Gerçekten söylemek zorundasın, Erikel. Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Potens Ruby. Onu istiyorum. Hemen."

Anladım. Buraya aslında ne için çağrıldığımızı hatırladım.

Potens Yakutu.

Onu bulduk ve şimdi o onu istiyor. Ama... O bende yok, Brax'ta da yok.

Eldon'da var.

"Ben bulmadım," diye mırıldanıyorum, Erikel'in bakışlarının daha da karardığını görürken alt dudağımı ıslatıyorum. "Gerekirse beni ara," diye kışkırtıyorum ve Brax alaycı bir şekilde gülüyor.

"Bu adamların hiçbiri seni aramaz." Kollarındaki kaslar gerilir, damarları şişer ve Erikel'in adamlarının her birine dik dik bakar. Büyük adam da dahil.

Kalbim hızla atıyor, bir yanım Erikel'in harekete geçip bana biraz rahatlamam için son bir bahane vermesini diliyor, ama umutlarıma rağmen, başını sallayıp elini sallayarak bana sırtını dönüyor.

"Aramaya devam edin, beyler. Şu anda burada benim için yararlı hiçbir şey yok."

İKİ BRAX

Vücudumda sürekli bir titreme var, geçmek bilmiyor. Kendi düşüncelerime o kadar dalmışım ki, çıldırmak üzereyim, etrafımda olan biteni kavrayamıyorum. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi, nasıl devam edeceğimi bilmiyorum. Bu benim kaldırabileceğimden daha fazla.

Biz.

Ben ve Raven.

Sadece ben ve

Raven.

Arkadaşlarım, kardeşlerim... Lanet olsun.

Eldon olmadan yaşamayı hatırlayabildiğimden daha uzun süredir yaşamak zorunda kaldım. Şimdi Creed ve Zane de gittiğine göre, nasıl düşüneceğimi bilmiyorum. Onlar benim bir parçam, ben de onların.

Onlarla bir kızı paylaşmaya her zaman açık olmamın bir nedeni var. Onu mutlu etmek, güvende tutmak ve istediğin kadına bakmakla ilgili diğer her şeyi tek başıma üstlenemem.

Şimdi buradayım.

Siktir. Siktir.

Siktir.

Şu anda ona nasıl yetebilirim ki? Kendime bile yetemiyorum.

Raven'a baktığımda göğsüm sıkışıyor. Ona ihtiyacım var. Teknik olarak, hepimize ihtiyacı var, ama tek seçeneği ben olduğum için benimle kalmak zorunda, bu yüzden ikimiz de uzlaşmak zorundayız. Uzun sürmeyecek. Yemin ederim.

"Beni takip et, Soul Dancer," Erikel bize bakmadan seslendi. Raven'a en son bu takma adı kullandığını hatırlıyorum ve bundan nefret ediyorum.

Dudakları büzülür, burun delikleri genişler. Gözlerini kısarak, onun emrine uyarak bir adım atar, ama önce elimi tutup beni yanında tutar.

Onun ve adamlarının peşinden gidiyoruz, orijinal olarak içeri girmek için kullandığımız dar girişi kullanmak yerine, onların oluşturduğu geçitten geçiyoruz

Bir dakika sonra dışarı çıkıyoruz. Güneş batmış, sadece ay ışığı üzerimize parlıyor.

Burada bu kadar çok öğrencinin olması beni şaşırttı. Küçük gruplar halinde toplanmış herkesin yüzünde belirsizlik, yenilgi ve yorgunluk var. Diğerleri de böyle görünüyorsa, bana baktıklarında ne gördüklerini düşünmek bile istemiyorum. Kendimi toplamaya çalışıyorum ama bu söylemesi kolay, yapması zor.

Raven sol tarafı işaret ediyor ve ben de onun bakışını takip ederek Leila ve Grave'i bir kayanın üzerinde birbirine sokulmuş halde buluyorum. Yan yana oturmuşlar, uylukları birbirine değecek şekilde sessizce konuşuyorlar.

Raven'ın elini sıkarak o tarafa gitmemizi işaret ediyorum, ama Erikel aniden dönüp bize bakıyor. Kaşları çatılmış, burnunun ucuyla bize bakıyor.

"Diğerleri nerede?"

"Kim?" diye homurdanıyorum, Raven'ın elime sıkıca tutunmasından ve duygularını bana aktarmasından nefret ediyorum. Hepsini, sonuncusuna kadar almak istiyorum, ama yapamıyorum ve bu kabul etmesi zor bir durum.

"Bana aptal numarası yapma, evlat. Necromancer'ın genelevinin geri kalanı," diye alaycı bir şekilde söyler Erikel ve tüm vücudum öfkeden kaskatı kesilir. Nefes almaya çalışırken dişlerimi sıkarım, ama tek istediğim bu pisliği yere sermek ve haklamak.

"İçeride ayrıldık, istediğin şeyi bulmaya çalıştık," diye cevaplar Raven ve sözlerinin doğruluğunu değerlendirirken bakışları hızla ona kayar.

Gözleri kısılır ama görünüşe göre kabul eder ve sessizce adamlarıyla konuşurken tekrar arkasını döner.

Raven derin bir nefes alır, göz kapakları kısa bir süre kapanır ve ben anında Zane veya Creed'in burada olmasını dilerim. Onlar onu rahatlatmak için ne yapmaları gerektiğini çok iyi bilirler.

"Bu çok berbat," diye nefes alır, toplanan öğrencilerin arasından Leila'nın oturduğu yere doğru ilerlerken.

"Biliyorum, ama güvenli olana kadar beklememiz gerekiyor," diye itiraf ettim ve yüzündeki çaresizlik belliydi.

"Gitti, Brax. Kapı gitti," diye mırıldanır, beni sıkıca tutarken parmak eklemleri beyazlaşır.

Siktir.

"Biliyorum, Shadow. Biliyorum."

Aniden durur, serbest eliyle yüzünü siler ve başını geriye eğip gökyüzüne bakar, ben ise nasıl düzeltereğimi bilmeden çaresizce yanında dururum.

Ailem, kardeşlerim; her şey mahvoldu. Hem de fena halde. Kendi düşüncelerimin karmaşasına dalmaya hazırım, ama onun da ne kadar yıkılmış olduğunu gördüğümde buna odaklanamıyorum.

"Şu anda sadece ikimiz varız, Shadow, ama bir çözüm bulacağız. Nasıl olacağını bilmiyoruz ama tüm bunları çözmeden pes etmeyeceğiz."

Bana bakıyor, dudaklarında bir anlığına en küçük ve en yumuşak gülümseme beliriyor. "Bunu atlatacağız."

"Aşacağız," diye onaylıyorum ve vücudunun biraz gevşediğini fark ediyorum, ama aramızdaki gerginlik hala devam ediyor.

"Sen başarabilirsin," diye tekrarlar ve tekrar hareket eder, ben de onun yanında kalmak için can atarım.

"Bu ne demek oluyor?"

Kafasını sallar, dudaklarında yine bir gülümseme belirir, dili dışarı çıkar, alt dudağına bir anlığına dokunur ve tekrar kaybolur.

"Sebastian ölene kadar beni boşaltmayacağına yemin etmiştin. O açıkça onların büyümlü kontrolü altında olduğu için, bu yakın zamanda gerçekleşecek gibi görünmüyor. En azından diğerleri bu kadar pislik olmakta ısrarcı değildi."

Leila'nın önünde durup, daha fazla konuşmayı etkili bir şekilde sonlandırırken, dudaklarım istediğimden daha fazla açılmış halde ona bakakaldım.

"Hey, nerede olduğunuzu merak etmeye başlamıştım," diyor Leila, Grave olduğu yerde kalırken önümüzde duruyor. Neredeyse anında kaşlarını çatıyor, etrafımıza bakınıyor. "Diğerleri nerede?"

Raven arkadaşına bakar ama tek kelime bile etmez ve ben de, konuşmamız kesilmeden önce bana söylediği son cümleye odaklanmak yerine, çabucak durumu anlamaya çalışırım.

"Toplanın," der Erikel, herkesin dikkatini kendine çekerek.

Raven, Leila'ya başını sallar ve diğer öğrencilerle birlikte kendi seçtiğimiz liderimize döner.

Erikel bir kayanın üzerinde duruyor, solunda altın savaşçı, sağında Fitch var, Shadowgrim Enstitüsü'nün öğrencileri ona yaklaşıırken, geri kalanımız mümkün olduğunca uzak duruyor.

Herkesin dikkatini çektiğinden emin olunca, gözleri Raven'a kaydı.
"Creed Wylder, Zane Denver ve Eldon Rhodes'un yerini istiyorum."
Siktir. Bu kadar kolay vazgeçmeyeceğini bilmeliydik.

Altın savaşçının dikkati canlanır ve Erikel'den Raven'a
Raven'a ve tekrar Erikel'e bakar. Siktir et onu. Oğlunun zihnini onun rızası
dışında derinlemesine araştırmasaydı, biz burada olmazdık. Krallığın yükü
omuzlarımızda, kardeşlerimden ayrılmamış olurduk.

"Nerede olduklarını bilmiyorum," der Raven, Erikel'in öfkeyle dişlerini
göstermesine neden olur. Bu gidişle hiçbir şey söylemeden kurtulabileceğimizi
sanmıyorum.

"Bana yalan söyleme. Nerede olduklarını ve Potens Ruby'mi biliyorsun,"
diye bağırır ve elini bizim yönümüze doğru uzatır, altın savaşçı anında bize
doğru hareket etmeye başlar.

Kimse tek kelime etmeden onun hareketlerini izliyoruz. Normalde
siyahtan da siyah ve hiçbir şey içermeyen oniks gözleri, kesinlikle cevap
alamayacağı, söylenmemiş sorularla doludur.

"Senin güzel zihnini okuyabiliyorum," diye uyarıyor, elini kaldırıp
avucunu bize doğru çevirerek önümüzde duruyor.

Cesedimi çiğnemedi olmaz.

Bu pisliği yerine oturtmaya hazır olarak bir adım öne çıkarım, ama
Raven benden önce davranır. Elini uzatır, çenesi seğirirken havayı kavrar.
"Ben de seninkini okuyabilirim."

Çevremizde kahkahalar yankılanır, Erikel heyecanla gülerek kahkaha
atarken, diğer seyirciler her zamanki gibi kafaları karışık kalır.

"Ah, ayna büyüsü. Ne eğlenceli, benimle boy ölçüşemeyeceğini çabucak
öğreneceksin," diye söz verir savaşçı, ikisi de çıkmaza girmiş, geri adım
atmayı reddediyorlar.

Bir şeyler yapmam gerekiyor, ama gerçekte ben kaba kuvvetim. Raven
her anlamda benden daha güçlü. Creed'in babasına karşı gücümün hiçbir
anlamı olmadığını zaten biliyoruz, o zırhla olmaz.

"Yardım edin! Yardım edin!"

Panik havayı kaplar, aceleci ayak sesleri yaklaşır ve bir başka gergin anı
kesintiye uğratar, ama bu sefer bunun için minnettarım.

Nefes nefese kalmış sesler dikkatimi dağıtır ve yaklaşmaya devam eden,
yardım isteyen Sebastian'a yönelir. Erikel'in önüne gelene kadar durmaz

diz çöküp yere bir şey koyana kadar durmuyor.

Altın zırhlı savaşçı sonunda pes eder ve tüm bu kargaşanın nedenini görmek için dönüp bakar. İşte o anda herkesin neden bu kadar heyecanlandığını anlarım.

Siktir.

"Genie... o öldü," diye fısıldıyor Leila şok içinde, etrafımızdaki kalabalıkta mırıldanmalar yayılıyor.

Onun cansız bedeni Sebastian ve Erikel'in arasında yatıyor. Sebastian başını ellerinin arasına alıp diz çökerken, Erikel gözlerini kocaman açarak ona bakıyor.

Gerçekten umursuyor mu, yoksa bu sihir mi? Her halükarda, büyük resimde bunun bir önemi yok. Raven ona ve durumuna karşı aniden bir zaaf duysa da, ben hala onun yaptıklarını görmezden gelemiyorum ve onun umutsuzluğunu görmek, hak ettiği cezanın yanında devede kulak kalır. Genie'yi kaybetmiş olması onu bu kadar üzdüyse, isterse ona onun yanına gitmesi için yardım edebilirim.

"Bunu kim yaptı?" Erikel dişlerini sıkar, sessizlik onu hızla karşılar. karanlık bizi sarar. Gözleri Raven'a çevrilir ve ağzını açmadan önce ne söyleyeceğini biliyorum. "Onu geri getir. Hemen."

Ben ağzımı kapalı tutmaya çalışırken, o onu değerlendirir. Ondan uzak durmasını ve büyüsünü onlardan kesmesini talep etmek istiyorum, ama kendi fikri olduğunu biliyorum. Bu onun kararı ve ikimiz de şu anda benimkinden daha iyi bir oyun planı olacağını biliyoruz.

Muhtemelen ben ölürüm ve o da şu anda bu ek strese ihtiyaç duymaz.

Harekete geçtiğinde hiç şaşırmadım. Bu sefer elini sıkıca tuttum ve altın zırhlı savaşçının yanından geçip kalabalığın arasından Erikel'in durduğu yere doğru ilerlerken kendimi ona sıkıca tutundum.

Yaklaştıkça, onun titremesi daha da belirgin hale geliyor. O çılgın. *Deli gibi* çılgın.

Raven elimi bırakmaya çalışır ve ben ona kaşlarımı çatarak bakarım. Bana keskin bir bakış atar ve ben isteksizce pes ederim, Genie'nin yanına diz çökünce temasın kesilmesinden anında nefret ederim. Sebastian bir santim bile kıpırdamaz, yüzünü ellerinin arasında tutmaktan memnun görünüyor.

"Şimdi," diye bağırır Erikel ve kadınının ona attığı göz kırpmasını kaçırmam, o göremese de.

Nöbet tutarken etrafımızdaki her şeyin farkında olarak yavaşça yaklaşıyorum.

Birkaç saniye geçer, Raven'ın elleri Genie'nin vücudunun üzerinde asılı kalır, ona dokunmadan, ta ki Genie başını sallayana kadar. "Yapamıyorum."

"Daha çok çabala."

Raven omuzlarını geriye doğru çekip ellerini Genie'nin göğsüne götürdü, ama hemen tekrar başını salladı. "Yapamıyorum. Çok geç."

Sesi sonunda çok hafifçe çatlar. Olanların gerçekliği onu sarar ve ben hızla eğilip onu ayağa kaldırıyorum. Kollarımda dönerek yüzünü göğsüme bastırır ve ben onu dünyadan korurum.

Ağlamıyor, titriyor ya da kelimelerle tarif edilemeyecek kadar dağınık değil, ama bu onu Erikel'den uzaklaştırmaya yardımcı oluyor. Erikel, Genie'nin cansız bedeninin yanında dizlerinin üzerine çökmeden önce, öfkeyle kükrer. Kürk mantosu etrafına sarılır ve tamamen şokta olan kalabalığın arasında ona bir örtü görevi görür.

Biraz gizlenmiş olabilir, ama dudaklarından çıkan sözler zihnime kazınır.

"Boşuna ölmedin, sevgilim. Bu dünyayı ve öbür dünyayı annen için, şimdi de senin için ele geçireceğim."

ÜÇ ELDON

Bir an, hayatımın aşkı önümde duruyor, aramızda görünmez bir bariyer var, bir sonraki an ise o gitmiş.

Gitmiş.

Rüzgarda kaybolan yumuşak bir kahkaha gibi, bir daha asla duyulmayacak.

Kalbim acıyor, ruhum yanıyor ve hayatım dengede asılı kalmış gibi hissediyorum.

O benden koparıldığı anda, onun tenini tenimde hissetme, sesini duyarak sakinleşme ve kokusunu içime çekme ihtiyacı beni ele geçiriyor. Bu, gölgeler diyarında çaresizce dururken damarlarımda yanan, büyüdüğü beni sarsamayan, anlık ve sarsılmaz bir özlem.

Zane ve Creed'e bir bakış, onların gözlerinde de aynı acıyı ortaya çıkarıyor. Çaresizlik havada asılı kalıyor, hayat kapının diğer tarafında devam ederken bizi kurbanı olarak görüyor.

Kendime bir an durup, yıkılmak, umutsuzluğun derinliklerine batmak için zaman veriyorum, ama hepsi bu kadar. Bir saniye daha fazla değil. Buradan bir çıkış yolu bulmak istiyorsak, pozitif ve odaklanmış olmalıyız.

"Gelin," diye mırıldanır Brax'ın babası, bize onu takip etmemiz için eliyle işaret eder. Brax'ın annesi aceleyle yanına koşar ve ben bir an onları izlerim, babasının kolunu annesinin omuzlarına dolayarak onu kendine çekip başına bir öpücük kondurmasını.

Burada acı çeken sadece biz değiliz ve onlar bu acıyı bizden çok daha uzun süredir yaşıyorlar.

Siktir.

"Gidelim," diye mırıldanır Zane, koluna hafifçe vurarak, ve üçümüz onların peşinden gideriz.

Hiçbir şeyin olmadığı bir yerde yürümek çok garip bir duygu. Kuşların cıvıltısı, yaprakların üzerinde esen rüzgârın hışırtısı, hatta akademide bize rahatlık veren uzaktaki dalgaların sesi bile yok.

Bunun yerine, sonsuza kadar uzanan bir kirli beyazlıkla çevriliyiz. Tek var olan şey önümüzdeki ev. Eminim başka bir ortamda tatlı

ve rahatlatıcı görüneceğinden eminim, ama şu anda çok ürkütücü görünüyor.

Beyaz bir veranda, eve girmeden önce bizi kendine çekiyor.

"Burada nasıl bir ev olabilir ki?" diye soruyor Zane ve ben de onun kadar şaşkın bir şekilde omuz silkiyorum.

"Bu, dış dünyadaki evimizin bir kopyası. Gelin, bir şeyler içerken size anlatabileceğimizi anlatırız," diyor Brax'ın annesi ve bizi geniş, açık mutfığa götürüyor. Beyaz ahşap dolaplar ve granit tezgahlar bizi karşılıyor. Küçük yeşil bitkiler mekanın her yerine dağılmış. Canlı renkler ve ekilen hayat beni şaşırtıyor, ama düşüncelerimi kendime saklayarak Zane, Creed ve Brax'ın babasıyla birlikte yemek masasına oturuyorum.

Brax'ın annesi buharlı bardaklarla dolu bir tepsiyle yaklaşıp her birimizin önüne birer bardak koyana kadar sessizce oturuyoruz, sonra kocasının yanına oturuyor.

"Teşekkürler." Ne olduğunu bilmiyorum ve midem düğüm düğüm olsa da, fincanı dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum.

Sıcak kakao.

Kahretsin, bunu içmeyeli çok uzun zaman oldu. Annem ben küçükken bana sürekli yapardı. Bu anı hatırlayarak kısa bir süre gülümserim, sakın ve stresten uzak bir zaman, beni topraklayıp gerçeklik geri dönmenden önce ihtiyacım olan umudu verir.

"Bir şey yemek ister misiniz?" diye sorar Brax'ın babası. Ben başımı sallayarak hayır derken, Creed ve Zane de reddeder.

"Bu yer hakkında ne bilmemiz gerekiyor?" Creed doğrudan konuya girer ve ben de ayrıntıları öğrenmek için dikkatimi Brax'ın ailesine çeviririm.

"Öncelikle, ben Marieta ve bu da eşim Peta. Belki hatırlamazsınız diye söylüyorum. Tahminimce, sizler Zane Denver, Creed Wylder ve Eldon Rhodes'sunuz," diye sıralıyor ve sırasıyla her birimizi işaret ediyor.

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diye sorar Zane, gözlerine kadar ulaşmayan bir gülümsemeyle onları değerlendirir.

Marieta yumuşak bir gülümsemeyle içkisini yudumladıktan sonra cevap verdi. "Creed babasının ikizi gibi. Rosa Rhodes kadar sakın ve soğukkanlı birini daha önce hiç görmedim, omuzlarını tutuş şeklin ise bana Rhys'i hatırlatıyor." Son sözleriyle Creed'i işaret etti ve onun yüzünde bir anlığına bir gülümseme belirdi.

Şaşkınlıkla ona bakarken kaşlarım neredeyse saç çizgime kadar yükselir. Annemi tanıdığını biliyorum, bu yüzden küçükken Brax'ı evimize aldık, ama hepimizin ebeveynlerini mi tanıyor? İçten içe bu beni şaşırtmaz, ama yine de dikkatimi çeker.

"Buraya nasıl geldin Marieta?" Creed, çenesini sıkarak sorar. Eminim babasına benzediğini hatırlamak ona yardımcı olmuyordur.

Peta, arkadaşşıma hitap ederken elini Marieta'nın elinin üzerine koyar. "Monarşi için bir görev üzerinde çalışıyorduk. Silvercrest Akademisi'nden ayrıldıktan sonra, Haven Court'ta araştırmacı olarak kayıt oldular," diye açıklıyor ve Marieta yumuşak, hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Araştırmalarımızın çoğu Basilica Realm etrafında dönüyordu, bu da çoğu zaman araştırma yapmaktan çok savaşımlara karıştığımız anlamına geliyordu," diye ekliyor, başını sallayarak, sanki zihninde bir anı canlanıyormuş gibi gözleri donuklaşıyor.

"Savaşta mükemmeldik, hayatım," diye mırıldanır Peta, Marieta'nın gülümsemesini daha da genişletir.

"Öyleydi, ama konudan sapıyoruz," diye fısıldayarak cevap veriyor, elini yanağına götürüp silkeledikten sonra bize dönüyor. "Diğer alemlerin aradığını bildiğimiz büyü eserleri hakkında bilgi toplamaya çalışıyorduk. Zümrüt kapı da onlardan biriydi."

"Neden biri Gölgeleler Diyarı'na giriş yolu arıyor olsun ki?" Creed, koltukta geriye yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak sorar.

"Karanlığın yönlendirdiği, tüm alemleri yönetmeye çaresizce çalışan, ama gölgeleri kontrol etme gücü olmayan bir büyücünün büyü yeteneklerini arzulayan biri olduğunu hayal et."

Sözleri çok etkileyiciydi. Mantıksız oldukları için değil, mantıklı oldukları için. Erikel gibi biri için kesinlikle mantıklıydı. Ama neden Raven'ın necromancer yeteneklerini insanları ölümden geri getirmek için kullanıp, onu gölgeleri kontrol etmeye zorlamıyordu? Neden eserleri aramaya devam ediyordu?

"Açıkçası, gölgeleri yönetmek için birini kontrol etmek hala yeterli değil. Erikel bu gücü kendisi için istiyor olmalı," diyor Zane, düşüncelerime cevap vererek.

Düşünmeden başımı sallıyorum. Erikel'i ve onun düşünce sürecini asla anlayamayacağım.

"Zümrüt kapı hakkında anlamadıkları şey bu. Kötü niyet algılsa, asla görünmez," diyor Peta, Marieta'nın

Brax ve Raven kapının diğerk tarafında dururken Marieta'nın söylediğini tekrarlar.

"Ama sana kendini gösterdi." Onlar onaylayarak başlarını sallarken, ben de aralarında bakışlarımı gezdiriyorum.

"Öyle oldu, ki bu aşamada acımasız bir şaka gibi geliyor. Amacımız onu anlamak ve korumaktı," diye mırıldanıyor Marieta, boş bir kahkaha atarak.

"Maalesef, tam da bunu yapmana izin verdi, ama dışarıda değil, burada," Creed omuz silkerek söyler ve Brax'ın ebeveynlerinin dikkatini çeker, onlar da şaşkınlıkla ona bakar.

"Kaçmaya çalıştığınızı takip ettiniz mi?" diye sorar Zane, konuyu değiştirerek, ve ikisi de başlarını sallar.

"Güzel. Buna bir göz atmamız gerekecek," diye ekliyorum ve Marieta hafifçe nefes verip dudaklarına bir gülümseme konuyor.

"Bu harika. Her şeyi incelemek için kesinlikle başka birinin gözüne ihtiyacımız var. Ama bu sadece bir dosya ya da kağıt parçası değil. Bütün bir oda. Sıcak kakaonuzu bitirdikten sonra size gösterebiliriz." Derin bir nefes alıyorum, ruhumda çiçek açmak için çaresizce bekleyen rahatlama ve umut. "Annen nasıl?" diye soruyor, fincanının üstünden bana bakarak.

"İyi. Akademideki tüm karışıklıklar yüzünden birkaç haftadır ondan haber alamadım, ama her zamanki gibi harika," diye açıkladım. "Yine de, Brax sessiz olduğunda onu ona karşı bir silah olarak kullanıyorum. O her zaman onun yumuşak tarafını ortaya çıkarmaya yardımcı oluyor," diye ekledim. Gözlerinde parıldayan mutluluğu görene kadar nedenini bilmiyordum. Bunu duymaya ihtiyacı vardı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanır Peta, boğazını temizleyen ve Zane'e dönüp bakan karısını teselli eder.

"Rhys nasıl?"

Zane ensesini ovuşturur. "The Monarchy'de her şey doruğa ulaşırken, o başını suyun üstünde tutmaya çalışıyor."

"Ve sizi öncelikli tutuyor, değil mi? Size, kız kardeşinize ve annenize olan sevgisi eşsiz," diyor ve Zane gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Peki ya baban?" diye sorar Peta, Creed'e dönerek.

"Benimki mi?" diye kaşlarını çatarak cevap verdi ve Peta'yı şaşırttı. Peta yavaşça başını salladı.

"Evet, tabii ki. Zeek benim en iyi arkadaşım. Her zaman öyle oldu. Eğer sana da söylemediyse, onu bir daha görürsem onunla konuşmam gerekecek," diye ısrar eder Peta, Creed'in ona şaşkın şaşkın bakmasına neden olur, Creed hızla boğazını temizler ve koltuğunda dik oturur.

"Onun Basilica Realm'de savaşta öldürüldüğüne inanıyorduk," der Creed, Peta'nın gözleri dehşetle büyür.

"Hayır. Çok üzıldüm..."

"Ta ki birkaç hafta önce onların kontrolü altında yeniden ortaya çıkana kadar," diye araya girer Creed ve Peta'nın bu bilgiyle bayılacağından eminim.

"Kontrollerinde derken..." Bu sefer Marieta kocasını teselli etme sırası, Creed'in ne demek istediğini açıklığa kavuşturmak için çaresizce Peta'nın sırtını okşuyor.

"Yani, o liderin muhafızı. Kanla lekelenmiş altın zırh giyiyor ve emirlerini yerine getirirken acımasız." Creed sözleri söylerken sesi kısılır ve Peta başını ellerinin arasına gömer.

"Çok üzgünüm, Creed. Bunun senin için nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum, ama sana şunu kesin olarak söyleyebilirim ki, baban tanıdığım en iyi adamlardan biridir," diye ısrar eder Marieta. Creed başını sallar ve başka yere bakar.

şu anda saatin kaç olduğunu bilmiyorum, ama daha önce, akademideyken, Erikel'in Creed'in babasının ona bilgi bulmayı başardığı için Monarşı'nın bize yardım etmeye geleceğini bildiğini öğrendik. Aynı zamanda, Erikel'den diğerk gerçekleri gizlemeyi başardı, bu yüzden bir kez daha, onun niyetleri hakkında çok belirsiz bir tablo ile karşı karşıya kaldık.

"Yani, dışarıda her şey resmen boka sardı," diyor Peta ve ben gülüyorum.

"Özetlemek gerekirse, evet."

"Dürüst olmak gerekirse, bunun daha önce olacağını düşünmüştüm." Başka bir şey söylemeden içkisini bitirip kupasını lavaboya götürür.

"Peki Brax?" diye mırıldanır Marieta. "O nasıl öldü?" Anı zihnime dolur ve acıdan ellerim istemsizce sıkılır. "İlk geldiğinde, aynı hızla gitti," diye ekler ve göğsüm sıkışır. Bize geri dönmeden önce Gölgeleer Diyarı'na kadar gittiğini bilmek, her şeyi daha da gerçek kılıyor.

"Shadowmoor karakoluna yapılan bir saldırı sırasındaydı," diyor Zane. "Amayanlar tarafından pusuya düşürüldük ve içlerinden biri ona ulaşmayı başardı, sonra Raven'in yetenekleri nihayet ortaya çıktı."

"Yeteneğı ortaya çıktı mı?" diye soruyor Peta, şimdi sandalyesinin arkasında duruyor.

"Evet, bu başka bir zaman anlatılacak bir hikaye, ama Brax'ın cesedinin başında çaresizce durana kadar bir necromancer olduğunu bilmiyordu. Ağlaması... yürek parçalayıcıydı ve bir an sonra Brax'ın gözleri tekrar açıldı."

"O, daha önce duyduğum hiçbir necromancer'a benzemiyor," diye fısıldadı Marieta, gözlerinin köşesini tekrar silerek.

"O, daha önce gördüğümüz hiç kimseye benzemiyor," diye tekrarlar Creed, elini yüzünde gezdirerek.

"Odaya bir bakalım mı?" diye önerir Peta ve hepimiz onaylayarak başımızı sallarız.

O, koridora geri dönerek bizi koridorun sonuna doğru yönlendirir. Kapının diğer tarafında ne göreceğimi bilmiyorum, ama bu değil.

Duvarların her yeri kağıtlarla kaplı, her yere kelimeler karalanmış. Her yüzeyde dağınık duran eşyalar, kategorize edilmiş sayılabilecek kadar düzenli görünüyor. Bir tür renk kodlaması yapılmış gibi görünüyor: sarılar, maviler, pembeler ve yeşiller.

"Bunlar şimdiye kadar denediğimiz her şey ve bunları bir araya getirmeye çalıştığımız seçenekler," diyor Peta, odayı koluyla işaret ederek.

Siktir.

"Mahsur kaldık ve çaresiziz," diye homurdanıyor Creed ve ben derin bir nefes alıp bunun doğru olmasına izin vermiyorum.

"Bunca yıldır durumumuz buydu. Sana boş umutlar vermek istemiyorum çünkü benim de hiç umudum yok," diyor Marieta, parmaklarını duvardaki kağıtların üzerinde düşüncesizce gezdirerek.

"En iyisi buna inanmaya başlasan iyi olur." Ben dik dururken gözleri bana doğru açılır.

"Emin olamazsın."

"Saygısızlık etmek istemem Marieta. Brax senin oğlun olabilir, ama onu bizim kadar iyi tanıyorsun. Hepimiz bir araya gelene kadar rahat etmeyecek. Onun için, senin için, bizim için, ama en önemlisi Raven için." Sözlerim birkaç saniye havada asılı kalır ve onun beni reddedeceğinden eminim, ama şaşırtıcı bir şekilde derin bir nefes alır, dik durur ve başını sallar.

"Umarım öyledir."

"Biliyorum," diye açıklıyor Zane ve onu gülümsetiyor.

"Peki, dışarıda neler oluyor?" diye soruyor Peta ve ben, onların buradaki gelişmelerden haberdar olduklarını, ancak gerçek dünyada neler olup bittiğinden hiç haberleri olmadığını fark ediyorum.

Nereden başlasam ki?

Ellerimi belime koyup nefes veriyorum. "Erikel gelene kadar bizim açımızdan her şey yolunda görünüyordu.

Shadowmoor karakolunu ziyaret ediyorduk ve karakol saldırıya uğradı, ama o geldiğinde her şey gerçekten boka sardı."

"Erikel mi?" Marieta kaşlarını çatarak ellerini birleştirdi.

"O Basilica Realm'den," diye açıklıyor Zane ve Marieta yutkunarak Peta'ya dönüyor.

"Onun öldüğünü sanıyordum," der. "Onu senin öldürdüğünü gördüm," diye ekler, kendisi kadar yenilmiş görünen kocasına.

"Ben de öyle." Peta bize bakar. "Onun olduğundan emin misin?"

Omuz silkiyorum. "Bu adam akademide ortaya çıkana kadar varlığından haberdar değildim. Hiçbir fikrim yok."

"Ama o olmalı, değil mi? Başka kim olabilir ki?" Zane, gerginlik beni sararken kaşlarını çatarak sorar.

"Erikel'in sihirli yeteneklerinin ne olduğunu biliyor musun?" Marieta'ya bakarım, o da başını sallar.

"Gördüğüm en güçlü telekinezi yeteneklerine sahipti." "Başka bir şey var mı?" diye ısrar ediyorum, kalbim hızla atmaya başlıyor.

"Hayır... neden?" Peta, gözlerini hepimize dikerek cevaplar.

Yutkunarak Creed ve Zane'e bakıyorum, ikisi de ruhumun derinliklerinde hissettiğim aynı belirsizlikle bana bakıyorlar.

"Onun gizli tuttuğuna inandığımız bir yeteneğine tanık olduk, ama telekinezi kullandığını da görmedik," diyorum ve Peta alaycı bir şekilde gülüyor.

"İmkansız, o adam her an, her saniye yeteneklerini kullanıyordu," diye ısrar ediyor. "Onun ne yaptığını gördün?"

Dudaklarımı ıslatıp, yere dağılmış kağıtlara bakıyorum, sonra tekrar onlara dönüyorum. "Onun deri değiştirmesini gördük."

Peta hareketsiz kalır, çenesi gevşer, Marieta elini göğsüne götürür ve hafifçe başını sallar.

"Bu imkansız. O... Sadece bir tane skinwalker var. Erikel bir skinwalker olsaydı, katledilmek yerine Monarşi tarafından yakalanırdı."

"Bu hiç mantıklı değil. Onun dönüşümünü gözlerimizle gördük.

O bunu yapabilir," diye ısrar eder Zane ve Peta sonunda

tekrar hareket eder. "Ya da skinwalking yapan kişi bunu yapıyordu."

Daha önce tüm bu skinwalking saçmalığının çok fazla olduğunu düşünüyorsam, şimdi bambaşka bir boyuta ulaştı. Siktir. Kafamın zonklamasına şaşmamalı.

"Bilinen tek deri değiştiren kimdi?" diye sorar Creed. Marieta ve Peta, sanki bir şeyler birleştirmeye çalışır gibi uzun bir süre birbirlerine bakarlar, ama bu onlara mümkün görünmüyor.

"Tiran, Tiran Burton."

DÖRT RAVEN

Sığır gibi geçitlerden geçirildik ve Silvercrest Akademisi'nde sanki hiç ayrılmamışız gibi, sanki hayatım değişmemiş gibi, her şey altüst olmuş ve ruhumu acımasız bir amaçla yakmış gibi yeniden ortaya çıktık.

Ortam ciddi. Bu, beklendiği gibi Ashdale'deki kumlarda bırakılan Genie'nin kaybından kaynaklanmıyor. Daha çok, etrafımızda neler olup bittiğine dair tek bir ipucumuz bile olmaması gerçeğinden kaynaklanıyor gibi görünüyor.

Ben değil.

Brax da

değil.

Kimse yok.

Erikel'in bize bir sonraki adımda ne yapacağını tahmin etmenin imkanı yok. Bizden sadece, Shadowgrim Enstitüsü'nün öğrencileri gibi, yeni liderimizi körü körüne takip etmemiz bekleniyor.

Şu anda bu durumu nasıl ele aldıkları bizi onlardan ayıran şey. Hepimiz aynı kıyafetleri giyiyor olsak bile, onların sakinlikleri onları açıkça ayırt ederdi. Onlar çırpınıp durmuyor, endişeyle dolu değil ve başlarını su üstünde tutmak için mücadele etmiyorlar. Buna alışkınlar. Muhtemelen şu anda bilinmeyenin heyecanını yaşıyorlar.

Bu bana göre

değil. Hiç de

bile.

Giderek büyüyen öğrenci kalabalığıyla birlikte, hepimiz isteksizce bir sonraki talimatı bekliyoruz, ama şaşırtıcı bir şekilde, Erikel elini havaya kaldırıyor. "Beyler, toplanın. Monarşi saldırısı yakındır. Hazırlanmalıyız," diye emrediyor ve arkasına bakmadan uzaklaşıyor.

Shadowgrim'den gelen öğrenciler onu kolaylıkla takip ederken, geri kalanımız yerinde kalırız. Ne planladığını bilmiyorum. Monarşi'nin planı onlara pusu kurmak değildi. En azından şimdilik, her şey bizim kurtarılmamızla ilgiliydi. Tek umudumuzu yok etmek için hazırlıklara yardım edeceğimi düşünüyorsa, hayal görüyor demektir.

"Geri kalanlarınız evlerinize dönün. Yarın her şey normal seyrinde devam edecek," diyor Fitch, bizi etkili bir şekilde uğurladıktan sonra bakışlarını Leila'ya çeviriyor. Elini bir kez sallıyor ve Leila yanında ayaklarını sürüyerek duruyor.

"İstemiyorsan, yapmak zorunda değilsin," diye kendimi söylerken buluyorum, her ne kadar hala olabildiğince normal davranmamız gerekse de. Ama giderek daha fazla, onun neler başarabileceğini, bizim bildiğimizden daha fazlası olduğunu görüyoruz. Büyüyle zorlanmış olsun ya da olmasın, Fitch'e güvenilemez.

Gözlerini bana çeviriyor, gözlerindeki panik açıkça görülüyor, ama şüpheye rağmen başını sallıyor. "Ben iyiyim."

Grave şikayet etmeden onu bırakıyor, ama onun gidişini izleyişini, gergin bir şekilde ensesini ovuşturmasını kaçırmıyorum. Fitch hakkında bildiklerimizi bilseydi, onu savunur mu, korur mu, yoksa aslanlara yem mi ederdi?

"Buradan gidelim," diye mırıldanır Brax, parmaklarını omurgamın dibine yerleştirip beni seyrekleşen kalabalığın içinden çeker. Herkes gibi patikaya çıkmak yerine, bir geçit oluşturmaya çalışmadan önce biraz mahremiyet için çalılardan ve ağaçların arkasına geçer.

Üç deneme, ama şanssız. Yüzündeki parıltı, neredeyse

"Hala koruma kalkanları var olmalı, ya da daha önce yapılan tatbikattan hala ulaşım büyüsünü engelliyor olabilir," diye hatırlıyorum, her şey cehenneme dönmeden önce Figgins'in ofisinde Ari'yi görmeye gitmeye hazır olduğumuz anı hatırlayarak. "Ama sorun değil. Belki yürüyüş bize iyi gelir," diyorum, ama bu, omuzlarında biriken gerginliği azaltmaya yetmiyor.

O, hiçbir şey söylemeden uzaklaşırken, ben de aceleyle onun peşinden koşuyorum. Yola tekrar çıktığımızda, huysuz gargoyle her zamanki gibi önümüzde yürüyordu, ama birden durdu ve kaşlarını çatarak bana döndü. Gözleri etrafımızı taradı ve yürüyüş yolunun ortasında dururken yanımızdan geçen her öğrenciyi fark etti.

Bunu anlamam biraz zaman alıyor, ama bir kez anladığımda her şey mantıklı geliyor.

O, önümde yürümek, kendi düşüncelerinde yaşamak alışkındır, ben ise diğerleriyle birlikte yürürüm. Şimdi, o öncü olursa, arkamda veya yanımda beni koruyacak kimse kalmaz. Bunu bir kez düşündüysem, zümrüt kapı önümüzde kapandığından beri bin kez düşünmüşümdür.

Sadece ikimiz varız.

Brax ve ben.

En azından şimdilik.

Ona ne tür teselli sözleri söyleyeceğimi bilmiyorum. Hiçbirinin durumu kolaylaştırmayacağını biliyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey arıyor, sonra elini uzatıyor, avucunu bana doğru çeviriyor ve ben de hiç vakit kaybetmeden elimi onun eline koyuyorum.

Rahat bir sessizlik içinde, yan yana, el ele yürüyoruz, birbirimizin varlığında kendi zihinlerimizde kayboluyoruz. Ona, içinde bulunduğumuz durumu tam olarak kavraması için biraz zaman vermek istiyorum, ama içimdeki küçük ölü ağırlığa odaklanmaktan kendimi alamıyorum.

Erkeklerden değil. Onlara gelince umudumu kaybetmiyorum. Bunun sebebi Genie. Aslında tam olarak o değil, daha çok birini geri getirmek zorunda kaldığımdan beri ilk kez bunu başaramamış olmam. Bu, görünenden daha derin bir kayıp gibi geldi bana. Genie'nin ölümünün sorumluluğunu üstlenmek istemediğim kadar, düşündüğüm kadar acı verici de değil, ama ruhum, büyümün özü, o acı veriyor. Belki de yüzeye çıkan, boşuna çalışmaya hazır olan bastırılmış enerjiden dolaydır. Şimdi nereye gideceğini bilmeden midemde ağır bir yük olarak duruyor.

Farkına varmadan eve geri döndük, kapı arkamızda gürültüyle kapandı ve sessizlik kulaklarımda çılgılık atıyor.

Siktir.

Sessizlik çok fazla. Duvarlar beş kişinin düşüncelerini ve seslerini taşımaya alışkın, ama şimdi sadece iki kişi var. Aklım almıyor. Çok acıtıyor.

Brax'ın elini bırakıp odama doğru yöneliyorum, kocaman yatağı görünce midem daha da sıkışıyor. Hepimiz için olan yatak. Çok büyük, çok boş, çok... üzücü görünen yatak.

Kalbim acıyor, ama arkamda Brax'ın varlığını hissediyorum, dokunmasak da vücut ısısı beni sarıyor, o da benim kadar sessizliğin ağırlığını hissederek iç çekiyor.

"Duş alalım."

Beni geçip banyoya doğru yürüdü, ben de onu takip ettim, özlem beni ele geçirirken omurgamdan aşağı bir uyuşukluk yayıldı. Duş onun sihirli dokunuşuyla açıldı, ama o giysilerini tek tek çıkarmak için çaba sarf etti. Ben de ona uyum sağladım, giydiğim her giysiyi yavaşça çıkardım, bu sıradan işi yaparken bu süreç beni sakinleştirdi.

Brax duşun altına ilk giren kişi olur ve ben onun bir adım arkasında kalırım, bir kelebek ışığa çekilir gibi ona çekilirim. O şu anda benim dayanağım. Hâlâ düzgün düşünebilmemin sebebi. Zihnimi bulanıklaştıran sisin içinden yürüyen kişi. Tabii ona bunları söyleyemem, o da batarken. Gargoyle'umun en son ihtiyacı olan şey, benim için zaten hissettiğinden daha fazla sorumluluk hissetmek. Bana yardım ederken değil. Her hareketinde, her nefesinde, tek bir şikayet bile etmeden gösterdiği çabayı görebiliyorum.

Duşun suyu cildimi ısıtıyor, başımı geriye doğru eğdiğimde titriyorum. Her damla su kaslarımdaki gerginliği gideriyor ve omuzlarım rahatlamış bir şekilde sarkıyor. Yavaşça nefes alırken gözlerim kapanıyor, sadece sabit bir akışın üzerime vurmasına izin veriyorum.

Ellerim belimi sardığında irkiliyorum, hemen ardından bir bez geliyor. Gözlerimi kırpıştırarak Brax'ın ıslak vücudumu bezle ovuşturduğunu ve cildime sabun sürdüğünü görüyorum. Üst kısmımdan memnun kaldığında dizlerinin üzerine çöküyor ve aynı özen ve dikkatle bacaklarımı, kalçamı ve son olarak da uyluklarımın üst kısmını temizliyor.

Orada fazla oyalanmaz, hızla ayağa kalkar ve şampuana uzanır. Saçımı yıkarken, duygularım yüzeye çıkar. Onun hassas dokunuşu, ihtiyaçlarımı sözsüz bir şekilde dikkate alması, hepsi göğsümde çılgınca çiçek açar.

İşini bitirdiğinde, nefes nefese kalıyorum, hayranlıkla ona bakıyorum ve sonunda hareket edebilme yeteneğimi buluyorum. Bu sefer, vücut şampuanının meyveli olup olmadığını umursamadan, bezle onun cildine sürmeye başlıyorum.

Köprücük kemiğini, göğüs kaslarının arasını ve altı paket karın kaslarının her bir çıkıntısını okşamaktan zevk alıyorum. Kollarındaki kabartılı kaslar, bu adamın sahip olduğu gücü hatırlatıyor bana. Hala buna takıntılıyken dizlerimin üzerine çöküyorum, ayaklarından başlayıp dizlerine ve beline doğru ilerliyorum.

Penisi sertleşmiş ve bana doğru yönelmiş durumda. Ona baktığımda, beni izlerken her nefes alışında göğsünün inip kalktığını görüyorum. Gözlerinde bir çelişki görüyorum.

Başka bir zaman, onu ağzıma alıp almayacağım konusunda hiç tereddüt etmez, bunu çaresizce isterdim, ama Zane, Creed ve Eldon'un nerede oldukları belli olmadığı için, bu... düşüncesizce mi geliyor? Siktir, bilmiyorum.

Gözleri kararır. Biri kahverengi. Biri yeşil.

Dünya etrafımızda kısa bir an için duruyor ve daha fazla düşünmeden, bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım olan bir şeyden vazgeçmeden önce

nefes almaktan daha çok ihtiyacım olan şeyi kendime telkin etmeden önce, yavaşça öne doğru eğildim ve uzun, kalın penisini dudaklarımın arasına aldım.

Gözlerim onun gözlerine kilitli kalırken, dilim ucunu dolaştırıyorum. Çenesi titriyor ve boyun kasları geriliyor, ama beni itmiyor ya da durmamı söylemiyor. Ellerimi uyluklarına dayayarak, onu boğazımın derinliklerine yutuyorum, dilimde hissettiğim tuzlu tadı mırıldanarak.

Lanet olsun.

Bir kez tattım ve daha fazlasını istemek için neredeyse ateşliyim. Saçımdaki elinin ağırlığını hissediyorum, ama beni hareket ettirmiyor. Gerek yok. Çılgına dönmüş durumdayım. Boğazımın arkasına ulaştığında geri çekiliyorum, her geçişte daha hızlı ve daha istekli bir şekilde hareketi tekrarlıyorum, yanaklarımı içe çekip emişimi sıkılaştırıyorum.

"Siktir, Raven," diye boğuk bir sesle söylüyor, göz kapakları yarıya iniyor ve ağzımda büyüdüğünü hissediyorum. Daha sıcak, daha uzun, daha geniş, saçımı yumruklayıp düşük bir inilti çıkararak boğazıma boşaldığında ikimiz de şaşkına dönüyoruz.

O, fayanslı duvara yaslanıyor ve ben, yüzüme çarpan sudan şaşkınlıkla irkiliyorum. Beni duştan koruduğunu fark etmemiştim.

Onun penisini ağzımdan çıkararak geriye yaslanıyorum, ayağa kalkmadan önce dudaklarımdan memnuniyet dolu bir iç çekiş çıkıyor. O, daha önce hiç görmediğim bir şaşkınlıkla bana bakıyor ve ben anında onun benden karşılığında bir şey talep etmemi beklediğinden endişeleniyorum. Mesele bu değil, bu yüzden hızla duştan çıkıp vücuduma kabarık bir havlu sarıyorum.

Gerçeklik tekrar yavaşça geri dönmeye başlar, sırlıklam olduğumuz gerçeğinden aldığımız küçük bir nefes tekrar yüzeye çıkar. Ona dönerek, ona bir havlu uzatırken yumuşak bir gülümseme sunarım. Hiçbir kelimeye gerek yoktur ve hiçbir pişmanlık yüzeye çıkmaz. O da benim kadar çılgınlıktan bir mola almaya ihtiyaç duyuyordu.

Havluyu göğsüme sıkıca sarıyorum, sıcaklığa tutunarak odaya geri giriyorum. Yatağa bakmak istemiyorum, ama bakmamak imkansız. Bu sefer beni yıkacağından eminim, ama acı dolu bir nefes veremedim, bir ses dikkatimi çekiyor.

Kulaklarım dikleşir, dik dururum ve sesin geldiği yeri takip etmeye çalışırım. Brax'ın bakışları benimkilerle buluşur ve bir an kaşlarını çatır, sonra yüzünde anlayış belirir.

"Zane'in kabuğu," diye mırıldanır.

Kabuğu mu? Kahretsin. Babasıyla konuşmak için kullandığı cihaz mı? Neden şu anda çaldığını anlamadan, ona bakıyorum. "Kaptan Bag of Dicks geldikten sonra

Bu şeyler, Kapitan Bag of Dicks geldikten sonra bozulmamış mıydı? Bu yüzden mi Lyra'nın küçük cep boyutunda o kadar zaman geçirdik?"

Brax başını sallar. "Hayır, o kullanıyordu, babası cevap veremedi, bu yüzden daha açık bir iletişim yolu seçmek zorunda kaldı."

Mantıklıymış gibi başımı sallıyorum, ama aslında hiç mantıklı değil. Bunu sindirecek vaktim yok. Gözlerim büyür ve hızla büyümü kullanarak havluyu çıkarır, yerine bir çift tayt ve bir süveter giyerim, ıslak saçlarım omuzlarımın üzerine dökülür.

Brax'a dönünce, onun siyah bir kot pantolon ve siyah dar tişört giydiğini ve elinde şeftali rengi bir kabuk tuttuğunu görüyorum. Bana hazır olduğumu onaylamamı bekleyerek kaşlarını kaldırıyor ve ben başımı sallıyorum.

Bir an sonra, aramızdaki boşluk Rhys Denver'in görüntüsüyle doldurulur.

"Hey, evlat, ben sadece..." Rhys, Brax'a ve bana yavaşça bakarken sessizleşir ve gözlerinin arasında derin bir kırıksıklık oluşur. "Zane nerede?" Bir anlığına ona bakakalırım, nereden başlayacağımı hiç bilemeden. "Brax?" diye teşvik eder, ikimizden de sessizlikle karşılık gördükten sonra, Brax ise sadece homurdanarak cevap verebilir.

Siktir.

Yer değiştirip yatağın ucuna oturuyorum, sonra bizi ayakta tutan umut ışığıyla göz göze geliyorum. Derin bir nefes alıyorum ama bu, hızla çarpan kalbimi sakinleştirmekte yetersiz kalıyor. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum," diyorum boğuk bir sesle. Rhys'in yüzündeki endişe derinleşiyor, sanki gerçekten buradaymış gibi odada dolaşıp yanıma oturuyor.

"Başlangıçtan."

Nerede olduğunu bile bilmiyorum.

"Erikel, yarın bizi kurtarmaya geleceğini öğrendi." "Yarın mı?" Rhys sorar. "Yani birkaç saat sonra mı?"

Omuz silkiyorum. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ve onunla son konuştuğumdan beri sanki bir ömür yaşamışım gibi hissediyorum. "Bilmiyorum. Tek bildiğim, gerçeği öğrendiği ve Ashdale'deki mağaralara bir görev için gitmemizde ısrar ettiği." Dudaklarım kururken, bakışlarım kucağımda birbirine kenetlenmiş ellerime kayıyor. Neyse ki, ısrar etmiyor ve bana düşünmem için zaman tanıyor. "Herkes Potens Ruby'yi arıyordu, ama onu biz bulduk." Bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum ve şaşırmış görünse de, gözlerinde hala belirsizlik görüyorum, Zane'in nerede olduğunu açıklayacağımız kısmı bekliyor.

Neyse ki, onun ısrar etmemesi bana düşünmek için biraz zaman kazandırdı.

"Şu anda yanında mı?"

"Hayır. Eldon'da."

"Zane'in yanında mı?" diye ısrar ediyor, gözlerinde bir fırtına koparken bana olabildiğince sabırlı davranmaya çalışıyor.

Başımı salladım, gözlerinde bir parça rahatlama gördüm, ama yeterli değildi. "Onu bulduktan sonra, Gölgele Diyarı'na açılan zümrüt kapıyı da bulduk."

Gözleri büyüdü ama tek kelime bile etmedi.

Brax boğazını temizler, ikimizin de bakışlarını kendisine çeker ve gergin bir şekilde ensesini ovuşturur. "Bu benim hatam, Monarch Denver. O zamandan beri..." Gözleri bana kayar, sonra tekrar Rhys'e döner. "Gölgele Diyarı'nda ailemi ziyaret ettiğimi gösteren canlı rüyalar görüyorum. Potens Ruby hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışırken zümrüt kapıyı araştırmıştım." Yenilgiye uğramış bir şekilde ayaklarına bakar. "Merakımı kendime saklasaydım, Rhys, daha fazlasını öğrenme arzusu... hepimiz burada birlikte olurduk."

"Zane Gölgele Diyarında mı?" Soru havada asılı kalır, boğazımdan acı dolu bir ses çıkar, başımı sallarım, kelimeleri yüksek sesle söyleyemem. "Creed ve Eldon da mı?" Tekrar başımı sallarım, o da yavaşça nefes verir. "Marieta ve Peta da onlarla mı?" Kaşlarımı çatırım, kimden bahsettiğini bilmiyorum, ama bu sefer Brax başını sallar, bizim adımıza cevap verir.

Onun ailesi.

"Evet,
efendim."

"Brax, bu senin hatan değil. Bunu bilmeni istiyorum," der Rhys, elini yüzünde gezdirerek. "Gölgele Diyarı'nda olabilirler, ama bu öldükleri için değil. Uzun zamandır anne babanı geri getirmek için uğraşıyorum. Başarılı olamadım, ama benim tarafımda bir büyücü de yoktu," der ve bana bakarak ekler.

"Orada olduklarını biliyor muydun?" Brax'ın sesi kısık çıkıyor, Zane'in babasına öfkeyle bakıyor. Zane'in babası bir an yenilgiyi kabul edercesine başını eğiyor, sonra ona bakıyor.

"Her zaman değil, ama onların anısına araştırmalarını sürdürdüğümde bazı şeyler mantıklı gelmedi. Yaklaşık altı yıl önce onların varlığından haberdar oldum, ama asla çözemeyeceğim bir durumda umut vermek istemedim. Bunun için üzgünüm, Brax. Gerçekten. Daha önce hiç kimse

kapıdan geçen kimse olmadı, riskler bilinmiyordu. Teknik olarak, hala bilinmiyor."

Brax ona sert bir bakış attı, bir kez başını salladı, keskin, sert, henüz affetmemişti ve Rhys onu daha fazla zorlamadı.

"Kapı kayboldu, Rhys. Nerede olduklarını bilmiyoruz," diye mırıldanırım, göğsüm o kadar sıkışır ki bayılacağımdan eminim.

"Evet, öyle olur," diye cevaplar, yarı gülümsemeyle.

"Yardıma ihtiyacımız var. Şimdi her zamankinden daha fazla." Bu çok açık, her zaman öyledir. Bize her adımda yardım etti, ama şimdi durum farklı. Parçalanıyorum ve dikişleri bir arada tutacak birine ihtiyacım var. O da Brax. Ama aynı zamanda, ruhuma kazınmış deseni tamamlamamıza yardım edecek birine ihtiyacımız var. Bu desen, Creed, Eldon ve Zane de yanımızda olduğunda düzeltilebilir.

"Sen sahipsin. Her zaman." Derin bir nefes alıyorum, onun sözüyle rahatlamışım. "Erikel bizim gelişimizi bekliyor mu?" diye soruyor, büyük resmi görmüş ve bize yol gösteriyor.

"Evet. Shadowgrim Enstitüsü'ndeki öğrencileri harekete geçirdi bile. Eminim bu aşamada senin gelişini bekliyordur. Bizi kurtarmak için gelmeni ne kadar istesem de, şimdi bunun zamanı olduğunu sanmıyorum," diyorum ve o da onaylayarak başını sallıyor.

"Durumu yeniden değerlendireyim, ama bunu kimseye söyleme. Ben de burada kimseye söylemeyeceğim. Acil bir durum olursa, kabuğu kullan. Aksi takdirde, yanında tut. Mümkün olduğunda arayacağım."

Ben başımı sallıyorum ve o da Brax'a dönerek ondan da aynı kabulü bekliyor. Bir an sürüyor, ama kabul edince ortadan kayboluyor. Oda sessizleşiyor. İkimiz yine yalnız kalıyoruz, birbirimize bakıyoruz, aramızda daha fazla soru ve daha az cevap uçuşuyor.

Saat işliyor, zaman azalıyor ve korkarım ki, görünürdeki son, bizim istediğimiz sonla çok uzak.

BEŞ RAVEN

Yumuşak güneş ışığı, coşkulu sıcaklığı, göz kapaklarımda dans ediyor, ağrıyan uzuvlarımı gererken beni uyandırıyor. Daha önce hiç bu kadar iyi hissettiğimi hatırlamıyorum ve odamı incelerken gözlerimin odaklanması bir an sürüyor.

Hayatımın şu anki durumunu, beni takip etmeye kararlı olan acıyı hatırlamadan önce, bu an çok kısa sürer ve kemiklerim ürperir. Çarşafı göğsüme sıkıca sararak, yanıma yuvarlanır, dizlerimi kaldırıp kendimi kıvrırım.

Dün gece sonsuzluk geldi ve geçti. Sabaha kadar uykuya dalma yeteneğim benden kaçmaya devam etti. Ama yalnız değildim. Brax da benim kadar zorlanıyor gibiydi. Dün gece Rhys ile yaptığım görüşme biraz yardımcı oldu, ama aşırı gergin beynime daha fazla soru ekleyerek onu kapatmamı imkansız hale getirdi.

Başka bir gün. Bilinmeyen başka bir ezici acısı.

Burada olmamız gerekirken Zane, Eldon ve Creed'e nasıl geri döneceğimizi nasıl bulacağız? Dahası, onların yokluğunu nasıl açıklayacağız?

Kafamı sallayarak, bu düşünceleri zihnimin arkasına itip, sonraya saklıyorum. Bu düşünceler sürekli döngü halinde dönüp duruyor ve beni gece boyunca uyanık tutuyor, ama gün içinde de dikkatimi dağıtmalarına izin veremem.

Kendime on saniye daha zaman tanıyarak top gibi kıvrılıp yatmaya devam ettim, sonra kendimi zorla sırt üstü çevirip çaresizce tavana bakmaya başladım.

Oda içinden gelen homurtular beni şimdiki ana geri getiriyor ve etrafa bakındığımda sesin kaynağını göremediğim için kafam karışıyor.

Tekrar uykuya dalma ya da sadece burada yatıp kendime acıma isteğime rağmen, sesi takip ediyorum ve yatağın ayak ucuna sürünerek Brax'ı buluyorum. Onu sınav çekerken yakalıyorum, bu işlemi tekrar tekrar yaparken dudaklarından homurtular çıkıyor.

Sıcak.

Çok seksi.

Onun yerine, o sesleri duyarak onun içime girmesini sağlamak için ne yapardım. Bu düşünce yanaklarımı kızartıyor ve uyluklarımı sıkıştırıyor. Küçük bir ciyaklama boğazımı gıdıklıyor ve bir sonraki nefeste bana bakan geniş gözler görüyorum.

Şaşkınlıkla Brax dizlerinin üzerine çöküyor ve yanındaki su şişesini alıyor. Şişenin çoğunu bir yudumda içtiği sırada bakışları benimkilerle kilitli kalıyor. Güzel gözlerindeki karanlık, kalbime bir kurşun gibi saplanıyor ve bana şu anda bildiğimiz hayatı hatırlatıyor.

Yatak çarşafı cildime anında soğuk geliyor. Yatak boş. Kalbim acıyor.

"Üzgünüm," diye homurdanır. "Seni uyandırmak istemedim, ama egzersiz yapmam gerekiyordu ve seni burada yalnız bırakmak bir seçenek değildi."

Yerimi değiştirip, yatakta bağdaş kurarak otururum ve ona kaşlarımı çatarak bakarım. "Neden?"

Omuzlarını silkiyor, benden başka bir yere bakıyor ve ben anında anlıyorum.

Kollarımı kendime doladım, kuru dudaklarımı ıslattım ve en sakın kelimeleri bulmaya çalıştım. "Arkadaşların burada olmaması, rutinini değiştirmen gerektiği anlamına gelmez. Kesinlikle benim için değil. Her zaman benim yanımda olamazsın. Bunu biliyorum."

"Evet, yapabilirim." Bana alaycı bir şekilde başını sallayarak, beni iç geçirmeye zorluyor. "Sen gerçekten..."

"İstiyorum," diye araya girerek sözümü keser ve beni suskun bırakır.

Siktir.

Yerden kalkar, gözlerinde hala fırtına koparken üzerimde durur, çenemi tutup başımı daha da geriye doğru eğirir. Bir sonraki nefeste dudakları benimkilere yapışır, beni şimdiye kadar var olan en mükemmel, en mutluluk verici öpücükle sahiplenir.

Yeterince uzun sürmedi. Asla sürmezdi. Çok geçmeden beni bırakıp bir adım geri çekildi.

"Giyin, Shadow. Ben duş alacağım. Sonra bu günün bize ne boktan şeyler getireceğini görmeden önce ne yiyeceğimize karar veririz."

O banyoya doğru ilerlerken başımı sallayıp ona yumuşak bir gülümseme sunuyorum. Aramızdaki mesafeden anında nefret ediyorum. Onun her santimini izlerken, boynundaki kasların gergin olduğunu, kaslarının normalden daha fazla kasılmakta olduğunu fark ediyorum.

"Brax, iyi misin?" diye sesleniyorum. Neyin farklı olduğunu bilmiyorum ve şu anda bir sürü sorunla uğraştığımızı biliyorum, ama sanki bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum. Bana dönüp bakıyor, kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırıyor ve ben de ona gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki bariz olan şey dışında."

Siktiğimin herifi.

O iç geçirir, göz kapakları kapanırken bir saniyeliğine başını eğirir. Beklerim. Sorusunu bile bilmediğim cevaplar için onu zorlamak istemem. Neyse ki, derin bir nefes alır ve başını eğip bana bakar.

"Dün gece rüyalarım beni yine Gölgele Diyarı'na götürdü."

Kahretsin. Bunun bir seçenek olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Öyle mi?" diye soruyorum, ben de bunu yapabilmeyi çok isterdim.

O başını sallar, ama mutlu görünmüyor. "Evi, ailemi, arkadaşlarımı gördüm... hepsi uzaktaydı. Yeterince yaklaşımadan uyandım."

AKADEMİDEN VERİLEN blazerim omuzlarıma mükemmel oturuyor, eteğim uyluklarımla ortasına kadar uzanıyor ve ana binaya doğru attığım her adımda mükemmel bir öğrenci gibi görünürken, içimden hiç hoşlanmıyorum. Zane'in kabuğu, herhangi bir şey olursa diye sırt çantamda duruyor ve parmaklarım Brax'ın parmaklarıyla birbirine kenetlenmiş durumda. Onun tutuşu ölümcül derecede sıkı, ama bana ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir güç veriyor.

Yola çıktıkça, giderek daha fazla öğrenci bize katılıyor ve kesin olan bir şey var: Herkesin üzerinde yeni bir belirsizlik havası dolaşıyor. Ortam ciddi. Herkesin hareketleri ağır ve yavaş, kimse bugünü diğer günler gibi yaşamak istemiyor.

Belki de Monarşi'nin gelişini beklememiz ve Erikel'in buna hazırlık yapması nedeniyledir, ama bunun olmayacağını biliyoruz. Rhys artık haberdar olduğu için artık olmaz. Ama bunu başka kimse bilmiyor ve ben de onlara söylemeyi düşünmüyorum. Geçen sefer de söylememiştik. Bu da bana altın savaşçıyı bizden olabildiğince uzak tutmam gerektiğini hatırlatıyor.

İçeriye açılan çift kapı görünürken hala Leila'yı göremiyorum ve bu içimi burkuyor. Umarım dün gece babasıyla her şey yolunda gitmiştir.

Profesör Figgins'in girişte durduğunu görünce endişem bir an için durur. Dik dururum, adımlarım hızlanır ve Brax, ne yaptığımı bilmediğim halde yanımdaya kalır.

ne yaptığımı hiç anlamasa da. Bu durum, ona olan sevgimi daha da artırıyor. Benim onu takip edeceğim gibi, o da beni cehennemin dibine kadar takip eder.

Ashdale'den döndüğümünden beri birkaç kez Ari'ye ulaşmaya çalıştım, ama işe yaramadı. Nedenini öğrenmem ya da onu görmeye gitmek için bir plan yapmam gerekiyor.

Gözleri benimkilere kilitleniyor, omuzları rahatlamış bir şekilde hafifçe başını sallayarak bize yaklaşmamızı işaret ediyor.

Ona ulaşmadan, yolum dört adam tarafından kesildi. Kendi üniformamdan farklı olan üniformaları, onların Erikel'in Shadowgrim Enstitüsü'nün öğrencileri olduğunu hemen belli ediyordu. Bu yetmezmiş gibi, yüzlerindeki alaycı gülümsemeler de bunu doğruluyordu.

Bugün olanların üstüne bir de onların saçmalıklarıyla uğraşacak enerjim yok.

"Bu küçük ruh dansçısı," diyor içlerinden biri, bir adım öne çıkarak. Sanırım bu Ruben. Kendini bizim aramızda lider sanıyor, ama kesinlikle yanılıyor. Şu anda kafamda savaş ya da kaç düşünceleriyle dolu olduğundan, bu pisliği dizlerinin üzerine çökertip yerine oturtmaktan başka bir şey istemiyorum.

Brax'ın elimi tutuşu bir şekilde sıkışıyor ve bu da benim sinirimi daha da artırıyor. Ruben'e hemen cevap vermediğimde, bir adım öne çıkıyor ve beni baştan aşağı bir kez daha süzdürüyor. Brax da biraz öne çıkarak beni o pisliğin görüşünden biraz engelliyor, ama ben onun başka ne söyleyeceğini merak ediyorum. Şu anda, içimde kolayca yanan öfkeyi körüklüyor ve onun kıcını tekmelemek için mümkün olduğunca çok neden istiyorum.

"Diğer sıkık arkadaşların nerede?" diye soruyor, başını eğerek gözlerimi delici bir şekilde süzüyor.

Bu sorunun geleceğini bilmeliydim. Ona cevap vermek istemiyorum, ama bunun durumu daha da kötüleştireceğini biliyorum.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye homurdanıyorum ve ona dramatik bir şekilde gözlerimi deviriyorum.

"Aptal numarası yapma," diye alaycı bir şekilde gülümsüyor, diğerlerinden biri ise fısıldayarak "orospu" diyor. Ne güzel. *Gerçekten* çok güzel. "Neredeler?" diye tekrarlıyor, omuzlarını geriye atıyor ve bakışları bir anlığına Brax'a kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor.

Bir iç çekmeyi daha bastırarak, sinirlenerek kaskatı kesildim. "Bilmiyorum. Neden sen söylemiyorsun? Hepimiz birlikte mağaralara gittik ve onlar

geri dönmediler. Onların nerede olduğunu herkesten daha çok bilmek istiyorum." Sesim gereğinden fazla yüksek çıkıyor, ama beni tüketen duyguları kontrol edemiyorum.

Ruben'in gözleri kısıılır, beni değerlendirir, arkadaşlarından biri omzuna vurur ve konuşmadan önce kıkırdar. "Gerçekçi ol, Ruben. Muhtemelen onun gevşek amını paylaşmaktan bıkmışlardır ve..."

Brax yumruğunu o pisliğin yüzüne indirir ve söylemek üzere olduğu her neyse onu keser. Ruben hemen arkadaşının savunmasına atılır, ama yumruğu Brax'ın gargoye formuyla karşılaşır ve pislik acı içinde ulur ve yere düşer.

Yerimde donakaldım, Brax'ın son iki Shadowgrim öğrencisini de yere serene kadar izleyen kalabalığın farkındaydım. Onları acı içinde inlerken, ellerini taştan ete ve kemiğe dönüştürerek, onların üzerinde dik durdu.

"Yeter artık," diye bağırır Figgins, yaklaşır, ama adımları tereddütlüdür, ses tonunda çok az otorite vardır, çünkü durumu yatıştırmak için çok geç kalmıştır.

"Lanet olası yerine geri dön," diye homurdanır Brax, birkaç dakika önce durduğu yere elini sallayarak. "Onlar Raven'a ilk saldırdıklarında müdahale etmeliydin. Etmedin. Bu yüzden işi kendi ellerime almak zorunda kaldım."

Ona kaşlarını kaldırarak bakar, sonra dikkatini bana çevirir.

Kahretsin.

Brax ile aramızdaki mesafeyi kısaltarak, ona yaklaşmadan önce elimi nazikçe koluna koydum. "O bizim tarafımızda, Brax," diye fısıldadım, o bana kaşlarını çatarken sesimi alçak tutarak.

O sadece akademi kampüsünde bir profesör olarak kendisinden bekleneni söylüyordu. Brax'ın onları dövmesinden pek de rahatsız görünmüyordu. Yine de Brax'ın haklı olduğu bir nokta vardı, o sahneyi kesintiye uğratmamıştı.

Brax elini yüzüne götürdü, hala yerde yatan pisliklerin kendi büyüleriyle misilleme yapmaya çalışıp çalışmadıklarını izliyordu, ama onlar herkesin eğlenerek izlediği halde yerde yuvarlanıp hakaretler yağdırmaktan memnun görünüyorlardı.

Henüz akademinin içine adım atmadık ama ben günün bitmesini istiyorum. Bununla uğraşacak vaktimiz yok. Beni strese sokan da tam olarak bu.

beni strese sokan şey bu. Evde, Rhys ile birlikte bir plan yaparken, kabuğuma çekilmeyi tercih ederim.

"Raven Hendrix." Adımı duyunca donup kaldım ve dönüp giriş kapısında duran Profesör Fitch'i gördüm. Elleri arkasında, gözleri kısılmış, burnunun ucundan hepimize bakıyordu. İlk geldiğimde bu adama diğerlerinden daha çok güvendiğimi düşünmek garip, ama şimdi... Ona herkesten daha fazla şüpheyle bakıyorum. "Ailen ziyarete geldi," diyor ve bu sözü beni ürpertiyor.

Bu mümkün olamaz. Rhys, babamla yaşadıkları sorunlardan bahsetmişti. Bu durum bir gecede değişmiş olamazdı. Ama bunu söyleyemem. Rhys ile iletişim halinde olduğumu doğrulayamam.

Bunun yerine, Brax'a bakarak sessizce tereddütlerimi aktarmaya çalışıyorum ve tek kelime etmeden onun gözlerinde de aynı anlayışı görüyorum. Ancak Fitch bunu görmüyor gibi, emrini veriyor.

"Beni takip edin."

ALT ZANE

Bu mantıklı değil. Erikel, Burton'ı öldürüp onun yerine geçebilirdi, ama Burton'ın bunca zaman Erikel olması... bu imkansız.

Bu düşünce beni saatlerce uyanık tuttu. Raven hayatıma girdiğinden beri ilk kez ondan ne kadar uzakta olduğumu bilmeden, uçuruma bakarak yatıyorum. Kalbim acıyor ve zihnim bizi rahatsız eden her "ya eğer" ile dolup taşıyor.

Marieta bize Brax'ın odasını teklif etti, ama bu bizim için çok müdahaleci geldi, bu yüzden oturma odasında kamp kurmaya karar verdik. Eldon, benim yerde yattığım yerin hemen üzerindeki kanepede, Creed ise bize paralel olan kanepede yatıyor. İkisi de hareketsiz ve sessiz. Uyuyorlar mı, uyanıklar mı emin değilim, ama odadaki sessizlik düşüncelerimi daha da gürültülü hale getiriyor.

Yorganı tekmelerek oturuyorum. Ayağa kalkarken halının ısırığı avuç içlerime baskı yapıyor. Bir dakikaya ihtiyacım var. Nefes alabileceğim ve düşüncelerimden uzaklaşabileceğim bir yere.

Creed ve Eldon hareketsiz kalırken ben kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı arkamdan kapatıp, Marieta ve Peta'nın kaçma girişimlerinin tüm ayrıntılarının dağınık olduğu dağınık odaya doğru yöneliyorum. Orada beni bir süre meşgul edecek kadar çok şey var.

Işığı açıp, odanın her santimetresine bakıyorum. İlk başta çok bunaltıcı geliyor; daha önce de öyleydi. Her şey düzenli olsa da, nereden başlayacağımı bilmiyorum, ama Raven ve Brax'a geri dönmek istiyorsak bir yol bulmamız gerekiyor.

Marieta ve Peta bize temel bilgileri verdiler, ama buradan çıkmanın bir yolunu bulmak istiyorsak her ayrıntıyı derinlemesine incelemem gerekiyor. Önümdeki gerçekler bana çok daha fazla bilgi verecek ve bu da tam da çıkış yolunu bulmak için ihtiyacımız olan şey.

Elimi saçlarımın arasından geçirip odanın en soluna doğru sürünerek, karşılaştığım ilk materyalle başlamaya karar verdim. En iyi plan olmayabilir, ama kaotik düşüncelerimi odaklamak için elimden gelenin en iyisi bu.

Bizi buraya getiren zümrüt kapıdan geçmekten pişman olacak mıyım? Hayır. Bundan eminim. Ama bu, şu anki gerçekliğimden nefret etmemi engellemiyor.

Raven'ın olduğu yerde olmak istiyorum. Her zaman. Ve burası o yer değil.

İç çekerek, duvara yapıştırılmış bir kağıt parçasına uzanıyorum. El yazısı çizik çizik ve aceleyle yazılmış, kelimeleri okumayı zorlaştırıyor, ama kaçma girişimlerinden birinde ihtiyaç duyulmuş olabilecek bir eşya listesine atıfta bulunuyor gibi görünüyor. Kağıdı duvara geri yapıştırıp, ilerliyorum, etiketli dolapların üzerinde parmak uçlarımı gezdiriyorum.

Çömeliyorum, ama çömeldiğim anda oda sallanıyor ve yumuşak bir bip sesi duyuluyor.

Kapıya koşarak, Eldon'un başını oturma odasından dışarı çıkardığı anda koridora çıkıyorum. Aceleci ayak sesleri merdivenlerden aşağı koşuyor ve bir an sonra Marieta ve Peta merdivenlerin altında beliriyor.

"Biri var," diye mırıldanır Marieta, Peta'yı kapıya yönlendirirken beline bornozunu bağlar. Elinde gümüş bir parıltı vardır ve bunun bir bıçak olduğunu fark etmem bir saniye sürer, ama kapıyı açmalarından iki saniye sonra, bıçak dikkat çekmeyecek şekilde kınına yerleştirilir. "Brax."

Tek kelimeyle koridordan açık kapıya doğru koşuyorum. Creed ve Eldon benden önce davranıp Brax'ın ailesini takip ederek güverteye çıkıyorlar. Kardeşimin tanıdık görüntüsü ruhumdaki fırtınayı yatıştırıyor, ama Raven'ın onunla olmadığı anlaşılınca göğsüm acıdan çökmek üzere.

Kendine gel, Zane. Kendine gel lan.

Brax hepimizi görünce gözleri büyüdü, yüzünde bir rahatlama belirdi ve hızla bize doğru koştu. Eldon, Marieta ve Peta'nın arasından geçerek, herkesten daha uzun süredir yanında olan adama ulaşmak için çabaladı, ama ona ulaşmadan Brax gözlerimizin önünde kayboldu.

Başka bir şey olmasını beklerken her nefes alışımında göğsüm kabarıyor, ama hiçbir şey olmuyor. Sadece beşimiz verandada duruyoruz, etrafımızı saran koyu gri renk tonu içinde donmuş halde.

"Uyanmış olmalı," diyor Peta, sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra.

"Uyandı mı?" Creed, sersemlemiş bir sesle tekrarlar.

"Evet. Dün gece hariç, sadece uykusunda görünüyor ve her zaman kısa bir ziyaret oluyor. Genelde bu kadar kısa değil ama..." Marieta'nın sözleri

kollarını kendine dolayarak sözleri kesildi. Peta yanına yaklaşıp kolunu ona doladı ve ikisi birbirlerine destek olarak içlerinden sızan hüznü bastırmaya çalıştılar.

Marieta'nın bornozuyla kapıyı açarken, kocasının elinde bıçak olduğunu fark ettim. Brax'ın tekrar geleceği umuduyla, tüm endişeleri bir anda uçup gitti, güvenlikleri birdenbire önemsiz bir kayıtsızlığa dönüştü.

"İçeri girelim," diyor Peta, Marieta'yı yönlendirirken kapıya el sallayarak.

Kapı hayal kırıklığı yaratan bir sesle kapanır ve ben, benimle aynı şaşkın ifadeyi gözlerinde taşıyan Creed ve Eldon'a bakarım. Biz bu ortamda kendimizi bulamıyoruz. Şimdi her zamankinden daha fazla. Gölge Diyarı'ndaki her şeye aşına olmamamız ve daha iyi anlamamamız, burayı daha da ürkütücü hale getiriyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, Marieta ve Peta hemen yukarı çıkmazlar. Bunun yerine mutfığa girerler. "Bir şeyler içmek ister misiniz çocuklar?" diye sorar Marieta, bizi de davet ederek.

Daha önce oturduğumuz yerlere otururken minnettarlığımı fısıldıyorum. Peta bu sefer karısına yardım ederken, üçümüz sessizce oturuyoruz, ne söyleyeceğimizi bilemiyoruz.

Bu hissetmekten çoktan bıktım. Çok sinir bozucu. Hiç çaresiz kalmadım ve şimdi de kalmayı reddediyorum.

Derin bir nefes alıp başımı eğerek Peta'ya bakmak isterim, ama Creed sessizliği bozar.

"Raven hiç onunla gelir mi?"

Marieta ona üzgün bir gülümsemeyle bakar ve başını sallar. "Hayır. Onunla dün ilk kez tanıştım, ama gölgelerin daha hareketli hale gelmesinin sebebi onun olduğunu hissediyorum."

"Daha hareketli mi?" diye soruyorum, koltuğuma yaslanarak. Gölge Diyarı'nda olduğumuz halde bunu söylemesi garip, çünkü ben henüz tek bir gölge bile görmedim. Bunun, tüm zamanımı burada geçirmemle bir ilgisi olabilir, ama yine de.

"Oh, onları göremezsin," diye araya girer Peta. "Sabah sana bu konuda yardımcı olacağız. Ya da odaklanabilecek kadar uyuyabildiğimde," diye ekler ve Marieta onu teselli etmek için kolunu okşar.

"Demek istediği, gölgeler ölü olmayanlar tarafından görülemez. Ruhun resmi olarak diğer tarafa geçmedi, bu yüzden

Çevrendeki diğer insanları doğal olarak göremezsin. Biraz zaman aldı ama çevremizi gerçekten tanıyabilmenin bir yolunu bulduk. Bununla birlikte, evi korumak için koruma kalkanlarımız var, bu yüzden biz dışarıda olmadıkça hiçbir şey göremezsin.

Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum. Ölü olmadığım halde kendimi bu kadar kör hissetmek çok tuhaf. Çevremdeki dünyayı gerçekten bilmek için bunun değer olup olmadığını düşünüyorum.

"Dün gece Burton ve Erikel hakkında söylediklerinizi çok düşündüm," diyorum, onların görme yeteneklerimize yardımcı olacak durumda olmadıklarını bilerek, ama düşüncelerime yardımcı olacak kadar beyin güçleri kaldığını umarak.

"Bu yüzden mi uyuyamadın?" diye sorar Marieta kaşlarını kaldırarak ve ben omuz silkiyorum. İnkâr etmenin bir anlamı yok.

"Bu mümkün olamaz," diye devam ediyorum, gözlerindeki karışıklığı fark ederek. "Burton bunca zaman Erikel olamaz. Bu imkansız," diye açıklıyorum. Brax'ın ailesi, her şeyi bir araya getiremeyen bir çocukmuşum gibi birbirlerine bakıyorlar, ama ben ne bildiğimi biliyorum. "İkisini de aynı anda aynı yerde gördük."

"Vay canına, evet. Gördük," diye mırıldanır Eldon, aynı şeyi fark edince gözlerini kocaman açarak parmağıyla beni gösterir.

"Erikel, Burton'ı öldürdükten sonra onun yerine geçmesi mantıklı olabilir, ama tersi nasıl mümkün olabilir? Erikel'in Burton'ı bıçakladığını gözlerimizle gördük. Raven'in bir necromancer olduğunu bu şekilde öğrendiler. Onu herkesin önünde hayata döndürmesini sağladılar. Aksi takdirde Creed'i öldüreceklerdi," diye gevezelik ediyorum, muhtemelen fazla paylaşıyorum, ama dudaklarım hareket etmeye başladığına göre, durduramıyorum.

"Ve ilk geldiğinde birçok kez. Örneğin bize tanıtıldığında. İkisi de oradaydı. Yan yana," diye ekliyor Creed, düşüncelerimi destekliyor.

"Bu mantıklı değil," diyor Peta iç çekerek, yorgun yüzünü eliyle silerek.

"Hiçbiri mantıklı değil," diye katılıyorum. "Başladığından beri mantıklı değil." Bu doğru.

Hayatın bu kadar berbat olabileceğini hiç bilmiyordum, ama işte buradayız. Bu durumun içinde boğulmaya devam edemem. Bu sulara nasıl yol alacağımızı öğrenmemiz gerekiyor. Buna boyun eğemeyiz ve hayatta kalmak için yeterli olanı yapamayız. Sadece ayakta kalmaya çalışmaktan, zar zor su üstünde kalmaya çalışmaktan bıktım. Harekete geçmeliyiz ve bunu şimdi yapmalıyız.

Odaya bakındığımda, bulunduğum yerin bunu istediğim kadar mümkün kılmadığını hatırlıyorum, ama şüphe bir kez daha düşüncelerime yapışmaya çalışırken, onu zihnimin arkasına itiyorum.

"Burton odada dururken kendini Erikel olarak yansıtmış olabilir. Yine emin değilim, ama kulağa çılgınca gelse de, bu mümkün," diyor Marieta, şaşkınlıkla kaşlarını çatıyorum.

"Bu bir anda çok fazla büyü gibi geliyor." Büyüm damarlarımdan akarak ona katılıyorum.

"Burton güçlü bir adam, Zane. Silvercrest Akademisi'nde baş profesörlük görevini herkese vermezler," diye cevaplar nazikçe, sözleri ses tonundan çok daha ağırdır.

"Yine de çok fazla gibi görünüyor," Creed benimle aynı fikirde olduğunu belirtir, ama Peta'nın başını sallama şekli beni duraklatır. "Ve Raven onu ölümden geri getirmişse, bu Burton'ın da Gölgele Diyarı'na seyahat etmesine izin vermez mi?"

Creed'in farkına varmasıyla kaşlarım yükselir. Kahretsin.

"Evet, başından beri planı bu olabilir," diye mırıldanır Marieta, damarlarımı gergin bir karıncalanma ile doldurur.

"Güç arzusu ile beslenen, bir görevi olan bir adam için her şey mümkündür. Yanlış olduğunu söylemiyorum, ama bazen işler gerçekten görüldüğü kadar çılgınca olabilir. Bunu daha iyi anlayacağız, yemin ederim." Marieta'nın şakağına bir öpücük kondurduktan sonra bana döndü. "Git biraz dinlen, aşkım. Ben bu adamlarla odada biraz vakit geçireceğim. Umarım bilgi bombardımanına uğrayıp bayılırız." Kıkırdar ve Marieta koltuğundan kalkarken gülümser.

"İyi geceler çocuklar. Lütfen uyumaya çalışın. Buna ihtiyacınız olacak."

Arkasını dönüp bakmadan odadan çıkar ve ancak ayak sesleri yukarıdan yankılandığında Peta harekete geçer. Konuşmaz, eliyle bize onu takip etmemizi işaret eder. Creed ve Eldon yatma saatinin gecikmesinden memnun olmasalar da, şikayet etmezler.

Maceralarının kanıtlarıyla dolu odaya geri adım atarak, Peta'nın önderlik etmesine izin verdim. Çekmeceye gitmedi ya da herhangi bir yerden kağıt parçası çıkarmadı. Bunun yerine, sağımızdaki duvara adeta oyulmuş kelimelere doğru ilerledi.

Parmakları her harfin üzerinde gezerken, onun dikkatini çeken şeyi görmemi engelliyor. Bir süre ayaklarımın üzerinde sallanıp durduktan sonra, onu kenara itmek üzereyim, ama ben aşırı tepki veremedim o bize dönüyor.

"Bu kelimelerin ne anlama geldiğini hiç anlamamıştım, ama şimdi anladığımı sanıyorum." Bir adım geri çekildi ve üçümüz de onun boşalttığı yeri doldurduk, gözlerimiz her kelimeyi tarıyordu. İlk okuma zihnimde bir karmaşaya dönüştü, ikincisi biraz odaklanmama yardımcı oldu, ama kelimelerin ruhuma yerleşmesini sağlayan üçüncü okumaydı.

Kalbini takip et, gölgelerde huzur bul ve şafağı indir.

YEDİ RAVEN

Fitch, geride kalan öğrencilerin arasından geçiyor, arkasına bakıp beni takip edip etmediğime bakmıyor. Ailemin beni beklemediğini kesin olarak bilmeme rağmen, takip edeceğimi biliyor.

Brax'a tek kelime etmeme gerek yok. O benim yanımda, bu yüzden beni bekleyen her şeyle tek başıma yüzleşmek istediğimi iddia etmenin bir anlamı yok. O asla yanımdan ayrılmayacak. Bu sabah bunu kanıtladı.

O pislikleri hiç zorlanmadan dövdü ve ben, onun sikini bir kez daha tatmadan önce, evde dizlerimin üzerine çöküp, onun çiziklerle dolu yumruklarını yalamayı tercih ettiğim için utanmıyorum, çünkü ona minnettarlığımı en iyi bildiğim şekilde gösteriyorum.

Bu şimdilik beklemek zorunda. Bunun yerine, bizi bekleyen her türlü saçmalığı keşfetmenin keyfini çıkaracağız.

Aklımı kullanarak Ari'yi çağırıyorum, sesini tekrar duymak için dua ediyorum, ama hiçbir şey gelmiyor. Yine de onu içimde hissediyorum. Aramızdaki bağ hala var, bu bir rahatlama, ama bir gecede neyin değiştiği konusunda kafam çok karışık. Figgins'e sormayı umuyordum, ama Fitch kamuoyuna açıklama yaptığında öğrencilerle birlikte ortadan kayboldu.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, gereğinden biraz daha yüksek sesle, ama onun beklemeye niyeti olmadığı açık ve yol boyunca ona sorular yağdırmak istiyorum.

Cevap vermiyor, bu da beni sinirlendiriyor. Gözümün ucuyla Brax'a baktığımda, onun benden daha sinirli olduğunu görüyorum. Elimini mengene gibi sıkıyor, Fitch'e doğru koşarak ilerliyor ve ben de ona yetişmek için koşmaya başlıyorum.

Fitch'in önüne gelene kadar hızımızı kesmiyoruz ve o zaman bile durmuyor, ama ona ayak uydurmak biraz daha kolaylaşıyor.

"Ailesi nerede?" diye homurdanır Brax ve Fitch gözlerini devirir, tiksinti dolu bir ifadeyle.

"Erikel'in ofisinde bekliyorlar," diye karşılık verir, bize herhangi bir bilgi vermek istemediği açıkça bellidir.

Adi herif.

"Neden?" diye ısrar ediyorum, pes
etmeyi reddediyorum. "Çünkü."

"Neden ne?" diye sorarım, burun deliklerim genişler.

"Bilmiyorum. Ama oraya vardığımızda öğreneceğinden eminim," diye
cevaplar, ellerini yanlarında sıkıca tutar.

Profesör Fitch'in tam bir pislik olabileceği sır değil, ama bu bana karşı
her zamanki tavrı ya da kullandığı üslup değil. Ya Erikel ya da Leila ile ilgili.
İkincisini düşünerek sorularımı yeniden yönlendiriyorum. Hoşuma gitse de
gitmese de beni yaklaşan kaderime götürecektir, o yüzden elimden geleni
yapmaya çalışayım bari.

"Leila nerede?"

Göz ucuyla bana bakarken adımları biraz sendeledi. "Kızımın nerede
olduğu seni ilgilendirmez."

"Kızın benim arkadaşım. Şu anda akademinin en güvenli yer olmadığı
konusunda ikimiz de hemfikiriz ve onun iyiliği benim için önemli." Onun
entrikacı bir pislik olduğunu bildiğimi de eklemek istiyorum. Erikel'in
büyüsüyle onun emri altında olsun ya da olmasın, bu adamda görüldüğünden
daha fazlası var.

Aniden durur ve bana sert bir bakış atarak bizi de durmaya zorlar.
"Kızım, ne pahasına olursa olsun senin büyüünün etkisine girmeyeceğinin
farkında, Bayan Hendrix."

Bu ne demek lan?

"Ona ne yaptın?" Onun fırtınalı gözlerinin içine bakarken, her kelime
göğsümde titreşiyor.

Her nefes alışında göğsü sertçe inip kalkıyor, bana Shadowmoor'daki
aşağılık bir köylüymüşüm gibi bakıyor. Dudaklarını aralıyor, gözlerinde ateş
parlıyor, beni yerime oturtmaya hazır, ama yanımdaki kapının açılmasıyla
sözü kesiliyor.

"Raven, tatlım."

Donup kalıyorum. O sesi her yerde tanırım. Ama nasıl?

Yavaşça dönünce, açık kapıda duran babamı görünce gözlerim fal taşı
gibi açılır. Etrafına bakınırım, aslında Erikel'in ofisinin ya da Burton'ın eski
ofisinin dışında olduğumuza şaşırıyorum, nasıl bakarsak bakalım.

Monarchy'nin verdiği her zamanki lacivert kıyafet babama her zamanki
gibi mükemmel uyuyor. Ayaklarında cilalı kahverengi ayakkabılar var ve
biberli saçları yüzünden geriye doğru taranmış. Gözleri parlıyor, yüzünde
geniş bir gülümseme var.

"Çok uzun zaman oldu. Gel."

Bir an Brax'a bakarak, önümüzdeki adamı anlamaya çalışıyorum, ama o hiçbir şey belli etmiyor, benim öncülük etmemi bekliyor. Kapıdan geçmeden önce Fitch'e sert bir bakış atıyorum, kapı arkamızda sert bir gürültüyle kapanınca sırtım geriliyor.

Babam uzun kahverengi deri koltuğa oturur ve ben de onun karşısındaki sandalyeye çekinerek otururum. Brax yanıma oturur, sandalyeyi bana yaklaştırır ve babam öne eğilip kollarını dizlerine dayarken elimi bırakmaz.

Boğazımı temizlerken, onun yoğun bakışları altında tereddüt ediyorum.

"Annem nerede?" Elini sallıyor, göz teması kurarken gülümsemesi daha da genişliyor.

Bütün varlığımla eminim ki, bu maskenin altında Erikel var. İyi bir maske, bunu kabul ediyorum, ama babamın her santimini taklit edebilse de, tavırları farklı. Özellikle bana sevgi dolu bir terim kullanmaya çalışması. Babam hayatım boyunca bana bir kez bile "*tatlım*" demedi.

"Bir kez olsun annem olmadan konuşabiliriz, değil mi?" diye düşünür ve kaslarım daha da gerilir. Son birkaç aydır annem olmadan çok konuştuk. Buraya gelmemin tek nedeni bu.

Nasıl devam edeceğimi bilemeden dudaklarımı birbirine sürtüyorum. Onun babam olmadığını, aslında Erikel olduğunu bildiğimi açıklayamam, çünkü onu ifşa etmek için henüz çok erken. Bir yanımda bu küçük buluşmayla neyi başarmayı düşündüğünü bilmek istiyorum.

Brax'ın elini sıkarak, kendimi toparlayıp karşımdaki sahtekarın karşısına oturuyorum. Brax elimi bırakmak istemiyor ama sonunda bırakıyor ve yanıma oturuyor.

"Seyirciye ihtiyacımız yok," diyor babam, Brax'a bakarak. Brax ise yanıt olarak homurdanıyor ve reddedilmeyi umursamadan koltuğuna daha da yerleşiyor.

"O kalacak. Her zaman benimle beklediğini biliyorsun," diyorum, babam başını sallarken dudaklarıma zorla bir gülümseme konduruyorum, ama hoşnutsuzluğum devam ediyor. Kesinlikle babam değil. Brax'la daha önce bir kez tanışmıştı ve bu tür bir ortamda değildi. "Annem olmadan seni buraya ne getirdi?" diye soruyorum, onu değerlendirirken bacaklarımı çaprazlıyorum.

Kalbim hızla atıyor, ama bunu bastırıp, cesaretimin elverdiği kadar normal davranmaya çalışıyorum.

Boğazını temizler, takım elbisesinin yakasını düzeltir. "Bir iyilik yapmasını sağladım. Öğrencilerle ebeveynleri arasında bir engel olduğunu biliyorum"

seni kontrol etmek ve bu şartlar altında iyi olup olmadığını görmek istedim."

Erikel'i kötüleyerek onu kızdırıp tepkisini görmek mi, yoksa onun umduğu gibi uysal davranmak mı gerektiğine karar veremiyorum.

"Sence o bu durumla nasıl başa çıkıyor? Yetenekleriyle barışmaya çalışıyor. Senin uzun süredir bastırdığın yeteneklerle. Ve o yeteneklerini kontrol altına almadan önce, başka birinin savaşında bir araç olarak kullanılıyor." Brax, onaylamadığını belirtmek için homurdanırken çenesi gerilir ve farkında olmadan durumun gidişatını belirler.

Babam dişlerini diliyle gezdirir, koltuğunda pozisyonunu düzeltir ve gargoyile'uma sert bir bakış atar. "Kızımı korumak için gerekli olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Belki de sana ve arkadaşlarına karşı yumuşak bir his beslemeseydi, Erikel gibi bilge bir adamın Wylder'ı ona karşı koz olarak kullanmasına asla izin vermezdi."

Siktiğimin herifi.

Bilge adammış, hadi oradan.

Erikel kadar kendini öven başka kimse yoktur. Başka birinin kılığına girse de bu değişmeyecek.

Brax'ın öfkesinin arttığını hissediyorum, dalgalar halinde etrafında yayılıyor. Onun bu pisliği haklamasını ne kadar çok istesem de, işler ters gitmeden önce kontrolü ele almam gerektiğini biliyorum.

"Kendi gözlerinle gördün ki ben iyiyim, baba." Onun adı dilimi yakıyor, ama rol yapıyorsam, olabildiğince inandırıcı olmalıyım. "Başka bir şey var mıydı?"

"Raven, soruma cevap vermedin." Beni baştan aşağı süzerken çenesine dokunuyor. "Burada iyi misin?"

Bu adamın küstahlığı. Yasak bir odada duvardaki sinek gibi, benim onun hakkındaki düşüncelerimi açıkça bilmek istiyor. O, pes etmeyen lanet bir sülük. Omuz silkiyorum. "İyiyim. Hayatta kalmaya çalışıyorum. Her zamanki gibi. Şimdi de farklı değil. Sen ol ya da olma, bir yolunu bulurum. Her zaman bulurum."

Gözlerindeki ışıltıyı, söylenmemiş meydan okumayı görüyorum. Bu, istenmeyen liderimizin alaycı gözlerine gerçek bir bakış.

Hareket etmek için hiçbir çaba sarf etmeden dudaklarını büzerek başını sallar. "Wylder nerede? Onu da görmek istiyordum."

Ah.

Mesele buymuş.

Zane, Creed ve Eldon'un nerede olduğunu bilmek istiyor.

Siktir.

Bilmeliydim. Benden bilgi alamadığı için, başkalarının bedenlerini ele geçirip bilgiyi almaya çalışıyor. Ne acemi bir hata. Benden bu bilgiyi alabilecek kişiler arasında babamın kesinlikle adı geçmez.

Gerçek şu ki, ona bir şey vermeliyim ve karar vermek için sadece bir saniyem var.

Yüzümü açık avuçlarımın üzerine düşürüp, karşımdaki adamdan uzaklaşarak derin bir nefes alıyorum. Ağzımdan bir çığlık patlıyor, koltuğumdan kayıp dizlerimin üzerine çökerek hıçkırıklarla boğuluyorum.

Dudaklarım titriyor, duygularım yüzeye çıkarken gösterim gerçeğe dönüşüyor. "Baba, yapamıyorum... Yapamıyorum... Bana yardım etmelisin. Bize yardım et. Onların nerede olduklarını bilmiyorum." Ellerimi kucağıma indirip, babam rolünü oynayan adama yüzümü çeviriyorum ve yüzümden akan gözyaşlarını izliyorum. "Erikel bizi Ashdale'e götürdü... Potens Ruby'yi bulmak için. Daha çabuk bulabilmek umuduyla ayrıldık, ama onlar bir daha ortaya çıkmadı ve o, biz onları bulamadan bizi oradan ayrılmaya zorladı."

Burun deliklerim genişler, acı ve gözyaşlarını geri çekmek isterim, ama bu imkansızdır.

Yaralıyım. Savunmasızım. Onlarınım. Ve bu, düşmanın önünde dikkatini dağıtmak için böyle davranmak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Babam koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor, kaşlarını çatarak boynundaki kravatla oynuyor. "Ne demek istiyorsun? Herkesin hesabı olmalıydı."

Kafamı sallıyorum. "Sayıldılar, baba. Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Uyuyamıyorum. Endişe beni kemiriyor. Hazır olmadığım bir dünyada batıyorum." Neredeyse kendimden utanıyorum. Gözyaşlarım gerçek olabilir, ama ağzımdan çıkan sözler gerçek değil ve bunu çok zorladığımdan endişeleniyorum.

"Raven, gel," diye mırıldanır Brax, elimi tutup beni yanına çeker. Bir kez daha yanına otururum, kucağıma bakarım. "Bize yardım edebilir misin, edemez misin?" diye ekler, sahtekara seslenir, ama o hemen cevap vermez.

Derin bir nefes alıyorum, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha, sonra kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Babamın gözlerinin bana kilitlendiğini görüyorum, kaşları çatılmış ve dudakları sıkı sıkıya kapanmış.

Sonunda boğazını temizler ve ayağa kalkar. "Erikel'den mağaraları bir kez daha kontrol etmesini isteyeceğim," der ve beni şaşkına çevirir. Kendini ifşa etmemiş olsaydı

, o zaman bunu yaptı, çünkü ben sadece Ashdale dedim. Mağaralardan bahsetmedim.

Yüzümdeki farkındalığı gizleyerek, gözyaşlarımı siler ve ayağa kalkarım. "Teşekkür ederim, baba. Teşekkür ederim."

Bir kez başını salladı. Keskin ve kısa bir hareketle, arkasına bakmadan odadan fırladı.

Sana da güle güle.

"Bu da neydi böyle?" diye mırıldanır Brax, ama ben başımı sallarım, izleniyor olabiliriz diye burada konuşmak istemem.

Ona dönüp, kollarımı beline doladım. Kollarını bana doladı, beni kendine çekip kokladı. "Lütfen beni buradan çıkar," diye kulağına fısıldadım, parmak uçlarımda yükselerek.

Sessizce elimi tutar ve beni kapıya doğru çeker.

Koridora çıktığımızda hala konuşmuyoruz, Burton'ın eski ofisinden olabildiğince uzaklaşıyoruz. Girmemiz gereken sınıfın önünde durduğumuzda, şimdi girmenin bir anlamı olup olmadığını düşünüyorum.

Kararsızlığımı hissetmiş gibi, sandalyeler zeminde sürtünmeye başlar ve öğrenciler dağılmaya başlar. Günün ilk dersinin çoktan bittiğini fark ederim.

O kadar uzun süre gitmemiştik, değil mi?

İçgüdüsel olarak bir adım geri çekilip, Leila görünene kadar herkesin etrafımızdan geçmesine izin veriyoruz.

"Hey, nereden geldiniz?" diye sorar, sırt çantasını omzuna asarken. Bakışları ikimiz arasında gidip gelir, ikimiz de ona bir cevap veremeyiz. Kendisi mi, yoksa başka bir sahtekar mı? "Ne?" Kafamı sallayarak koridora doğru yürümeye başlarım, Brax yanımda, Leila ise bize yetişmek için acele ediyor. "Neyi kaçırıyorum?"

Belirsizlik içinde dudaklarımı ovuşturuyorum ve Brax öne geçiyor. "Silvercrest Lisesi'ndeyken hangi evdeydin?"

Kaşlarımı çattım ama ağzımı kapalı tuttum. "Hangi ev?"

"Evet, takımın. Kırmızı, sarı, mavi veya yeşil? Hangisiydi?"

O da başını geriye doğru eğiyor, benim kadar kafası karışık olduğu belli.

"Ben de senin gibi sarıydım. Bunun şu anda ne önemi var ki?"

"Baş profesörümüz kimdi?"

Bana bakarken gözlerinde belirsizlik dans etmeye devam ediyor, ama benim verecek bir cevabım yok, o da Brax'a dönüyor.

"Profesör Wallace."

Brax nefes verir ve dikkatini bana çevirir. "Sen iyisin. O... o." Anladıkça şaşkınlığım yerini şaşkınlığa bırakır. "Bu ne anlama geliyor?"

Leila'ya dönerek yüzümü buruşturuyorum. "Senin yerine geçen biri olmadığından emin olmak istediği anlamına geliyor."

"Neden biri böyle bir şey yapsın ki?" Adımları yavaşlar, ama ben hızla uzanıp kolunu koluma takarak onu bizimle birlikte çekiyorum.

"Çünkü bu yüzden burada değildik."

"Siktir. Siz iyi misiniz?"

İçimde dönen panik, aslında iyi olmadığımı doğrulasa da, başımı sallarım. Ama bu, daha sonra düşünmem gereken bir şey. Başkalarının yanında değil. Bu sabah istemediğim birinin önünde zaten biraz zayıflığımı göstermişim. Bu benim limitim ve zaten rahatlık sınırımı aştım.

"İyiyim. Hadi bir sonraki derse geçelim, olur mu?" diyorum ve yüzündeki kararsızlığı görebilsem de, o da kabul ediyor.

"Babam sana karşı iyi miydi?" diye soruyor ve burnumu kırıstırıyorum.

"Mümkün olduğunca iyiydi." Babamı görmeye giderken, Leila'nın artık beni uzak tutması gerektiğini söylediğini hatırladım. Belki de onun ne demek istediğini anlayana kadar, söylediklerime dikkat etmeliyim. "Bu akşam boş musun?"

"Şey, Grave ile bir planım vardı ama..." "Hayır, hayır. Sorun değil. Yarın?"

"Yarın hava açık. Emin misin, sorun olmaz mı?"

"Tabii ki. Babanın bir sakıncası yok mu?" Onun duygularını açıkça belli ettiğini biliyorum. Bu yüzden, monarşinin geleceğini ifşa edenin o olduğunu düşünerek onu suçladığım gün avluda o kadar somurtkandı, oysa aslında Creed ve babasıydı.

Sanki bu düşünce onu ortaya çıkarmış gibi, altın rengi bir ışık yüzümün önünden geçti. Başımı kaldırdığımda, yolumu kesen kırmızı lekeli altın zırhı görünce hiç şaşırmadım.

Sanki bugün başka bir şeye ihtiyacım varmış gibi.

Üçümüz durduk, diğer öğrenciler etrafımızdan geçip giderken altın zırhlı savaşçı bana dik dik bakıyordu. Gözlerini görünce çılgılık atmak istedim, o derin rengin tanıdık gelmesi Creed ile aramızdaki mesafeyi daha da belirgin hale getiriyordu.

"Beni takip et." Homurtusu bir emirdir, ama Brax bir santim bile kıpırdamaz, elimi daha sıkı sıkar.

"Hayır." Brax, Creed'in babasına keskin bir bakış atarken sıkılmış gibi konuşuyor.

"Sormuyorum. Sınıfa devam edebilirsin," diye ekliyor ve bir anlığına sudan çıkmış balık gibi ona bakan Leila'yı işaret ediyor, sonra bana dönüyor.

İç çekerek ona gülümsüyorum. "Sen iyisin. Orada buluşuruz, tamam mı?"

Dudaklarını büzerek gözlerimde bir şey arar. Ne aradığını bilmiyorum, ama bulmuş gibi görünüyor, başını sallayarak koridordaki diğer öğrencilerin yanına katılır.

Altın savaştı en yakın çıkışa yönelir, takip edip etmediğimizi görmek için arkasına bakmaz.

"Bugün bitti mi?" Brax homurdanarak, isteksizce o pisliğin peşinden giderken, ben de mırıldanırım.

"Keşke."

Onu dışarıya kadar takip ediyoruz, dışarısı daha sessiz, onun sola doğru ilerleyip alçak bir kemerin yanında durduğunu izliyoruz. Brax'ın elini bırakıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve Creed'in babasıyla yüz yüze geliyorum.

"O nerede?"

Gözlerimi deviriyorum. Bugün bunu zaten bir kez yaşadım. Erikel bu aptal benden daha fazla bilgi almaya gönderdiğini düşünüyorsa, yanılıyor. Yine de sorun, bizim bildiğimizi onların bilmemesi.

"Ee? Nerede dedim?" diye bağırır ve Brax anında hırlar. "Ses tonuna dikkat et."

İkisi birbirlerine dik dik bakıyorlar, etrafımızdaki hava hızla gerginleşiyor. İç çekerek, sadede geliyorum. "Mağaralardan beri onu görmedik. Az önce babama da aynı şeyi söyledim ve o da Erikel'i geri dönüp onları aramaya teşvik edeceğine söz verdi." Bu sefer sesimdeki panik o kadar zorlama değil ve dudaklarımı sıkıca kapatıyorum, kendimi bu kadar kolay savunmasız hissetmekten nefret ediyorum.

Kaşlarını çatarak bana bakar. "Sana inanmıyorum."

"İnanıp inanmaman umurumda değil. Onu eve istiyorum; hepsini eve istiyorum. Onu ya da diğerlerini hiçbir zaman isteyerek bir yerde bırakmazdım. Bunu biliyorsun. Onun için daha önce neyi feda etmeye hazır olduğumu gördün, şimdi beni sına," diye homurdandım, öğle vakti bile olmamasına ve günümün bu kadar felaket bir şekilde geçmesine sinirlenmişim.

Bana doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırır, ama Brax savaşıya dokunmadan aramızdan sıyrılmayı başarır.

"Ona elini sürersen parmaklarını kırarım," diye öfkeyle söylüyor.

Brax'ı değerlendirirken yüzünde hafif bir gülümseme belirir. Onun gücünü kullanarak benden bilgi almayı umuyorum, ama şaşırtıcı bir şekilde, bir adım geri çekilir ve elini yüzüne götürür.

"Oğlumu seviyorum. Bu dünyadaki her şeyden daha çok. Onun seni sevdiğinden ya da senin onu sevdiğinden daha çok. Bunların hiçbiri umurunda değil. Sadece o önemli. Onu korumak için ne gerekiyorsa yaparım. Senden bile. Senin yüzünden ona bir zarar gelirse, seni kendi ellerimle gömerim."

SEKİZ RAVEN

"Hadi Raven. Yapabilirsin."

"Gerçekten yapabileceğimi sanmıyorum," diye mırıldanıyorum, durmayı düşünürken uzuvlarım ağrıyor, ama Brax'ın gözlerindeki ışıltı bana bunun bir seçenek olmadığını söylüyor. Öyle olmadığını biliyorum, ama bu beni hayal etmekten alıkoymuyor.

"Omuzlarına kadar battın. Biraz daha devam et, tamamlayacaksın."

"Tamamen taştan yapılmış, Brax. Cümleleri bitir," diye terslerim, kendi ses tonumdan rahatsız olurum, ama sinirliyim ve... biraz da panik içindeyim.

"Sen, şimdiye kadar gördüğüm en güzel gargoyle olacaksın, Shadow. Göster bana."

Ona sert bir bakış attım, ama o benim yoğun bakışlarımdan hiç etkilenmedi.

Dersler biter bitmez oradan çıkıp eve gittik. Beni biraz ayna büyüsü eğitimi ile oyalayabilmek için buraya gelmiştik. Brax bu gece bunu başka bir seviyeye taşıyor, başarabileceğimi ısrarla söylüyor, ama ben başarabileceğimden emin değilim.

Gözlerim ve ağzım da dahil olmak üzere tamamen taşla dönüşme düşüncesi beni çok korkutuyor. Bunu inkar edemem ve o da bunu biliyor.

"Bugün başka bir şey yapabilir miyiz?" diye soruyorum, sesim her zamankinden daha yumuşak, günün bir başka kırılma anını ortaya koyarak. Tek fark, Brax'ın bu yanıma görmesinin artık umurumda olmaması. Hatta, görmesini istiyorum. Onun yanında gerçek ben olmak, beni utandırmak yerine ruhumu yatıştırıyor.

"Raven, derin bir nefes al. Sana söz veriyorum, hayal ettiğin kadar kısıtlayıcı hissettirmeyecek." Sözüne dudaklarımı büzüyorum, ama sözleri kemiklerimi titreten gerginliği hafifletmeye yetmiyor. "Kafan şu anda hayatında olan her şeye takılmış durumda, bu da bu konudaki endişeni daha da artırıyor. Gerisini bırakmaya çalış." Ona sertçe bakıyorum, muhtemelen haklı olduğunu bilmekten nefret ediyorum. Yavaşça nefes alıp, nefes vermeyi uzatıyorum, ama bu beni pek rahatlatmıyor. "Durup, aklındaki her şeyi bana anlatabilirsin. Tabii ki, bariz olanlar hariç."

Siktir.

Bu da pek iyi gelmiyor.

Topla kendini, Raven.

Yetersiz moral konuşmamla omuzlarımı geriye doğru gevşetiyorum ve bu hareketin ilk başta düşündüğüm kadar ağır gelmediğini fark ediyorum, sonra her şeyi mahvedip Brax'ın büyüünün geri kalanının beni sarmasına izin veriyorum.

Boğazım gerilirken yutkunuyorum, bu his çenemden, yanaklarımdan, gözlerimden ve kulaklarımdan geçip sonunda kafama kadar yayılıyor. Brax'ın söylediklerini hatırlayarak, bu değişime alışırken tüm dikkatimi nefes almaya veriyorum.

Bu, hayatımda yaşadığım en tuhaf his. Hareketlerim ilk başta gecikmeli gibi geliyor, ağırlık sandığım kadar kötü değil, ama en çılgın şey göz kırpmak. Taşın taşa sürtünme sesini duyabiliyorum ve bu beni ürpertiyor, ama his sesle uyuşmuyor. Sanki... normal gibi.

"İşte benim kadını. Bana gülümse, Shadow."

Bakışlarımı yukarı çevirip bana gülümseyen Brax'a bakıyorum. Bu nadir görülen bir manzara, onun çarpıcı gözlerinde gurur görmek ise daha da nadir. Bir gözü kahverengi, diğeri yeşil. Diğerlerinin burada olmaması nedeniyle şu anda bana karşı daha yumuşak ve nazik davrandığından yüzde doksan dokuz eminim. Bu, onun asla görmeyeceğimi sandığım bir yönü, sonsuza kadar kalmayacağından emin olduğum bir yönü, onu zorlamak istememe neden olan bir yönü. Onun ısırığını, hırlamasını, sert yönünü görmek istiyorum.

Dikkatim dağılıyor. Yine.

Onun büyüünü bırakınca, taş cildimden kolayca kayıyor ve bir saniye sonra uyarı yapılmadan ayaklarım yerden kesiliyor. Yumuşak ama sert dudaklar çeneme bastırılırken, kollar belimi sarıyor.

"İyi bir kız olmayı seviyorsun, değil mi Raven?" Bu bir soru değil. Aslında değil ve o da bunu çok iyi biliyor. "Ama bu, bana içini dökemeyeceğin anlamına gelmez. O güzel kafanın içinde neler olduğunu anlat bana, ben de seni ödüllendireyim."

Uyluklarım kasılır. O, bunu kastetmiş olamaz... değil mi?

Öyle olsun ya da olmasın, ona karşı açık olmalıyım. Bunu birlikte atlatıp ailemizin geri kalanını bulacaksa, birbirimize karşı şeffaf olmalıyız.

Derin bir nefes alır, içimdeki değişimi hissetmiş olmalı ki beni yavaşça ayağa kaldırır, ama geri çekilmez ya da aramıza mesafe koymaz

“Teknik olarak çocukların nerede olduğunu bilmediğim için kalbim parçalanıyor olması bir yana, Ari'ye ulaşmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Bu karışıklık ve endişe beni çok zorlamaya başladı. Onu görmeye gitmemizi engelleyen tatbikat öncesinde her şey yolundaydı. Onun varlığını hissedebiliyorum, acı ya da başka bir şey ile dolu değil, ama yine de beni tedirgin ediyor. Tam olarak açıklayamıyorum, ama bir değişiklik oldu ve bu hoşuma gitmiyor.”

Alnıma küçük bir öpücük kondurup, bir adım geri çekildi ve soluna odaklandı. Dudaklarını ıslattı ve birkaç saniye sonra iç çekerek bana döndü. "Hâlâ bir geçit açamıyorum."

Denediği için kalbim minnetle doluyor. "Sondajın onunla iletişimimi etkilemiş olabileceğini düşünüyor musun? Yani, teknik olarak o gün ses koridorlarda yankılandıktan sonra avluya giderken onunla konuştum, ama... Bilmiyorum. Anlamaya çalışmak için çaresizce her şeyi deniyorum."

"Belki. Yarın Lyra ve Figgins'i ziyaret etmemiz önemli bence," diyor, ensesini ovuşturarak, ben de onaylayarak başımı sallıyorum.

"Teşekkürler."

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Başka ne var?" "Hmm?"

"Başka ne seni bu kadar sinirlendirdi?"

Kaşlarımı çatıyorum, tam olarak açıklayamıyorum. "Özel bir şey yok. Sadece kızgınlım. Sinirliyim. Çılgınım. Bir şeyleri, her şeyi parçalamak istiyorum. Sadece tüm arkadaşlarımla burada, benimle birlikte olmasını istiyorum. Bu çok bencilce, biliyorum, ama..."

"Bu bencilce değil, Raven. Ben de onların burada olmasını istiyorum. Ve eğer senin yanında değil de orada olsaydım..." Gözleri ruhumun derinliklerine bakıyor. "Delirirdim. Buna hiç şüphe yok." Kanımda bir karıncalanma hissediyorum, ama o bir adım daha geri çekilince hemen dudaklarımı büzüyorum. "Sakin biri olmadığımı, derin ve anlayışlı biri olmadığımı ve hiç komik olmadığımı biliyorum. Sana diğerlerinin sunabileceği hiçbir şeyi sunamam, ama yapabileceğim bir şey var."

Ondan hiçbirini istemediğimi ve ihtiyacım olmadığını söylemek istiyorum, ama bunun ona boşuna olduğunu biliyorum. "Ne yapabilirsin?" diye merakla soruyorum.

"Beni dövmene izin vermek."

Gülüyorum, ama bana attığı keskin bakış, onun çok ciddi olduğunu gösteriyor. "Hayır." Kafamı sallıyorum, ama o çenemi tutup beni yerinde tutuyor.

"Neden? Dayanabilirim."

Bu sefer kıkırdayarak gülüyorum. "Senin için endişelenmiyorum. Kendim için endişeleniyorum. Kasların çok güçlü. Çok acıtacak."

Kendinden çok memnun bir şekilde sırtıyor. Pislik.

"Hadi Raven. Bana eğlenceli vakit geçir. Bizi Shadowmoor'a götürdüğünde dövüş çukurlarını fark etmediğimi sanma. Oraya adımını atmamış olsan da, oraya aşınaydın. Bana ne kadar güçlü olduğunu göster."

Beni kışkırtıyor ve işe yarıyor. En kötüsü de, bunun farkında olması.

Benim onayımı beklemeye tenezzül etmiyor. Zaten onayladığımı biliyor.

B

un Ona dönerek, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Belki u. de

zümrüt kapıyı bulmaya odaklanmalıyız," diye mırıldanıyorum, içim suçluluk duygusuyla kıvrılıyor. Arkadaşlar dışarıda bir yerlerdeyken kendi sorunlarımla uğraşamam.

Brax kaşlarını çatıyor. "Onlarla bağlantı kurmak için en iyi şansımız benim uyumda, Shadow. Zümrüt kapının şu anda nerede olabileceğine dair hiçbir fikrimiz yok. Umarım bu gece onlara daha yakınlaşırım, ama şimdilik bunu yapıyoruz çünkü eğer çocuklar senin ihtiyaçlarını karşılamadığımı öğrenirlerse, Gölge Diyarı'na ben gideceğim, onlar gibi değil. Ölülerin gittiği yere."

Onun dramatik tavırlarına gözlerimi deviriyorum. "Seni geri getirirdim."

"Eğer sana izin vermezlerse getirmezsin," diye karşılık verdi, bana meydan okurcasına kaşlarını kaldırarak.

Kesinlikle dramatik.

Büyü kullanarak üniformamı gevşek bir tişört ve şortla, ayaklarıma da spor ayakkabı ve temiz çoraplarla değiştiriyorum. Brax bir anlığına bana bakıyor ve ben de onun aynısını yapmasını bekliyorum, ama o bunun yerine kravatını gevşetmeyi gösterişli bir şekilde yapıyor. Kravat çimlere düşüyor, hemen ardından blazeri de düşüyor, sonra da gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor.

Dilimi dışarı çıkarırım, ama kuruyan dudaklarımı nemlendiremem, çünkü gömleğini umursamadan bir kenara atar. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarır, sonra bana dönerek yüzünü bana çevirir; dizleri omuz genişliğinde açık ve hafifçe bükülmüş.

Siktir.

Bu adam akademi pantolonuyla benimle dövüşecek.

Gözlerimin önünde kaslarını gererken nasıl konsantre olabilirim ki? Öne çıkıp taş gibi sertleşmiş meme ucunu ısırarak için dayanılmaz bir istek duyuyorum, ama onun alaylarına boyun eğmeyi reddederek kendimi tutuyorum.

"Hadi başlayalım, Shadow." Boynunu iki yana çevirip, göğsünü korumak için kollarını kaldırıyor.

Omuzlarımı geriye doğru gevşetip, karnımı sıkılaştırıp dizlerimi yumuşatarak, alıştığım dövüş pozisyonunu alıyorum. O haklıydı. Shadowmoor dövüş çukurlarında hiç dövüşmedim, ama bu beni antrenman yapmaktan alıkoymadı. En azından bu şekilde, kendimi her zaman koruyabiliyordum. Bu bir zorunluluktu.

Kıvrılmış parmak eklemlerim dikkatimi çekti ve ilk buraya geldiğimde olduğu gibi, uzun zamandır kırık ve morarmadıklarını fark ettim. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor, ama tanıdık duruşum her şeyi bana geri getiriyor.

Brax'a yavaşça yaklaşıırken, kollarımı yüksekte tutuyorum, onu baştan aşağı süzdüğümde, nerede bir açık bulabileceğimi değerlendirmeye çalışıyorum, ama bir açık bulamadığımda bu beni şaşırtmıyor. Harekete geçip gerisini akışına bırakmam gerekecek. Onun etrafında dans ederken, o da beni takip etmek için dönüyor ve ben önce sol kolumu uzatarak menzilimi ve onun savunmasını test ediyorum. Yumruğum, geri çekilmeden önce kısa bir dokunuşla onun pazısına çarpıyor.

Dudaklarının köşesinde bir gülümseme belirir ve dilinin ucunda, yakında söyleyeceği alaycı bir yorum olduğunu görebiliyorum. Tek bir kelime bile söyleme şansı bulamadan, hareketi tekrarlıyorum, ancak bu sefer sağ elimle daha sert bir vuruş yapıyorum.

Her iki vuruşta da koluna vuruyorum, ama ikinci vuruşun daha sert olmasıyla gözlerinin büyüdüğünü kaçırıyorum.

"Boks torbasıyla mı oynuyorum, yoksa gerçekten hareket edecek misin?" diye soruyorum, ayağımdan ayağıma atlayarak, şu anda kışkırtanın ben olduğumun çok farkında olarak.

"Sadece ne sunabileceğini görmek istedim. Pek bir şey yok gibi görünüyor." Omuzlarını silkiyor ve hızla tekrar üstünlüğü ele geçiriyor.

Siktiğimin herifi.

Sözlerine rağmen, kolları gevşiyor ve kolunu uzatmadan bir saniye önce kaslarının titrediğini görüyorum. Dönerek, darbeyi koluma alıyorum. Dokunuşu sert, ama gargoye formundayken olacağına kıyasla hiçbir şey ve ben bunu seviyorum. Diğer erkeklerim bana karşı nazik davranırdı. Ama o değil. Brax değil.

Benden her türlü çabayı nasıl çıkaracağını çok iyi biliyor. Öfkemi ve bastırılmış hayal kırıklıklarımı parçalıyor, onları dışa vurmam için bir çıkış yolu sunuyor. Bu, bana koşmamı söylediği zamanki gibi, sadece bu sefer ben zaten onun elindeyim.

Hızla eğiliyorum, tekme attığımda kolu tam olarak geri çekilmemiş, ayağımın üst kısmı onun uyluğuna çarpıyor. Hiç sendelemiyor, ama benim amacım da bu değildi. Beklediğim gibi yüzünde bir sırtış var, kolları sanki karşılık verecekmiş gibi hafifçe aşağı doğru eğilmiş, ama ayağımı yere tekrar koyduğumda sağa kayarak onun hareketinden kaçınıyorum ve yumruğumu karnına indiriyorum.

Dudaklarından bir hışırtı çıkar, bana bakarken gözlerindeki şaşkınlık artar. Vurduğum sıkı kaslar yüzünden elim ağrıyor, ama onu sallamaya cesaret edemiyorum. Bunun yerine, tekrar tam boyuma ulaşırken geri adım atmaya odaklanıyorum.

Göğsüm her nefes alışımında ağır bir şekilde inip kalkıyor, ama şaşırtıcı bir şekilde Brax'inki de aynı.

Kollarını indirir, beni değerlendirirken yanlarında sallanır. Burada ne tür bir oyun oynadığını bilmiyorum, ama gardımı indirmeyi reddediyorum. Ellerim kasılır, vücudumu olabildiğince rahat tutmaya çalışırken parmak eklemlerim beyazlar, ama o orada ne kadar uzun durursa, kulaklarımda nabzım o kadar yüksek atar.

Dilimin ucunda, onun oyun planını ortaya çıkarmak için hazırdım, ama o önce konuştu.

"Üç saniyen var, Shadow." Sesi kısık, boğuk tonu ve sözleri beni suskun bırakıyor, ona bakakaldım.

Ne?

Dudaklarım açılıyor, ama hiçbir şey çıkmıyor. "Üç..."

Üç mü? Ne... "Ne için?" diye soruyorum, ama o başını sallıyor, bana doğru bir adım atıyor ve ben içgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyorum. Bu basit hareketle gözlerindeki ateş daha da parlaklaşıyor.

"İki..."

"Brax." O hareket etmese de, istem dışı bir adım geri çekilirken dudaklarımdan onun adı bir çığlık gibi dökülüyor.

"Bir."

O tek heceyi bitirmeden eve doğru koşuyorum. Kapıyı açıyorum, omzumun üzerinden gizlice bir bakış atıyorum ve

hemen bir hata yaptığımı anlıyorum.

Elleri belimi kavrar, beni havaya kaldırır ve ben aptal gibi ciyaklarım. Eve doğru yürümeye devam etmek yerine, bizi döndürür ve karnım omzuna çarptığında ters yöne doğru ilerler.

Nefes nefeseyim, çaresizim ve adrenaline doluyum.

"Daha erken koşmaya başlamalıydın, Shadow," diyor, çimlerin üzerinde o kadar rahat adımlarla yürüyor ki, gerçek dışı geliyor.

"Bana daha fazla zaman verebilirdin," diye homurdandım, onun kollarında kıvranarak, ama bir santim bile kıpırdamadım.

"İşte böyle, Raven. Benimle savaş. Tam da sevdiğim gibi." Hareketsiz kalıyorum.

Siktir.

Gözlerim kapanıyor, sözlerindeki umut ışığına içim sıkışıyor.

Mücadele etmek istemiyorum, ona teslim olmak istiyorum, ama bir kez daha, akademi arazisinde beni kovalayan, eve girmek için camı kıran ve beni kanepede sikmek için Brax'ı hatırlıyorum.

Onun o hali, zaten yanan alevlerime hava büyüğü atmak gibi.

Dudaklarımı ıslatarak, ellerimi onun kışına vurup kalkmaya çalışıyorum, ama fazla ilerleyemiyorum. "Beni indir," diyorum, sesim kısık çıkıyor, o ise gülüyor, sırtı hareketle gürültü yapıyor.

"Daha yüksek sesle konuşman gerekecek, Shadow."

Bu sefer yumruklarımı kışına indiriyorum, bacaklarımı sallayarak onun tutuşuna karşı mücadele ediyorum. Brax'ın tutuşu sıkılaştıkça, geri itilmeyle ateşlenen adrenalin içimi kaplıyor ve beni daha da cesaretlendiriyor.

Bizi hareket ettirmeye devam ediyor, kontrol altına aldığı mücadelemden zevk alıyor. Ben daha çılgınca ve düzensiz bir şekilde yumruklarımı ve tekmelerimi savurmaya başladığımda bile tereddüt etmiyor, ta ki birdenbire havada süzölmeye başlayana kadar.

Bir sonraki nefeste yere çarptım, ona bakarken ciğerlerimdeki hava boşaldı. Kapalı gözlerle bana bakarken yüzünde memnun bir gülümseme yayıldı.

Avuçlarımı yere bastırdığımda çimlerin yaprakları tenimi gıdıklıyor. Hâlâ nefesimi toparlamaya çalışırken, o eğilip çıplak elleriyle tişörtümün yakasını tutup kumaşı yırtıyor. Kumaş

kolayca yırtılır, rüzgâr tenimde dans ederken göğsümde ve karnımda tüylerim diken diken olur.

Onun bileklerini tuttuğumda, bana bakmadan sırtarak sütyenimi ikiye ayırır. "Neden kimse kıyafetlerini çıkarmak için büyü kullanıyor, böyle yapmak çok daha tatlıyken," diye mırıldanır, elleri aşağıya doğru ilerlerken bakışları çıplak göğüslerimde dolaşır.

Tırnaklarımı onun cildine batırıyorum, ama o benim şortumu çekerken bile kıpırdamıyor. Ona, onun bu kadar çaresizce istediği mücadeleyi vermek için bacaklarımı ona doğru sallamaya çalışıyorum, ama o hızla dizlerinin üzerine çöküyor, şortumu çıkarıp altındaki dantelli külotu ortaya çıkarırken bacaklarımı yere bastırıyor.

"Bunu benim için mi giydin?" Bakışları sonunda benimkilerle buluşur, arzusu vaatlerle doludur.

"Hayır."

Gözleri kısıılır, çenesi titrer ve parmağını narin kumaşın üzerinde gezdirir.

"Mantıklı. Benim için giymiş olsaydın, hiçbir şey giymezdin," diyor ve bir saniye sonra, yırtılan kumaşın sesi kulaklarımda yankılanıyor.

Bacakları uyluklarıma bastırarak beni yerinde tutarken, ben de onun kollarını boşuna tuttuğum ellerimi bırakırım. Gözleri başımdan göğsüme, oradan da tekrar başıma doğru yavaşça kayar. Onun için çıplak ve yere uzanmış durumdayım.

Herkes evin arkasına dolaşıp bizi bu halde görebilir, ama o umursamıyor gibi görünüyor, ben de öyle.

Cildim arzuyla yanıyor, ama önce onun dizlerinin üzerine çökmesini görmek istiyorum. "Beni istediğin yere getirdin. Şimdi ne olacak?"

"Bu bilgiyi önceden bilmen gerektiğini düşünmen çok sevimli," diyor, ağzının köşesindeki en seksi gülümsemeyle.

Göt herif.

"Bu bilgiyi hak ediyorum, Brax. Beni tekrar heyecanlandırıp, aptalca bir söz verdiğin için beni ihtiyaç içinde bırakacağın bu oyunu seninle oynamayacağım," diyorum, vücudum geriliyor. Yalan söylemiyorum. Onun mağarada yaptığı gibi oyun oynayamam. Şu anda olmaz. Bununla başa çıkamam.

Kaşlarını çatıyor, sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi bana bakıyor, sonra yumruğunu kafamın yanındaki yere vuruyor. "Bana ne yaptığının farkında mısın?" diye soruyor, yüzünü benimkine yaklaştırarak. Ses tonundaki sertlik beni şaşırtıyor, nereden geldiğini anlamıyorum, ama geri adım atmıyorum.

"Bir fikrim var," diye mırıldanıyorum, bu öfkeli pislik dahil, dört erkeğimin bana ne yaptığıнын çok iyi farkındayım.

Kafasını sallayarak homurdanıyor, "Hayır, bilmiyorsun lan." Gözleri benimkilere daha da derinlemesine bakarken burun delikleri genişliyor.

"Nasıl yani?"

"Beni ateşe verdin, Raven. Tüm varlığımı sorgulamama neden oldun. Kafamı allak bullak ettin. Kendi sözüme karşı gelmeye çaresiz kaldım. *Daha önce hiç* yapmadığım bir şey. Ama senin için her şeyi yaparım."

Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum, ama yine de hislerimi ifade etme dürtüsü beni ele geçiriyor.

"Hiç kimseyi kendime yaklaştırmadım. Bir arkadaşımı bile. Sonra siz dördünüz geldiniz ve uzun zamandır mükemmelleştirmek ve güçlendirmek için uğraştığım tüm duvarları yıktınız. Parça parça beni yıkıp çıplak bıraktınız. Fiziksel olarak çıplak yatıyorum, ama duygusal olarak da açığa çıktım. Beni... *hissettiriyorsunuz*. Uyuşukluk kayboluyor ve yüzeyin altında daha önce hiç hissetmediğim kadar çok duygu var. Bununla ne yapacağımı bilmiyorum."

Çenesi seğiriyor. Neredeyse düşüncelerini duyabiliyorum. Bunun benim için olduğundan daha zor olduğunu ifade etmek için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor, ama bu benim istediğim bir mücadele değil. Kalbim bir anda hepsi için parçalanıp eridiğinde değil.

Eldon, Zane ve Creed'den ayrılmanın acısıyla çılgılık atmak istiyorum, ama gerçeği kabullendiğimde bu acı yumuşuyor.

Biliyordum. Bir süredir biliyordum. Hepsi aynı anda duysunlar diye bir yol arıyordum, ama şimdi burada yatarken, bir kez daha savunmasız ve açıkta kaldım, sözler dilimde kurşun gibi ağırlaşmak yerine dudaklarımdan dökülüyor.

"Sizi seviyorum." Nefes veriyorum, bu sözleri kabul ederken içimi bir memnuniyet duygusu kaplıyor. "Hepinizi seviyorum." Bu sözler gözlerimi yaşartıyor ve dudaklarıma hafif bir gülümseme konuyor. "Ama *seni* seviyorum çünkü bana narin bir çiçek gibi davranmıyorsun. Her şeyin ötesini görüyorsun, ruhumun derinliklerine bakıyorsun. İyi, kötü, çirkin, hepsini kabul ediyorsun. *Beni* kabul ediyorsun. Kardeşimi öldüreceğine ve bunu yapana kadar bana dokunmayacağına dair yeminler ediyorsun çünkü benim için dünyayı düzeltmeye çok inanıyorsun. Koruyorsun, talep ediyorsun, azarlıyorsun ve emir veriyorsun, hepsini sevgiyle yapıyorsun ve ben bunu iliklerime kadar hissediyorum. Asla iyi bir adam, iyi bir erkek olacağına söz vermedin, ama bunun yerine bana kendinin her parçasını verdin. Ve hepsinden öte, şu anda ikimiz burada yatarken, sen de biliyorsun ki sen çok daha fazlasını yaptın.

Ashdale'den ayrıldığımızdan beri benim için ötesinde, Creed, Zane ve Eldon gibi olmak için mücadele ediyorum. Senin için değil, onlar için değil, benim için. Birinin adanmışlığını, şüphesiz sadakatini ve güvenini nasıl kabul edeceğimi bilmiyordum ve sen bana seçenek sunmadın, nefes aldığım hayatın damlalarını bana besledin. Alt dudağım titriyor, bu da benim gevezelik etmemi kesintiye uğratıyor, ama artık baraj açıldığına göre, bunu durdurmak için elimden bir şey gelmiyor.

Gözleri gözlerime dikilir, boynundaki kaslar gerilir, üzerimde durur. Dişlerimi alt dudağıma geçiririm, dilimde bakır tadı beklerim, ağzımdan gerçekler dökülürken yüzeye çıkan tüm duygularla savaşıyorum.

"Sen beni tamamlıyorsun, Raven. Tamamlıyorsun," diye boğuk bir sesle söyler, bacaklarını kaydırarak artık beni yere bastırmaz, ama ben kıpırdamam, gözlerine çok kapılmışım. Biri kahverengi. Biri yeşil. Dili dışarı çıkar ve pantolonu bacaklarından kaybolur, uzun, sert penisi bana doğru çıkıntı yapar. "Büyü bazen yararlı olabilir," diye düşünür, beni gülümsetir ve o anı fırsat bilip uyluklarımı tutup göğsüme doğru kaldırır, penisini benim merkezime hizalar.

İçimde yavaşça ilerlerken nefesim kesildi, benim arzum onun benim amımı gererken sürtünmeyi hafifletiyordu.

"Siktir," diye homurdanır, içime tamamen girdiğinde.

Altımdaki çimlerin yapraklarını kavradım ama bana destek olmadılar. Bunun yerine avuçlarımı yere bastırarak dirseklerimin üzerine kalkmaya çalıştım. Brax, kalkmadan önce beni durdurdu, elini boynuma dolayarak beni indirdi.

Parmakları bükülür, ben yutkunurken boğazımı tam olarak sıkar.

"Seni de sevdiğim için sana karşı yumuşak davranacağım anlamına gelmez," diye hırıltılı bir sesle söyler ve inanılmaz bir hızla sikini içeri ve dışarı sokarak dudaklarımdan inilti koparır. Kalbim, dilinin kaymasından dolayı patlayacakmış gibi hissediyorum, ama o hareketi tekrar ederken bunu sindirecek fırsatım olmuyor. "Yeminimi bozmama neden oluyorsun, Shadow. Bunun da bir cezası olmalı," diye ekliyor, boğazımı daha da sıkarak nefes almamı engelliyor ve duyularım anında keskinleşiyor.

Yüzüm kızarır, beynim oksijen için yalvarırken nabzım hızlanır, ama o daha sert, daha hızlı bir şekilde içime girerken tutuşunu gevşetmez. Bileklerini kavrarım, bunun ne kadar yararsız olduğunu bilirim, ama yine de ona karşı direnirim. Parmaklarımı etine geçiririm, vücudum onun ritmine mükemmel bir şekilde uyum sağlarken, ağzım sessiz çılgınlık atar.

Bir sonraki itişinde beni doruğa ulaştırır. Uyarı yok, hazırlık yok, sadece bedenimi ele geçiren saf zevk, damarlarımda karıncalanma hissi, ecstasy beni onun kollarında bir su birikintisine dönüştürür.

Yeminini bozdu.

"Henüz bitmedi, Shadow," diye homurdanarak boğazımdan elini çekip belimden tutarak beni altına çevirir.

Beni bez bebek gibi çevirirken, kafam tamamen karışır. Avuç içlerim yere basar, kığım havada, dizlerim toprakta, bacaklarım açık ve onu beklerim. Bir sonraki nefeste beni tekrar doldurur, kığımı ayırarak daha derine girer. Parmakları morartır, her vuruşu acı verir, ama tek yaptığı damarlarımdan tekrar karıncalanma hissi yaymaktır.

"Siktir. Yaptığım her şey amını ıslatırken bu nasıl bir ceza olabilir ki?"

Omzumun üzerinden ona bakarak sırtıyorum. "Tekrar söyle." Ne istediğimi anlamadan kaşlarını çatıyor, ama hızı kesilmiyor. "Tekrar söyle, Brax."

Gözlerinde bir anlık bir anlayış belirir, ama hemen bastırır ve elini omuzlarımdan arasına sokar. Göğsümü yere indiririm, ellerim hala çimleri tutarken, onun eli sırtımdan başıma geçer ve yüzümü yere bastırır.

Uçurumun kenarına ne kadar yakın olduğumuzu fark edince irkildim. Sol kolumu uzatırsam, kenarın dışına sarkar. Bu, ona gerçeği söylemek kadar özgürleştirici bir his.

"Söyle," diye tekrar zorluyorum, göz kapaklarım kapanırken o her kalça hareketiyle bedenimi ele geçiriyor. Parmakları saçlarıma dolanıyor, beni yere daha sertçe bastırırken, çılgınca beni beceriyor.

"Benim için boşal, Shadow," diye emrediyor, sesi artık daha kısık.

"Söyle," diye tekrar ediyorum. O, istediğimi vermek istemediği için homurdanıyor, ama bunu söylemek çok güzel ve bunu duymak... vay canına.

"Seni seviyorum, Brax." Kekeliyor, kalçaları bir an duraksıyor, sonra birdenbire inanılmaz bir hıza ulaşıyor. Fısıltısı kulağıma ulaşmadan önce sırtımda onun sıcaklığını hissediyorum

"Seni seviyorum."

Dünyam altüst olurken, amım onun sikini sıkıca kavrar. Bu sözler bir zincirleme reaksiyon başlatır, ayak parmaklarımdan başlayarak, içimden geçip parmak uçlarıma kadar yayılır. Orgazmın etkisine kapılırken, nabzım kulaklarımda yankılanır.

Brax boşalıırken itişleri düzensizleşir ve ancak nabzım kulaklarımda sakinleştiğinde dudaklarımdan çıkan ilahiyi duyarım.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

En büyük zirveden inerken, nefesiyle boynumu okşayarak üzerime yığıldı.

Gözlerimi açıp gökyüzünden son ışıkların kaybolduğunu, uzaktaki dağların üzerine güzel gölgeler düşürdüğünü görene kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum.

Havadaki soğukluk beni şimdiki zamana geri getirirken, içimi bir titreme kaplar.

Acının zevk, aşk ve bollukla karıştığı bu anda, yanımda olmayan erkeklerin hatırası bana yapışıyor.

Ancak bunun benim çöküşüm olmasına izin vermeyeceğim. Hayır. Bu benim odak noktam, sözüm, yeminim.

Onlara onları sevdiğimi söyleyeceğim.

Ne pahasına olursa olsun, ne kadar fedakarlık yapmam gerekirse gereksin. Geleceğim buna değer.

DOKUZ RAVEN

Uyku beni terk etti. Bu aşamada tanıdık bir his. Gözlerim donuklaşmış, karanlıkta göz kırparken gerçekten görmüyorum. Brax'ın kolu karnımın üzerinde, beni sıkıca tutarken, düzenli nefes alışını rahatlık veriyor.

Uyuşuklukta boğulmak, ağlayarak bayılana kadar ağlamak ve bir şeyler, herhangi bir şey yapma ihtiyacı arasında sıkışıp kalmış durumdayım, bu da beni çarşafın altında felç olmuş halde bırakıyor. Zihnim acımasızca, sahip olduğum her endişeyi tekrar tekrar düşünerek beni uyanık tutuyor.

Bir zamanlar, beni geceleri uykusuz bırakan düşünceler, önceki geceki saldırının izleri fark edilebilir ve ağırlı olursa ertesi günün nasıl geçeceği endişesiyle çarpıtılmıştı. Void olarak kim olurdum? Ne tür bir geleceğim olurdu? Yaşamaya değer bir gelecek?

Şimdi... zihnim eskiden ne kadar karanlık olsa da, bununla kıyaslanamaz.

Creed, Eldon ve Zane nerede? Güvende mi?

Umut var mı?

Zümrüt kapı nerede? Onu nasıl bulabiliriz?

Başka bir yol var mı?

Brax'ı oraya götüren rüyalarına nasıl girebilirim? O şu anda orada mı?

Omzumun üzerinden bakıp onun huzur içinde uyuduğunu, hiçbir şey belli etmediğini görüyorum ve iç çekip kendime dönerek kıvrılıyorum.

Rhys, babamla ilgili bir şeylerin yolunda olmadığını söylediğinde ne demek istedi?

Umurumda mı?

Ari

güvende

mi?

Neden beni dinlemiyor?

Neden gidip onu göremem?

Orada neler oluyor olabilir?

Geçit ya da tanıdığım birinin yardımı olmadan oraya nasıl gidebilirim?

Gözlerimi sıkıca kapatıp onunla bağlantımı güçlendirmeye çalışıyorum. Onunla ilişkilendirdiğim içimdeki sıcaklığı hissediyorum, ama bunun dışında hiçbir şey yok.

Erikel'i bir kez ve sonsuza kadar alt etmek için ne gerekiyor? Bunu yapmak için Monarşi'ye gerçekten güvenebilir miyiz?

Bunun cevabını zaten biliyorum. Gerçek damarlarımdan akıyor ve bu gerçeği nefret ediyorum. Tüm bunların sona ermesini istiyorsam, bu konuda bir şeyler yapmam gerekecek. Buraya ilk geldiğimde Eldon ne demişti? Bir kehanetin mırıldanması. Bu konuşmayı dün gibi hatırlıyorum.

"Bazen böyle şeyler olur, ama anlamak zor. Önemli bir şey olmayabilir."

"Bir kuzgundu."

"Pembe tüyleri vardı."

"Bir harita vardı ve kuzgunun pençesi Shadowmoor'un üzerine konmuştu." "Başka?"

"Başka bir şey yok." Gözlerinde inkar gördüm.

"Başka ne var, Eldon? Kuzgunun, benim olduğumu düşünmene neden olacak başka neyi vardı ya da ne yaptı?"

"Bilmiyorum. Tek bildiğim, gördüğüm vizyonda bir savaşın yaklaştığı, tüm varlıkları tehdit eden, alemler arası bir savaşın. Ve kuzgun... o hepimizi kurtardı."

Hepimizi kurtardı mı?

O zamanlar aşırı gelmişti. Kahretsin, şimdi de öyle geliyor, ama onun kastettiği bu muydu? Erikel?

Elimi yüzümde gezdirerek, Brax'ın kolunun altından kayarak sırt üstü yatabilmek için yer değiştiriyorum ve tavana bakarken onun elini karnımın üzerinde bırakıyorum.

Ne kadar kurtulmaya çalışsam da, çaresizlik ikinci bir deri gibi bana yapışıyor.

Uzak duvarda titreyen ilk gölge beni şaşırttı, ama dördüncü gölgeye kadar gözlerim o kadar da iri değildi. Uyanıp etrafımın onlarla çevrili olmasına alıştım. Onların ortaya çıkmaya başladığını ilk kez fark ediyorum. Bu büyüleyici.

Dört, on olur ve yirmiye ulaştığımda saymayı bırakırım. Saymak için çok fazlalar ve gelmeleri bitmiş gibi de görünmüyor. Sessizce yatıp, izliyor, takip ediyor,

her hareketlerini takip ediyorum, ta ki biri uzak duvarda durup silueti bana dönene kadar, kalbim göğsümde çarpıyor.

Tıpkı önceki seferki gibi, büyümeye başlıyor, gölgesi tüm odayı kaplarken duvarın giderek daha büyük bir bölümünü kaplıyor. Yavaşça yaklaşıyor, etrafımdaki her şey arka plana kaybolurken tüm dikkatimi üzerine çekiyor.

Odanın içinde bir tiz ses yankılandığında omurgam kaskatı kesildi. Brax'a baktım, ama o eskisi gibi hareketsiz, derin uykudaydı. Bunun o olmadığını biliyordum. Bana bakan gölgeydi. Ses tekrar duyuldu, ne demek istediğini anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım.

"Uyu. Uyu, Raven."

Sözler kafamda yankılanırken ağzım açık kalır. Onlara denediğimi söylemek isterim. Bunun imkansız olduğunu. Gözlerim pes etmeyi reddeder ve beynim kapanıp uykuya dalma emrini kesin bir şekilde reddeder. Ama başka seçeneğim yok çünkü odam karanlığa gömülür.

Karanlıkta serbest düşüş yaparken, ağırlıksızlık hissi nefesimi keserken midemde mide bulantısı hissediyorum. Her şey bir çarpma sesiyle duruyor ve kafam karışık bir şekilde etrafa bakınıyorum, etrafımı sisli beyaz ve soluk gri bir renk kaplıyor.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum, uyluklarımın ortasına kadar uzanan büyük beden tişörtüme bakıyorum. Arkamda bir gıcirtı duyuyorum, panik içinde dönüp bakıyorum ve birkaç adım ötede tanıdık bir verandayı görüyorum.

"Raven?" Gözlerim büyür ve Zane'in gözleriyle kilitlendiğinde kalbim patlamak üzereymiş gibi hissederim. "Raven," diye tekrarlar, sesindeki inanamama duygusu gerçekçidir, ben de yüzümü ellerimle kaparım.

Uyku artık böyle mi oldu? En çok istediğim şeylerin hayaletleri mi?

Belki de uyanık kalmalıydim. Belki de siluetin bana ne halt ettiyse onu yapmak için bu kadar yaklaşmasına izin vermemeliydim.

Siktir.

"Dove?" Dudaklarından çıkan bu takma ad boğazımı düğümler ve parmaklarım titrer. Bir an sonra, ellerim en yumuşak dokunuşla kollarımdan aşağı kayar ve dudaklarımdan Zane'in çıkardığı sese benzer bir inilti çıkar. "Buradasın. Gerçekten buradasın."

Hayranlıkla onun ela gözlerine bakarken ellerim yavaşça yüzümden düşüyor.

"Zane?"

"Oh, şükürler olsun, Dove," diye boğuk bir sesle söyler, beni havaya kaldırıp göğsüne bastırır ve bizi bir daire içinde döndürür.

Beni yere indirirken olanları tam olarak kavrayamıyorum, ama çok geçmeden tekrar havaya fırlatıyorum, ancak bu sefer Eldon'un elleriyle.

"Siktir, Küçük Kuş. Siktir. Siktir. Siktir." Hayatı buna bağlıymış gibi bana sarılıyor ve ben de onu aynı şekilde sıkıca sarıyorum. Parmakları saçlarıma dolanıyor ve diğer kolu belime o kadar sıkı sarılıyor ki, bayılacağımdan eminim.

Çıplak ayaklarım tekrar yere değdiğinde, alnım göğsüne bastırılmış, kafamın her yerine yumuşak öpücükler yağarken, zihnim hala inanamama halinden çıkamıyor.

Ona bakmak için geriye yaslandığımda, benden koparıldım, gözlerim şaşkınlıkla açıldı, ama Creed, Eldon'un az önce bulunduğu yerin yerine geçti. Yorgun ve acı dolu oniks gözleri benimkilerle buluştu, o sadece ayakta durup bana sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir süre baktı.

O, Eldon ve Zane gibi değil, beni havaya atıp kaygısız ve heyecanlı davranmıyor; o hesaplı, ölçülü ve kontrollü. O benim Creed'im.

Aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırıyorum. Siyah tişörtünü ellerimle kavrayarak kendimi ona doğru bastırıyorum. Göğüs göğüse, kolları etrafıma dolanıyor, beni sıcaklığıyla sarıyor ve ben onun kollarında gevşiyorum.

"İşe yaradı. Gerçekten işe yaradı."

Zane'in sözlerine kaşlarımı çatıyorum, onun hala yakınlarda olduğunu çok iyi biliyorum. Başımı eğip ona dönmek istiyorum ama Creed çenemi kavrayarak beni durduruyor ve gözleri gözlerime dikiliyor. Dudakları yaklaşıyor ve bir sonraki nefesimi kesiyor.

Dili dudaklarımı açıp benimkilerle dans etmeye başlar. Ellerim omuzlarına yapışır, tamamen dikkatimi dağıtır, ta ki o dudaklarını benden ayırıp kısa, keskin nefeslerimiz birbirine karışana kadar.

"Ne işe yaradı?" diye soruyorum boğuk bir sesle, hala çevremdeki ortam ve bunların ne kadar gerçek olduğu konusunda kafam karışık.

Cevap vermeden önce Creed bir adım geri çekilir, elimi tutar ve beni eve doğru çevirir. Brax, anne babasının yanında verandada durmaktadır ve omuzlarında daha önce hiç görmediğim bir yumuşaklık vardır.

"Beşimiz bütün gün, daha önce denendiği halde başarısız olan her şeyi gözden geçirdik, buradan çıkmak için yeni seçenekler bulabilmek için. Yalan söylemeyeceğim Raven, hiçbir şey işe yaramıyordu. Her şeyin tamamen mahvolacağına emindim." Gözlerini benden ayırıyor,

hayal kırıklığı onu ele geçiriyor, ama çabucak kendini topluyor. "Yani, Brax gelene kadar."

Bakışlarım, az önce yanımda derin uykuda olan ateşli gargoyle'uma kaydı.

"Ne değişti?" Creed'in verandanın merdivenlerine doğru ilerlemesini takip ederek soruyorum.

"Onun zaten var olan egosunu daha da büyütmek istemem, ama gerçekten ortaya çıktı ve her şeyi farklı bir perspektiften gördü," diyor Eldon sağımdan, Zane bir adım yanında.

"Onlara, buradaki gölgeleri seni de çekmek için kullanabileceğimizi gösterdim.

O zaman bunu birlikte başarabiliriz. Bir takım olarak. Her zaman yaptığımız gibi.

Yutkunarak Brax'a onaylayarak başımı sallıyorum ve dudaklarıma yumuşak bir gülümseme yayılıyor. Silüetler beni Gölgeler Diyarı'na çekmelerine yardım edebilir mi? Umut beni tüketiyor. "Gerçekten buradayız? Birlikte mi?"

"Rüyalarımızdayız, yani tam olarak aynı değil, ama elimizdekinden daha fazlası," diyor Brax ve annesi onu sırtından okşayarak teselli ediyor, sonra bana dönüyor.

"Size birkaç dakika sohbet etmeniz için zaman vereceğiz, sonra hazır olduğunuzda birlikte konuşacak çok şeyimiz var." İçeri girmeden önce hepimize bakarak kulaklarından kulaklarına uzanan bir gülümsemeyle, kocası da hemen arkasında, beşimiz birlikte dururken.

Bu gerçeküstü, ezici ve neşeli bir his. Çok neşeli.

Sanki içimdeki duyguları hissetmiş gibi, her biri bana biraz daha yaklaşıyor. Creed parmaklarını benimkilerin etrafında sıkılaştırıyor. Eldon'ın eli belimin alt kısmına geliyor. Zane arkamda dönüyor, belimi kavrayıp boynumun arkasına bir öpücük kondururken, Brax önüme geçip güçlü bir gargoyle gibi üzerime eğiliyor ve çenemi yukarı kaldırıp ona bakmamı sağlıyor.

Her biri bana dokunduğunda, kalbim tam hissediyor. Rahatlama dalgalar halinde üzerimden akıyor. Çok güçlü hissediyorum. Etrafımda bir şelale gibi akacağını eminim.

"Nasıl dokunuyoruz?" Bu soru düşünmeden dudaklarımdan dökülüyor.

"Bilmiyorum, ama umurumda da değil," diye mırıldanır Eldon, beni gülümsetir.

"Benim bilmek istediğim, seni şu anda sikebilir miyim, Dove. Gerçek olduğunu kanıtla," diye fısıldadı Zane kulağıma, beni titretirerek.

"Belki bir dahaki sefere, pislik. Gerçekten konuşacak çok şeyimiz var. Hatırladın mı?" Creed homurdanarak bu fikri hemen sonlandırır. "Siktiğimin herifi," Zane fısıldayarak söyler ve ben de kıkırdarım, aynı alaycı sözler benim de aklımdan geçiyor. Ama buraya nasıl geldiğime bakılırsa, bilmem gereken şeyler olmalı.

"Eğer engel olacaksan Creed, yol göstermen iyi olur," diyorum ve yanımdaki Eldon gülümsüyor.

Başka bir şey söylemeden, beşimiz içeri gireriz, beni mutfığa götürürken birbirimizin yakınlığından mutlu oluruz. Yemek masasında buharlı sıcak kakao fincanları beklemektedir. Zane'in hayal kırıklığına rağmen, Creed ve Eldon'un arasındaki koltuğa oturur ve ellerimi sıcak fincanın etrafına sararım.

"Teşekkürler," diyorum, bakışlarım Brax'ın annesine kayıyor, o da bana gülümsüyor. "Sizi görmeyeli çok uzun zaman oldu," diyorum, bir yudum almadan önce.

"Hayatımın en uzun süresi, Dove," diyor Zane, Eldon'un diğer tarafında, Eldon ve Brax'ın arasında sıkışmış halde.

"Beni buraya nasıl getirdiniz?" diye soruyorum, açıkça konuşacak çok şeyimiz olduğunu biliyorum, ama önce bunu anlamam gerekiyor.

"Brax'ın fikriydi," diye açıklıyor babası. "Nasıl baktığına bağlı olarak, şanslı ya da şanssız, Eldon, Creed ve Zane gölgeleri göremiyor. Tıpkı bizim, yaptığımız özel bir cihaz kullanmadıkça göremediğimiz gibi, ama Brax için durum farklı." Oğluna eliyle işaret ediyor ve ben de gözlerimle hareketini takip ediyorum.

"Gölgelerle iletişim kurmak... tuhaf, ama yeterince kolay." Gözlerim büyür. Kolay mı? Nasıl? Onlarla hiç iletişim kurmadım ve sürekli etrafım onlarla çevriliymiş gibi hissediyorum. "Bir keresinde rüyamda buraya geldim ve düşündüm, arka bahçede güvenli bir bölge oluşturdum ve onları yakına çeken enerji ürettim. Güzel pembe saçlı bir büyücüden bahsetmek oldukça kolay bir konuşmaydı. Görünüşe göre sadece bizden daha fazlası için büyük umutlar besliyorsun, Shadow," diyor Brax ve ben şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum.

"Ne..."

Elini sallayarak, ben devam etmeden sorumu keser. "Yardım etmekten mutluluk duydular. Gölgele bile senin saflığını hissedebiliyor. Gücünü, dayanıklılığını, her şeyini. Onları kendi isteğiyle kullanmak için buraya gelmediğini biliyorlar."

"Neden öyle bir şey yapayım ki?" Bu düşünceye tiksinti ile burnumu kırıştırıyorum. "Aynen öyle. Sen tüm bunları düzeltecek yapbozun parçasısın, sadece

bunun nasıl olacağını ya da nasıl yapacağımızı bilmiyoruz, ama hepimiz buradayız. Savaşmaya hazırız. Gelecek nesil ya da E Levin Diyarı için değil. Silvercrest Akademisi için bile değil. Hepimiz senin için savaşmaya hazırız."

Eldon'a bakıyorum, sözleri göğsüme sertçe çarpıyor. Yavaşça başımı sallamaya başlıyorum.

"O haklı, Raven. Seni tanımıyor olabilirim, ama tanımama gerek yok. Etrafındaki erkeklere bakarak senin nasıl bir insan olduğunu anlayabiliyorum. Senin kahraman olarak anılmayı reddettiğin, krallığı ya da başka bir şeyi kurtarmanın planlarında olmadığı konusunda uyarıldım ve bu da seni diğerlerinden değil, şimdiye kadar yaşamış tüm büyücülerden farklı kılan şey." Brax'ın annesine bakarken dudaklarımı birbirine sürttüm. Gülümsemesi daha da genişledi ve ayağa kalkarak yanıma geldi ve elini uzattı. "Merhaba Raven. Ben Marieta ve tüm varlığımla, tüm gücümle ve tüm isteğimle sana yardım edeceğime söz veriyorum."

Tamamen şaşkın bir şekilde Brax'a bakıyorum ve o da cevap olarak hafifçe başını sallıyor. Marieta'ya dönerek elimi onun eline koyuyorum ve birdenbire altın rengi bir girdap birleşen ellerimizin üzerinde dans ediyor, kısa bir süre sonra derimize yerleşip bir saniye sonra kayboluyor.

"O neydi?"

"Bu bir yemin idi," diye cevaplar Brax'ın babası, karısının yanına gelerek. "Bu, monarşiyeye, bir davaya, bir inanca verdiğimiz türden bir söz. Ve sen bizim için öylesin, Raven. İnanç. Umut." Bana elini uzattığında nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. "Merhaba, Raven. Ben Peta ve tüm varlığımla, tüm gücümle ve tüm isteğimle sana yardım edeceğime yemin ederim."

Şu anda ne oluyor?

Elimi eline koyuyorum ve aynı şey oluyor.

"Neden?" diye boğuk bir sesle soruyorum. "Sizin neyi bilmediğimi sanıyorsunuz?"

bilmediğim ne var?"

"Neden böyle olduğunu düşünüyorsun?" diye sorar Creed ve ben ona kaşlarımı kaldırıyorum

"Buraya geldim ve birdenbire bana yemin edildiğini mi öğreniyorum? Nedenini anlamıyorum ve bunu bana övgü yağdıracak birini aradığım için söylemiyorum, tam tersine."

Brax sırtlıyor. Gerçekten sırtlıyor. Marieta masanın etrafında dolaşarak onun arkasında duruyor ve elini nazikçe omzuna koyuyor. "Bu kadar kendini beğenmiş görünmeyi bırak, oğlum. Sana çok yakışmıyor."

kendini beğenmiş gibi davranmayı bırak, evlat.

Sana hiç yakışmıyor." "Bu ne demek?"

Marieta bana göz kırpar, Peta ise gülerek, sanki ikisi de az önce bana bağlılık yemini etmemiş gibi rahatça koltuğuna oturur. Ne oluyor lan?

"Bu, oğlumun bir saatten biraz fazla bir süredir burada olduğu ve şimdiden her şeyi kontrol altına aldığı anlamına geliyor. Senin yeminlere nasıl tepki vereceğini tahmin etmek de dahil," diye gülerek açıklıyor.

Ona sert bir bakış attım ama o benim bakışımdan hiç etkilenmedi. Nefesimi verdim ve masanın etrafına bakarken içime bir sükunet çöktü. "Brax herkese bizim tarafımızdaki gelişmeleri anlattı mı?" diye sordum, konuyu değiştirerek. Marieta alt dudağını ısırды, gülmesini bastırmaya çalıştı ama başaramadı.

Eldon ve Zane'e çaresizce bakıyorum, ama onlar da bana sırtarak bakıyorlar. "Senin de hemen konuşmayı kendinden uzaklaştırmaya çalışacağını söylemiştik."

Siktiğimin herifleri.

Tabii ki söylediler.

Gözlerimi devirerek, dikkatimi Peta'ya çeviriyorum, umarım burada başka bir şeye odaklanan biri vardır. "Bana yardım et, Peta. Neyi bilmem gerekiyor?"

"Bilmen gerekmeyen şeyleri sormak daha kolay olurdu, ama bu pek işe yaramaz, değil mi?" Göz kırparak beni daha da kararsız bırakır.

Şu anda her yerde beni takip eden stres ve endişeye rağmen, bu anın tadını çıkarmaktan başka çarem yok. Eldon, Creed, Zane ve Brax'ın etrafımda olması, ebeveynlerinin sadece varlıklarıyla etrafımıza sakin bir ortam yaratması, takdir edilmesi gereken bir şey. Özellikle de bundan sonra böyle anların kaç tane daha olacağını bilmediğimiz için.

Sıcak kakaomun kalanını yudumlarken, koltuğuma yaslanıp omuzlarımdaki gerginliği gevşetiyorum.

"Diğer tarafta yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye soruyorum. "Hepimizin bir an önce bir araya gelmesini istiyorum. Ne pahasına olursa olsun, umurumda değil. Böyle devam edemem." Creed'in eli kucağıma düşüyor ve Eldon'un kolu sandalyemin arkasına dolanırken beni rahatlatmak için sıkıyor.

"Bazı şeyleri araştırmanızı istiyoruz."

Kaşlarım saç çizgime kadar yükselir. "Araştırılacak daha fazla şey mi?"

Creed başını sallar, yüzü ciddi bir ifadeye bürünür. "Erikel bir skinwalker değildi, Raven. Burton öyleydi, ya da öyle. Bilmiyorum." Donakalırım, sözlerini zihnimde sindirmeye çalışırken, anlamaya çalışıp başaramam. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama

bu yüzden bunu çözmemiz gerekiyor." Bakışlarım Brax'a kayar ve gözlerinden bunu ona çoktan söylediklerini anlarım, ama bu, kaşlarının arasındaki çatlağın daha da derinleşmesini engellemez.

"Orada neyle uğraşıyorsun, Raven? Yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?" diye sorar Marieta. "Şu anda asıl odaklandığımız konu, senin yokluğunda gölgelerle iletişim kurmaya çalışmak ve onları bize yardım etmeye ikna etmek. Artık sana verdiğimiz yemini kabul edecekler, böylece onlardan daha fazla yardım alabiliriz. Bunun bize ne kadar yardımcı olduğunu anlatamam, ama yemini tüm kalbimle verdim. Sunabileceğim bir şey varsa, söyle yeter."

Derin bir nefes alıp, geceleri uykumu kaçırان tüm düşünceleri düşünüyorum, onları parçalayıp yeniden bir araya getiriyorum.

"Koruma büyüsü veya familiar konusunda yardımcı olabilir misin? Sanırım diğer tarafta işleri stabilize edebilmek için Ari'ye ulaşmam gerekecek. Çocukların burada olduğunu daha ne kadar saklayabileceğimizi bilmiyorum. Erikel, Potens Ruby ve çocukların ortadan kaybolması yüzünden çıldırmak üzere. Savunmamı güçlendirmem gerekiyor ve bunun anahtarı Ari. Bunu hissediyorum."

"Ari mi?"

"O, onun familiari, bir griffin," diye açıklıyor Brax ve Marieta ile Peta bana şaşkın gözlerle bakıyorlar.

"Bir griffin'in familiar olması gerçek bir lütuf, Raven." Sözleri kalbimi ısıtıyor ama ondan uzaklaştığımı hissettiğim için artan acımı dindirmiyor. "Koruma büyülerine yardım edebilirim sanırım. Gelin."

ON RAVEN

Gitmek istemiyorum. Gerçekten gitmek istemiyorum. Henüz cevaplanmamış bir sürü soru ve bilgiyle tamamen boğulmuş durumdayım. Sonsuza kadar kalmak istiyorum. Her şeyden öte, adamlarımı bırakmak istemiyorum. Bu bir rüya olsa ve gerçek halim olmasa bile, sonsuza kadar kalabilir ve dış dünyanın var olmadığını kolayca inkar edebilirim.

İstediğim şey ne olursa olsun, yapamayacağımı biliyorum. Görünüşe göre daha büyük şeyler için yaratılmışım. Umursadığımdan emin olmadığım şeyler, ama yine de buradayım. Belki her şey bittiğinde, başarılması gereken her şeyi başarırısam, o zaman sadece kendim olabilirim. Ben ve adamlarım. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

Brax elimi tutar, parmakları benimkini kavrar ve beni verandaya çıkarır. Göğsüm ağrır, diğerleri arkamızdan gelirken hayal kırıklığı kemiklerime işler.

Merdivenlerin dibine geldiğimde, geride bırakmak zorunda kalacağım ruhumun parçalarına bakmak için geri dönüyorum. Üzüntü aramızda dolanıyor, bizi birbirimize yaklaştırırken, önümüzdeki mesafeyi daha da belirgin hale getiriyor.

"Gitmek istemiyorum," diyorum, duygular boğazımı tıkıyor.

Eldon önce bana uzanır, Brax'ın kollarından beni çekip kendi kollarına alır. "Ben de gitmeni istemiyorum," diye kulağıma fısıldar. "Ama uzun sürmeyecek, Küçük Kuş. Ve asla sonsuza kadar sürmeyecek. Buna izin vermeyeceğim," diye ekler, kasvetli kalbimi ısıtır.

Ona sarılıyorum, tişörtünün kokusunu derin bir nefesle içime çekiyorum, böylece ben gittiğimde de o benimle kalacak. Ona bakıyorum, elini saçlarımın üzerinde gezdiriyor, dudaklarında tembel bir gülümseme var.

O tek kelime etmiyor, ben de öyle. Bunun yerine, dudakları benim dudaklarıma iner, ben onun tişörtünün arkasını yumruklarken o beni nazıkçe sahiplenir.

Çok geçmeden ayrılıyoruz, aramızdaki mesafe yeniden artıyor ve Zane, duygularım beni ele geçirmeden önce beni kendine doğru çeviriyor. "Dove, bizim en çok ihtiyacımız olan şey, senin uslu durman," diyor gülümseyerek ve kaşını kaldırarak. Ona bakakalıyorum, bu da sadece

göğsünden bir kahkaha çıkmasına neden oluyor. *Pislik*. "Ama cidden, şu anda ikiniz de sinirlenemezsiniz." Gözlerini kaldırıp omzumun üzerinden Brax'ı arıyor, ama Brax onayladığını söylemiyor. Zane gözlerini devirip bana dönüyor, bir elini belime koyup diğer eliyle yanağımı okşuyor. "Görüşürüz Dove."

Yumuşak sesi beni zayıflatırken, dudaklarını benimkilere sıkıca bastırır. Onu içime çekerim, omuzlarına sarılırken her bir parçasını arzulararak.

Gözlerim kapanır ve o bir adım geri çekilene kadar öyle kalır. Etrafımda bir esinti hissedirim ve bu sefer karşımda Creed'in olduğunu anlarım. Bu anı uzatmak isterim. Ona veda ettiğimde, kalmak için bir neden kalmaz, bu da gitmemiz gerektiği anlamına gelir ve bu düşünce bile bana acı verir.

"Bana bak, Raven." Yutkunuyorum, onun istediği gibi yapmadan önce yumuşakça nefes veriyorum. Gözlerim onun derin oniks havuzlarıyla buluştuğu anda kalbim hızla atmaya başlıyor. "Sen hepimizin toplamından daha güçlüsün. Sadece büyüyle değil, burada da." Avucunu göğsüme bastırıyor, dokunuşunun altında kalbimin atışını hissediyorum. "Biz senin için yaratıldık çünkü her birimiz seni tamamlayan bir parçamızı sunuyoruz, ama sen, benim tatlı Raven'im, kendini tamamen hepimize sunuyorsun çünkü ruhunun derinliklerinde bizi bir arada tutacak, aynı zamanda dünyayı paramparça edecek bir kalbin, dayanıklılığın ve mücadele gücün var."

Yumuşak bir gülümseme dudaklarımda belirirken ona bakarken suskun kalıyorum. Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum, ama kesinlikle bana kaldıramayacağım ve anlayamayacağım övgüler yağıdıyor gibi geliyor. Söylediklerine itiraz etmeden önce, ağzımın iki köşesini öpüyor ve dudakları benimkini ele geçirene kadar gerginliği uzatıyor.

Ağzımla ona teşekkür ediyorum, dudaklarımla duygularımı ifade ediyorum ve parmaklarımla kollarına tutunarak onlardan ne kadar güç aldığımı gösteriyorum.

Nefes nefese, dudaklarını dudaklarımdan ayırıyor, arzuyla kararmış gözleriyle bir adım geri çekiliyor ve ellerini ceplerine sokmadan önce gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırma fırsatını kaçırmıyor.

Büyük bir el benimkini kaplar ve Brax olduğunu görmek için bakmama gerek yoktur. Ona dönerim, elini kaldırıp açık kapıda sessizce duran ailesine el sallar. Onların şahit olduğu tüm bu halka açık sevgi gösterilerinden utanmam gerekir, ama umursayamıyorum.

onlardan uzak kaldığım her saniye çok uzun geliyor.

Serbest elini indirip bana dönerek başını sallar, ben de ona karşılık veririm, ama gitmeye hazır değilim.

Eldon, Zane ve Creed'e bakarak derin bir nefes alıyorum. "Seni seviyorum..."

Rüzgar ciğerlerimden dışarı fırlayarak sözlerimi keser ve kendimi sonsuz karanlıkta geriye doğru yuvarlanırken bulurum. Elim Brax'ın elinden kayarken midemde mide bulantısı hissederim ve kendimi tek başıma süzülürken bulurum. Buraya gelirken hissettiğimden daha uzun sürer, ama sonunda yere çarparak düşerim ve gözlerimi açtığımda beni karşılayan tanıdık dört duvarlı yatak odamdır.

Nefes nefese, avucumu göğsüme bastırarak yatakta öne doğru eğildim ve etrafıma bakınırken nefesimi düzenledim.

Siktir.

Vücudum ağrıyor ve teknik olarak uyuyor olmama rağmen, gözlerim burada uzanıp alacakaranlık uçurumuna bakarken olduğu kadar ağır hissediyor. Elimi yüzümden aşağı doğru sürükleyerek saate bakıyorum ve inliyorum. Tabii ki, şimdi derslere hazırlanmaya başlamamız gerekiyor.

"Sanki çift hayat yaşıyormuşum gibi hissediyorum," diye mırıldanıyorum ve bacaklarımı yatağın kenarına sallandırıyorum.

"Haksız değilsin, ama bunun üzerinde durmaya vaktimiz yok. Yapacak işlerimiz var. Bir amacımız var," diyor Brax, yatağın diğer tarafına geçerek. Ayağa kalkıp onun oturduğu yere gidiyorum ve hazırlanmak için banyoya gitmeden önce, onun aralık bacaklarının arasına girip kollarımı boynuna doluyorum.

"Bunu yapmadan önce, bir kelimeye karar vermemiz gerekiyor."

"Bir kelime mi?" Yorgun ama merakla kaşlarını kaldırıyor. Başımı sallıyorum. "Neden?" "Böylece kim olduğumuzu biliriz."

Kaşları bir an için çatıldı, sonra anladı ve başını salladı. "Mantıklı. Dün Leila'ya yaptığım gibi birbirimize rastgele sorular sormaktan daha kolay."

Düşünürken bir an için sessizlik çöker. Aklıma gelir gelmez bunun doğru seçim olduğunu anlarım ve bunu söylediğim anda Brax sırtarak onaylar, benim için tek gereken onay budur.

"El kitabı."

SAÇLARIM kafamın üstünde dağınık bir topuz haline getirilmiş, pembe saçların arasına karışan siyah saç telleri daha fazla görünür hale gelmiş. Bu sabah aynada neredeyse hepsini siyaha çevirmeyi düşündüm, ama büyümde belirli bir noktaya ulaştığımda muhtemelen sonsuza kadar öyle yaşayacağıma karar verdim ve kaçınılmaz olanı uzatmaktan yanayım.

Brax'ın elini sıkıca tutarak, aklımızda tek bir düşünceyle ana akademi binasına doğru yürüyoruz: Profesör Figgins'i bulmak.

Marieta'nın bize verdiği bilgilerle, tesisi koruyan koruma kalkanını kontrol edebileceğimizi umuyorum. Bunu başarmak, Ari'ye bir adım daha yaklaşmak demek ve bunu başarmak için çaresizim.

Bir zafer kazanmamız gerekiyor ve dün gece Eldon, Creed ve Zane'i o halde gördükten sonra, her şeyin mümkün olduğuna inanıyorum.

Leila bu sabah evin dışında beklemiyordu ve bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğuna karar veremiyorum. Figgins'i kompleks konusunda ikna ettikten sonra onu aramaya gidebilirim.

Güvenli kelimemizi belirledikten sonra, Brax ve ben şimdilik bunun sadece ikimiz için geçerli olacağı konusunda anlaştık. Diğer herkesin ya alternatif bir kelimeye ihtiyacı var ya da sorgulamamıza katlanmak zorunda. Burada sorgulamak, cevaplar, gerçekleri ve sadece gerçekleri öğrenmek istediğim o kadar çok insan var ki, ama bu istediğim kadar kolay değil.

Liste uzayıp gidiyor; güvenilebileceğimiz insanlar azalıyor, ama buradaki tek bir kişinin büyüü sonsuza kadar değerli olabilir: Lyra'nınki. O da ziyaret listemin başında. Onu tüketip düşmana ifşa etmek yerine, büyüünü yansıtmama izin vermesini sağlayacak bir yol bulabilirsem, ona sonsuza kadar minnettar kalırım.

"Şu anda zihninin ne kadar derinliklerinde bulunuyorsun?" Brax'ın sorusu beni şaşırttı ve kaşlarını kaldırıışından, ona yanlışlıkla cevabımı verdiğimi anladım. Derinlerde. Lanet olasıca derinlerdeyim.

"Olmamak zor," diye itiraf ediyorum, sesimi alçak tutmaya özen göstererek. "Bir eylem planımız olabilir, ama bu karşılaştığımız engelleri, bizi çevreleyen 'ya eğer'leri hafifletmiyor. Zihnim çok hızlı çalışıyor, bir düşünceden diğerine atlıyor ve bu sonsuz bir döngü."

Anlayışla mırıldanıyor, ama yine de çenesinin seğirdiğini görüyorum ve aklımdan ne geçtiğini biliyorum. Benim için her şeyi düzeltmek istiyor, ama

gerçek şu ki, bunu yapamaz, ben de ondan bunu istemezdim. Ancak bununla birlikte gelen çaresizlik hissi, karşılaştırılmaz.

Elini üç kez sıkıyorum, içimde dolaşan duyguları sessizce aktarıyorum. O buna karşılık vermiyor, buna ihtiyacım da yok, ama adımları yavaşlarken bakışları önündeki noktaya sabitlenmiş durumda. Onun bakışlarını takip ediyorum ve binanın ana girişinde duran Erikel'i görünce sırtım kaskatı oluyor. Bazı öğrenciler etrafında dolaşıyor, çenelerini göğüslerine dayayarak ondan uzak durmaya çalışıyor, ona bakmamak için başka yerlere bakıyorlar, diğerkleri ise aceleyle yanından geçip mümkün olduğunca ona yer açmaya çalışıyorlar.

Siktir.

Tabii ki, bugün karşılaştığımız ilk gerçek engel o olmak zorundaydı. Şaşırmamam gerekirdi.

İlk dersin başlamasına çok az zaman kaldı ve Figgins'i yakalamak istiyorsak, onu görmezden gelerek oyalanmamalıyız.

"Zane'in bahsettiğı anlardan biri bu galiba," diye mırıldanıyorum ve kardeşim Erikel'e yaklaşırken gözlerim onu takip ediyor.

"Katılıyorum. Onun yanından geçip bir olay çıkmamasını umabiliriz ya da sol taraftaki bahçeden geçip arka kapıdan girebiliriz, ki teknik olarak onun ofisine daha yakın," diyor, başparmağını benim parmak eklemlerimin üzerinde gezdirerek.

Lanet olsun. Erikel'den kaçmak istemiyorum. Ona bu zevki tattırmak içime sinmiyor. Ama egom, önümüzdeki işi yapmamızı engelleyemez. şu anda, bela aramamalı ve en az dirençle karşılaşacağım yolu seçmeliyim.

"Sola gidelim," diye mırıldanarak omzuna omzumla hafifçe dokundum.

Binanın dışındaki çimenli patikadan ilerlerken, kalabalıkta fark edilmeden ilerliyoruz.

"Zane'in sana uslu durmanı söyleyenin ben değilim, o da bu yüzden. O, senin bir pislik gibi davranmadan durumu daha iyi değerlendirebileceğini biliyor," diyor Brax, beni sırtıtmaya zorlayarak.

"Oh, o pislikle bir olay çıkarmak istedim. Kılıcımı çağırıp, onu hayata döndürmeyi reddederek, kırmızı sıvının içinde dans ederken kanlar içinde kalmasını izlemek istedim, ama aslında, önce Ari için cevaplar ve bir plan istiyorum. İlki biraz daha beklemek zorunda kalacak," diye iç çekerek itiraf ediyorum.

"Siktir, Shadow. Sandığımdan daha delisin."

Ona sırtarak bakıyorum. "Beni yeterince takdir etmiyorsun." O bana dişlerini göstermeye çalıştığında ağzından kaçınarak parmağını ona sallıyorum ve gülüyorum.

"İkinizin burada ne yaptığını sorabilir miyim?"

Eğlenceli anımızı bölen kişiye bakmak için dönüp gülüşmemizi kesiyoruz ve karşımızda Profesör Figgins'i görüyoruz. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, aramızdan bizi süzüyor, ama bakışlarında gerçek bir otorite yok, sadece merak uyandıran bir heyecan var.

"Aslında sizi arıyordum." Ona dönüp, yüzüme zoraki bir gülümseme takındım ve o, tek kelime etmeden bizi içeri davet etti.

Onu takip ederek kapılardan geçip sessiz koridordan geçtikten sonra sınıfına giriyoruz. Ofisine girip kapıyı kilitleyene kadar tek kelime etmiyor.

"Birazdan dersim var. Nasıl yardımcı olabilirim?" Masasının etrafından dolaşır ama oturmaz, bunun yerine parmak uçlarını masanın ahşap üstüne dayar.

"Komplekse ulaşmaya çalışmalıyız. Koruma için bir planım var." "Ne planı?"

Omuz silkiyorum. "Sürekli olan saçmalıklar yüzünden, bu bilgiyi şimdilik kendime saklayacağım. Brax hala geçitten tesise ulaşamıyor, ama geçit olmadan da belirsiz bir yön gösterildi."

"Kimden?"

Kafamı sallarım. Yanlış ayrıntılara odaklanıyor. "Bunu sensiz de yapabilirim, Profesör. Buradayım, sana bir fırsat sunuyorum çünkü bir parçam, hepimizi kurtarmak için bir şans hak ettiğini düşünüyor."

Sözlerim havada asılı kalıyor, o bana göz kırparken toz gibi süzülüyor.

"Benden sana güvenmemi istiyorsun," diyor sonunda, gergin bir şekilde kollarını beline dolayarak, ve ben başımı sallıyorum.

"Evet. Güvenmek zorunda değilsin, bu senin seçimin, ama sanırım hepimiz burada hiçbir şeyin iyi sonuçlanmayacağını biliyoruz. Vermemiz gereken karar, karşımıza ne çıkarsa çıksın serbestçe düşüp düşmeyeceğimiz ya da kaderi kendi ellerimize alıp fırtınayı atlatıp atlatmayacağımız."

Nefesim kısa ve hızlı, duygularım yüzeye çıkarken damarlarımdan akıyor ve o, sanki yüzümde bir şey varmış gibi bana bakmaya devam ediyor.

Onu sorgulamadım, onun düşündüğüm kişi olduğundan emin olmadım ve bu da kendime daha çok kızmamı sağlıyor. Fazla bir şey söylemedim, ama kendimi, benim efendim olduğunu düşünen kişinin savaşının karşı tarafında yer alıyorum.

Boğazımı temizleyip, ayrılmaya hazırlanırken, o kararlı adımlarla masanın etrafından dolaşıp önüme geçiyor. Brax koruyucu bir şekilde yanıma yaklaşıp aramıza giriyor, ama ben koluna hafifçe vurarak ona bir şeyim olmadığını işaret ediyorum.

"Haklısın. Bu işin sonu iyi olmayacak. Ben pes eden biri olarak yetiştirilmedim ama o adam geldiği günden beri aptalca davranarak pes eden biri gibi davrandım. O zaman bir şeylerin ters gittiğini biliyordum ama tanıdıklarımın uzak geçirdiği her gün, geleceğimin nasıl olabileceğini acı bir şekilde hatırlatıyor ve ben bunu reddediyorum." Omuzları titriyor, gerginliğini ele veriyor, ama yine de dik duruyor ve sözlerine güç katıyor. "Kabul etmiyorum," diye tekrarlıyor ve ben başımı sallıyorum. "Dersler bittiğinde nerede buluşacağımızı söyle, emrindeyim."

ON BİR RAVEN

Saniyeler dakikalar, dakikalar saatler oluyor. Bu arada, saçımı yolmak üzereyim, günün bitmesini ipe çekiyorum. Ama gün, tarihteki en uzun gün olarak geçip giderken, bana gülüyor, sonsuza kadar uzaklarda.

Mürekkebim parşömen üzerinde çizikler bırakıyor, ben uzaklara bakarken tüm notları alıyorum, günün ilk dersinde olduğumdan daha da dalgınım.

Leila, Grave'i koluna takmış olarak gün boyu kendi yarattığım balonun içine girip çıkıp durdu. Bir yandan, şu anda babasının kontrolü altında olmaması rahatlatıcı. Gerçi, eminim ki babası onu yakından takip ediyordur, bu da Fitch'i benim gözümde her zamankinden daha öngörülemez hale getiriyor. Yine de, Grave'in Leila'ya olan son zamanlardaki bağlılığı, düşüncelerimde en ufak bir tereddüt yaratıyor.

Fitch'in niyetini veya hangi tarafta olduğunu bilmiyorum olabiliriz, ama onu Grave'den daha iyi anladığımı hissediyorum. Belki de güvenilmez biri olduğum içindir. Bilmiyorum. Ama ona göz ucuyla baktığımda içimde kötü bir his uyandırıyor. Bizden büyük olduğu için bizim sınıfımızda değil, ama profesörler dersin bittiğini söylediğinde her kapıda bekliyor gibi görünüyor.

İç çekerek, gergin omuzlarımı gevşetip onu düşüncelerimden silkeliyorum. Beni onun hakkında sorgulamaya itse de, onun varlığı yapılacaklar listemde yeterince üst sıralarda değil ve kendimi strese sokacak şeyleri öncelik sırasına koymam gerekiyor. O, o şeylerden biri değil. Henüz.

Profesör Trigwell elindeki bitki hakkında mırıldanıyor ve beni biraz daha şimdiki ana çekiyor, ama bilgiler kafamdan geçip gidiyor. Bütün gün hiçbir şey aklımda kalmadı. Tek bir ders bile, ve şimdi, akademi gününün sonuna yaklaşırken, buradan çıkmak için giderek daha sabırsızlanıyorum.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, Trigwell saksıyı masasının üzerine bırakır, kendi kendine mırıldanır ve sonra başını kaldırıp bize bakar.

"Ders bitmiştir."

İki kez söylemesine gerek yok. Beş saniye içinde ayağa kalkıp kapıdan çıkıyorum, Brax da hemen arkamdan geliyor. Yolda birkaç kişi homurdanıyor, oradan çıkmak için insanları itip kakmamdan şikayet ediyorlar, ama umurumda değil.

Brax koridorda bana başını sallar, dışarı çıkarken elimi tutar. Her zamanki gibi diğer öğrencileri takip ederek eve giden yolu kullanmak yerine, sağa saparız ve bütün gün beni çağıran tek yere doğru yöneliriz.

Gauntlet.

Heyecan damarlarımdan akıyor, arenayı görene kadar adımlarım hızlanıyor. Ana girişe vardığımızda durup, Profesör Figgins'in gelip gelmediğine bakmak için arkamıza bakıyoruz. Henüz gelmemiş olması şaşırtıcı değil, şüphe çekmemek için muhtemelen birkaç dakika daha gerekecektir ve bir iki dakika beklemek benim için sorun değil.

Açık kemerli geçitten Gauntlet'e bakmak için döndüğümde, omurgamdan bir ürperti geçer. Buraya ilk kez getirildiğimiz gün, hem dün gibi hem de milyonlarca yıl önce gibi geliyor.

"Buraya ilk kez getirildiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" diye mırıldanıyorum, hala Brax'ın elini tutuyorum. "O kadar uzun zaman önceymiş gibi gelmiyor," diye ekliyorum, o zamandan beri endişenin tadı hala tenimde kalmışken, arenanın derinliklerine bakıyorum.

"Öyle değildi," diyor Brax ve ben mırıldanıyorum.

"O zamandan beri çok şey oldu. Lanet olsun, o gün çok şey oldu." Yılın başında karşılaştığımız her şeyi hatırlamaya çalışırken inanamadan başımı sallıyorum, ama şimdi karşılaştığımız daha büyük sorunlar bunların yanında sönük kalıyor. Yine de bencil davranıp o zamana geri dönmeyi tercih ederim, kendim için endişelendiğim, lanet olası krallığın tamamı için değil. "Senin gibi birinin, Gauntlet'ten kurtulmama yardım ettiğine inanabiliyor musun?" diye düşünürken, bana homurdanan Brax'ın daralmış gözlerine bakıyorum. "Eminim bunu yapacağını hiç düşünmemiştin." Görünüşe göre, onun basit homurdanmasından daha fazlasını isteyen, ısrarcı bir ruh halindeyim.

Omuzlarını silkiyor. "Belki de, ama seninle tanıştığında her şey değişti."

"Benden hoşlanmıyordun," diye alaycı bir şekilde işaret ediyorum, bu kadar uzun süre aramızdaki çekimi reddedip mücadele ettikten sonra bunu bu kadar kolay kabul edeceğine inanmıyorum. Aramızdaki ilişkiler büyük ölçüde değişti, ama bu

artık bana tüm düşüncelerini ve duygularını anlatacak, kalpler, çiçekler ve gökkuşakları ile dolu bir insan olacağı anlamına gelmez. Bu adam öyle değil.

"Sana anında kapıldım. Sorun da buydu."

Ona bakakaldım, onun sözlerini dengelemek için benim yönüme atılacak akıllıca bir yorum ya da iğneleyici bir söz bekledim, ama hiçbir şey gelmedi. Boğazımı temizleyip Gauntlet'e baktım. "Zor bir sorunla uğraşıyormuşsun gibi görünüyor."

"Öyleydi. Eldon'ı arkadaşım olduğu için hayatıma aldım ve o da beni ailesine kabul etti. Zane ve Creed ile arkadaş olduğumuzda da, hepsi onun sayesinde oldu. Ben gardımı çok daha yavaş indirirdim ve bu çok uzun zaman önceydi. Sen, çılgın pembe saçların, büyük kişiliğin ve saçmalamayan tavrınla ortaya çıkana kadar, bunu yapmayı unuttuğumu sanıyordum."

Oh, *çok iyi gidiyor*. "Bunlar oldukça büyük iltifatlar."

Kaşlarını kaldırarak gözlerimin içine derinlemesine baktı. "İltifat mı?"

"Senden mi? Kesinlikle." Dudaklarımın köşesi şakacı bir şekilde kıvrıldı, ama

yüzümde tam bir gülümseme yayılmadan önce, eğilip beni nefesimi kesecek kadar şiddetli bir öpücükle dudaklarımla birleşir.

Kravatına tutunarak onu daha sıkı sarıyorum, birinin boğazını temizleme sesi düşüncelerimi bölene kadar onu bırakmayı reddediyorum.

"Yapacak işlerimiz olduğunu sanıyordum."

Ayrılıyoruz, bu kesinti anımızı tamamen mahvediyor, ama kollarını göğsünde kavuşturmuş, yanımızda garip bir şekilde duran Profesör Figgins'e bir bakış, neden burada olduğumuzu bana hatırlatıyor.

"Sadece senin söyleyeceğin, başkası taklit edemeyeceği bir şey söyle bana." Brax'ın talebi, kadının kaşlarını meydan okurcasına kaldırmasına neden oluyor, ama Brax geri adım atmayınca, kadın iç çekerek biraz daha yaklaşıyor.

"O gün ofisimdeki siren nedeniyle ikimizin geçidi de çalışmadı. Keşke beş dakika daha erken gelseydik."

Sözleri doğru geliyor ve dudaklarımı sıkıştırıyorum, onun tam olarak kendisi olduğunu biliyorum. Brax da aynı fikirde olmalı ki hiç tereddüt etmiyor.

"Bu yeterli. Haklısın, yapacak işlerimiz var," diye homurdanır Brax ve ben nefesimi toparlamak için bir adım geri atarken. "Ama sen buraya gelene kadar yaptıklarımızı sorgulama. Raven, hepimiz arasında dünyanın yükünü omuzlarında taşıyan tek kişi. Ondan beş saniye nefes alması için onu ezmeye."

Ona bakarken yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Figgins'in ona karşılık vereceğini düşünürken, şaşırtıcı bir şekilde *başını* sallıyor. "Haklısın."

Öyle mi? "Hadi şimdi işimize bakalım, olur mu?" Onay beklemeksizin, Brax ve benim yanımdan geçip kemerin altından geçerek merdivenlerin en üst basamağına çıktı. "Burada ne yapıyoruz ki?"

"Komplekse gidiyoruz," diye açıklıyorum ve kubbenin genellikle bulunduğu yere ulaşmak için onun yanından geçip aşağıya koşuyorum.

"Ama gitmeden önce denedim. Geçitler hala çalışmıyor," diye bağırdı Figgins, bize yetişmek için acele ederek.

"Biliyoruz. Bu yüzden buradayız," diye ekledi Brax.

Havada, burada dışında hiçbir yerde hissetmediğim bir serinlik var. Ürkütücü değil ve beni tedirgin etmiyor, ama rahatlatıcı da değil. Ne olduğunu bilmiyorum, ama ortada olduğu kesin.

Aşağıya indiğimde, ellerimi belime koyup arenanın ortasını inceliyorum.

"Ne arıyorsun?" diye soruyor Figgins ve ben de ona sormaya karar veriyorum, umarım o nerede olduğunu biliyordur. Birinden yardım istemek egomu incitiyor, ama bunu aşacağım.

"Gauntlet'te savaşmak için çağrıldıklarında buraya gelen sihirli yaratıkları getiren geçidi bulmaya çalışıyoruz."

Gözleri büyür ve yüzünde belirsizlik belirir. Bir anlığına bana bakar ve eminim ki beni sorularla bombardımana tutacak ya da tamamen reddedecektir, ama birkaç saniye sonra arenaya adım atar. Onu platformun ortasına kadar takip ederim, orada eğilir ve küçük bir mandalı çekerek altında dönen altın bir geçidi ortaya çıkarır.

"Vay canına," diye haykırırım, heyecan damarlarımdan akarken Brax'a gülümserim.

"Nasıl hâlâ burada olabilir? Bunun bir seçenek olduğunu hiç düşünmemiştim," diye mırıldanır Profesör Figgins, ikimizi sırayla bakarak, ben de omuz silkerim.

"Güvenlik önlemleri nedeniyle, her zaman farklı koruma kalkanları altında oluşturulduğu söylenmişti."

"Kim söyledi bunu?" Kaşları hafifçe çatılmış, sanki bu bilgiyi kendisi bilmediği için sinirlenmiş gibi.

"Bu önemli mi, yoksa biri bizi bulmadan önce gidelim mi?" Manevra yapmaya çalıştığımız tüm engelleri düşünerek fazla bilgi vermek istemediğim için konuyu saptırıyorum.

Beni bir saniye kadar değerlendirip başını salladı ve bana olan güvenini yeniden teyit etti.

"Yolu göster."

AKADEMİDEN VERİLEN ayakkabılarım, dev ağaçların gölgesindeki ıslak zeminde çamurlu sesler çıkarıyor, yaprakların arasından süzülen yumuşak bir ışık çevreyi aydınlatıyor. Derin bir nefes alıp, bulunduğum yerin gerçekliğini kabullenirken beynim rahatlamayla doluyor.

"Uh, küçük bir sorun var," diye mırıldanır Figgins, uzun siyah pelerininin eteğini yerden kaldırırken kaşlarını çatıyor. "Bu geçit bizi kompleksin içine soktu, ki bu tam da istemediğimiz şeydi. Özellikle de çıkmanın bir yolu yoksa."

"Biliyorum."

Gözleri şaşkınlıkla benimkilere bakıyor. "Sence bu, benim hak ettiğim bir uyarı değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Belki. Ama dürüst olmak gerekirse, bunun bir sorun olacağını hiç düşünmemiştim. Yardım etmek istediğini söyledin. Bunun şartları olduğunu bilmiyordum. Kimse seni burada kalmaya veya yardım etmeye zorlamıyor. Yapılması gerekeni yaptıktan sonra kendi isteğinle gidebilirsin."

Bu gerçeği önceden söylemememin kötü bir şey olup olmadığını düşünmeye vaktim yok, ama geçitten geçmeden önce bunun bizi nereye götüreceğini kesinlikle anlamış olmalıydı. Eğer bir özür bekliyorsa, hayal kırıklığına uğramaya hazırlıklı olmalı. Şu anda aklımda tek bir şey var.

Arazide ağır adımlarla yürürken, derin bir nefes alıp zihnimde tanıdık sesimi çağırıyorum. Karşılık almamış olmam şaşırtıcı değil, ama yine de içimde derin bir kıpırdanma yaratıyor. Endişenin beni ezmesine izin vermek yerine, tekrar deniyorum. Ama bu sefer yüksek sesle konuşuyorum.

"Ari." Etrafımızda, sertleşen toprağa çarpan ayakkabılarımızın sesi dışında hiçbir şey duyulmuyor. "Ari," diye tekrar ediyorum, bu sefer daha yüksek sesle, ama yine de ondan hiçbir cevap gelmiyor.

Sağımda yapraklar hışırdadı, bu ses beni durdurdu ve çalıların yoğun olduğu yere baktım. Başka bir şey görmediğim ve duymadığım için bunun kafamda uydurduğum bir şey olduğundan neredeyse emindim, ama tam ilerlemeye devam etmek üzereyken onları gördüm.

"Gia? Gia, sen misin?" diye sesleniyorum ve hemen onun yönüne doğru ilerliyorum. Gölgelerin içinde neredeyse tamamen gizlenmiş durumda, başı eğik olarak bana bakıyor.

"Geri çekil." Rüzgarda dans eden bir fısıltıdır ve kaşlarımı çatarım ama ilerlemeye devam ederim.

"Gia. Ne oluyor? Neyin var?"

"Geri dur." Uyarı tekrar geliyor, tiz ve rüzgârın sesinden zar zor duyuluyor.

Bu mantıklı değil. Eğer ona ulaşabilirsem, o zaman...

"Seni zorla geri çekmeden önce uyarıyı dikkate al." Kafam Gia'nın soluna doğru çevrilir, orada uzun boylu bir griffin gölgelerin içinden çıkar, karanlığın derinliklerinden altın ve krem rengi bir dağ yükselir ve tanıdık yüzümü ortaya çıkarır.

"Aman Tanrım," diyorum nefes nefese, kalbim göğsümde hızla atarken adımlarımı hızlandırıyorum, ama şimdi hedefim o.

"Dur," diye bağırır, ön pençelerini yere batırarak Gia'nın önüne koruyucu bir şekilde durdu. Savunmacı hırıltısı bana yönelikti.

Donup kalıyorum, sonunda uyarıyı anlıyorum, ama hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Arkamda Brax ve Figgins'in ayak seslerini duyabiliyorum, ama Ari'ye odaklandığım için dönüp onlara bakmıyorum.

"Ne olduğunu bilmiyorum, Ari. Yardım etmek için buradayım. Senin için endişeleniyordum." Etrafımda dolanıyor, ölümcül bir sessizlik havayı kaplarken tek kelime bile etmiyor. Bakışlarının beni parçaladığını, parçalayıp tekrar bir araya getirdiğini hissedebiliyorum, ama neden? Ne için? "Ari?"

Karşımda durur, başı dik, dudakları hala kıvrılmış bir şekilde. "Getirebileceğin onca adam arasından, en az güvendiğim adamı seçtin. Bana iki kez oyun oynayabileceğini düşünmen ne kadar aptalca."

"En az güvendiğim mi? Bu ne demek oluyor?" Brax arkamdan homurdanıyor ve ben irkiliyorum.

"Onu duyabiliyor musun?" diye soruyorum, arkama bakıp ona bakıyorum ve o başını sallıyor.

Ne oluyor lan? Ona bunu sormak için dilimin ucuna gelmişken, ben sormadan önce o azarlamaya devam eder.

"Bir daha senin aptallığına kanmayacağım, skinwalker, ben..."

"Vay canına... skinwalker mı? Ari, benim, Raven. Ben skinwalker değilim."

Endişeyle göğsüm sıkışır ve tereddütle bir adım atarım, ama o şiddetle başını sallar ve öfkesi titreşir.

"Dedim ki..."

"Bunu nasıl kanıtlayabilirim? Lütfen Ari, bana nasıl yapacağımı söyle," diye araya giriyorum, ellerimi ona doğru kaldırırken ayaklarım bir şekilde yere yapışık kalıyor. Tek istediğim onun tüylerini hissetmek, kollarının arasına düşmek ve sadece onunla olan bağımda boğulmak. Benim tanıdığım.

O dik duruyor, başını yana eğerek gagasıyla bana bakıyor. Aniden karnımda hissettiğim bir sızı beni haykırmaya zorluyor, ellerimle karnımı tutarken nefes nefese dizlerimin üzerine çöküyorum. Bunu açıklayamıyorum. Bu sızı, onunla olan bağımın her zaman olduğu yerde, onun duygularının içimde dolandığı yerde hissediyorum, ama daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı.

Bunu sorgulama fırsatım olmadan, rüzgar ciğerlerimden çıkarken avuç içlerim yere çarptı.

"Ona ne yapıyorsan, kes şunu. Hemen," diye bağırır Brax, elini sırtıma koyarak koruyucu bir şekilde üzerime eğilir. Ama bu bir işe yaramaz, bana böyle acı çektirebiliyorsa. Ama neden?

"Raven?" Onun dilinden çıkan adım, ona bakarken içimdeki her şeyi yatıştırıyor. Bana doğru bir adım attığında bakışlarındaki sertlik kayboluyor.

"Ari," diye hırıltıyla söylerim ve o aramızdaki kalan mesafeyi kapatır.

Önümde çömelir, gagasını çenemin altına sokar ve ben elimi onun tüylerine koyarken beni ayağa kalkmaya zorlar. "Sensin."

Sözleri aramızda ağır bir şekilde asılı kalır ve gözlerindeki duyguyu hissederim. Şimdi savunmasız olmanın sırası değil. Dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştirip, ona keskin bir bakış atarım. "Öyle olduğunu söyledim. Neden öyle olmadığını düşünüyorsun?"

Beni kendine yaklaştırır, böylece tüylerine sıcak bir kucaklamayla bastırılırım ve iç çeker. "Skinwalker."

"Bir skinwalker buraya geldi... benim kılığında mı?" diye soruyorum, içimde bir inanamama duygusu dalgalanıyor.

"Evet."

"Ne zaman?"

"Önemli değil. Ondan sonra zihin bağımıza güvenemedim ve düşüncelerimi senden uzaklaştırdım," diyor, bu da ondan tamamen kopmuş hissetmemi tamamen açıklıyor, ama gerçeklik bana verdiği acıyı hafifletmiyor.

"Ve görünüşe göre, şimdi yüksek sesle konuşmaya karar verdin," diye mırıldanıyorum, onu düzgün görebilmek için geriye yaslanıyorum. Gia'nın bize yaklaştığını hissediyorum, ama bakışlarımı tanıdık varlığımdan ayırmıyorum, onu gözümün önünden ayırmaya korkuyorum.

"Ben her zaman yapabilirdim."

Çenem düşer ve ona bakarak gözlerimi kırıştıtırırım. Pislik. Yapamayacağını söyleyen o değil miydi? Aşağılık herif. Kafamı sallayarak iç çekerim. "Tabii ki yapabilirsin. Ben burada sana ulaşamadığım için panik ve endişe içindeyim, sen ise burada kargaşa yaratıyorsun."

"Rica ederim." Eminim gülümsüyor, ama gagası bunu anlamamı imkansız kılıyor.

"Raven," Gia mırıldanarak adımı söylüyor ve sevgilisine yaslanırken Ari ona sokuluyor.

"Gia," diye nefes veriyorum, onun hala iyi olduğunu görünce rahatlıyorum.

"Eğer gerçekten sensen, neden bu kompleksin içinde bulunuyorsun?" diye sorar ve ben parlak bir gülümsemeyle karşılık verirken Ari'nin endişeyle gerildiğini hissedirim.

"Seni buradan çıkarmak için," diye açıklıyorum ve bir adım geri çekilip Brax'ın parmaklarını parmaklarımla iç içe geçirirken, Figgins hepimize gözlerinde hüznünlü bir özlemle bakıyor. Kendi tanıdıklarına olan ihtiyacı onu delirtiyor olmalı. Hayal bile edemiyorum.

"Bunun mümkün olmadığını biliyorsun," diyor Ari, beni endişelerimden uzaklaştırarak, ben de ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Beni hafife mi alıyorsun?" Bana ders vermeye fırsat bulamadan, bir adım daha geri çekildim. "Buradan tesise en yakın bariyer nerede?"

Bir anlığına bana bakar ve isteksizce arkasına doğru başını sallar. O yöne doğru koşmaya başlarım, Brax hemen yanımda, Figgins ise düşmüş ağaçların ve yerden çıkıntı yapan köklerin üzerinden atlarken ona yetişmek için elinden geleni yapıyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Ari, adımlarıyla zemini hafifçe titreterek. Onu görmezden geldim ve kompleksin sınırına ulaşmaya odaklandım. "Raven, nereye gidiyoruz?" diye tekrar sordu, ama ben onu görmezden gelmeye devam ettim. Artık yerde olmadığını hissettim ve bir saniye sonra önüme kondu, kanatlarını yanlara açarak yolumu kapattı. "Raven."

Onun uyarıcı ses tonunu görmezden gelerek ona gülümserim. "Sessiz kalmak pek hoş değil, değil mi?" diye alaycı bir şekilde sorarım, ona kaşlarımı kaldırarak bakarım ve sonra neredeyse onun etrafında zıplayarak geçerim. Gia'nın neredeyse kıkırdama gibi bir ses çıkardığını duyduğuma eminim, ama kompleksin koruma duvarlarına o kadar odaklanmış durumdayım ki, tekrar kontrol edemiyorum.

"Anladım," diye homurdanarak Ari yanıma dönüyor ve ben ona keskin bir bakışla bakıyorum.

"Öyle mi? Emin değilim."

Neyse ki, alan aydınlanmaya başlayıp kompleksin sınırlarını gördüğümde başka bir nutuk dinlemekten kurtuluyorum. Brax benden önce koşmaya başlıyor ve ben de ona yapışarak mesafeyi kapatıyorum. Gökyüzünden düşen ışığın hafifçe parıldadığı, zar zor görünen koruma duvarının yanında duruyoruz.

"Raven, burada bildiğini sandığın şeyi denemeden önce, birbirimizi bilgilendirmemiz gerektiğini düşünüyorum, sence de öyle değil mi?" Ari haklı bir noktaya değiniyor, ama içimde bir belirsizlik savaşı var. Alt dudağımı ısırarak ona dönüyorum.

"Dürüst olmak gerekirse Ari, sana hayatımla güveniyorum, ama çevremizde kimlerin veya neyin gizlendiğini bilmiyorum ve her şey yerle bir olurken şu anda kimseye üstünlük sağlamasına izin veremem."

Onun, tüm arayı kapatabileceğimizi anlayacağını yürekten diliyorum, ama şu an bunun zamanı değil. Figgins yakınımızda olsa bile, bu çok fazla.

"Bunu burada, böyle konuşabiliriz," diyor, yine doğrudan düşüncelerime hitap ederek, ve ben de zihnimi başkalarından mümkün olduğunca çabuk kapatmasına yardım etmesini istemek için zihnimde bir not alıyorum.

"Hiçbir şeye güvenmiyorum Ari, ve eğer bir şey seni bu kadar korkutuyorsa, riske atmak istemiyorum. İşimi bitirdiğimde, her şeyi telafi etmek için bolca vaktimiz olacak."

Sonsuza kadar sürecekmış gibi hissettiren bir süre bana baktıktan sonra başını salladı. "Evet, sen kesinlikle benim Raven'imsin."

Brax'ın eli benimkini sıkıca kavrarken ona gülümsüyorum.

"Benim Raven'ım," diye ısıırır, Ari ve Brax birbirlerine öfkeyle bakarken, gülümsememi bastırmak için dudaklarımı sıkıştırırım.

"Sadede gelelim mi?" diye sorar Figgins, bana yalvarırcasına bakarak, ben de onaylayarak başımı sallarım.

Bizi gerçek dünyadan ayıran bariyere dönünce, aniden bir gerginlik hissediyorum. Bu işin yolunda gitmesi lazım. Batıramam.

Uzun ve derin bir nefes alarak, bariyerden sadece birkaç santim uzaklıkta duruyorum, elimi bariyere doğru uzatırken cildim gerginlikten karıncalanıyor. Parmak uçlarım bariyere değdiğinde nefesim kesiliyor, bariyerden yayılan büyü neredeyse beni boğuyor, ama elimi bariyere doğru çevirirken aradığım şeye tutunuyorum.

"Hissedebiliyorum." Kafamı eğip Brax'a baktığımda içimde umut filizlenir.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, kolları yanlarında sarkmış, bana bakıyor. "Hissedebiliyor musun?"

"Evet."

Onun da benim damarlarımda hissettiğim umudu hissediyorum. Büyü cildimde dans ediyor, kontrolü ele almam için beni cesaretlendiriyor.

"Ne hissediyorsun? Ne yapıyorsun?" Figgins çekinerek soruyor ve ben ona dönüp bakıyorum. Görünüşe göre bu sır olarak kalmayacakmış ve nedenini bilmiyorum ama ona dürüst olabilecek kadar güveniyorum.

"Ayna büyümü kullanarak korumanın kontrolünü ele geçirebilirim. Buraya onu yerleştiren kişi, benim kullanmam için büyüsünün izlerini bırakmış. Sanırım senin korumanın üstünde, bu yüzden birlikte çalışarak bunu aşabiliriz. Biri bana bu tavsiyeyi verdiğinde bunun mümkün olacağından emin değildim, ama eğer onu çekerim, düşeceğini düşünüyorum."

Çocuklar bunu duyana kadar bekle. Brax, Marieta'ya rehberliğinin mükemmel olduğu konusunda umut verene kadar bekle. Kompleksin açılmasının onları doğrudan etkilemediğini biliyorum, ama bu doğru yönde atılmış ilk adım gibi geliyor ve hepimizin buna ihtiyacı var.

"Yıkılırsa? Bu, tüm sihirli yaratıkları serbest bırakır," diyor Figgins, endişeyle kaşlarını çatarak.

"Evet, öyle. Ari'yi serbest bırakıp diğerlerini burada acı çekmeye terk etmeyeceğim."

"Ama bunu yapmak, Bazilika Diyarı'ndan gelenleri de kapsar," diye yavaşça açıklıyor, yüzünde dehşet ifadesiyle.

"Yapamayız," diyor Ari, bana doğru bir adım atarak, ama ayaklarının altında kırılan dal sesi ondan gelmiyor; sağdaki gölgelerden geliyor.

Bakışlarım karanlıkta beliren Drake'e kayar ve omurgam kaskatı kesilir.

Siktir. Haklılar.

"Bizi buradan kurtarabilir misin?" Drake sorar ve Ari hırlar.

"Konuşabiliyor musun?" diye bağırır tanıdığım kişi, ama Drake onu görmezden gelir ve bana odaklanarak bir adım öne çıkar.

Yanlış hareket.

Ari ve Brax beni korumak için harekete geçerler, ama Drake gözlerini benimkilerden ayırmaz. "Bizi buradan kurtarabilir misin?" diye tekrarlar.

"Kurtarabilirim, ama bu bariyerin diğerk tarafında savaşın yanlış tarafında tanıdıkların varken bunun güvenli veya akıllıca bir seçim olduğunu düşünmüyorum." Dürüst olmak mantıklı. Bu konuyu onunla konuşurken lafi dolandırmanın da bir anlamı yok.

Kafasını sallar. "Biz sahte familiar'ız. Bu sadece bizi mülke sokmak için bir taktikti, başka bir şey değil," diye açıklayarak kalbimi hızla attırır. Bu mantıklı, özellikle de Drake'lerin bazılarının Ari'nin elinde öldüğü gerçeğı kimseyi çıldırtmadığı için.

"Sonra ne oldu?" diye sorar Ari, pençesini ayaklarının dibindeki sıkı toprağı sürterek.

"Sonra ne oldu?"

"Ne yapman gerekiyor? Buraya neyi yok etmeye geldin?" Ari ısrar eder ve Drake homurdanır, gözleri tekrar bana döner, ama önce bir anlığına saçlarıma bakar.

"Sen bir büyücüsün," diye işaret eder, konuşmayı başka yöne çevirir ve Ari'nin sorularını görmezden gelir.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Saçın."

Elbette, saçımın belirli yerlerinde koyulaşmasının benim büyümle bağlantılı olduğunu biliyor.

"Benim sihirli yeteneğimin bununla ne ilgisi var?" diye soruyorum, Drake'in dikkatimi dağıtmasından rahatsız olarak.

"Eğer sen necromancer isen, bu senin adının... Raven olduğu anlamına gelir, doğru mu?"

Ağzım kurur, ama her şeyi bastırıp sakın kalmaya odaklanırım. "Doğru."

Onayımı verdikten sonra, arkasında ani bir hareket dikkatimi çeker ve giderek daha fazla Drake belirir.

Ari saldırmaya hazır bir şekilde kükrerken, Gia ve Figgins bana yaklaşır.

Kimse ilk saldırı hamlesini yapamadan, ön ve ortada duran Drake yere çöktü, dizleri toprağı bastırdı ve başını eğdi. O pozisyona geçer geçmez, diğerleri de onu takip etti.

Kaşlarımı çatarak, gözlerimizin önünde tek tek dönüşen, önümüzde diz çökmüş Drake grubuna bakıyorum.

Onlar sihirli yaratıklar değiller.

Onlar erkekler.

Dönüşenler.

Ne oluyor lan?

"Raven, biz Drake Kardeşliği'yiz. Elimizden gelen her şeyle, olabileceğimiz her şeyle ve olmak istediğimiz her şeyle yardım etmeye söz veriyoruz."

Aynı anda konuşurlar, boğazım düğümlenir ve kulaklarımda kalp atışlarım hızlanır, onlara bakakalırım.

"Sana yemin ediyorlar," diye mırıldanır Brax, o da inanamadan bakarken bariz olanı söyler.

"Neden bunu yapıyorlar?" diye sorar Figgins, sanki benim bir fikrim varmış gibi, ama neyse ki Drake, ya da Drake *olan* adam, benim yerime cevap verir.

"Necromancer'a inanıyoruz."

Kafamı sallıyorum. "Erikel beni bir kukla gibi kullanmaya çalışıyor olabilir, ama ben onun tarafında değilim ve onun kontrolü altında değilim. Bana yemin etmeniz, hayal ettiğiniz gibi sonuçlanmayacak."

"Oh, ben öyle olacağına inanıyorum." Ayağa kalkar ve aslında üzerinde tek bir parça giysi bile olmadığını doğrular. "Erikel ile yaptığımız anlaşma, bizi buraya hapsettiği ve sözünden döndüğü anda geçersiz hale geldi."

"Anlaşmanız neydi?" Brax konuşurken Ari de aynı anda homurdanır

"Yemin ettiğin bir sözden geri dönemezsin."

Drakes Kardeşliği'nin tüm üyeleri ayağa kalkarken ormana sessizlik çöktü ayakta durur ve benim tercihimden çok daha fazla sarkık penis ortaya çıkar. Figgins'in bir sonraki nefesinde kekeleyişini duyarım ve olayların bu halini görünce gülmeme engel olurum.

"Daha önce hiç yemin etmedik. Yeminin değerini biliyoruz," diyor orijinal Drake, ellerini beline koyarak, son derece rahat bir tavırla.

"Yani, ona aynı şeyi teklif etmedin," diye açıklıyor Brax ve Drake onaylayarak başını sallıyor.

"Neden?" diye soruyorum, soru düşünmeden ağzımdan çıkıyor.

"Çünkü o, alemlere katılmayacak ve hepimizi özgür bırakmayacak," diye basitçe omuz silkerek açıklıyor.

"Sen hangi alemden geliyorsun?" diye soruyor Ari, ses tonu artık biraz daha yumuşak ve ben bunu iyiye işaret olarak almak istiyorum.

"Torin Diyarı'ndanız." Torin Diyarı mı? O da neresi? Sanki düşüncelerimi duymuş ya da yüz ifadelerimizi okumuş gibi, daha ayrıntılı bir açıklama yapıyor. "Evimiz Basilica Diyarı'nın altında, ama şu anda bunların hiçbirinin

önemli değil. Önemli olan bizi buradan kurtarmak, böylece siz alemleri birleştirmek ve hepimizi tek bir alem olarak uyumlaştırmak için çalışabilirsiniz."

İnanamadan başımı sallıyorum. "Çoğu alemi bile bilmiyorum, hepsini birleştirecek yeteneğim de yok."

"Yapabileceğini biliyorum," diyor, sanki sözleri yeterliymiş gibi.

"Nasıl olacak bu?" Brax homurdanır, açıkça benimle aynı şeyi düşünmektedir ve Drake sırtarak, uzun siyah saçları yüzünü örter.

"Çünkü onlar öyle gördüler."

Öyle mi gördüler?

"Kim?"

"Çok fazla soru var, Raven, kaderinde eylemlerle dolu olduğunda."

Bana bilmiş bir şekilde bakıyor, sanki tüm bunları daha önce görmüş gibi, ve bu bakışta beni kelimelerle ifade edilemeyecek, kendi düşüncelerimin ötesinde bir güçle dolduran bir şey var. "Ne olacak, Raven?"

Drake elini bana uzatıyor.

Herkesin gözleri bana çevrilmiş, cevabı düşünürken beni baştan aşağı ısıtıyor. Cevabı zaten biliyorum ve Brax'a bir bakış attığımda onun da bildiğini anlıyorum. Anında itiraz etmediğinde, bana ve kararımına inandığını anlıyorum, bu yüzden nefes verip uzattığı eli tutuyorum.

Oradaki tüm Drake'lerden ışık yükselir, parıldayan altın bir perde gibi gökyüzüne doğru süzülür, sonra etrafımızda bir güç girdabı oluşturur ve birleşen ellerimizin arasında hafif bir parıltıyla yerleşir, yeminlerini pekiştirir ve büyülerini benimkine bağlar.

Zamanımı alarak, bariyere geri dönüyorum ve büyümün işini yapmasına izin veriyorum. Profesör Figgins, tek kelime etmeden anlıyor ve yanıma gelerek parmaklarıyla benimle birlikte bariyere dokunuyor.

Dudaklarımı ıslatarak Ari'ye döndüm, sonra bakışlarımı yeni bulduğum takipçilerim olan Drake Kardeşliği'ne çevirdim ve tüm gücümle bariyeri çektim.

ON İKİ RAVEN

Dalgalar kayalık uçurumlara çarparak, biz uzaklara bakarken sesleri etrafımızda rahatça yankılanıyor. Ari yanımda yatıyor, ben ona yaslanarak yüzümü tüylerine gömüyorum, bugünkü olayların gidişatına tamamen hayran kalmış durumdayım.

Bakmadan da Brax'ın bizi evin içinden izlediğini biliyorum. İndiğimiz anda bize biraz zaman ve alan tanıdı. Ari'nin sürpriz uçuşu onu susturdu mu, yoksa benim tanıdıklarımla yeniden bir araya gelmemi anlamaya çalışıyor muydu, emin değilim.

Her halükarda, onu şimdi her zamankinden daha çok takdir ediyorum. Sürekli huysuz bir pislik olmamak için gösterdiği çabalar gözden kaçmadı.

Figgins güvenli bir şekilde ofisine geri döndü, en azından onu son gördüğümde oraya gidiyordu, Gia ve diğer grifonlar ise birkaç gün saklanacak bir yer arıyorlardı. Artık esir olmayan tüm büyülü yaratıkların tekrar tekrar teşekkürleri ve takdir sözleri fazla gelmeye başladı, ama Drake Kardeşliği'nden gelenler hala üzerimde ağır bir yük oluşturuyor.

Daha fazla insan bana yemin ediyor. Onlar şimdi ne? Takipçilerim, sürüm, benim... ne? Hiçbir fikrim yok. Bana bağlılık yemini eden tüm çılgın insanları topluca tanımlamak için bir isim gerekli gibi geliyor, ama bir isim belirlemek çok iğrenç geliyor.

"Senin büyüklüğünün sınırı yok, Raven. Bugün kendinle gurur duymalısın," diyor Ari, sesi boğuk ama memnun.

"Öyle saçma şeyler söyleme," diye homurdanıyorum ve ona yaslanmamak için öne doğru eğiliyorum. Onun sözleri beni sinirlendiriyor.

"Herkesin senin yapabileceğine inandığı şeyi yapmak için gereken gücü nasıl kullanacaksın, övgü bile kabul edemiyorsan?"

Ona sert bir bakış atarım, ama keskin bakışları hiç sarsılmaz. "Bu aynı şey değil ve sen de bunu biliyorsun. Ayrıca, "başarana kadar numara yap" taktiğini uyguluyorum, yani tüm bunları bir çırpıda halletmem gerekirse, o zaman öyle yaparım," derim, ona meydan okurcasına kaşlarımı kaldırarak. Beni istediği kadar zorlayabilir, beni

garip hissettirebilir, ama ben de ona karşılık vereceğimden emin olabilirsiniz.

Bir an için sessizlik çöküyor ve onun bu konuyu burada bırakmasına minnettarım, ama şimdi konu dilimin ucunda; göğsümde biriken stresi dışa vurmam gerekiyor.

"Neden uğraştığım bu karmaşa giderek büyüyor, bilmiyorum. Bir engeli aştığımı düşündüğümde, önüme daha büyük bir engel çıkıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Sanırım ne demek istediğimi çok iyi biliyor ve sadece benim her şeyi anlatmamı istiyor. Artık onun yöntemlerini daha iyi anlıyorum.

"Buraya ilk geldiğimde, öğrenme sürecinde seni seve seve ölüme terk eden bir akademiden sağ çıkmak tek derdimdi. Sonra büyüm uyandı ve her şey

daha da berbat hale geldi. Boşluk olmaya alışmıştım ve bazen hala öyle olsaydım hayatım daha kolay olur muydu diye merak ediyorum."

"Elbette olurdu, ama senin kaderin sıradan olmak değildi, Raven," diye araya giriyor Ari ve ben ona gözlerimi deviriyorum.

"Sonra Erikel geldi ve sorunlarım ondan kurtulmaktan akademiye ondan kurtarmaya dönüştü. Görünüşe göre bu, karşı karşıya olduğum lanet dağın zirvesi bile değil, çünkü şimdi Ölüler Diyarı'ndan ölmemiş insanları nasıl geri getireceğimi bulmam gerekiyor. Bugün, seni tesisten serbest bırakarak bir zafer kazandığımı düşünerek kendimi çok iyi hissediyordum, ama birdenbire, hiçbir şey bilmediğim şeyler için alemleri hizalayıp yeminler kabul ediyor gibi hissediyorum." Başa çıkmaya çalıştığım sorunları özetlerken, neredeyse nefes nefese kalmıştım ve bu sadece yüzeysel bir özet. Bu, tüm meselenin özüne bile girmiyor.

"Evet, Drake Kardeşliği beni de şaşırttı."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. Bundan tek çıkardığı sonuç bu mu? Bilmeliydim. "Sevindim," diye mırıldanıyorum, elimi yüzümden aşağı doğru geçirerek.

"Söyledikleri doğrudu. Bana daha önce söyleseydiler bazı kayıpları önleyebilirdiler, ama artık yapabileceğim bir şey yok."

"Söylediklerinin bir anlamı olduğuna eminim, ama şu anda, akademide bileğin serbest bırakıldığını kimse fark etmeden önce bazı şeyleri çözmem gerekiyor. Muhtemelen koruma kalkanını yıkmadan önce bu kısmı iyice düşünmeliydim."

Ari ayağa kalkar, tüylerini ve kürkünü silkeler. "Belki, ama sen kalbinin sesini dinlersin, Raven. Kendinde kalbin olmadığını düşünsen de, var. Bütün kararlarında bu açıkça görülüyor."

Bunun bir iltifat mı yoksa iğneleme mi olduğuna karar veremiyorum, ama bunu çözmeden, bir gürültü düşüncelerimi kesintiye uğrattıyor ve Gia'nın bize doğru yürüdüğünü görüyorum.

Ari ona yaklaşıncı başını eğiyor ve bir an birbirlerine sokuluyorlar, sonra Ari bana dönüyor. "Sığınacak bir yer buldular. Senden çok uzaklaşmadan toparlanabileceğimiz bir barınak," diye açıklıyor ve gagasını uzaktaki kıyı şeridine doğru uzatıyor.

Uzak değil ve akademinin bir parçası da değil. İyi seçim.

Ayağa kalkıp gülümserim. "Gidin, güvende olduklarından emin olun. Erikel ya da başka biri tarafından kimsenin tuzağa düşürülmesini ya da gözaltına alınmasını istemiyorum."

"Bize ihtiyacın olduğunda harekete geçmeye hazır olacağız, Raven." Kafamı sallarım. "Ben..."

"Sana yemin etmeyeceğim. Buna gerek yok. Ben senin tanıdığın biriyim. Senin savaşın benim de savaşımıdır. Bir keresinde, sen ve ben, her türden büyülü varlıklar, hepimizin aynı tarafta olabileceğimizi söylemiştin. Bu sözlerin doğru olduğunu kanıtlamak istiyorum."

Bu tür bir şey söylediğimi hayal meyal hatırlıyorum ve buna kesinlikle inanıyorum, ama bunu kime söylediğimi hatırlamıyorum.

"Ya savaş istemiyorsam?" Dilimde ağırlaşan gerçeği söylüyorum.

"Artık bu konuda bir seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

Onun gerçeğinin benimkinden daha ağır bastığını bilerek iç çekiyorum. Hoşuma gitse de gitmese de bu yolculuğa ben de varım.

"Benden uzaklaşma," diye mırıldanarak, onların durduğu yere yaklaşıyorum.

Ari başını eğdi ve elim içgüdüsel olarak onun gagasına dokundu. Sıcaklık damarlarıma doldu, zihnime yerleşmeden önce büyümle karışarak.

"Bunu kanalize et, böylece kimsenin zihnine girmesine izin vermeyeceksin," diye açıklıyor, elim uzaklaşırken.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, zihnimi çevreleyen ve bir şekilde onun değil benim büyümü kullanan büyülü bariyeri hissediyorum. "Bunu Brax'a nasıl gösterebilirim?"

"Bir yolunu bulursun," diye bağırır ve Gia'nın yanında uçmaya başlar.

Onlar gökyüzünde süzülürken, kanatlarını genişçe açarak birlikte havada dans ederken hayranlıkla izlerim. Ufukta küçük noktalar haline gelene kadar olduğum yerde kalırım ve etrafımı saran sükuneti takdir etmek için bir an dururum. Bunun çok uzun sürmeyeceğini biliyorum, çünkü kaçınılmaz olarak yoluma çıkan virajlar ve dönüşler var.

Eve döndüğümde, Brax'ı yerden tavana kadar uzanan pencerelerin önünde dururken buluyorum. Onu gördüğümde kalbim küt küt atıyor, etrafımda rüzgâr esmeye başlarken aramızdaki mesafe kapanıyor. Veranda kapısını kapatıp ona doğru yürüyorum, ama çok yaklaşımadan o yemek masasına doğru ilerliyor ve orada bizim için hazırlanmış bir sofrayı görüyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldayarak oturdum ve o da başını sallayarak cevap verdi. Her zamanki gibi masanın karşısına oturmak yerine, solumdaki sandalyeye oturdu. Yakınlığı, bizi takip eden acımasız dünyaya karşı koruyucu ve güvenli, sıcak bir battaniye gibiydi.

Yiyeceklerin tadına bakarken, gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, ama yemek yemeye odaklanıyorum çünkü bu konuda ne kadar huysuz olabileceğini biliyorum. Sessizlik neredeyse tedirgin edici olmaya başlıyor, bu yüzden ona dönüyorum, ama onun zaten bana baktığını görüyorum.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır," diye homurdanıyor, benden gözlerini ayırarak bir çatal dolusu yemek alıyor.

Hiçbir şey yokmuş gibi görünmüyor, ama konuşmaya hazır değilse onu zorlamak istediğim son şey bu. Daha önce ona çok fazla baskı yaptım, şimdi aramızda o mesafe olmasını istemiyorum.

Aramızdaki tedirginlik artmaya devam ediyor ve tam ona tekrar yaklaşmaya hazırlandığım sırada, boğazını temizliyor.

"Raven."

"Evet?"

Kafasını salladı. "Merhaba Raven, ben Brax..."

Aniden anlıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır! Hayatta olmaz," diye araya giriyorum, gözlerim dehşetle açılmış. "Bunu yapamazsın," diye mırıldanıyorum, vücudum şaşkınlıktan titriyor.

"Ne yapayım?" diye bağırdı, ellerini masaya yumruk yapıp bana bakarak.

Derin bir nefes alıp koltuğuma yaslandım. "Brax, seni seviyorum, tüm kalbimle seviyorum ve senin de beni sevdiğine inanıyorum. Bu yeterli, fazlasıyla yeterli. Ama zamanı geldiğinde, kaçmanı istersem, kaçmanı istiyorum."

Kaşlarını çatarak başını eğdi. "Seni *terk etmek* gibi mi?" "Evet, öyle, çünkü..."

"Neden, Raven?" diye bağırır, öfkesi her halinden belli.

Gözlerine bakarak, ne demek istediğimi anlayabileceğini umuyorum, ama aynı fikirde olmadığımız açık. "Çünkü bunu ben karar vermedim, Brax, ama sen de karar vermedin ve..."

"Ne dediğinin farkında mısın?" diye tekrar araya girerek beni sinirlendirir.

Farkına varmadan ayağa kalkmışım, ellerim masaya vuruyor, çatal bıçaklar tıkırdıyor.

"Brax," dişlerimi sıkarak, kendimi doğru bir şekilde açıklamaya çalışıyorum.

Gözlerimin içine bakıyor, öfkesi göz bebeklerini derinleştiriyor. "Benden kaçmamı istersen, Raven, kaçmam." Sesi alçak, boğuk ve uyarı dolu.

"Koşmalısın," diye karşılık veriyorum, benim bakış açımı anlamadığı için kızgınım. Sinirlenerek başımı öne eğiyorum, çenem göğsüme düşüyor, yavaşça nefes veriyorum, ama bu beni sakinleştirmiyor. Bunun yerine, ellerimi kaldırıp avuç içlerimi bir kez daha masaya vuruyorum, içimdeki öfkeyi dışarı atmaya çalışıyorum.

Parmaklar bileğimi kavrar ve beni geriye doğru sarsar, ama bu hareketi beklemiyordum, bu yüzden Brax her iki bileğimi de kavrayıp üst bedenimi masaya sabitlerken karşı koyacak gücüm kalmaz. Neyse ki, tabakları kenara çekiyor ve yanağım altımdaki sert ahşaba baskı yapıyor.

Öfkesi bedeninden yayılıyor, benimkine karışıyor ve ben onun kollarında kıvranırken nefesim kesiliyor. Arkamda duran, geniş omuzlarıyla üzerime çöken varlığı, hızla çarpan kalbimi sakinleştirmekte hiçbir işe yaramıyor.

Bir kez daha derin nefes almaya çalışarak başımı kaldırıp ona bakıyorum. Bana bakarken göğsü sertçe inip kalkıyor, ama bakışları aşağıya doğru eğik ve gözlerine bakamıyorum. Onun dikkatini çeken şeyin ne olduğunu anlamam çok uzun sürüyor ve ancak serbest eliyle akademi eteğimin kenarını okşadığında bunu gerçekten kavriyorum.

Bu hareket omurgamda bir ürperti yaratıyor ve kendimi uyluklarımı birbirine sürterek, herhangi bir sürtünme hissi için çaresizce çabalarken buluyorum, ama hiçbir şey benden yayılan gerginliği yatıştırmıyor.

"Brax," diye hırıltıyla söylüyorum, onunla bu karışıklığı çözmek için can atıyorum, ama beni duymuyor ya da duyuyorsa da, dudaklarımdan çıkan adını kabul etmiyor.

Bunun yerine, eteğim çıkarılırken ve külotum artık amımı örtmezken serin bir esinti hissediyorum. Bir saniye bile geçmeden, sikiinin ucu girişime baskı yapmaya başlıyor.

Onun kalın penisi, rahatımı hiç umursamadan içime girerken, ona karşı çaresizim, uyum sağlamam için tek bir an bile müsaade etmiyor. Zaten onun için ıslak olmam da yardımcı olmuyor, inlemem dudaklarımdan dökülürken onu daha derine çağırıyor.

Siktir.

"Brax," diye tekrarlıyorum, onun dikkatini neye çekmem gerektiğini bilmeden, ama gözleri birleştığımız yere sabitlenmiş durumda.

Kalçaları geriye doğru çekiliyor, sadece ucu kalıyor, sonra tekrar ileri doğru itiyor, bu sefer daha sert ve daha hızlı. Hareketleri acımasız, gücü yıkıcı, her şekilde ona tutunurken, amımın onun penisi etrafındaki sıkışması nefes kesici.

Siktir. Siktir. Siktir.

"Bana tekrar söyle, neden kaçmam gerektiğini?" diye ısıırır, parmakları bileklerimi sıkıca kavrar ve tekrar tekrar içime girmeye devam eder.

"Brax..."

"Söyle," diye bağırır, yalvarışımı keserek.

"Benden. Benden kaçmalısın," diye itiraf ettim, sözlerim onun dilimden çıkardığı inlemeler arasında zar zor duyuluyordu.

"Siktir git, Raven," diye bağırdı, kalçaları benimkine öncekinden daha da acımasızca çarpıyordu.

"Hayır, siktir git," diye inleyerek karşılık veriyorum, söylediklerimin sevgiden kaynaklandığını anlamasını umutsuzca istiyorum. Ancak, nasıl hissettiğimi ve neden gerekirse benden kurtulmasını istediğimi ifade etmek için hiçbir şey ekleyemiyorum, çünkü zevkin uçurumundan aşağıya doğru hızla düşüyorum, damarlarım ecstasy ile yanarken, doruğumun derinliklerinde boğuluyorum.

Dalga dalga beni yıkıyor ve onun bana daha da yaklaştığını hissediyorum, dudakları kulağımda, orgazmım boyunca beni sikmeye devam ediyor.

"Raven Hendrix, ben Brax Carlsen. Tüm varlığımla, olabileceğim her şeyle ve olmak istediğim her şeyle sana yardım edeceğime söz veriyorum."

Her kelime, sikiinin bir darbesi ile telaffuz ediliyor, beni orada ve o anda sahiplenirken, bana kendini adıyor.

O pislik. O lanet olası pislik.

Dudaklarını yanağıma bastırırken kalçaları daha yavaş hareket ediyor, içime boşalırken penisinin nabzı içimde titriyor.

Nefesim kesilmiş, şok olmuş ve hala tamamen onun merhametine kalmış durumdayım. O sözleri söylemesini istememiştim, ama yine de söyledi. Kızgın olmak, öfkelenmek ve bir an için öfkemle onun lanet kafasını koparmak istiyorum, ama içimde derinlerde bir şey kıpırdanıyor. Kabul edemediğim bir gerçek.

Onun ağzından çıkan bu sözler, ebeveynlerinin veya Drake Kardeşliği'nin ağzından çıkanlardan daha fazla anlam ifade ediyor. Tamamen başka bir anlama geliyorlar.

Ölüm bizi ayırana kadar sonsuza kadar ve her zaman haykırıyorlar ve o bir şekilde bu kelimeleri karalayıp zarfı kapatıp serbest bırakılmasıyla mühürledi.

ON ÜÇ ELDON

Sürüklenirken karanlık etrafımı sarıyor. Kendimi toparlayamadığım için içimde korku, panik ve belirsizlik savaşıyor. Kısa, keskin çığlıklar kulaklarımda yankılanıyor, çok hızlı gelip geçiyorlar, yönlerini veya nedenlerini belirleyemiyorum. Tek bildiğim, durumun iyi olmadığı. Hiç de iyi değil.

Tanıdık bir kuş uzaktan uçuyor, geniş kanatlarını her çırpışında yavaşça yaklaşıyor.

Pembe tüylü bir kuzgun.

Çığlıklar çığlıklara dönüşürken, o benim üstümde daireler çiziyor ve dünya artık karanlık değil. Kanlar içinde, ayaklarım altımdaki bataklıkta kirlenmiş halde, dehşete bakıyorum.

Ölüm. Ölüm. Ve daha fazla ölüm.

Kuzgun bize doğru uçarken, yukarıdan bir savaş çığlığı yükselir. İçgüdüsel olarak, parlak pembe tüylerine doğru elimi uzatırım, ama avucuma ulaşmadan çığlık çok yükselir ve dünya bir kez daha karanlığa bürünür.

Nefes nefese, elimde küçük bir ateş parıldıyor, etrafımı aydınlatmaya çalışıyor. Bir taş parlaması, bir oniks göz kırpması ve görünmez bir hareketin esintisi, kardeşlerimin etrafımda olduğunu doğruluyor. Ama aşkım nerede? Kalbim? Kuzgunum?

Vücudum gergin, avucumdaki közü genişletmeye çalışırken büyüüm zayıf, ama çabam çok az sonuç veriyor. Zaten sınırimi zorluyorum, gerginim, ama onu bulmam lazım.

"Kuzgun!" Sesim kısık, yaklaşan acı ve kederle tıkanmış. "Küçük Kuş!"

Kulaklarımda sessizlik çınlıyor, omzuma konan bir el bana hiç teselli vermiyor. Dönüp yanımda duran Zane'i görüyorum, ama konuşan Brax.

"Yeter, El."

Neler olup bittiğini anlamadan kaşlarımı çatıyorum, Creed bana yaklaşmam için eliyle işaret ediyor. Nereye adım attığımı veya nerede olduğumuzu bilmiyorum, ama bu benim umurumda değil. Benim önceliğim Raven.

Creed'e yaklaşırken, o yere çömelir ve kalbim durur.

Birçok kez yumruğumla kavradığım tanıdık pembe saçlar yok, onun yerine kökünden ucuna kadar siyah saçlar var. Ama sorun bu değil. Hayır. Sorun, kurumuş çimlerin üzerinde hareketsiz yatarken saçlarının yüzünün etrafına dökülüşü. Göz kapaklarının kapalı olması ve ruhumun derinliklerinde onların açılmayacağını bilmem.

şimdi değil.

Bir dakika

sonra da değil.

Bir saat sonra

da değil.

Asla.

Dizlerimin üzerine çökerek, hayatım onunla birlikte orada sona eriyor.

Nefes nefese uyanıyorum, göğsüme yapışan terle birlikte oturmaya çalışıyorum. Ayaklarım yere değiyor ve düzensiz nefesimi sakinleştirmeye çalışırken yüzümü ellerimle kapatıyorum. Nabzım kulaklarımda çınlarken midemde mide bulantısı hissediyorum.

"Kabus mu, yoksa bir görüntü mü?"

Creed'in sesiyle irkilirim, nerede olduğumu hemen hatırlarım ve dönüp karşımdaki diğer kanepede oturduğunu görürüm. İç çekerek yüzümü elimle silerim. "İkisi de."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor, ben saçımı elime alıp tararken.

Bunun hakkında konuşmak ister miyim? Hayır, tabii ki hayır, bunu dünyaya söylersem vizyonu gerçeğe dönüştürecekmışim gibi hissediyorum, ama lanet olsun, ona bunu anlatmam gerek mi? Evet, tabii ki.

"O ölmüştü, Creed. Ölmüş," diye boğuk bir sesle söylüyorum, avuçlarımla gözlerimi kapatarak bu sözlerin doğru olmaması için dua ediyorum. Lanet olsun, bunun gerçekteşmemesi için elimden gelen her şeyi yapacağım.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğiz, Eldon," diye mırıldanıyor Zane, açık kapıda beliriyor. Muhtemelen uyumamıştır, bu beni şaşırtmadı, ve az önce gördüklerimi gördükten sonra, ben de bir daha uyuyabileceğimi sanmıyorum.

"Çok gerçekçiydi. Her zaman öyledir," diye itiraf ediyorum, gözlerimi açarak göz kapaklarımla arkasında tekrar aynı şeyin yaşanmasını engelliyorum. "Her zamanki gibi kuzgun görüntüsüyle başladı," diye ekliyorum, koltuğuma yaslanıp ellerimi ovuşturarak. Her şeyi içime atmadan önce içimi dökmem gerekiyor, aksi takdirde kimseye faydası olmaz.

"Ama sonu farklı mıydı?" diye özetliyor Creed ve ben başımı sallıyorum.

"Daha önce hiç gerçek bir son olmamıştı. Bu sefer, acı çığlıkları, kanlı görüntüler, uzuvlarımı kaplayan korku ve sonra

o, Raven, simsiyah saçları yere yayılmış halde yatıyordu."

"Siktir," diye ikisi bir ağızdan mırıldanır.

Göğsüm sıkışır. Sonumuz bu olamaz. Olamaz. Dudaklarım açılır, ama doğru kelimeleri bulmaya çalışırken ağzımdan hiçbir kelime çıkmaz. Neyse ki, dün gece ve ondan önceki gece olduğu gibi, alarm evin içinde yankılanır ve bir an sonra Marieta ve Peta'nın merdivenlerden aşağı koşuştuklarının habercisi olan sesler duyulur.

"Yakında burada olurlar," der Marieta, kapı çerçevesinden başını uzatarak yorgun bir gülümsemeyle. Ayaklarımın üzerine kalkarken onaylayarak başımı sallarım.

Gömleğimi giyerken biraz vücuduma yapışıyor, ama Raven'ı hayatta ve nefes alırken görmek için duyduğum umut ve heyecan, her ne kadar sadece rüyasında olsa da, beni kapıya doğru koşturuyor.

"Gölgelere güvenebileceğimizi nereden biliyoruz?" diye sorar Zane, verandaya ilk çıkan kişi olarak.

"Hayır, yok," diye itiraf ediyorum, bir başka gerçeklik dozu boğazımı sıkıştırıyor. "Bu sinir bozucu falan değil," diyor cansız bir kahkaha atarak. "Her şeyden umudunu kaybettiğinde, her şeye inanmaya hazır olursun

Bu, içgüdüsel olarak herkesin eylemlerinden şüphe duyduğumuz üzücü ve acı bir gerçeklik. Bir gün, herkesin yaşayabileceği daha güvenli bir dünya yaratmayı umut edebiliriz," diyor Peta, sözlerindeki güç beni de canlandırıyor.

Omuzlarımı geriye doğru çekip, önümüzde bir hareket görünene kadar etrafımızı saran kasvetli manzaraya bakıyorum. O güzel pembe saçları her yerde tanırım.

Kimse harekete geçmeden ona doğru koşuyorum ve kimse benden önce ona ulaşmaya çalışmıyor. Kardeşlerime bu anı yaşattıkları için sessizce teşekkür ediyorum ve küçük kuşumu ellerimle yakalayıp göğsüme sıkıca sarıyorum.

Kollarını boynuma dolarken, bacaklarını belime doluyor. Bir saniye bile kıpırdamadan, burada durup onun kokusunu içime çekmekten memnunum.

"Her şey yolunda mı?"

Onu bırakmaya hazır olmadığım için saçlarına mırıldanıyorum. Bunu hissetmiş olmalı ki, eli sırtımda aşağı doğru kayıyor ve onu tutuşumu hafifletene kadar dokunuşuyla beni teselli ediyor.

Gözleri gözlerime ulaştığında, "İyiyim," diye mırıldanıyorum. Gülümsemesinde bir parça endişe var ve kaşları hafifçe çatılmış, ama ısrar etmiyor. "Diğerlerini de selamlamana izin vermeliyim, değil mi?"

Onu ayağa kaldırırken bana gülümser, ama gözlerindeki kararlılık, henüz tamamen kurtulmadığımı gösterir; sadece kendimi toparlamam için bana biraz zaman tanıyacaktır.

Alnına bir öpücük konduruyorum, sonra Creed ve Zane'e koşup sarılmasını izliyorum. Onun varlığı bile moralimi yükseltiyor ve yine sessizce teşekkür ediyorum, ama bu sefer gölgelere. Onu buraya Brax olmadan getirmişler, yani Brax olmasa da gölge gören gargoyile ile yaptıkları anlaşmaya sadık kalmışlar. Bunun bir anlamı olmalı... Umarım.

"Brax yok mu?" diye sorar Marieta, ben diğerlerini takip ederek eve dönerken ve Raven etrafına bakarak onun burada olmadığını teyit eder, bu sırada alt dudaklarını ısırır.

"Bu sefer gerçekten uyuyordum. Gölgelelerin rüyama girip beni buraya çekmesi çok garipti, ama Brax'ın uyuyor olup olmadığını bilmiyorum."

"Endişelenme," diyor Peta alaycı bir gülümsemeyle. "Tüm bunların senin için ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu hayal bile edemiyorum."

Gururla dik duruyorum. Marieta ve Peta'nın Raven'ı Zane'in babası kadar önemsemesi ve onu korumaya çalışması içimi ısıtıyor. O, hepimizin bu sarsılmaz takdirini hak ediyor. Kabul etmekte tereddüt etse bile.

"Biz yokken pislik gibi davranmadığını söyleyebilir miyiz?" diye sorar Zane, verandaya çıkan merdivenleri tırmanırken konuyu değiştirir. Raven, henüz içeri girmeye hazır olmadığı için merdivenlerin başında durur ve bunun, her an ortaya çıkabileceğini umduğu için olduğunu biliyorum.

"Oh, o kesinlikle hala bir pislik, ama şu anda bir azizden farksız," diye itiraf ediyor, Marieta'ya gülümserken gevşek bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Bu onun için zor, hiçbirinize güvenmeden kaleyi savunmaya çalışmak. Beni ve peşimden gelen tüm dramları tek başına idare etmek kolay değil ve o benim için her şeyi aynı anda yapmaya çalışıyor. Anlamaya çalışıyor, sert davranmamaya çalışıyor ve gerektiğinde ve gerektiği yerde kötü havayı hafifletmeye çalışıyor. Hepsi bu." Bakışları bizi çevreleyen kasvetli ortama geri dönüyor. "Belki de endişelenmeden bir süre uyumayı hak ediyordur."

"Geri döndüğümde, birdenbire benden daha komik olduğunu düşündüğü için onunla kavga etmek zorunda kalacak mıyım?" Zane sırtarak sorar ve o ona gülümser ama başını sallar.

"O kimseyi yerinden etmek istemiyor. O sadece..."

Onlar için kalbim, burada onlarsız sıkışıp kalan üçümüz için olduğu kadar acıyor. Gölgelel Diyarı'nda mahsur kalmak normal bir durum değil, ama beş kişilik bir takım yerine ikili olarak akademiye devam etmek kolay değil.

"Ne demek istediğini anlıyoruz, Küçük Kuş. Biz de görüyoruz ve takdir ediyoruz," diyerek sözlerimi bitirip, onu teselli etmek için koluna dokunuyorum.

"Neyi takdir ediyoruz?"

Herkesin başı, birkaç adım ötede kollarını göğsünde kavuşturmuş ve kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırmış duran Brax'ı görmek için birdenbire döner.

"Sizi," diye cevap veriyorum ve ona meydan okuyan bir bakış atıyorum. O da gözlerini devirip etrafımızdan dolaşarak rahatça içeri giriyor.

"Hadi ama, konuşacak çok şeyimiz var ve uyanana kadar ne kadar vaktim kaldığını kim bilir," diye homurdanır. Marieta ve Peta ona şaşkın şaşkın bakarken, geri kalanımız sırtıyoruz. En azından beşimiz bir arada olduğumuzda, her zamanki huysuz haline dönebiliyor.

Raven, onun arkasından giderken gülümser ve Marieta bana dönerek gözlerini kocaman açar. "O her zaman böyle mi..."

"O bir pislik, Marieta. Oğlun huysuz bir pislik, ama yine de onu seviyoruz," diyorum gülümseyerek, Peta sırtıyor, Marieta ise inanamıyormuş gibi başını sallıyor.

Marieta ve Peta'nın Brax'a kıyasla ne kadar sakin ve soğukkanlı olduklarını görmek biraz eğlenceli, ama sanırım onlar onun yaşadığı hayatı yaşamamışlar, ebeveynlerini kaybetmenin acısını ve kederini çekmemişler, sonra da onları tekrar bulmamışlar. Kimse buna hazırlıklı olamaz ve kimse onun bununla nasıl başa çıktığına kızamaz. Tabii Raven'ı etkilemediği sürece, o zaman gargoyllarla ben kendim ilgilenirim.

Herkesle birlikte içeri girince, Brax'ı yemek masasında oturmuş, esnerken kollarını başının üzerine uzatmış halde buluyoruz. Piç kurusu uyuyor ve hala yorgun olabiliyor. Delinin teki.

"Kakao ister misin?" diye sorar Marieta ve Raven hevesle başını sallar, ben de elini tutup onu masaya götürürüm.

Oturup küçük kuşumu kucağıma alıyorum ve Brax sessizce ayağa kalkıp Marieta ve Peta'ya ocakta yardım ediyor. Raven'ın kucağımdan inip kendi koltuğına geçmesini bekliyorum, ama o bunun yerine bana yaslanıp yanağımlı avuçlayarak gözlerimin içine bakıyor.

"Ne oluyor? Dışarıda kalbinin deli gibi attığını hissedebiliyordum," diye sorar, ben ona bakarken sesini alçaltarak.

Ona anlatmak istiyorum. Anlatmam gerektiğini biliyorum. Onunla ilgili diğer tüm vizyonlarımı ona anlattım, ama bunu nasıl açıklayabilirim ki?

Kaşlarını kaldırdı, gözlerinde meydan okuma vardı ve ben iç geçirdim. "Bir görüntü gördüm."

Ben daha fazla açıklama yapana kadar sabırla beklerken, dili alt dudağının üzerinde dolaşıyor, ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor.

"Onun gördüğü rüya pek de mutlu bir rüya değildi," diye araya girer Zane, yüzünde gergin bir gülümsemeyle, bu da Raven'ı daha da meraklı hale getirir.

"Sen öldün," diye mırıldanır Creed, Raven'a yüzünü buruşturarak. Omuzlarımdaki yükü almaya çalışırken, sözleri muhtemelen istediğinden daha sert çıkmıştır.

"Oh."

Ona göz kırpıyorum ve tekrar göz kırpıyorum. O, kucağımda rahatça oturmaya devam ediyor, avucunu hala yanağıma bastırıyor. Oh...

Sadece, oh mu?

"Raven, Ari'yle şansın yaver gitti mi?" diye sorar Marieta, konuşmayı keserek Raven ve benim önümüze iki fincan sıcak kakao koyarken, Peta da kendi fincanını ve yanında oturan Zane'in fincanını taşır. Brax elinde fincanla yerine oturur ve Creed, hala sobanın yanında duran fincanına bakmak için etrafına göz gezdirir.

"Kendin al. Ben senin hizmetçin değilim," diye homurdanır Brax ve herkesin gözlerini devirmesine neden olur.

"Ari ve yerleşke hakkında söyledığın her şey... hepsi işe yaradı," Raven, Marieta'nın sorusuna geri dönerek nefes nefese söyler.

Sözlerinin zihnimde tam olarak yer etmesi bir saniye sürer, ama yerleştiğinde heyecan beni koltuğumda sarsar ve onu göğsüme daha yakın çekerim.

"İşe yaradı mı?" diye hayretle tekrarlarım ve o bana geniş bir gülümsemeyle hevesle başını sallar.

"Gauntlet arenasında portal hala açıldı ve bizi doğrudan tesise götürdü. Ari'yi bulmak çok zor olmadı. Beni duymadı, ama bunun nedeni beni kasten zihninden uzak tutmasıydı."

"Neden?" Creed, yüzünde açıkça görülen tiksinti ve sinirle sorar.

Raven elini umursamazca salladı ama Brax bizi bilgilendirdi. "Birisi, kim olduğunu tahmin edin, tesise onun gibi davranarak geldi ve bu da onu anında kilit altına aldı. Kesinlikle pis bir hareket, ama anlıyorum."

Brax'ın bunu kabul etmesi için gerçek olması gerekir, ama haklı, bu pislik bir hareketti.

"Neden Raven'ı tanıdıklarına taklit etmeye çalışsınlar ki?" diye soruyorum, bu girişimden kafam karışmış bir şekilde, ve küçük kuşum omuz silkiyor.

"Gerçekten bilmiyorum. Ari ile olanları konuşmam gerekebilir, ama tesise koruma kalkanını indirirken başka şeylerle biraz dikkatimiz dağıldı."

"Bu ne anlama geliyor?" Zane başını sallayarak sorar. Raven ve Brax birbirlerine bakışır, sonra birbirlerine hafifçe başlarını sallar ve konuya girerler.

Bize verilen her yeni bilgi beni şaşkına çeviriyor ve ikisinin arasında ağzım açık kalıyor.

"Durun, tamam, bir bakalım. Ari'nin yok ettiğini gördüğümüz Drake'ler gibi, hepsi Torin Diyarı'ndan gelen şekil değiştirenler, gerçek insanlar. Görünüşe göre bu diyar Basilica'nın altında var olan bir diyar ve hepsi, onları tesisten serbest bırakman karşılığında sana yemin etmişler. Erikel'in onları sahte familiarlar olarak tuzağa düşürdüğü tesis, ama aslında onlar gerçek insanlar. İnsanlar mı?"

Ormandaki ölümcül şeyin bir erkek olduğunu söylemiş miydim? Kahretsin.

"Evet, özetle öyle," diyor Raven başını sallayarak, gülümsemesini bastırarak.

"Onlara güvenebilir miyiz? Artık tesiste olmadıklarına göre?" Creed'in sözleri benim düşüncelerimi yansıtıyor ve Brax hemen cevap veriyor.

"Onlar, kendilerine özgürlük umudu dışında başka bir neden olmadan, ona yemin ettiler. Yemin ettikleri birine zarar vermezler, değil mi?" O, onaylayarak başını sallayan annesine dönerek baktı.

"Yemin etmek, sadece o kişiye kendini bir kaynak olarak sunmakla kalmaz, aynı zamanda sadakat ve güvenliği de teyit eder. Raven'a hiçbir şekilde saldırmazlar ve onu hiçbir şekilde zayıflatmazlar. Bu, onun değer verdiği herkesi de korur, çünkü değer verdiği kişilere zarar vermenin ona gereksiz acı vereceği bilinmektedir."

"Peki ya yeminlerini bozarlarsa?" Sormak istemiyorum, ama biri sormak zorunda.

Peta başını sallar. "Ölüm. Yeminlerini bozmak, kendi büyülü yeteneklerine yenik düşmelerine ve ardından ölümlerine neden olur."

Onun sözleri şu anda benim için hala biraz gizemli, ama kabul ediyorum.

B

u "Demek ilk engeli aştık; şimdi ne yapacağız?" Brax

ka

da

r.

masaya parmak uçlarıyla vurarak düşünür. "Daha spesifik olarak, Erikel'i ya da Burton'ı nasıl alt edebiliriz? Onlara şimdi ne diyeceğiz?" Boynunun arkasını ovuşturur ve hayatımızı mahveden acımasız, entrikacı pislığe ne diyeceğimizi bilmediğimiz gerçeğine gülmek istesem de, bu geçerli bir sorudur.

"Bence Erikel'de kalalım. Böylece onun önünde hata yapmayız," diyor Raven ve ben de memnuniyetle kabul ediyorum. Mantıklı davranmalı ve bilmememiz gereken gerçekleri mahvetmemeliyiz.

"Erikel olsun. Onu nasıl alt edeceğiz?" Brax, anne babasına bakarak tekrarlar, ama cevap Creed'den gelir.

"Bence karşı karşıya olduğumuz diğer şeyleri de göz önünde bulundurmalıyız. Babam, Sebastian, Fitch ve Monarşi gibi."

Peta başını hafifçe eğerek onaylar. "Bence haklı. Karşı karşıya olduğumuz savaş tam olarak görebilmek için, hem dışarıda hem de Gölgele Diyarı'nda karşılaştığımız her şeyi ayrıntılı olarak incelemeliyiz."

Haklı. Bu çok zor bir iş, ama yanlış değil.

"Bize bilmediğimiz bazı konuları anlatmanız gerekecek. Biz de elimizden gelen tüm bilgileri tereddüt etmeden paylaşacağız," diye ekliyor Marieta, bizler ise masanın etrafında birbirimize bakışıyoruz. Nereden başlamalı? Bu soruyu kendime yüzlerce kez sormuşum gibi geliyor. Sanki hepimizin içindeki belirsizliği hissetmiş gibi, Marieta devam ediyor. "Sebastian, o kim?"

"O benim kardeşim," diye açıklıyor Raven, gözlerini yere indirip ellerine bakarak.

"Bana ondan bahset. Neden endişe kaynağı?"

Raven, Marieta'ya bakmadan önce kendini toplamak için bir dakika bekliyor. Dudaklarında sıcak bir gülümseme beliriyor ve Raven'ın kafasında tutsak olan tüm engelleri yıkarak ona her şeyi anlatıyor.

"Çocukluğumdan kardeşimle ilgili pek fazla anım yok. Beni hiç yanında istemediği bir ağabey olduğunu hatırlıyorum ve annem beni yanına aldığı anda, onu pek düşünmedim. Ancak Silvercrest Akademisi'ne geldiğimde, ilk tanıştığım kişinin o olması beni şaşırttı ve o, hatırladığım kadar korkunçtu. Hatta daha da kötüydü." Elim

sırtını okşayarak, o devam ederken bana verdiği rahatlığı ona da vermeye çalışıyorum. “Ben geldiğimden beri hayatıma kastetti, oluşturduğumuz suikast listesinde üst sıralara tırmandı ve Erikel'in gönüllü suç ortağı olduğuna inandım. Onun kampüse girmesine yardım etti ve istendiğinde kirli işlerini yapmaya devam etti.” Ancak, Erikel her zaman Burton olmuşsa, bu pek mantıklı gelmiyor, bu yüzden gerçekten hiçbir şey bilmiyorum.

"İnanıldığını mı söylüyorsun?" diye sordu Peta, başını Raven'a doğru eğerek, ve Raven cevap olarak başını salladı.

"Nightmare's Guild'deki altın masanın sihirli yeteneklere sahip olduğunu öğrendiğimiz gün, Erikel'in Burton'a dönüştüğünü ya da tam tersini gördüğümüz gündü," diye elini sallayarak konuşuyor. "O sırada, Sebastian'ın zaten yaralı sırtına kırbaç darbeleri aldığını da izlemek zorunda kaldık ve o günden beri ne düşüneceğimi bilemiyorum."

"Seni çocukken hayal meyal hatırlıyorum. Annen ve babanla diğerlerine olduğum kadar yakın değildim, ama yine de hatırlıyorum. Gerçek şu ki, bundan sonra izlememiz gereken tek bir yol var, çünkü hoşumuza gitse de gitmese de aile önemlidir," diyor Marieta derin bir nefes alarak. "Bir sonraki adım, annenle konuşman."

ON DÖRT RAVEN

"Bu şeyi nasıl kullanıyoruz lan?"

Üniformamı giymiş, saçlarım omuzlarıma dökülmüş halde yatağın ucuna oturmuş, elimde kabuğu çevirip duruyorum. Bu lanet şeyin ne işe yaradığını bir türlü anlayamıyorum.

"Bilmiyor musun?" diye soruyor Brax, banyodan çıkarken banyo havlusunu beline dolamış, kaşlarını çatmış. En sevdiğim yerini gizleyen kumaşın ortadan kaybolmasını umarak, onun etkileyici kasıklarına bakmak içgüdüsel bir hareket, ama gerçekten buna odaklanmamız gerekiyor.

Alt dudağımı dilimle yalarken, yüzeyin altında sihrim parıldıyor, havluyu ortadan kaldırmak için kullanılmak için can atıyor, ama bunun yerine kabuğa geri dönüyorum. Bir süreliğine uslu durabilirim.

"Zane'inkinden önce hiç görmemiştim," diye itiraf ediyorum, bu sefer yeni bir şey görmeyi umarak kabuğu yavaşça bir kez daha çeviriyorum, ama önceki seferki gibi yine başarısız oluyorum.

"Ama baban Bakanlık için çalışıyor, değil mi... Lanet olsun, kapa çeneni Brax," diye homurdanıyor, yüzünü eliyle silerek, benim babamla olan mükemmel ilişkimizi hatırlıyor. Ona sırtıyorum ve o da iç çekip ellerini beline koyuyor. "Benim ailem, bana ihtiyaç duymadan önce öldü, bu yüzden ben de hiçbir fikrim yok. Bir düğme falan yok mu?"

Onu tekrar elimde çeviriyorum, ama sihirli bir düğme görünmüyor. "Hayır," diyorum. Sonunda onun penisinin hatlarına takılmadan ona bakabiliyorum ve dudaklarımı büzüyorum. "Sanırım tek seçeneğimiz Lyra'yı bulup, onun gizli odasını kullanarak ulaşmaya çalışmak."

Brax başını sallar, saate bakar ve hızla büyüsunü kullanarak giyinir.

Üniforması vücudunu gizleyince dudaklarımı büzerek somurturum. "Şimdi gidersek biraz vaktimiz var," der ve ben, hiçbir yere gitmek istemediğim halde başımı sallarım.

hiçbir yere gitmek istemediğimi hissederek başımı sallıyorum.

Kabuğu sırt çantama koyup omzuma asıyorum ve Brax'ın arkasından salona çıkıyorum.

Elleri hareket eder ve ben bir geçit açılmasını umutla beklerim, ama bu basit ulaşım yöntemine uygulanan kısıtlama hâlâ yürürlükte gibi görünüyor.

"Yryerek gidelim," diye şarkı söyleyerek n kapıya doğru yöneliyorum. O, kendi kendine mırıldanıyor ama ben duyamıyorum. "En azından kafamızı toparlamak için biraz zamanımız olur," diyorum, ona geniş ve olumlu bir gülümsemeyle, dikkatimin dağıldığının çok iyi farkında olarak.

"Bu kadar karmaşa varken bunun mümkün olacağını sanmıyorum," diye homurdanıyor ve ben de ona hak vererek mırıldanıyorum. Haklı, orası kesin. Ama ben her seferinde tek bir zorluğa odaklanıyorum, en azından deniyorum.

Her zamankinden erken geldiğimiz için yol sessiz ve ben bu fırsatı değerlendirip parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştiriyorum, etrafımızdaki huzuru tadını çıkartıyorum. Dün gece yine bilgi bombardımanı vardı. Bir mini görevden diğerine geçeceğiz, ta ki tek düşmanımız kalana kadar. Onlar ortadan kalktığında, belki de bir dakika nefes alıp geniş ve bir şekilde zgr olmanın tadını çıkarabiliriz.

Belki.

Umarım.

Kısa sürede kemerli kapıdan akademi binasına girip, doğruca Lyra'nın ofisine yöneliyoruz. Kimseye rastlamıyoruz, bu da onun ofisinin kapısı görünür hale geldiğinde rahatlamamıza neden oluyor. Brax hiç tereddüt etmeden kapıyı alıyor ve biz sabırla beklerken ben topuklarımınzerinde sallanıyorum.

Birkaç dakika geçer ve daha önce ona ulaşmam gerekirdi diye endişelenmeye başlarım. Hepimiz Ashdale'deki mağaraya gtrldğmzden beri onu görmedim ve orada olup olmadığının bile bilmiyorum.

Siktir.

Bir adım yaklaşıp yumruğumu kaldırıp tekrar kapıyı almak için kaldırdım, ama kapıya dokunamadan, kapının kilidinin açılma sesi etrafımızda yankılandı ve Lyra kapının aralığından göründü. Gözleri benimkilerle buluştuğunda kaşları çatıldı, ama hemen kendini topladı.

"Hey, her şey yolunda mı?" diye sordu. Yanakları biraz pembeleşmişti ve saçları her zamanki kadar düzgün değildi.

"Sen iyi misin?" diye soruyorum, o düzelirken, ipek bluzunu elleriyle düzeltip dudaklarına zorla geniş bir gülümseme yerleştirirken.

"Ben iyiyim. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sizin..." Sözlerim yarıda kalır, yüksek sesle söylemek istemem ve o anında anlayışla başını sallar.

"Tabii, elbette. İki saniye izin verin." Cevap veremedi kapı çarparak kapanır.

Brax, göz ucuyla bana bakarak boğazını temizledi. "Sana da... tuhaf geliyor mu?"

Gülümsememi bastırmaya çalışıyorum, ama umduğum kadar kolay olmuyor. "Sanki orada bizim görmemizi istemediği biri varmış gibi davranıyor," diyorum, gözlerindeki şaşkınlığı izleyerek.

"Neden..."

Kaşlarımı kaldırdığımda ağzı kapanır ve anlar.

"Sanki bu tür şeyleri umursuyormuşuz gibi. Zaten zamanımız kısıtlı," diye homurdanır ve kısa saçlarını eliyle tarar.

Omuz silkiyorum. "Kızlar bu konularda çok hassastır. Ayrıca, bize bir iyilik yapıyor, tersi değil. Bize hiçbir borcu yok, ama yine de yardım ediyor."

Bir dakika sonra kapı açılır ve çok daha düzenli bir şekilde giyinmiş Lyra ortaya çıkar ve bizi içeri davet eder. Odaya bakınırım ama kimseyi görmem, bu yüzden özel odaya girerken bu konuyu aklımın bir köşesine koymaya karar veririm. Odanın düzeni eskisiyle tamamen aynıdır ve her zamanki gibi kanepeye otururuz.

"Rhys ile mi konuşmak istiyorsun?"

"Lütfen," diye mırıldanıyorum ve gülümseyen

Lyra'ya bakıyorum. "Tabii. Hazırlayayım."

Kapı arkasından kapanır ve bizi akademinin geri kalanından gizler. Brax koltuğuna yaslanır, ellerini uyluklarının üzerinde gezdirir ve sonra parmak uçlarıyla dizlerine vurur.

"Beklerken ne yaparsın?" diye sorar, şimdiden sabırsızlanarak, ve zihnimde parıldayan anı hatırlayınca yanaklarım kızarır. "Bekle, sen ve Zane..." Cümlesini bitiremez, çünkü ona dönüp bakarım ve gözleri şaşkınlıkla büyür, sonra başka bir şeye dönüşür. Havada sikildiğim anının hatırası içimi kaplar.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," derim omuz silkerek, Brax gevelerken arkanı dönerim.

"Tabii ki bilmiyorsun."

Tam o anda Rhys ortaya çıkar ve yanaklarım daha da kızarır. Neyse ki, benim gerçek durumumdan çok görünüşümüzle ilgileniyor gibi görünüyor.

"Her şey yolunda mı?"

Yutkunarak gülümserim, aptal gibi başımı sallarım, ama yüzündeki yorgunluk belirgindir ve endişe hızla beni ele geçirir. "Senin için her şey yolunda mı?" Dirseklerimi dizlerime dayar, yavaşça yaklaşıyorum ve dudaklarından çıkan iç çekiş ağır gelir.

"Dürüst olmak gerekirse, pek iyi gitmiyor. Bazı engellerle karşılaşıyorum," diye mırıldanır ve elini yüzüne sürer.

"Nasıl?" diye sorar Brax. "Ne oldu?" diye hızla sorar.

Rhys ikimizi sırayla bakıp ellerine bakıyor. "Monarşi ile Erikel arasında bağlantılar olduğunu düşünüyorum. Kiminle konuşacağımı, kime güveneceğimi, kime dayanacağımı bilmiyorum, ama elimden gelen her şeyi yapıyorum. Yemin ederim."

O duyguyu ruhumun derinliklerinde çok iyi biliyorum.

"Bunu nasıl aşacağız?" diye sorar Brax ve Rhys başını sallar.

"Hayır. Bu benim endişeleneceğim bir şey. Senin yeterince derdin var. Bana karşılaştığın sorunları anlat." Parmaklarını birbirine geçirip Brax'a ve bana sırayla bakar.

Brax'a bakıyorum, o da bana hafifçe başını sallıyor ve ben derin bir nefes alıyorum, ama cevap veren benim gargoyl'e'um oluyor.

"Ailem Erikel'in Erikel olmadığına inanıyor."

Rhys, sözleri sindirirken gözleri kırışır. "Nasıl yani?"

"Çünkü babam onu yıllar önce öldürdü."

Zane'in babası elini ağzına götürür. "Geri getirilmeden önce ölümün eşiğinde olabilir," der, durumu her açıdan değerlendirmeye çalışır ve Brax başını sallar.

"İkisi de onun skinwalker yeteneklerine sahip olmadığına eminler."

Rhys bir an için şaşkın görünüyor ve ben ona bunu açıkça anlatmaya karar veriyorum. "Onlar Erikel'in Burton olduğuna inanıyorlar, tersi değil."

Rhys, söylediklerimi anlamaya çalışırken gözlerini kısıyor, bunun ne kadar saçma geldiğini çok iyi biliyor.

"Nasıl? Neden?" Sanki bu basit sorular onu da bunaltıyormuş gibi, bir anlığına yüzünü ellerine gömer.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyoruz. Profesör Burton'ı, kendisinin tarif ettiği ve altın masanın bize gösterdiği, onu çok daha şüpheli gösteren şeylerden başka tanımıyorum. İlk başta imkansız gibi görünse de, öyle değil."

"Burton hakkında ne biliyorsun, Rhys?" Brax, gözlerini kısarak sorar. "Ailem, onun skinwalker olmuş birkaç kişiden biri olduğunu söyledi. Nightmare's Guild'de gördüklerimizi sana anlattığımızda bundan bahsetmemiştin."

Brax ile aynı sonuca vararak Rhys'e bakarken kalbim neredeyse duruyor. Bu adam başından beri beni kandırıyorsa, gerçekten patlayacağım. Ona herkesten daha çok güvendik.

Bunun boşa gitmesine izin verme.

"Tiran Burton'ın güçleri benimle hiç paylaşılmadı. O, Monarşi'de farklı bir departmana bağlı, bu yüzden onun ayrıntılarını hiç bilmedim, tıpkı onun da benimkini bilmediği gibi." Gözlerine bakarak, tam olarak emin olmadığım şeyi arıyorum, ama tek bulduğum şey samimiyet. "Bunu nasıl yapabileceğini ya da hepimizin orada olduğu gece neden kendini bıçakladığını anlayamıyorum. Hepimiz kendi gözlerimizle gördük."

"Biliyorum, ama Raven'in onu ölümden geri getirmesinin, onun da benim gibi Gölgeler Diyarı'nı ziyaret etmesine olanak sağladığı düşüncesi var," diye itiraf eder Brax, Rhys'in sözlerini de kabul etmiş gibi görünüyor.

"Bunu çözmeye yaklaşıyoruz. Biliyorum," diye mırıldanır, gerçekler karşısında biraz sersemlemiş halde başını sallar.

Boğazımı temizlerken, bakışları benimkilere takılır. "Aslında bu yüzden arıyoruz."

"Ne olursa olsun."

"Marieta, annemle konuşmam gerektiğini düşünüyor."

O, sorgusuz sualsiz hemen ayağa kalkarak başını sallar. "Tabii, bana birkaç dakika verin."

O odadan çıkınca oda sessizliğe büründü ve ben koltuğuma geri yaslandım, Brax'a bir bakış attım ve onun zaten bana baktığını gördüm.

"Ona güvenebilir miyiz?"

Düşünürken dişlerimi alt dudağıma batırıyorum, ama sonunda başımı sallıyorum. "Ya olağanüstü bir yalancı ya da doğruyu söylüyor. Aklım herkeste en kötüsünü görmek istese de, o hiçbir gerçek olmadığına inanmamı gerektirecek bir şey yapmadı."

"Sana katılıyorum, ama bundan nefret ediyorum. Umarım haklıyızdır."

Gergin bir şekilde başımı salladım, ama daha fazla konuşmadan Rhys geri geldi, ama bu sefer annem de yanındaydı. Annem hızla yaklaşırken kalbim hızla çarpmaya başladı, elini bana doğru uzattı, ama sonra aslında burada olmadığını hatırlayarak hızla geri çekti.

"Oh, Raven," diye fısıldayarak önümde diz çöküyor ve ben koltuğumda garip bir şekilde kıpırdanıyorum.

Ben de ona uzanıp bir tür teselli sunmak istiyorum, ama elim onun görüntüsünden geçip gitmesini istemiyorum.

Saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, gülümsemeye çalışırken gözleri ağırlaşmış. Hepimizin başı dertte olduğu açık. Zaten birçok sorunla uğraşırken, dışarıda daha fazla sorun olduğunu anlamak delilik gibi geliyor.

Ondan ne beklediğimi bilmiyorum, ama yere çöktüğü kadar çabuk toparlanıyor, derin bir nefes alırken sırtını dikleştiriyor ve kararlılığıyla gözlerime bakıyor.

"Benden ne istiyorsun? Ne olursa olsun, ben buradayım."

Yavaşça nefes veriyorum, sözleri beni ileriye itiyor ve ona gülümsüyorum, bu zoraki bir gülümseme değil. "Brax'ın annesi Marieta ile konuştum," diyorum, onun yönüne bakmadan gargoyle'ımı işaret ederek. Annem parmağımı takip ediyor ve ona gülümsüyor. "Sebastian hakkında bazı endişelerim var ve o, bu konuyu seninle konuşmam gerektiğini düşünüyor."

"Tabii ki." Devam etmem için başını salladı ve ben de devam ettim.

Buraya gelir gelmez ondan gördüğüm düşmanlığı, onun elinden gördüğüm saldırıları, hayatıma kastetme girişimlerini, her şeyi anlatırım. Her örnekte gözleri büyür, çenesi daha da gevşer ve hayal kırıklığı ve keder karışımı bir duygu onu kaplar.

"Üzgünüm, Raven," sanki bu onun suçuymuş gibi özür diler ve ben başımı sallardım, ama onu sakinleştiremeden Brax konuşur.

"Onu öldürmek istedim," diye homurdanır ve annemin gergin bir şekilde yutkunduğunu izlerim. Rhys sessiz kalırken, sessizlik uzar ve havayı doldurur.

"Ama

—" Brax nefes alır ve konuşmanın gidişatına inanamıyormuş gibi başını sallar.

Elimi onun uyluğuna koyarak, tekrar sözü ben devralıyorum. "Ama, onun kararlarının gerçekten kendisine ait olup olmadığını sorgulamamıza neden olan bazı şeyler gördük." Annem, devam etmemi beklerken sert bir şekilde geriye yaslandı. "Sırtını gördük, kırbaç izleriyle kaplıydı, onun... katlandıklarını izledik ve ona yöneltilecek tehditleri duyduk." Bunun belirsiz olduğunu biliyorum, ama bunu tekrarlamak düşüncesi midemi bulandırıyor. Ancak bunun önemi yok; onun gözlerindeki bilgi parıltısını iyi tanıyorum ve şimdi benim de sertleşmem gerekiyor.

gözlerindeki bilgeliğin parıltısını biliyorum ve şimdi benim sertleşmem gerekiyor. "Anne?"

Rhys'e bakıyor, o da ona acıyarak başını sallıyor. "Baban da aynı durumda." Onun sözleri bir an havada asılı kalıyor, ben bunları sindirmeye çalışırken, ama ona daha fazla soru sormadan, o bilgiyi kendi isteğiyle veriyor. "Baban şu anda kendine ya da başkalarına zarar vermemesi için koruyucu bir büyü'nün etkisi altında." Duygularını bastırmaya çalışarak boğazını temizledi, ama bunun kolay olmadığı belliydi. "Sırtında da aynı kırbaç izlerini bulduk. Bunların kimden geldiğinden emin değiliz, ama bir büyü onu kontrol ediyor ve bu durum uzun süredir devam ediyor gibi görünüyor. Babanı kontrol eden kişi, Sebastian'a da aynısını yapıyor olabilir."

Siktir.

Dudaklarımı birbirine sürterek, Brax konuşurken bu bilgiyi bir an için sindirmeye çalışıyorum. "Sebastian'ı kırbaçlayanları gördüğümüz Erikel ya da Burton ve Fitch'ti."

Annem yüzünü elleriyle sildi, bu aşamada hepimizin aşına olduğu bir hareket, çünkü bizi zorlayan sorunları kafamızdan atmaya çalışıyoruz. Kolay bir durumla karşı karşıya değiliz, bu da her yeni bilgi bizi başka bir engeli yola sürüklediği anlamına geliyor.

"Babanıza bunu yapanın Monarşi'den biri olduğuna inanıyoruz." Kahretsin. Annemin yüzünden gözyaşları akıyor, ama onları hızla siliyor. "Asla kaçmamalıydım, Raven. Babanın hatırı için değil, Sebastian'ın hatırı için değil, ama özellikle senin hatırı için."

Kafamı sallıyorum. "Geçmiş değiştiremeyiz. Sadece geleceği takip edebiliriz. 'Ya şöyle olsaydı'lar ve sonsuz olasılıklar artık bizim elimizde değil, ama bundan sonra olacıklarda bir fark yaratabiliriz." Bu sözlerle o kadar derinden inanıyorum ki göğsüm ısınır ve annem bana gülümser.

"Biliyorum, ama seni buradan götürmek zaten kötü olan durumu daha da kötüleştirdiğini hissediyorum."

"Zamanı geri alıp bunun farklı bir sonuca yol açıp açmayacağını belirleyemeyiz, bu yüzden bunu unutmamız gerekiyor. Dünya etrafımızda parçalanıyor ve parçaların nereye düşeceğini kontrol edip etmeyeceğimize karar vermemiz gerekiyor."

"Raven haklı, Evangeline," diye mırıldanır Rhys, elini omzuna koyarak. "Marieta'nın bu konuda seni neden annene yönlendirdiğini bilmiyorum, ama bu, onun sezgisinin babanla ve

ve Monarşi ile bağlantılı olduğu inancımı güçlendiriyor," diyor ve ben de anlayışla başımı sallıyorum. "Artık her iki tarafın da farkında olduğumuza göre, dikkatli davranmalıyız. Sebastian kendi iradesiyle hareket etmiyor olabilir, ama bu onu daha az tehlikeli yapmaz," diye itiraf ediyor ve üzerimize ciddi bir hava çöküyor. İletişim cihazından bir zil sesi geliyor ve Rhys uzaklara bakıyor. "Üzgünüm çocuklar, önemli bir toplantım var," diyor, kaşlarını kaldırarak. "Gitmeden önce başka bir şey var mı?"

"Hayır. Biz de gitmeliyiz. Derslerimiz var," diye mırıldanıyorum, etraflarında gerçekte neler olup bittiğinden habersiz insanlarla çevrili olmaya hiç hazır değilken, aynı zamanda hiçbir şeyden haberi olmayan aptal bir kızı oynamaya çalışıyorum.

"Tamam. Oh, durun. Richardson soyadlı biri var mı?"

Düşünerek kaşlarımı çatıyorum, ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

"Evet," diye onayladı Brax. "Grave Richardson var. Neden sordunuz?"

Rhys başını sallıyor, annem ise endişe dolu gözlerle ona bakar. "Ona göz kulak ol. Monarşi içinde beni en çok endişelendiren kişi onun dedesi."

Siktir.

"Tamam," diye mırıldanırım, zihnim aşırı yüklenmiş durumda.

"Seni seviyorum Raven. Her şey yakında bitecek," diyor annem, kollarını sıkıca bana dolayarak.

"Ben de seni seviyorum," diyorum, kelimeler boğazımda keskin bir bıçak gibi, ama şu anda duygulara kapılmamalıyım. Tam ortadan kaybolmak üzereyken, Rhys'in adını son bir kez daha sesleniyorum.

"Evet?"

"Bu şeyi nasıl kullanacağım?" diye soruyorum ve Zane'in kabuğunu bulmak için sırt çantamın içine elimi sokuyorum.

O bana sırtarak daha küçük olan ucunu işaret ediyor. "İçine üfle."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum ve sonra gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki, dramatik bir şey olmalı," diyorum, onlar ortadan kaybolurken, sadece Brax ve ben burada kalıyoruz.

"İyi misin?" diye soruyor Brax ve ben, gerçek cevabı düşünmeye zaman ayırmadan başımı sallıyorum. Gözlerindeki bilgece parıltı, onun da bunu bildiğini gösteriyor, ama şimdilik kabul ediyorum.

Kapının olması gereken yere doğru ilerlerken, Lyra'ya gitmeye hazır olduğumuzu haber vermek için parmak eklemlerimle duvara hafifçe vuruyorum. Birkaç saniye geçiyor

kapının tıklamasını duyuyorum ve kapı önümüzde beliriyor, ama kapıyı
ittiğimde, adımlarım duruyor.

"Kardeşim, konuşacak çok şeyimiz var."

ON BEŞ RAVEN

Sebastian'a bakıyorum, kollarını kavuşturmuş, ayaklarını omuz genişliğinde açmış, önümde duruyor. Başını dik tutuyor, burnunun ucuyla bana bakıyor, içinden öfke kaynıyor.

Duygularımı bastıramadan burun deliklerim genişliyor ve onun varlığının üzerimde yarattığı etkiyi ortaya çıkarıyor. Brax, yanımda dikkat çekmeden hareket ederek kolunu benim kolumun önüne koyuyor, gerekli gördüğü her şeyi engellemeye hazır. Diğer eli ise zaten yan tarafında yumruk halinde, her an vurmaya hazır.

"Geri çekil lan. Hemen," diyor gargoyle'um, ben ise bir elim omzumdaki sırt çantamda.

"Raven, lütfen, ona bir şans ver." Çenem seğirir ve gözlerim büyür, kardeşimden öteye bakınca Lyra'nın masasına yaslanmış, sinirli bir şekilde parmaklarını kollarında gezdirdiğini görürüm.

"Sen," diye bağıyorum, kardeşime bakarken parmağımı ona doğrultuyorum. "Bu..." Parçaları birleştiren sözlerim kesiliyor. Lyra'nın utangaç yüzü ve eğdiği başı bunu doğruluyor.

Daha önce dağınık görünmesinin sebebi Sebastian'la oynaşmasıydı. Harika. Parmaklarımı şakağıma bastırıyorum ama bu, artan baskıyı hafifletmeye yetmiyor.

"Lütfen, onu dinle, yemin ederim. Büyümü kullan." Ayağa kalkar ve avucunda büyü bulutları dönerken elini uzatır.

Gözlerimi kardeşime çevirdiğimde, Lyra ile benim aramda bakışlarını gezdirip bana odaklanarak başını salladığını görüyorum.

"Genie'yi sen öldürdün. Tahmin etmeliydim," diyor, sanki hava durumunu bildirir gibi, beni şaşkınlık içinde bırakarak.

"Affedersin," diye başlıyorum, ama o hemen sözümü kesiyor.

"Özür dilemene gerek yok. Muhtemelen sana teşekkür etmeliyim, ama o aşamayı geçtik."

Şimdi sıra bana geldi, onun sözlerinin arasında gizli anlamları okumaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum, ama onun ağzından çıkanları anlamak çok zor. Bir iç çekerek ona keskin bir bakış atıyorum. "Ne isteyebilirsin ki, Sebastian?"

Sorumu duyunca şaşırarak hafifçe kıpırdanır. Boğazını temizleyerek cevap verir. "Sözünü."

"Sözümü mü?" Gözlerimin arasındaki kırıışıklığın derinleştğini hissediyorum, ama ne kadar kafamın karışık olduğunun farkında olsa da, bunu göstermiyor.

"Evet, karşılığında sana yardım edeceğim."

Brax alaycı bir şekilde güldü, ben kardeşime başımı eğdiğimde, ona inanmadığımı belli eden dalgalar yayıldı.

"Bize ne şekilde yardım edebilirsin ki? Seni şu anda öldürmediğim için şanslısın," diye homurdanır Brax, Sebastian ise ellerini ceplerine sokarak geriye doğru eğilir ve sırtarak gülümser.

"Her zamanki gibi huysuzsun Brax," diyor ve Brax'ın kükremesiyle Sebastian, Brax'ın tehdidinin ne kadar ciddi olduğunu anlıyor. Boğazını temizleyip bana dönüyor. "Lyra'nın büyüsünü henüz kullanamıyorsan, konuşmamın bir anlamı var mı? Kendimi tekrar etmek anlamsız."

Dudaklarımı sıkıştırırım. Lyra'nın büyüsünü yansıtmamın amacının onu dinlemek olduğunu unutuyor. Bu onun yararına, benim değil. Ona küfür edip siktirip gitmesini söylemek istiyorum, ama sonra onun çektiği işkenceleri hatırlayınca zihnimde bir çatlak oluşur.

Lyra içimdeki yumuşaklığı hissetmiş olmalı ki, elini uzatarak sağ tarafıma yaklaşır. Teşekkürlerini dudaklarıyla söyler, ama ben onu görmezden gelerek görebildiğim sihirin dallarını yakalamaya çalışırım.

"Demek doğru... sen sihir yansıtabiliyorsun."

Ona kaşlarını kaldırarak baktım. Lyra'nın bundan bahsettiğini duymuştu, tabii Lyra ona daha önce söylememişse. Kardeşime başka neler anlatmıştı? Kahretsin. Kafamdaki düşünceleri bir kenara bırakıp tekrar Sebastian'a odaklandım.

"Ne istiyorsun?"

Brax ve benim aramda bakışlarını gezdirirken dudaklarını ıslatır. "Büyünle ne yapabilirsin? Şimdiye kadar ne öğrendin?"

Kızgınlık damarlarımdan fışkırırken, bakışlarım kardeşimde daralır. "Bu benim soruma cevap değil, Sebastian."

Gözlerini devirip boynunun arkasını ovuşturur. "Genie'yi senin öldürdüğün varsayımından vazgeçmeyeceğim. Kasıtlı olduğunu söylemiyorum," diye hemen beni sakinleştirir, ama ben konuşmak için ağzımı açtığımda beni bir kez daha susturur. "Ama ayna büyüsü üzerinde çalışıyorsan, birinin büyüsünü tamamen ele geçirme fırsatın var ve içgüdülerim bana Genie'yi geri getiremediğin için bunun nedeni olduğunu söylüyor. Necromancerlar

büyüye bağlanma eğilimindedir. Senin için her şey böyle işliyor. Ona dokunabilir, alabilir, sahiplenebilirsin. Bunların hepsini yapabilirsin, parçacıkları da dahil."

"Parçacıklar mı?" diye karışık bir şekilde mırıldanıyorum ve o başını sallıyor.

"Benim yardımımıla sahip olabileceğin güç sonsuza kadar boşa gidecek," diye iç çekerek mırıldanır ve Brax yine hırlar. "Parçacıklar, tabiri caizse çiçek açan çiçekler gibidir. Büyü, tam açmış bir çiçektir ve tıpkı çiçeklerde olduğu gibi, onun küçük parçalarını alıp başka bir yerde yeniden yetiştirebilirsin. Senin de yapabileceğin şey budur." Onun benzetmesi kafamı karıştırır ve kaşlarımı çatarım, ta ki o elini kaldırıp avucunun etrafında yüzen büyüsunü gösterene kadar. "Onu kavra."

İlk başta kıpırdamadım, bunun bana ters tepip tepmeyeceğini düşünürken tamamen hareketsiz kaldım. Sonunda merakım galip geldi ve parmaklarımın arasına iplikleri kaydırdım.

"Şimdi, okuduğum kadarıyla, aynanın büyüsu ona dokunduğunuzda gerçekleştirilebilir. Onu tamamen çekerseniz, büyü bedenimden tamamen ayrılır ve geri dönemez. Ancak, hafifçe çekerseniz, kalıcı bir hasara neden olmadan en küçük dalı kendiniz için koparabilirsiniz ve onu kullanmak için büyüünün kaynağına artık ihtiyacınız olmaz."

Gözlerimi kırpiyorum, sonra tekrar kırpiyorum.

Bu kesinlikle yardımcı olacak gibi görünüyor, gerçekten çok yardımcı olacak gibi, ama lanet olsun, karşılığında ne istiyor?

Dudaklarımı ıslatarak, elimi olduğu yerde tutuyorum ve onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bana bu bilgiyi vermek için ne bekliyorsun?"

Kafasını sallar. "Bu, anlaşma yaptığım bilgi değil. Sadece seni bilgilendiriyorum."

"Neden?" Serbest eliyle beni uzaklaştırır, başka yere bakar, ama kalbim çok hızlı atıyor, bu konuyu bırakamıyorum. "*Neden*, Sebastian?"

"Aldığın tüm sihir parçacıklarını saklayacak bir yere ihtiyacın olacak." Cebini karıştırır ve bir dakika sonra, ucunda bir madalyon bulunan uzun altın bir zincir çıkarır. "Önce benim sihrimi biraz çek, sonra istersen Lyra'nın ve Brax'ın sihrini de çek, doğru yaptığından emin olmak için."

"Neden, Sebastian?" diye tekrar soruyorum, bu sefer daha yüksek sesle, kulaklarımda çınlayan kalp atışlarımın sesini bastırmak için.

"Çünkü bizi kurtaracaksın. Hepimizi. Bunun gerçekleşmesi için, ne kadar çok sihirli yeteneğe erişimin olursa o kadar iyi."

Yutkunarak, bana daha önce söylediği sözlerin üzerine onun sözlerini ekledim.

"Neden bana bunu şimdi teklif ediyorsun? Ne değişti?"

Yine beni itti, gözleri madalyonun üzerindeydi. "Hafifçe çekip ne olacağını görmen gerekiyor. Küçük bir parçasını aldığında, onu buraya saklayabilirsin." Karmaşık altın madalyonun kapağını açtı ve içindeki iki çocuğun yüzünü gösterdi. İkisini de çok iyi tanıyordum. O ve ben.

"Bunu nereden buldun?"

"O her zaman bu kadar çok soru sorar mı?" diye sorar Sebastian, Brax'a bakarak. Brax ise yanıt olarak homurdanır. Şu anda ona bakıp bu durum hakkındaki düşüncelerini çözemem. Bunu kendim halletmem gerekiyor ve duygularım henüz onunla uyumlu değilse, onun duygularıyla karışmasını istemiyorum. "Annemindi," diye açıklıyor sonunda, bana dönerek. "Seni götürdükten sonra geride bıraktığı birkaç şeyden biriydi."

Ona gözlerimi devirdim. "Bu durumdan çok memnundun." Bana kaşlarını kaldırdı. "Öyle miydin?"

"Öfkeni hatırlıyorum," diyorum, başımı sallayarak.

"Senin gitmene kızgındım Raven. Ne hissetmemi bekliyordun?"

Bir an için beni şaşırttı, bu da beni daha da sinirlendirdi. "O zaman da pisliğin tekiydin," diye homurdandım, tüm bu zaman boyunca tutunduğum bakış açısına tamamen zıt olan sözlerini kabul etmeyi reddettim.

Sanki beni sonsuza kadar gözlemliyor gibi hissediyorum, gözleri benimkilere derinlemesine bakıyor, kim bilir neyi arıyor, sonra iç çekip eline bakıyor. "Çek, Raven. Bakalım işe yarayacak mı."

"Ya işe yaramazsa? Ya çok sert çekersem?" Omuzlarını silkiyor.

"Çekmeyeceğine güveniyorum."

Eh, umutlu. Benden daha umutlu, orası kesin.

Derin bir nefes alarak, mümkün olduğunca rahat kalmaya çalışıyorum, ancak Brax, Sebastian ve Lyra aynı anda beni izlerken bunu yapmak zor. Hareketlerimi hafif tutarak, Genie'ye yaptığım gibi tüm gücümle çekme isteğimi bastırıyorum ve birkaç hafif denemeden sonra Sebastian'dan küçük bir tutam kopuyor ve ben nefesimi tutuyorum.

"Başardın mı?" diye soruyor Brax ve ben ona dönüp bakmadan başımı sallıyorum.

Sebastian madalyonu yavaşça yaklaştırıyor ve ben de kapanmadan önce sihirli dalı yavaşça içine bırakıyorum.

Kahretsin.

Sebastian bana neredeyse gururla bakarken, ben az önce yaptığım şeye tamamen şaşkın bir şekilde bir adım geri atıyorum, ama bunu çabucak kafamdan atıyorum.

"Acıdı mı?" diye sorar Lyra, Sebastian'a bakarak, o da başını sallar.

"Hiçbir şey hissetmedim."

Lyra yanıt olarak elini uzatır, parmaklarının etrafında büyüğü dolanırken, ben de aynı şeyi yapmak için çekinerek bir adım öne çıkarım. Bu sefer daha kolay, ama ondan büyüğü söküp almak istemem hala devam ediyor.

Sebastian, madalyonu bana uzatmadan önce, büyüğü tekrar madalyonun içine saklamama yardım eder.

"Bu bir tuzak mı?" diye sorar Brax ve Sebastian ona sıkı bir gülümsemeyle cevap verir.

"Bu sefer değil," diye mırıldanır ve Brax madalyonu ondan alır. Gargoyle'um altın zinciri boynuma dolayarak tokayı sabitler, böylece küçük büyü hapishanesini göğsüme yaslayabilirim.

Sebastian boğazını temizlerken, ona minnettar bir gülümsemeyle bakarım. Gözlerim onun gözlerine kilitlenene kadar bekler, sonra konuşur. "Kendi kanından ve canından birinin saldırısına uğramak nasıl bir his bilmiyorum ve bunu sadece Lyra bana yardım etmek için büyüünü kullandığı için hatırlıyorum. Ben sadece... Ben... Ben..."

Duygularım titriyor, ne demek istediğini anlıyorum, ama herhangi bir zayıflık göstermek Hendrix'in genel bir sorunu gibi görünüyor. "Biliyorum, Sebastian."

"Ne?" Kaşları çatılır ve bana bakar, ben de birdenbire ne diyeceğimi bilemem. Durumu daha da kötüleştirmeden bunu nasıl açıklayabilirim ya da derinlemesine ele alabilirim?

"Şey, sadece tahmin ediyorum," diye başlıyorum, gergin bir şekilde dudaklarımı ovuşturarak. "Ama bence biri seni kontrol ediyor, bu da şu anda onun etkisi altında olduğun konusunda beni daha da endişelendiriyor," diye itiraf ediyorum.

Gözlerine karanlık bir gölge düşer ama çabucak silkeler. "Öyleyim. Ama şu anda değil, burada değil. Lyra burasını benim için güvenli bir yer haline getirdi. Nedenini açıklamadan küçük kız kardeşimi gizli odasına almak için bizim birlikte geçirdiğimiz zamanı bölse de," diye ekler ve Lyra'ya anlamlı bir bakış atar, Lyra ise omuz silker.

"Sana söyledim, Raven tartışmak istediğim bir konu değil. Ona güveniyorum, o da bana güveniyor. Bunu değiştirmeyeceğim."

Gözlerim büyür ve onun sözlerinin doğru olmasını umarım, ama şimdi bu konuyu derinlemesine araştırmanın zamanı değildir. Sebastian'a dönerek, onu kimin kontrol ediyor olabileceğini sormak isterim, ama onun başka planları var gibi görünüyor.

"Yapmak istediğim anlaşma, sana alemlerde yardım etmeyi teklif etmek."

Bu ne anlama geliyor?

"Peki karşılığında ne bekliyorsun?" diye sorar Brax, kardeşimi değerlendirirken boynundaki kasları gerer.

Sebastian ikimizin arasında bakışlarını gezdirir ve sonra gözlerini benimkilere diker. "Anlaşma, beni geri getireceğine söz vermen."

Onu geri getirmek mi? Bu ne demek? Kendime sorduğum anda anlıyorum. "Neden?" Yani, nedenini anlıyorum. Herkesin kesin ölümden kurtulmak isteyeceğinden eminim, ama bu daha spesifik görünüyor.

"Bu hafta bitmeden öleceğimi biliyorum," diye itiraf eder Sebastian, gergin bir şekilde boynunun arkasını ovuşturarak.

"Nasıl?" Bu sefer soru Brax'tan geliyor. "Sadece biliyorum."

Brax, bu cevaptan açıkça memnun olmadığı için başını sallar ve

Sebastian da bunu hissetmiş olmalı ki, birdenbire havadan kalın bir dosya çıkarır. Bir an gergin bir şekilde havada tutar, düşünürken dosya aramızda asılı

kalır, ama bir saniye sonra elime indirir. "Bu ne?" diye sorarım, parmaklarım

hafifçe titreyerek boş kapağa bakarken boş kapağa bakarken parmaklarım hafifçe titriyor.

Sebastian çenesini indirirken elleri yine ceplerine girer. "Öleceğimi bilmemin nedeni. Bu klasör, iki dünyayı birleştirmek için bilmen gereken her şeyi içeriyor. Tüm bunlara son vermek için ihtiyacın olan her şeyi."

"Bekle, alemleri birleştirmek ne demek?" Onun bakışlarına karşılık verdiğimde, bana bakan tek şey samimiyet olduğunu gördüm.

"Yani, doğru ellerde, alemleri birleştirme konusunda içgörü sağlar. Bizi ve... Gölgeler Alemini birleştirmek."

ON ALTI BRAX

Bugün ne var ne yok, tersine dönmüş Bazilika Alemi, değişen Drake'ler ve aile dramaları? Çünkü bu durum beni, yağsız ve sivri uçlu bir penisle bir fiçinin üzerinde sıkılmış gibi hissettiriyor. Hayatım boyunca hiç bu kadar zihinsel olarak yorgun hissetmemiştim ve ben de epey zorluklar yaşadım. Önüme konulan yemeği yiyebilecek kadar bile zihinsel kapasitem yok.

Genelde duygusal bir yiyici değilimdir. Yemeği görürüm ve ağzıma tıkarım. Ama bugün değil. Kafam kıcıma sıkışmış durumda ve Raven'ın neler yaşadığını bile anlayamıyorum.

Onun yönüne bakınca, bluzunun altına gizlediği boynuna asılı yeni zinciri fark ettim. Zincir, göğüslerinin arasındaki çukurun hemen üzerinde, göğsüne sıkıca yaslanmıştı. Başka biri görseydi, bunun sadece bir moda takısı olduğunu düşünürdü, ama aslında bundan çok daha önemli bir anlamı vardı.

Sadece benim lanet olası kadınının Sebastian ve Lyra'dan bir şekilde kopardığı sihirli yetenekleri barındırmakla kalmıyor, içindeki iki resim, o çocuklar da duygusal bir değere sahip. Bir bakıma Sebastian'ın Raven'a barış teklifi gibi geliyor. Buna nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum ve nihayetinde, tüm durumu ezip geçmek istesem de, bunu yapamayacağımı biliyorum. O bu konuyu ilk olarak açana kadar, dudaklarımı sıkıca kapalı tutacağım.

En azından deneyeceğim.

Dahası, ona verdiği en önemli bilgi bu değildi. Hayır.

Sürprizlerin madalyonla biteceğini düşünüyorsam, gerçekten yanılmışım.

Önümdeki çatalı alıp, tabağımdaki yemeği karıştırmak için kullanıyorum, hala düşüncelerime dalmış olduğum için ağzıma hiçbir şey götüremeyen bir haldeyim.

Neden bu tür şeylerin mümkün olduğunu hep en son biz öğreniyoruz? Sihir parçacıkları, alemlerin birleşmesi? İnsanlar bu bilgileri nereden buluyorlar

bu bilgileri nereden buluyorlar ve biz onlara katılmak için nereye gitmeliyiz?

Sürekli rastladığımız önemli bilgilerin başkalarından gelmesi hoşuma gitmiyor. Bu bilgilere kolayca ulaşamıyoruz ve başkalarına bağımlı olmak beni her şeyden daha çok sinirlendiriyor.

Sağımdaki Raven'ın tabağına bakarak, onun da benim gibi yemeğiyle oynadığını görüyorum. Anında ona yemek yemesini söylemek istiyorum, buna çok ihtiyacı olacak, ama ben ikiyüzlü değilim, en azından bugün değil, bu yüzden kendimi kontrol altına almadıkça ona bir şey söyleyemem. Ki şu anda bu pek olası görünmüyor.

Bunun yerine, bu sabah Lyra'nın ofisindeyken beni meşgul eden düşünceleri kafamdan uzak tutmaya karar verdim. Öğle vakti olsun ya da olmasın, olan bitenlerden bu yana geçen saatler, hızla çalışan zihnimi hiç de sakinleştirmemişti.

Raven'ın babasının kontrol altında olması sürpriz değil, ama o hazır olana kadar bu konuyu onunla konuşmayacağım. Sebastian'ın üstüne bir de yeni bir kavrama yeteneği eklendiği için bunu yapmayacağım. Kahretsin, bu konuşma bokunu onun başlatması gerekiyor. Her şeyi sonsuza kadar içimde tutamayacağım.

Düşüncelerimin tamamen yanlış olduğunun farkında olarak, derin bir nefes alıp, düşüncelerimi onun kurtulamadığı o pislik kardeşe geri döndürdüm.

Elini sıktı. Elini.

Sıkıverdi. Anlaşmayı tamamladı.

Onun hayatı artık onun elinde ve eğer cilt kaybolduğu için ölecekse, Raven'ın onu hayata döndürmesinden çok mutlu olurum, böylece onu Gölgele Diyarı'na gönderebilirim. Gerçi, cilt hakkında söyledikleri doğruysa, orada uzun süre kalacağından emin değilim.

Siktir.

Bu gerçeklerin Sebastian'dan gelmesinden nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Çatalı o kadar sıkı tutuyorum ki, elimde büküldüğünü hissediyorum.

Çatalı tabağı bırakıp yüzümü sildim.

"Hâlâ neden onu teslim ettiğini anlayamıyorum," diyor Raven, öğle yemeği masasında sadece ikimiz olmamıza rağmen sesini kasten alçak tutarak. Leila'nın nerede olduğunu bilmiyorum ama burada olmadığına seviniyorum. İkimizin baş başa kalmasına ihtiyacımız var.

İç çekerek, beni en çok rahatsız eden gerçeği itiraf ediyorum. "Çünkü kontrolüne rağmen, senin Elewin krallığının kurtarıcısı olduğunu ve bununla birlikte gelen her şeyi biliyor."

bununla birlikte gelen her şeyin kurtarıcısı olduğunu biliyor." Dürüstlüğümü takdir etmeyen yüzündeki buruşukluğu izliyorum. "Sana daha fazla baskı yapmak istemem," diye mırıldanıyorum, sözlerimden sonra onu sakinleştirecek diğer arkadaşların burada olmamasına kızgınım.

Sürpriz bir şekilde, omuz silkiyor. "İlk günden beri kahraman olmadığımı söyledim. Ben bencil ve savunmacıyım, suratım da sürekli asık. Kim ne bekliyor olursa olsun, bu değişmeyecek. Bir şey yapmamın tek nedeni, bunun beni ve sevdiklerimi etkilemesi. Aksi takdirde, kafamı kuma gömüp, her şeyden uzaklaşarak bir kayanın altında mutlu mesut yaşadım."

Ona gülümsemeden edemiyorum. Bu doğru değil ve o da bunu biliyor. Evet, bencil olabilir, haklı olarak. Evet, savunmacı olabilir, bu da hak ettiği bir başka özellik. Ve o suratsız yüz beni tahrik ediyor, bunu inkar edemem, ama o da öylece oturup adaletsizliği izleyemez. Shadowmoor'da yaşadktan, Monarşi'nin Shadowmoor'u Haven Court ile Basilica Realm arasındaki zayıf bir bariyer olarak kullanma kararından acı çektikten sonra bunu yapamaz. Kendisi için değil, bizim için daha iyisini talep edecek kadar çok şey yaşadı. Sonunda o da bunu görecektir, ama şimdilik, eylemlerinin sözlerinden çok daha güçlü olduğunu inkar etmeye devam etmesine izin vereceğim.

Burun köprüsünü sıkıştırarak yavaşça nefes verir. "Tek istediğim o lanet şeyi parçalamakken öğleden sonraki dersleri nasıl geçireceğiz?" diye homurdanır, bugünkü tüm derslerde yaptığı gibi, ciltli defteri kastederek. Çantasında bir delik açacakmış gibi, onun dikkatini çekmek için çaresizce bekliyor ve o da ondan uzaklaşmıyor gibi görünüyor. "Ve eğer gecikmiş tatminle ilgili saçma bir şaka yaparsan, sana tekme atarım," diye ekliyor ve ben savunma amaçlı ellerimi havaya kaldırırken bana keskin bir bakış atıyor.

Siktir. Bu kadın beni tam anlamıyla yakaladı.

Hâlâ sırtarak, ona karşı yumuşak davranmaya karar veriyorum ve onu rahatlatmak için elimi uyluğuna koyuyorum. "Bunu Gölgeler Diyarı'na götürebilir miyiz, böylece daha fazla kişi buraya dalabilir mi, yoksa sayfaları kendimiz mi incelemek zorunda kalacağız, bunu bilmek daha çok ilgimi çekiyor."

Gözleri büyür ve başını sallar. "Kahretsin, bu iyi bir fikir. Böyle fikirlerin olduğunu kim bilebilirdi?" Göz kırparak, kötü şakasına ters ters bakmamı sağlar, ama ben ona bir şey söylemeden devam eder. "Belki de öğleden sonrasını bunu çözmek için kullanmalıyız." Sesinde umut var, tamamen anlayabildiğim bir umut. Günün geri kalanında derslere devam etme düşüncesi beni de gözlerimi oyma isteği uyandırıyor.

"Belki de haklısın," diyorum ve o şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Öyle miyim?"

Cevap verme zahmetine girmiyorum. Bunun yerine, omuz silkiyorum ve ayağa kalkıyorum, dolu tabağımı israf etmeye bırakıyorum. Raven çantasını alıp ayağa kalkıyor ve sandalyelerimizi geri çekiyoruz ki, Leila aniden Grave'in yanında beliriyor.

Rhys daha önce onun adını andıktan sonra onu görünce sırtım gerildi. İçgüdüsel tepkim, aramızdaki mesafeyi kapatıp bu orospu çocuğunu burada ve şimdi öldürmekti. Bugün bir ömür boyu yetecek kadar bilgi aldım ve eğer bir sorunu ortadan kaldırabilirsem, bunu yapacağım. Dizginlenemeyen tepkime rağmen, Raven'ın omzumdaki eli beni olduğum yerde tutuyor gibi görünüyor.

"Hey, siz yemek yemiyor musunuz?" diye sorar Leila, bakışları ikimiz ve masadaki tabaklar arasında gidip gelir.

Elimi kaldırıp dudaklarımı aralıyorum, ama Shadow omzumu sıkıştırıyor ve ben konuşmadan onun yerine konuşuyor. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum." Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum ve ağzından çıkan beyaz yalanı biraz geç fark ediyorum. "Brax, mide bulantım daha da kötüleşmeden beni eve götürüyordu."

Leila'nın yüzünde endişe belirir, Grave'in dudakları ise hafifçe büzülür, bu da beni daha da tedirgin eder.

Boğazımı temizleyip, Raven'ın beline kolumu doladım ve parmakları omzumdan boynuma doğru okşarken onu yanıma çektim. "Gitmeliyiz," diye fısıldadım, saçlarına doğru konuşarak, o da başını salladı.

"Sonra size yetişirim, tamam mı? Kendimi böyle hissetmediğim zaman," diyor Raven ve Leila başını sallıyor.

"Tabii ki. Geri dönmezsen, profesörlere neden gelmediğini söylerim," der ve Raven teşekkürlerini mırıldanır, sonra dönüp kapıya doğru yürürüz.

Hâlâ bizi takip ettiklerini hissediyorum, gözleri kafalarımıza delikler açarcasına bizi izliyorlar, ta ki yemek salonundan çıkıp ana çıkışa doğru yürümeye başlayana kadar. Bir geçit açabilseydim bu çok daha kolay olurdu, ama şans hâlâ bizim tarafımızda değil.

Öğle vakti olduğu için koridorlar oldukça boş ve büyük çift kapıya kolaylıkla ulaşıyoruz. Raven etrafımıza bakınıyor ve yürürken bana dönüp bakıyor.

"Onu gözetlemek için muhtemelen daha fazla onların yanında kalmalıyız." "Hayır," diye homurdanıyorum, onunla hiç aynı fikirde değilim.

"Hayır mı? Neden?" diye tartışır ve ben ona keskin bir bakış atarım.

"Zaten yeterince tehlikededesin. Bir de buna ekleme yapmayacağız. Rhys onu gözetlememizi söyledi, onu ve saçmalıklarını aktif olarak aramamızı değil."

Bana gözlerini devirdi ama ben aldırmadım. Ben fikrimi savunacağım ve onun tartışmayı bırakması, bunun kaybedilecek bir savaş olduğunu bildiğini gösteriyor.

Serin öğleden sonra havasına çıkarken, gökyüzüne bakıp, güneşi tekrar tenimde hissedebilmeyi diliyorum. Erikel geldiğinden beri gökyüzü böyle, gündüzleri aydınlanan, geceleri kararan, birbirine karışan tuhaf renklerden oluşan bir serap gibi. Beni sinirlendiren, onun varlığının bir başka işareti.

Merdivenlerin altına zar zor ulaştığımızda, altı Shadowgrim öğrencisi birdenbire ortaya çıkıp önümüzde bir duvar oluşturuyor.

Şu anda bu pislikler için ne zamanım ne de sabrım var. "Yoldan çekilin," diye homurdanıyorum, sıkılmış bir ses tonuyla önlerinde durduğumuzda. Her biri başını sallayarak sırtıyor, bu da onların varlığına olan toleransımı daha da azaltıyor. "Çekilin dedim."

Arkamızdan ayak sesleri yankılanıyor ve zeminde metalin çınlamasını duyduğumda dönüp altın renkli savaşçının yaklaştığını görüyorum, hain lideri ise bir adım arkasında. Shadowgrim'in bariyerinin Erikel'in gelişini beklerken bizi yerinde tutmak için kurulduğu açık ve ben onun ağzından çıkacak saçmalıkları dinlemek istemiyorum.

Yere kadar uzanan kürk pelerini onu koruyucu bir kalkan gibi sarıyor, kadınıma doğru bir adım attığında pürüzlü yara izi bugün daha da belirgin görünüyor.

Elim yanlarımda yumruk haline gelirken burun deliklerim genişler. Onunla bu pislik arasında durmak isterim, ama onun önünde zayıf görünmesini istediğim son kişi odur, bu yüzden tüm bastırılmış enerjimi kullanarak mümkün olduğunca hareketsiz kalırım.

"Potens Ruby'im neden Gölge Dansçısı?" diye hırlıyor, dudaklarını kıvrarak dişlerini gösteriyor.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," Raven sinirli bir şekilde homurdanıyor, bu da onu daha da kızdırıyor gibi görünüyor.

"Beni deneme, Gölge Dansçısı." Yavaşça yaklaşıyor ve hareketsiz kalmak için tüm gücümü kullanıyorum.

"Ne. Demek. İstediyini. Bilmiyorum," Raven, adam hızla hareket edip yüzüne bir tokat attığında, yerinde kalarak karşılık verir.

O orospu çocuğu.

Öne doğru atılır, onu yere sermeye hazırım. Havada uçarken etten taş dönuşürüm, Erikel'in kafasına vurmadan önce altın savaşı tarafından durdurulurum.

Vücudum gerilir, damarlarımdan adrenalin akar, onun tutuşundan kurtulmaya çalışırım, ama bu imkansızdır, gargoye formumda bile.

"Beni hemen indir," diyorum, her nefes alışımda öfkeyle nefes almakta zorlanarak.

Ne altın savaşı ne de Erikel bana aldırış etmezken, Erikel Raven'ın yüzüne parmağını sallıyor. "İki seçeneğin var. Neden orada olduğunu söyle ya da beni oraya götür."

İçimde biriken öfkeyi bastıramadığım için dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyor. Eğer bu Burton ise, benim gibi Gölgelel Diyarı'nı ziyaret edebilmeli. Neden oraya gidip kendisi bulmuyor?

Ailemi tehlikeye atmak istemediğim için gitmemesini tercih ederim, ama bu, Raven'a daha fazla baskı yapmak yerine bir taktik olmalı.

Siktir.

Raven iç geçirir ve parmaklarını yanağında derinleşen kırmızı ize doğru çekinerek kaldırır. *Bunun bedelini ödeyecek.* "İkisini de yapamam, seni aptal, çünkü nedenini bilmiyorum ve oraya nasıl gideceğimi bilmiyorum," der, gözleri alev alev yanarken ona dik dik bakar.

Erikel, onaylamayan bir şekilde başını sallar. "Sen bir necromancer'sın; gölgelerle iletişim kurmak senin temel yeteneğin." Ben savaşçının tutuşunda boşuna kıvranmaya devam ederken, Raven başını hafifçe geriye atar. Erikel, benim Gölgelel Diyarı'nı değerlendirirken gözlerini kısar, sonra irislerinde derin bir şaşkınlık parlar. "Onlarla iletişim kurmamışsın."

O, ona doğru elini uzatarak yavaşça yaklaşır, ama Raven onu itekler. "Ellerini ondan uzak tut," diye bağırırım, tutulmuş olmaktan dolayı kelimelerle ifade edilemeyecek kadar sinirliyim.

Erikel beni görmezden gelmeye devam eder ve Raven'a daha da yaklaşır, ama ona tekrar dokunmaya çalışmaz. "Neden?" diye sorar, gözlerinin derinliklerine bakarak, ama Raven onun yakınlığında hiç tereddüt etmez. "Neden?" diye tekrarlar ve Raven cevap vermeden önce yüzünü buruşturduğunu görürüm.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Erikel tam boyuna dikilir ve Raven'a alaycı bir şekilde bakar. "Seni insanları ölümden geri getirirken görmemiş olsaydım, senin bir büyücü olduğuna bile inanmazdım," der ve hoşnutsuzluğunu açıkça belli eder.

Raven, ne söylemesi veya yapması gerektiğini bilemeden ona bakakaldı, ama Erikel onu küçümsemeyi sürdürmeden önce Fitch ortaya çıktı.

"Erikel, önemli bir telefonun var. Seni acilen almam için gönderildim," der, herkesin dikkatini çeken pislige konuşurken Raven'a veya bana bakmaz.

Erikel, kesintiye sinirlenerek homurdanır, ama uzaklaşmadan önce Raven'a bir kez daha sert bir bakış atar. "Bu iş burada bitmedi," der ve rüzgarda dalgalanan lanet peleriniyle arkasını döner.

"Hayır, ama yakında bitecek," diye söz verir Raven, sözleri onun duyamayacağı kadar sessizdir, ama beni tutan savaşçı onları duyar ve beni tutuşunu gevşetir.

Hızlı bir hareketle onun tutuşundan kurtulurum ve her ne kadar ona attığımız her şeyi savuşturabileceğini bilsem de, dönerek taş yumruğumu yüzüne indiririm. Şaşırtıcı bir şekilde, hareketim büyük bir güçle isabet eder ve o geriye doğru yuvarlanarak yere çakılır.

Raven yanımda nefesini tutar ve hala burada izleyen Shadowgrim seyircisi gülüşür, sonra arkasına bakmadan içeri girer.

"Bunu hak ettim," diye mırıldanır altın savaşçı, kalkmaya hiç çaba göstermeden.

"Sen, alabileceğinden çok daha fazlasını hak ediyorsun," diyorum, onun üzerinde dikilip, karanlık gözleri benimkilerle buluştuğunda, sözümü yerine getiriyorum. "Eğer bir daha sevdiğim kadın, *oğlunun* sevdiği kadın olan Raven'ı korumama engel olursan, Creed umursasa da umursamasa da, seni çıplak ellerimle öldürürüm."

ON YEDİ ZANE

Saatın kaç olduğunu bilmiyorum. Hiçbir zaman bilmiyorum. Her şey birbirine karışmaya başladı. Artık gündüzleri uyuyor ve gece yarısı uyanık kalmaya odaklanıyoruz, böylece Raven ve Brax'ın ortaya çıkması ihtimaline karşı tetikte ve hazır olabiliyoruz.

Bu ideal bir durum değil, hiçbir şey ideal değil, bu yüzden muhtemelen birkaç saatten fazla uyuyamıyorum, ama buna katlanıyoruz. Yapabileceğimiz tek şey bu.

Creed ve Eldon'ı bilgi odasında bırakıyorum, bu odaya Marieta ve Peta'nın buradan çıkmak için yaptıkları tüm girişimlerin bulunduğu yer olarak yeni bir isim verdim, ve yukarı çıkıyorum. Arkamdan banyo kapısını kapatıp, duşu açtım ve dolaptan bir havlu aldım. Su ısınırken, yumruklarımı lavaboya dayadım ve dağınık zihnimde kaybolurken porselene bakakaldım.

Bazen, çok fazla şey oluyor ve odaklanmak zor oluyor. Raven'in rehberliği olmadan, hangi yolu izleyeceğimi veya hangi düşünceye odaklanacağımı bilmek zor. Bu, benim istemememe rağmen onun omuzlarına büyük bir yük bindiriyor, ama o benden isterse, güvercinimi sorgusuz sualsiz alemlerin sonuna kadar takip ederim.

O yanımda olmadan bir şey yapmaya çalışmak zor, ama burada yaptığımız her şeyin bizim için olduğu kadar onun için de olduğunu bilmek beni ayakta tutuyor.

Buhar etrafımda yükselmeye başlar, aynayı buğular, bu yüzden hızla soyunur ve duşun altına girerim. Cildime değdiğinde sıcaktır ve ben bundan zevk alırım. Nedenini bilmiyorum, ama ne kadar yıkansam da kendimi daha temiz hissetmiyorum. Muhtemelen bulunduğumuz yerle bir ilgisi vardır, ama yine de yine de yıkamaya devam ediyorum.

Sanki Gölgeler Diyarı her şekilde bana yapışmış ve ben diğer tarafta nasıl hissettiğimi hatırlamaya çalışıyorum.

Kızımın olduğu diğer taraf.

Siktir. Güvercinimi özlüyorum.

Pembe saçlarının parıltısı, dudaklarının yumuşak kıvrımı, tırnaklarının cildime bastırıldığı his, hepsi. El kitabında bu şekilde ayrılamayacağımızı açıkça belirtmeliydim, ama artık çok geç.

Göz kapaklarım kapanıyor ve su vücuduma çarpmaya devam ederken, güvercinim olan güzellik önümde canlanıyor ve ben hızla gözlerimi tekrar açıyorum. Onun düşünceleri sikimi canlandırıyor ve ben onu sıkıca sıkıyorum, arzusun gitmesini istiyorum, ama ona olan ihtiyacım acımasız. Dokunulmadan kalmayı reddeden zonklayan sertlik de öyle.

Bir kez, sert ve hızlı bir şekilde çekip, içimden kendimi azarlarken nefes veriyorum. Yapmamalıyım.

Onun için son damlasına kadar saklamalıyım, sonunda fırsat bulduğumda onu ne kadar özlediğimi hissettirmeliyim, ama elimde değil. Bugün de başarısızlıkla sonuçlanan başka bir karmaşa oldu ve tutunabileceğim tek şey ona olan isteğim.

Elim kendi kendine hareket ediyor, sertleşmiş penisimi sertçe çekiyor ve ben pes ediyorum, gözlerimi kapatıp ecstasy'nin titremelerinin cildimde dolaşmasına izin veriyorum. Onun görüntüsü, benim güvercinim, sadece daha da yoğunlaşıyor. Pembe ve siyah saçları yayılmış, melek gibi yüzünü yelpaze gibi örtüyor, ağzıyla mükemmel bir *O şekli* oluşturuyor. Kırıksık çarşaflar onu çerçeveliyor, yolculuk boyunca tutunurken parmak eklemleri beyazlaşıyor.

Cildinde yayılan pembe kızarıklığı görebiliyorum, boşalırken çıkardığı nefesli inlemelerini duyabiliyorum ve tırnaklarının cildimi deldiğini hissedebiliyorum.

Hepsi bu kadar.

İhtiyacım olan tek

şey bu.

Gözlerimi açtığımda boşalmam fayansları boyuyor ve saniyeler önce yaşadığım coşku aniden sona eriyor. En azından, hayal kırıklığı yaratıyor. Elim, hala sert duran, gerçek şeyi çaresizce bekleyen penisimde gevşiyor, ama bu yakın zamanda gerçekleşmeyecek. Onun içine boşalmak gibi bir his dünyada yok. Onun amının beni sıkıca kavrayışının verdiği his, asla tatmin edemeyeceğim ve asla tatmin etmek istemeyeceğim bir arzu.

Yakında onun çılgınlıklarını duyacağım. Duymak zorundayım.

Düşünmeden hareketlerimi yapıp duşumu bitirip dışarı çıkıyorum. Havluya uzanıp ıslak saçlarımı kurularken, kapının diğer tarafından yüksek bir ses yankılanıyor.

Kaşlarımı çatarak kapıya yöneldim, ama kapı kolunu tuttuğumda, giyinmem gerektiğini hatırladım. Aceleyle giyinmeye başladım, sihrimi kullanmayı reddettim. Sihrimin her zerresini en önemli an için saklıyorum. Bunun bir fark yaratacağından emin değilim, ama riske atmak istemiyorum.

Diğerlerinin konuştuğunu duyabiliyorum, havada kafa karışıklığı ve panik hissi var. Merdivenlerden aşağı inip onları ön kapıda toplanmış halde buluyorum.

"Buraya gelmeleri için çok erken," diyorum ve onlara katıldığında Creed'in keskin bakışlarına maruz kalıyorum.

"Öyle," diye homurdanıyor ve içimde kaynayan endişe birdenbire canlanıyor.

Eldon kaşlarını çatarak ön kapıyı açar ve dışarıya bakar. Marieta ve Peta da bizim üçümüz kadar gergindir, bu da durumu sakinleştirmez.

Bir şeyler yolunda
değil. Kahretsin.

Ama burada durursak hiçbir cevap alamayız. Ne olursa olsun, daha kötüsünü de gördüğümüzden eminim, görmediysem de bu iyi bir deneyim olacaktır.

Creed ve Eldon'ın arasından sıyrılarak, Marieta'nın fısıldayan sesini duymazdan gelerek verandaya çıkıyorum. Kaba davranmaya çalışmıyorum, ama ilk hamleyi biz yapabilecekken, sorunların bize gelmesini beklemeyeceğim. Raven veya Brax da aynen böyle yapardı, ama ikisi de burada değil.

Brax, Elevelin Diyarında bizim tarafımızdaki her şeyi ayakta tuttu; onun korkusuzluğunu burada da yansıtmam adil olur.

"Ne oluyor?" diye soruyor Eldon, ben de omuz silkiyorum, ona bakmak için dönmüyorum.

"Emin değilim."

Tek görebildiğim, etrafımızı saran aynı boşluk. Brax'ın ailesinin evi hariç, alanı renklendiren bir dizi gri ton. Gözlerimi kapatıp diğer duyularıma odaklanıyorum, bir şey duymayı ya da beklentiyle ensemdeki tüylerin diken diken olmasını hissetmeyi umuyorum, ama hiçbir şey olmuyor.

Eve geri döndüğümde, Eldon ve Creed'in yavaşça bana doğru ilerlediğini görüyorum. Peta, Marieta bir adım arkasında, elinde kılıçla kapıda belirir. Kılıcın sapını çevirir, gümüş uçlu kılıcın parıltısı yanında dans eder.

Hepsi verandadan indikleri anda ev ortadan kaybolur. Gözlerim büyür, duruşum değişir ve körü körüne bir sonraki adım için hazırlanırım.

"Ne oluyor lan?" Eldon, ellerini yanlarında yumruk yaparken, gözümün ucunda bir hareket belirir.

Aceleyle dönüp yanımda oluşan gölgeyi görürüm.

Lanet olsun.

Siluet, tıpkı benim gölgem gibi bir baş, kollar, bacaklar ve gövde gösteriyor. Ama bu farklı... tamamen farklı.

Bir tane daha belirir, ardından bir tane daha, ta ki altı tane yanımda sıraya dizilene kadar.

"Zane," Marieta, sesinde panik belirgin bir şekilde uyarıyor. Elimi yavaşça kaldırıyorum, onlara sakın olmalarını ve henüz harekete geçmemelerini işaret ediyorum. Bir şeyler oluyor; ne olduğunu anlamak için bir saniyeye ihtiyacımız var.

Gölge bana doğru yaklaşıyor ve ben bir adım geri çekiliyorum, onlardan korkarak değil, sanki içgüdüsel olarak onların rehberliğini takip ediyordum gibi. Birkaç adım daha atıyorum ve Creed ile Eldon'un arasında duruyorum, Marieta ve Peta da hemen arkalarında. Harekete geçecek zaman kalmadan, gölgeler bizi çevreliyor. Ellerini birleştirerek büyüyorlar, uzayıp uzuyorlar, ta ki yükselip bizi kaplayana kadar.

Her şey kararır, ama savaşma arzusu gelmez. Saldırgan ya da kötü niyetli görünmüyorlar, ama neden böyle hissettiğimi bilmiyorum.

Karanlık sadece birkaç saniye sürer, sonra tekrar hareket ederler, ama bu sefer boş bir alanda değiliz; bir mağaradayız. Sıradan bir mağara değil, Gölge Diyarı'na giden zümrüt kapıdan geçmeden önce bulunduğumuz mağara.

Siyah silüetler ayaklarımızın dibinde yerde yayılmış halde kalıyor ve bu beni kaşlarımı çatmaya itiyor. Diğerlerine baktığımda, onların da benim kadar kafalarının karışık olduğunu görüyorum.

"Burada ne yapıyoruz?" diye soruyor Marieta, Peta'nın kolunu tutarak.

"Zümrüt kapı buradaydı. Erikel ile birlikte yakutu aradığımız yer burasıydı," diyor Creed ve Marieta'nın gözleri büyür, ama anladığını belirtmek için başını sallar.

"Biz..."

"Hayır," diye araya girer Peta, Eldon'u keserek. "Hâlâ Gölge Diyarı'ndayız." Bunu nasıl bildiğini sormak isterim, ama sormadan, gölgeleri işaret eder. "Sanırım bize bir şey göstermek istiyorlar... dinleyin."

Dudaklarımı sıkıştırıp, ağzımı kapalı tutarak onun dediğini yapıyorum. Birkaç saniye sürüyor, ama uzaktan bir ses duyuyorum. Ne söylendiğini anlayamıyorum, ama onların yaklaştığını hissedebiliyorum.

Bir an sonra, tanıdık bir kürk pelerin yerde sürüklenirken, bir adam kayalıklar ve nemli zeminde zorlukla ilerleyerek Potens Yakutunu bulduğumuz mücevherlerle kaplı duvara doğru ilerliyor.

"Potens Yakutu burada bir yerde," diye homurdanır Erikel, kollarını genişçe açarak. "Biliyorum," diye ısrar eder, kendi kendine konuşmaya devam eder. "O kaltak gölgelerle konuşmayı biliyor mu bilmiyorum, ama yakutun nerede olduğunu bildiğini biliyorum."

Onun saçmalıkları nefesimi kesiyor. Raven'dan bahsettiğini biliyorum. Öyle olmalı.

Siktiğimin herifi.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp onu dövmek istiyorum, ama gölgeler hareket etmemizi engelliyor gibi görünüyor. Onların üzerinden adım atamıyorum.

"Onu dövmek istiyorum," diyor Creed, sesi kısık ve boğuk.

Erikel'in bakışları bizim yönümüze doğru dönüyor ve ben donup kalıyorum, arkadaşımı duyduğunu düşünüyorum. Ama sanki bizi görmezden geliyor, sanki burada değilmişiz gibi.

"Ne yapıyorsa, gölgeler bizim görmemizi istiyor," diyor Peta, yanında getirdiği uzun kılıcı kınına sokarken.

"Ama neden?" diye sorar Eldon, ama kimse ona cevap veremez çünkü hepimiz birbirimiz kadar bilgisiziz.

"O yara izi," diye mırıldanır Peta, Erikel'in yan profilini işaret ederek. "O yara izini Erikel'e ben yaptım."

"Bu onun olduğu anlamına mı geliyor?" diye soruyorum, o pislik ruby duvarını incelemeye devam ederken.

"Hayır," diye cevaplar Marieta. "Hâlâ Gölgele Diyarı'ndayız, unuttun mu?"

"Nereden biliyorsun?" diye ısrar ediyorum, elimi saçlarımın arasından geçirerek.

"Gölgeler bize bunu gösteriyor. Gerçek dünyaya sadece bir büyücü aracılığıyla erişebilirler ve bu da sadece çağrıldıklarında olur."

Kafamı sallıyorum. "Ama Raven daha önce onları çağırmadan yatakta gördüğünü söylemişti."

Marieta kaşlarını kaldırır, ama omuz silker. "O, bilinçaltında olsa bile, bir şekilde onları çağırıyor."

Buna bir cevabım yok, bu yüzden Erikel'e odaklanmak için dönüyorum ama anında donup kalıyorum. "Yani eğer o buradaysa, ya bir necromancer ya da ölmüş ve geri getirilmiş biri."

"Evet," diyor Peta derin bir nefes alarak.

Zihnim son parçayı yerine oturtmaya çalışarak hızla çalışır, ama sanki bunu söyleyemiyorum.

"Bize yardım ediyorlar," diyor Creed, dikkatimi dağıtarak yerdeki gölgeleri işaret ediyor. "Gölgeler Diyarı'nda görmemiz gerektiğini düşündükleri şeyleri görmemize yardım ediyorlar."

Nasıl? Neden?

"Eğer bunu, Gölge Diyarı'nın içinde görebiliyorsak, Zane'in dediği gibi. O ya bir büyücü ya da ölümden geri getirilmiş biri," Eldon da beyni kısa devre yapmış gibi tekrarlar.

Bu, gözümüzün önünde duruyor. Sadece bunu söylememiz gerekiyor.

"Bu, varsayımlarımızın doğru olduğu ve Erikel'in..." Marieta'nın sözleri, önümüzdeki manzaraya bakarken, yaralı yüz ve uzun burnun tanıdığımız başka bir yüze dönüşmesini izlerken kesiliyor.

Kürk pelerin, gerçek düşmanımızın omuzlarını çevreliyor. Burton.

Biz bu bilgiyi sindiremeden, o bağıyor ve öfkesi etrafımızda yankılanıyor, kayalar sallanıyor. Onun küçük bir hareketi ile gölgeler panikliyor ve bir an sonra, yine başka bir yere taşınıyoruz. Marieta ve Peta'nın evi görünene kadar, bir saniye boyunca karanlık bizi sarıyor.

Hiçbir şey yapmadan nefesim kesiliyor.

Dönerek, gölgelerden birinin dikkatini çekmeye çalışıyorum, ama denemeden önce ortadan kayboluyorlar ve beni bir kez daha sinirli ve çaresiz bırakıyorlar.

"Şimdi ne olacak?" diye sorar Creed, ellerini beline koyarak, başını benim hissettiğim aynı umutsuzlukla sarkıtarak.

"Potens Ruby'nin buradan kurtulmamıza yardımcı olabileceğini düşünüyorum," diyor Marieta yüksek sesle ve Peta kolunu onun omzuna atıyor.

"Belki," diyor Peta ve Marieta'yı eve doğru yönlendiriyor. Üçümüz de tek kelime etmeden onların peşinden gidiyoruz.

"Tek yapabileceğimiz Raven ve Brax'ın buraya gelmesini beklemek. Onlar bizim umudumuz," diyor Eldon ve ben de onaylayarak başımı sallıyorum. Geri sayım devam ediyor.

Acele et, Dove. Son yaklaşıyor gibi görünüyor ve o an geldiğinde yanında olmalıyım.

ON SEKİZ RAVEN

Brax kapıyı gürültüyle kapatıp bizi kampüsün geri kalanından etkili bir şekilde izole etmeden önce, eşiği zar zor geçebildim. Sırt çantamı en yakın kanepeye bıraktım ve ellerimi belime koyarak derin bir nefes aldım.

Bugün çok yoğun geçti ve henüz öğle vakti bile olmadı.

"Er ya da geç harekete geçmeliyiz," diyor Brax, benim düşüncelerimi yüksek sesle dile getirerek, ve ben başımı sallıyorum. "Bekleyip duramayız."

"Katılıyorum. Bugünden sonra, lanet olsun, bu sabahtan sonra, bu işi halletmeliyiz. Hemen."

Onun yönüne bakınca, başını salladığını görüyorum, duruşu benimkine benziyor. Erikel ile olan bir başka karşılaşmanın ardından, göğüslerimiz hızla inip kalkarken, birbirimize bakarak sessizliğe bürünüyoruz. Ya da her kim ise.

Bunu anlamaya çalışmaktan yoruldum, maruz kaldığımız fiziksel zorlukları saymıyorum bile. Zayıflamayı veya önemli olanı gözden kaçırmayı reddederek, harekete geçmeden önce kendimi toparlamak için bir saniye daha zaman tanıyorum.

Çantamı karıştırırken, Sebastian'ın bu sabah bana verdiği klasörü buluyorum. Elime geçtiği andan itibaren sırt çantamı ağırlaştırıyordu. Şimdi, içindekileri gerçekten inceleme fırsatı bulduğum için, daha hafif geldi. Sanki, ona dokunamadığım zamanlarda, varlığının farkında olmak onu daha ağırlaştırıyordu.

"Bakalım içinde bir şey var mı."

Brax aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırıyor ve kocaman elleriyle belimi sarıyor. Ne olduğunu anlayamadan ayaklarım yerden kesiliyor, klasörü göğsüme sıkıca sarıyorum. O kanepeye otururken sırtım onun göğsüne yapışıyor. "Eğer yoksa, Sebastian'ı hiçbir sonuçla karşılaşmadan öldürme izni alırım," diyor kulağıma fısıldayarak.

Omuzlarımdan aşağı bir titreme geçer, kaşlarımı kaldırarak omzumun üzerinden ona bakarım. Altımda çelik gibi sert

ve kıcımlar arasında belirgin bir şekilde duran penisinin hatlarını görmezden gelmek için tüm gücümü kullanıyorum. Bu sırada yüzündeki sırıtış hiç bozulmuyor.

"Peki ya hayır dersem?"

Gülümsemesi büyüdüğü gözlerindeki karanlık derinleşir. "Benim izin istediğini varsayıyorsun."

Çenem gevşiyor, ona bakarken şaşkınlıktan herhangi bir cevap bulamıyorum, o da hiçbir şey söylemeden klasörü alıp sayfaları incelemeye başlıyor.

Siktiğimin herifi.

Dikkatimiz hızla kağıtlara ve bizi bekleyen el yazısı metne çekildi. Brax'ın kucığında kıpırdanarak, ikimiz de metni daha iyi görebildik. Elimi uzattım ve parmak ucumla eski sayfaları okşadım.

İlk başta çok şaşırtıcıydı, üstelik dil de sanki... farklıydı. Her şey mantıklıydı ama arada sırada fazladan bir *E* ya da kelimenin sonunda gereksiz bir *ST* vardı.

İlk dört sayfa hiçbir şey ifade etmiyor. Kelimelerin ne anlama geldiğini bile çözemiyorum. Brax'ın yüzündeki kaşlarını çatması, onun da aynı şeyi hissettiğini düşündürüyor. Bir sonraki sayfaya geçiyorum, ama karşımıza çıkan tek şey kömürle yapılmış bir el izi.

Hiçbir kelime

yok.

Saçma sapan

konuşma.

Sadece el.

Parmak izlerinin baskısı ve orta parmağın kıvrımında her ayrıntı dikkat çekiyor. Bir şekilde görüntüyü... acı ile dolduruyor.

Parmağımı üzerinde gezdirmekten kendimi alamıyorum ve ilk temas anında nefesim kesiliyor.

"Raven?" Brax endişeyle fısıldıyor.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyorum, bakışlarım içimde bir heyecan uyandıran görüntüye kilitlenmiş durumda.

Elimi görüntünün üzerinde daha fazla gezdirirken, kağıdın her bir nasırlı ve kusurlu santimetresini hissedebiliyorum. Parmak uçlarım işaretli yerlerle aynı hizada, kalbim avucumu ona bastırma dürtüsüyle hızla atıyor.

Elim parşömene düz bir şekilde değdiğinde, karar benim yerime verilmiş gibi hissediyorum. Acı beni tüketiyor, dudaklarım açılırken göz kapaklarım kapanıyor.

"Bir zamanlar benim olan şey senin oldu. Bir zamanlar saf olan şey acı ile lekелendi. Bir zamanlar öbür dünyanın ilahi cenneti olan şey

kırıldı, parçalandı ve yırtıldı. Bir zamanlar Ebedi Alemin olduğu yer, Gölgeleer Aleml oldu. Bir zamanlar kırılan şey artık olmayacak."

Nefesimi keserek, Brax'a göz kırparak elimi geri çekerim. "Sen..."

"Duydum," diye mırıldanır ve omuzlarım rahatlayarak gevşerken, vücudum hala havada yankılanan kadının sesinin şaşkınlığından titriyor.

"Ben... ben... ne?" diye mırıldanıyorum, burnumun köprüsünü sıkıştırarak.

"Yalan söylemeyeceğim, bu Eldon'un bana vizyonlarından bahsettiği türden bir kehanet gibi geliyor."

Kabul ederek başımı salladım ve derin bir nefes aldım. "Bundan ne anlamalıyız?" diye sordum, kafamdaki sözleri tekrar ederek.

"Bence bu, Sebastian'ın bahsettiği şeyin tam olarak gerçekleşeceğine dair bir vaat, sadece nasıl gerçekleşeceğini söylemiyor," diyor Brax, arkamdan uzanarak sayfayı çeviriyor.

El yazısı, el yazısı ve zarif bir halden pürüzlü ve keskin bir hale dönüşür.

Yeşil kemerler narin kırmızılarını tuttuğunda, tek gereken bir parça karanlık, bir değişim vaadi ve sarsılmaz bir inançtır.

Sayfayı çevirmeden önce tekrar tekrar okudum, ama boş sayfalar dışında hiçbir şey yoktu. Birbiri ardına, birbiri ardına.

"Bu ne anlama geliyor?" diye mırıldanıyorum ve başarısız bir şekilde ciltin başına geri dönüyorum.

"Yeşil kemerler narin kırmızılarını tuttuğunda, tek gereken bir parça karanlık, bir değişim vaadi ve sarsılmaz bir inançtır." Bu pasajı yüksek sesle okur, ama bu okuma bana hiçbir aydınlanma anı yaşatmaz.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum ve koluna dokunarak beni bırakmasını sağlıyorum. Mutfığa doğru sert adımlarla gidiyorum, buzdolabını açıp iki şişe su alıyorum ve kanepeye geri dönüyorum.

"Hala sihrini kullanmadan çok komik," diyor Brax, ben ona bir şişe fırlatırken. O kolaylıkla yakalıyor ve ben omuz silkiyorum.

"Bazen sıradan bir şey yapmanın basitliğini seviyorum. Zihnimi boşaltmama yardımcı oluyor," diye açıklıyorum ve o eskisi gibi şaşkın görünüyor, ağzının köşesinde benim pahasına bir sırıtış beliriyor.

Gözlerimi devirip ondan uzaklaşarak öğleden sonra manzarasına bakıyorum. Kıyıdaki ağaçlar rüzgârla sallansa da, uzaktaki su durgun görünüyor.

Belki dışarı çıkıp biraz temiz hava almak ve altımdaki toprağı içime çekmek düşünmeme yardımcı olabilir. Kararımı verdikten sonra, veranda kapısına doğru ilerlerim ama sadece iki adım attıktan sonra dururum.

Geri dönüp Creed'in yatak odasının kapısına kaşlarımı çattım. Ne kadar uzun bakarsam, kafam o kadar karışıyor.

"Brax?"

"Shadow."

"Creed'in odasından her zaman yeşil bir ışık geliyor muydu?" Ona sırtımı dönmüş olmama rağmen gözlerini devirdiğini hissedebiliyorum. "Hayır, neden?" "Çünkü şimdi geliyor."

Kapının altında parıldayan ışığa doğru ilerlerken, Brax'ın bana doğru koşan ayak seslerini duyuyorum.

Kapı koluna uzanırken "Ne oluyor lan?" diye fısıldadı, ama ben kapıyı tutamadan Brax ağır botuyla kapıyı tekmeledi ve kapı çerçevesini parçaladı.

Onu azarlamak, bu kadar kaba davranmamasını söylemek için dilimin ucuna kadar gelir, ama yeşil ışığın nedeni ortaya çıkınca sözlerim yarım kalır.

"Raven," diyor Brax, bana dönmeden, ve ben onun yanına yaklaşıp parmaklarımı onun parmaklarına doluyorum.

"Bu..."

"Evet," diye cevaplar Brax ve beni parıldayan yeşil mücevherlerle süslü zümrüt kapıya bir adım daha yaklaştırır. Gölgeler Diyarı'na açılan zümrüt kapı. Mağaralarda ortadan kaybolan kapı. Şimdi karşımızda duruyor.

"Sanırım daha iyi bir yer bulmuş," diyorum, hala tamamen inanamadan.

"Sanırım öyle."

"Şimdi ne yapacağız?" diye soruyorum, cevabı bilsem de onun söylemesini istiyorum.

Yavaşça nefes verirken başparmağıyla parmak eklemlerimi okşadı.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, anlayış ve heyecan dolu bir ışıltı gözlerinde dans etti. "Kehanetin tam olarak ne demek istediğini anlamanın zamanı geldi

"

Zümrüt kapıdan içeri adımımı attığımda içimi bir ürperti kapladı, hala evimizde ortaya çıkmış olmasına tamamen şaşkındım. Bunu, Gölgele Diyarı'nın bize ihtiyaç duyduğu şey olduğumuza güvendiğinin bir işareti olarak alıyorum. Yoksa bu Ebedi Diyar mı? Hala kehanet konusunda kafam karışık; karmaşıklığı beni şaşkına çeviriyor.

Creed'in odasından gelen loş ışık, neredeyse beyazdan kömür siyahına kadar değişen mermer efektli grillerle hızla yer değiştiriyor. Brax'ın çocukluk evi görünür hale gelirken, elim Brax'ın elinde kalıyor. Ancak, genellikle çepeçevre verandaya giden açık yol, silüetler ve gölgelerle kaplı.

Yutkunarak, etrafımızdaki enerjinin değiştiğini hissediyorum. "Neler oluyor?" diye Brax'a soruyorum, gözlerimi engelden ayırmadan.

"Onlara sor," diye mırıldanır ve anında Erikel'in, ben bir büyücü olmama rağmen gölgelerle konuşamadığımla ilgili saçma yorumunu hatırlatır.

"Nasıl yapılacağını bilmiyorum," diye hatırlatırım ona, vücudum, onların muhtemelen hissedecekleri savunmasızlığımdan dolayı heyecanla titriyor.

Brax'ın başparmağı yine parmak eklemlerimi okşadı. "Sadece zaman ayırman gerek, Raven. İçinde hisset."

Onun bunu başardığını hatırlıyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama işe yaradı. Gölgele, beni uykumda buraya getirmelerini sağladı. Ona, artık kendini profesyonel sanması hakkında akıllıca bir yorum yapmak istiyorum, ama bana kıyasla, o gerçekten öyle olabilir, bu yüzden ağzımı kapalı tutuyorum.

Şu anda Brax'ın rahatlatıcı dokunuşuna ve desteğine ihtiyacım olsa da, önümdeki sihir ve gölgelere odaklanmam gerekiyor, bu yüzden elini bırakıp onlara doğru bir adım atıyorum. Anında ellerimi birleştirip, başparmaklarımı çevirip, dudağımı ısırma istiyorum. Kıpırdanma ihtiyacı çok güçlü. Ama bu, ortaya çıkarmak istemediğim zayıflıklarımı daha da ortaya çıkarır. Görünüşe göre, Shadowmoor'dan bu kadar uzun süre uzak kalmak beni içten yumuşatmış. Bu durumdan çok memnunum, ama şimdilik bu savaşta eski halime ihtiyacım var. Kimseye karşı duvarlarını yıkmayan halime. Önce yumruklarını sallayan, sonra soru soran halime. İletişim kurduğum kişi kim olursa olsun, ihtiyacım olan şey bu.

Omuzlarımı geriye doğru çekip, ellerimi yanlara indirip çenemi yukarı kaldırıyorum, eskiden sahip olduğum doğal özgüvenimi yansıtmaya çalışıyorum, her ne kadar eskisi gibi olmasa da.

"Kehaneti, durumun inceliklerini anlamak istiyorum ve bu alemde derinlere işleyen acıyı hissediyorum. Ailemi eve getirmek istediğim kadar size de yardım etmek istiyorum." Sözler düşünmeden ağzından dökülüyor ve her birinin doğru olduğunu hissediyorum.

Ciddiyim.

Gerçekten yardım etmek istiyorum.

Ciltten hissettiğim o acı içimde yankılanıyor.

Bir gölge hareket ediyor, bana doğru yavaşça yaklaşırken boyutları büyüyor. Dik duruyorum, titrememe izin vermiyorum, gölge mükemmel bir şekilde kayarken, bir elin silueti benimkinin üzerine düşüyor.

"Karanlık. Söz. Değişim."

Bu kelimeler zihnimde yankılanıyor, ciltte yazılı olan kehaneti nasıl gerçekleştireceğime dair rehberdeki üç kelimeyi tekrarlıyor. Bunlar vaat kelimeleri gibi geliyor, bunu yapabileceğine inandıkları kişinin ben olduğumu teyit eden kelimeler gibi. Benim karanlığım, değişim arzum.

"Raven." Yüzümü eğip Eldon'un verandaya ilk adımını attığını görüyorum ve gülümsüyorum, ama gölgeler dağılmaya başlayınca hemen geriye bakıyorum, artık bizimle evin arasında durmuyorlar.

Yol açıldığında, ona doğru koşuyorum, yeterince yaklaştığımda zıplıyorum ve o beni sorunsuzca yakalıyor. Kollarımı boynuna doluyorum, ben onun kokusunu içime çekerken, elleri sırtımda açılıyor.

"Hey, Küçük Kuş," kulağıma fısıldadı ve ben ona daha da sarıldım.

"Selam El," diye cevap veriyorum ve ona daha da sıkı sarılıyorum.

"Onu kendine saklama," diye homurdanır Zane, ben de Eldon'u öpmek için geriye doğru eğilirken gülümserim, sonra Eldon beni tekrar yere indirir. Zane beni yine sıkıca tutarken, bir daire çizerek hızla havaya kaldırılırım. "Seni özledim, Dove."

Kalbim acıyor. "Ben de seni özledim."

Ciltteki kehanet doğruysa, birbirimizi çok uzun süre özlemek zorunda kalmayabiliriz ve bu düşünce bana cesaret veriyor. Onun sıcaklığına dalmak istesem de, geriye yaslanmadan önce dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum ve o beni yere indiriyor.

Creed'i görmem, onun beni daha da sağlamlaştırmasına izin vermem gerekiyor, sonra yapmamız gereken işler var.

Zane'in kollarından kurtulup aradığım adamı buluyorum. Bana yaklaşırken bana yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor, kollarını bana dolayarak beni göğsüne yaslıyor

göğsüne yaslar. Diğerlerinden daha sessizdir, her zaman öyledir, beni tüketirken olduğu kadar zahmetsizce bana dokunurken tek kelime bile etmez.

Çenemi kaldırıp göğsüne yaslarım, sonra yumuşak, dolgun dudaklarına öpücük konduruyorum. Heyecan içimi kaplıyor, umut göğsümde kontrol edilemez bir şekilde filizleniyor.

İsteksizce geri çekilirken, Peta ve Marieta'nın Brax'ın iki yanında durup ona sevgiyle gülümsediklerini görüyorum. Bakışları benimkilerle buluşur ve Marieta bana doğru bir adım atar.

"Görünüşe göre sende bir şey gördüler, Raven," diyor, birkaç dakika önce gölgelerin olduğu yeri işaret ederek. "Bugün yardımları eşi benzeri görülmemiş," diye ekliyor, bu da dilimin ucunda birbiri ardına soruların oluşmasına neden oluyor, ama ilk konuşan Brax oluyor.

"Bu ne anlama geliyor?"

Peta Brax'ın sırtını okşarken, Marieta ona döner. "Kakao?" diye sorar, hepimize bakarak, ben ise başımı sallarım.

"Bugün yok, teşekkürler. Yapacak çok işimiz var."

"Sizin de büyük bir haberiniz var gibi görünüyor ve zümrüt kapıdan girdiğinizi fark ettim," diyor Peta, bize eve girmemiz için el sallayarak, gölgelerden bahsettikleri yardımın da büyük bir şeye yol açtığını ima ediyor.

"Evet, bizim için yeniden ortaya çıktı," diyorum. Creed parmaklarını benimkilerle birleştirerek beni içeri girmeye teşvik ediyor, diğerleri de aynısını yapıyor. Sıcak kakao olmamasına rağmen, yine de kendimizi yemek masasının etrafında otururken buluyoruz. Creed solumda, Eldon sağımda, onun diğer tarafında huysuz Zane var. Brax onun yanındaki yeri işgal ederken, Marieta ve Peta kalan koltukları dolduruyor.

Herkes birbirine bakıyor; Creed Zane'e, Zane Marieta'ya, Marieta Eldon'a, Eldon Peta'ya. Sessizce kimin ilk konuşacağına karar vermeye çalışıyorlar sanki.

Marieta boğazını temizledi. "Burton buradaydı." "Burton mu? Nasıl?" Brax, dik oturarak homurdandı.

"Gölgeler bize gösterdi," diye açıklıyor Peta, ben de onun Erikel değil Burton dediğini sindirmeye çalışıyorum.

"Yani gerçekten o," diye onay istiyorum ve hepsi aynı anda Brax ve bana başlarını sallarlar.

"Gerçekten o," diye onaylar Creed, uyluğumu sıkarak.

Siktir.

"Size ne oldu?" diye sorar Eldon, aramızda bakışlarını gezdirirken, Brax alaycı bir şekilde güler.

"Bu, duyduğum en zor soru," diye itiraf ediyor ve ne kadar doğru olsa da, onun homurdanması beni gülümsetiyor. "Nereden başlayalım ki?"

Muhtemelen bu sabah Lyra'nın ofisine gittiğimiz zamandan başlamalıyız, ama bence gittiğimiz yön daha gerekli görünüyor.

"Alemlere birleştireceğiz," diyorum, herkesin gözlerindeki şaşkınlıktan neredeyse eğlenerek.

"Nasıl?" diye sorar Peta, masadaki Marieta'nın elini tutarak.

Brax'a bakıyorum, o da cildi masanın üzerine koyup annesine doğru itiyor. Annesi tereddütle uzanıp, onu kendisiyle Peta arasındaki ahşap yüzeyde sürükleyerek alıyor. Deri cildi açıp içini inceliyorlar ve Brax hızlıca sayfaları sonuna kadar çeviriyor. Gözlerinin metni bir kez, sonra tekrar ve iyice anlamak için üçüncü kez taradığını izliyorum.

"Bunu nereden buldun?" diye sorar Marieta, cildi Creed'e okuması için uzatır.

Derin bir nefes alıp ona cevap veriyorum. "Sebastian."

"Ne zamandan beri ona güvenebiliriz?" Zane, anında savunmaya geçerek homurdanır.

"Ona güvenilip güvenilemeyeceğinden emin değilim, ama bu işe yararsa..." Sözlerim yarım kalır, havada umut dolaşır, söylenmesi gereken her şeyi söyler.

Creed, Eldon ve Zane'in okuması için cildi uzatır ve herkes metni ezberledikten sonra, Brax avucum elime dokunduğunda duyduğumuz kehaneti açıklar.

"Bir zamanlar benim olan şey senin olarak alındı. Bir zamanlar saf olan şey acı ile lekелendi. Bir zamanlar öbür dünyanın ilahi cenneti olan şey kırıldı, parçalandı ve yırtıldı. Bir zamanlar Ebedi Alemin olan şey Gölgele Alemin oldu. Bir zamanlar kırılan şey artık olmayacak."

"Kehanetlerin gizemli bir şekilde mantıklı geliyor, ama yine de burada tahmin edilecek çok şey var," diyor Eldon, alnını ovuşturarak.

"Katılıyorum, ama bir yerden başlamalıyız," diye cevaplıyorum ve o bana yumuşak bir gülümsemeyle dönüyor. Dudakları açılıyor, ama evin içinde tiz bir ses yankılanırken hiçbir kelime çıkmıyor.

"O da ne?" diye soruyorum nefes nefese, adrenalin anında damarlarımdan akarken ayağa fırlıyorum.

"Burada biri ya da bir şey var," diye mırıldanır Marieta ve elinde kılıcıyla Peta'nın peşinden koşarak ön kapıya doğru koşar.

Kahretsin.

Gözlerim hala fal taşı gibi açıkken Eldon'a döndüğümde, onun da gergin olduğunu ama benim kadar şaşkın olmadığını görüyorum. Gözlerimdeki karışıklığı hissetmiş olmalı ki, hızla sırtıtarak parmağını yanağımda gezdiriyor.

"Bu ses, her zaman birisi yaklaştığında çıkar, ki bu çok sık olmaz, ama genellikle *senin* yakın olduğunu gösterir."

Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum, ama kim olabileceğine dair belirsizlik hala beni etkiliyor ve ne ya da kim olduğunu görmek için aceleyle ayağa kalkıyorum. Koridorun yarısına geldiğimde Marieta ön kapıyı ardına kadar açıyor ve diğer tarafta görünen tek şey gölge üstüne gölge.

Verandaya koşarak çıktığımda, gözlerim her geçen saniye daha da büyüdü, bir silüetten diğerine geçerek. Daha önce burada çok fazla olduğunu düşünüyorsam, şimdiye kıyasla bu hiçbir şey. En azından iki katına, belki de üç katına çıkmış olmalılar.

"Bize başka bir şey göstermek istiyorlar galiba," diyor Peta arkamdan. Marieta'nın daha önce nerede olduklarını bildiği gibi, onun da onları görebildiğini hemen anlıyorum.

"Onları görebiliyor musun?" diye soruyorum, hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için bir açıklama istiyorum ve o başını sallıyor.

"Görünüşe göre, kendilerini göstermek istediklerinde gösteriyorlar," diye açıklıyor.

Piskoposlarım Marieta ve Peta'nın arkasında belirir, benim kadar meraklanmışlardır. Silüetlere tekrar dönerim, enerjilerinin beni kendine çektiğini hissederim. Ayağımın altındaki verandadaki basamakların gıcırdamasını duyarım, yükselmek üzere olan endişemi yutarım.

Bir gölge diğerlerinden sıyrılıyor, tıpkı daha önce yatak odamda birden fazla kez olduğu gibi. Tam önüne gelene kadar hareket etmeyi bırakmıyorum ve bir dizimin üzerine çöküyorum.

Ne yaptığımı ya da neden yaptığımı açıklayamıyorum, ama doğru olduğunu hissediyorum. Gölgelerinin düştüğü yere elimi koyduğumda, tıpkı ciltte olduğu gibi, dokunduğum anda başım ağrıyla eğiliyor.

"Bana yolu göster. Bana yolu göster, ben de elimden gelenin en iyisini yapıp sana yardım edeyim. Tek istediğim ailemin yeniden bir araya gelmesi," her kelimedede dans eden kahramanca tonu sevmesem de söz veriyorum.

Sanki beni teselli etmek istercesine, kolumdan yukarı doğru bir sıcaklık yayılıyor, sonra yavaşça uzaklaşıyor.

Ayağa kalkınca anlıyorum. Eve dönünce Marieta, Peta, Eldon, Creed, Zane ve Brax'ın hepsinin mümkün olduğunca sabırla açıklamamı beklediklerini görüyorum.

"Bize gösterecekler."

Nasıl, nerede ve hatta neden olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim ne zaman olduğu; şimdi.

"Bu iyi bir fikir mi?" diye sorar Brax, kaşlarını çatarak bana ve arkamda yerde dans eden gölgelere bakarak. "Onları özgürleştirmek, demek istiyorum."

"Gölgeler sadece gölgelerdir, bu alemde ya da başka bir alemde, bu değişmeyecek. Ve eğer öyle olmasalardı, onlar için hissettiğim acı... Dinlenmek, onları tüketen huzursuzluğu ortadan kaldırmak istiyorlar. Yeterince acı çektiler. Açıklayamıyorum, ama bizim bu işi yapmamızı seçtikleri gerçeğini göz önünde bulundurmalıyız, karanlıkta olsalar da değişim umudu ve daha fazlasına, daha iyisine olan sarsılmaz inançları var. Bunu yapacağımıza güveniyorlar çünkü onları kendi ihtiyaçlarımız veya amaçlarımız için istemiyoruz. Ben sadece sizin eve dönmenizi istiyorum." Göğsüm sıkışır ve yüzümü gölgelere doğru çeviririm. "Bizim dünyamıza dönmek onları tamamen güçsüz bırakır."

"Senin emrin dışında," diyor Creed ve burnum kırıışıyor. "O hariç," diye mırıldanıyorum, benden önceki tüm büyücüler gölgeleri kontrol etmeye ve bencil bir savaş için bir ordu kurmaya çalıştıklarını bilerek. "Peki emrin nedir?" diye sorar Marieta, yaklaşarak.

Kafamı sallıyorum. "O kısmı henüz çözemedim. Hepimizin tekrar bir araya gelebileceğimiz umuduna odaklandım. Dünyanın geri kalanı önemli değil, sadece biz."

Eldon ilk harekete geçer, ellerimi tutarak bana bakar. "Sadece biz."

Kalbim ısınır, inanç neredeyse beni ele geçirir.

Derin bir nefes alarak, herkes benimle birlikte gölgelerin içine adım atar. Bir kez daha onların önünde diz çökerim. "Yeşil kemerler narin kırmızıları tuttuğunda, tek gereken bir parça karanlık, bir değişim vaadi ve sarsılmaz bir inançtır." Bu sözler kulaklarımda yankılanır, ağırlığını hissedirim. Biliyorum, ama anlamıyorum.

"Yeşil kemerler, narin kırmızılar," Creed arkamdan mırıldanır ve Eldon bir adım geriye sendeler.

"Burada bekleyin. Sanırım anladım."

Kafam karışık bir şekilde kaşlarımı çatıyorum, bu umudun daha fazla büyümesine izin vermek istemiyorum, ateş topumun eve geri koştuğunu izliyorum. Diğerlerine hızlıca bir bakış attığımda onların da hiçbir fikri olmadığını anlıyorum, ama oturup durumu düşünmek için fazla vaktimiz yok çünkü bir dakika sonra bize doğru koşarak geri geliyor.

Yumruğunu sıkarak yanımda durur ve yumruğunu bana doğru uzatır, yavaşça açarak Potens Ruby'yi gösterir.

"Yeşil kemerler - zümrüt kapılar - narin kırmızıları - Potens Ruby'yi - tuttuğunda, tek gereken bir parça karanlık - bir büyücü - bir değişim vaadi - hala sen - ve sarsılmaz bir inanç - biz. Hepimiz."

Ona göz kırpıyorum, sözleri kafamda birleşirken baştan ayağa cildimde bir sıcaklık hissediyorum.

"Ama o daha önce Potens Ruby ile birlikte Gölgeler Diyarı'nda bulunmuştu ve bu bir fark yaratmamıştı," diye mırıldanır Peta, Brax'ın havayı bozacak sözlerine tepki göstererek yüzünü buruşturur, ama Brax elini sallayarak araya girer.

"Ama narin kırmızı, yeşil kemerlerin arasından karanlığın dokunuşuna maruz kalmadı." Ona baktığımda kaşlarım yine çatıldı, kafam çok karıştı ve o iç geçirdi. "Potens Ruby'ye hiç dokunmadın, Raven. E Levin Diyarında dokunmadın, burada da dokunmadın."

Ağzımın içini yalarken avuç içlerim aniden terlemeye başlar ve aramızda yakutu tutan Eldon'a dönerim.

"Sadece dokunmak kadar basit olamaz... değil mi?"

"Denemeden bilemeyiz," diye mırıldanır Zane, gözlerinde umut ışıkları parıldayarak.

"Elini uzat, Küçük Kuş," diye talimat verir Eldon ve ben yavaşça elimi çevirip avucumu ona doğru uzatırım.

Gözleri benimkilere kilitlenir ve herkesin bana baktığını hissediyorum, bu ilgi beni tereddüt ettirir ve yavaşça nefes veririm. Elini benimkinin üzerine getirir, açık avucuma bırakmaya hazırdır ama benim işaretimi bekler.

Boğazımı temizleyip, gözlerinin içine bakıyorum. "Seni seviyorum. Hepinizi seviyorum," diyorum, Creed'e, sonra Zane'e ve son olarak Brax'a dönüp bakarken sözlerim kararlı.

Diğer her şey karanlığa gömülürken içimde bir duygu yükselir. Var olan tek şey ben ve Eldon'un elindeki parıldayan kırmızı yakuttur.

"Yap şunu."

ON DOKUZ RAVEN

Ağırlık avucuma baskı yapıyor, gözlerimi kapatıyor ve ayaklarımın altındaki zemini sallıyor. Nefes almak için ağzımı açtığımda göz kapaklarımın arkasında renkler parıldıyor, ama nefesim boğazımda takılıyor.

Nabzım kulaklarımda çınlayarak, gözlerimi açmaya çalışırken başımı döndürüyor.

Her şey parlak, *çok* parlak ve renkler etrafımızda dans ederken, uzun süredir bizi rahatsız eden gri tonları ortadan kaldırırken, boş elimle gözlerimi korumak zorunda kalıyorum.

İlk olarak Eldon'u görüyorum, hâlâ tam önümde duruyor, ama bakışları çevremizi tarıyor. Diğerlerini ararken, onları birkaç dakika önce bulundukları yerlerde buluyorum, sadece ayaklarının altındaki zemin boşlukla dolu değil. Mükemmel bir şekilde kesilmiş, zengin yeşil çimler var. Uzakta cıvıldaayan kuşların sesleri kulaklarıma ulaşırken, lavanta kokusu duyularımı sarıyor.

Dönerek, parıldayan güneşe sırtımı dönüyorum, böylece retinlerimin yanacağından endişelenmeden görebiliyorum. Her şey aynı hissettiriyor, ama renkler ve mutlulukla dolup taşıyor.

Gölgeler etrafımızı sarıyor, her yüzeyde dans edip dönüyorlar, ta ki gözden kaybolana kadar.

Kafa karışıklığı ve kendime olan güvensizlik, tüm umut ve inancımı yok ediyor, ta ki birdenbire ayaklarım yerden kesilene kadar. Kollar bana tanıdık gelmiyor ve sırtım savunma amaçlı geriliyor, ta ki seslerini duyana kadar.

"Raven. Oh, Raven! Teşekkürler. Teşekkürler. Teşekkürler."

Omzumun üzerinden bakınca, Peta'nın beni sıkıca tutarken mutluluktan zıpladığını görüyorum.

"Aman Tanrım. İnanamıyorum. İnanamıyorum," diye bağırır Marieta ve Brax'a atılır, Brax da annesinin kucaklamasına aynı şekilde sıkıca karşılık verir.

"Başardık mı?" Sesim titriyor, Peta beni yere indirirken inanamayıp şaşkınlık içindeyim.

"Başardınız lan," diye düzeltir Zane, beni kollarına alır, parmak uçlarımda durmamı sağlar ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırarak ateşli bir öpücük verir.

Yakut hala sağ avucumda, ama diğer elimle onun saçlarını çekiyorum, kendi içimde patlayan sevinçle onun sevincinin tadını çıkarıyorum.

Buna inanamayan tek kişi Marieta değil. Ben de bunun gerçekten olup olmadığından hala emin değilim.

Zane beni bırakır, dudaklarım onun dokunuşundan şişmiştir. Etrafa bakmaya çalışırken sendelerim, ama o belimden tutar ve düşmemi engeller. Bir an sonra Eldon önümde belirir ve ben gergin bir şekilde yakutu ona uzatırım. İlk başta başını sallar, ama gözlerimdeki kesinliği veya paniği görmüş olmalı ki, yumuşar ve elimden sihirli nesneyi alır.

"Neredeyiz?" Brax yanımda belirirken boğuk bir sesle soruyorum.

Yeterince dikkatli baksaydım, gözlerinde dökülmemiş gözyaşları göreceğime eminim, ama bana bakarken gözlerini hızla kırıştırarak gözyaşlarını silip attı.

"Evimizdeyiz."

Dönüp baktığımda, birkaç kez ziyaret ettiğim aynı evi görüyorum, ancak bu sefer tam renkli. Yumuşak sarı renk çoğu yüzeyi kaplıyor, pencere ve kapıların etrafında beyaz süslemeler var. Çevreleyen veranda, yumuşak meşe ağacından yapılmış yatakta gururla duruyor.

"Bu gerçek mi? Gerçekten oldu mu?" Biraz trans halindeyken tekrar soruyorum. "Evet."

Heyecan içimde çınlar, derin bir nefes alıp, omuzlarımdaki ağır yüklerden biri eriyip giderken uzun ve sert bir nefes veririm.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum, benimle aynı şaşkınlıkla eve bakan Creed'e bakarak.

Yaklaşır, kolunu omuzlarıma dolayarak beni Marieta ve Peta'nın çoktan yaklaştığı eve doğru götürür.

"Şimdi, dünya bir kez daha senin parlak zekanı talep etmeden önce dinlenelim."

ISLAK SAÇLARIM boynuma ve sırtıma yapışıyor ama onları kurutmak için sihrimi kullanmaya zahmet etmiyorum. Bu, nedense beni topraklanmış ve şimdiki anda hissettiriyor ve hoşuma gidiyor. Çocuklardan birinin bana verdiği büyük beden tişörtle banyodan çıktığımda, kendimi Brax'ın yatak odasının yeni bir versiyonunda buluyorum.

Duş almak için banyoya girdiğimde, odada tek kişilik bir yatak ve her yerde çocukça ss eşyaları vardı, hiç dokunulmamış ve hala onun genşlik anılarını barındırıyordu. şimdi ise, akademideki gibi büyük bir yatak odanın ortasında duruyor. Doğal ışık pencereden içeri süzülüyor ve alacakaranlık üzerimize şktkçe her an daha da koyulaşıyor.

Güneş tekrar doğduğunda, hedefimize geri döneceğiz, yeniden odaklanacağız ve hala dikkatimizi gerektiren karmaşaya dalacağız. şimdilik, bu gece bizim.

Eldon sırtını başlığa dayayarak yatakta uzanıyor, parmağını kıvrarak bana yaklaşmamı işaret ediyor. Zane şakağıma bir öpücük kondurup banyoya giriyor. Eldon'ın şehvetli emrine uyarak, Creed pencerenin köşesindeki lacivert sandalyeye otururken, ona doğru yavaşça yürüyorum. Gözleri kapalı, ama uyumadığını biliyorum. En azından henüz.

Yatağa tırmanırken Eldon bacaklarını ayırarak bana yer açıyor ve ben onun göğsüne yaslanarak, kollarıyla beni sararken yaydığı sıcaklığın tadını çıkartıyorum.

"Cennet gibi kokuyorsun," diye kulağıma fısıldadı ve beni titretti. Creed ise gözlerini açmaya tenezzül etmeden homurdandı.

"O ev gibi kokuyor," diye düzeltir ve Eldon'un dudaklarının boynuma öpücükler yağdırırken cildime değdiğini hissedirim.

"O da var."

Sonunda gerçekten onun kollarında olduğum için kendimden geçiyorum. Bu bir rüya değil, alternatif bir alem değil. Hepimiz buradayız, etten kemikten. Bir daha asla böyle ayrılmayacağız.

Zane, Creed sandalyeden kalkıp sessizce onunla yer değiştirirken, etrafında buharlar yükselirken banyodan çıkıyor.

"Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini bilemezsin," der, saçını havluyla kurularken, bir başka havlu da kalçalarına sarılır ve onun muhteşem V şekline ve daha da muhteşem uzunluğuna muhteşem bir manzara sunar.

Burada, bu sıradan senaryoda onlarla birlikte olmak, bana en iyi şekilde tarif edebileceğim şekilde, coşku verici bir his. Bunu seviyorum. Onları *seviyorum*.

Sanki benim sevincimi hissetmiş gibi, beynim bu mutlu anı bozuyor ve bakışlarım ellerime düşüyor.

"Eninde sonunda geri dönmemiz gerekecek," diye mırıldanıyorum, parmak ularımdan sihirli dalgalar yayılırken saçlarımı tarayarak uçlarını kurutuyorum.

"Biliyoruz, ama bu gece bunun için endişelenmemize gerek yok," diye cevaplar Eldon, elini kolumun üzerinde gezdirerek.

"Oraya nasıl geri döneceğiz?" diye soruyorum ve Zane omuz silkiyor.

"Bilmiyorum, ama bu yarının sorunu gibi geliyor. Bu gece, bizim için bundan daha önemli bir şey var," diyor ve elindeki havluyu bırakıp belindeki havluyu da yere atıyor.

Kalbim hızla çarpmaya başlar, gözlerim büyür ve onu izlerim. Eldon'un dudakları boynuma geri döner, bu sefer daha sert baskı yapar ve ayaklarıyla bacaklarımı genişçe açar.

Şu anda külot giymediğimin tamamen farkında olarak nefesimi keserim ve Zane, amımı mükemmel bir şekilde görebildiği için zevkle inler. Elini ve dizlerini yatağa koyar ve daha önce benim yaptığım gibi yavaşça çarşafların üzerine tırmanırken, sikini sert, istekli ve talepkar bir şekilde kullanır.

Avuç içleri yavaşça uyluklarımın üzerinde kayıyor, beni yavaşça tahrik etmek için acele etmiyor. Parmak uçları uyluklarımın tepesinde duruyor, en çok istediğim yerden bir nefes uzaklıkta, ve yüzündeki sırıtış, bende uyandırdığı duyguları tam olarak bildiğini gösteriyor.

Onu cesaretlendirecek kelimeleri bulamıyorum, vücudum onu çaresizce istiyor ve o da beni hayal kırıklığına uğratmıyor, dili kıvrımlarıma bastırıyor, girişinden klitorisime doğru sürükleniyor. Utanmadan inliyorum ve Brax'ın ebeveynlerinin burada bir yerde olduğunu hatırlayınca anında paniğe kapılıyorum.

Bacaklarımı kapatmaya çalışırken, Zane kaşlarını çatarak bana bakar. "Hemen bana amını ver, Dove," diye homurdanır ve ben başımı sallarım.

"Marieta. Peta," diye kekeliyorum ve o da bana başını sallıyor.

"Odayı ses geçirmez hale getirdim. Ayrıca, onlar Brax'la mutfaktalar. Eğer bu konuda endişeleniyorsan, sessiz olmaya çalışabilirsin, ama ben bu amcığı her halükarda alacağım."

Ona bakarken vücudum titriyor ve endişeme rağmen, o bacaklarımı ayırmaya çalıştığında bacaklarımı açıyorum. O hareketi tekrar ederken yüzünde şeytani bir gülümseme yayılıyor, dili beni Eldon'la onun arasında dans ettiriyor ve ecstasy cildimi kaplıyor.

Siktir. Sessiz olabilirim. Sanırım. Ama odayı ses geçirmez hale getirdiğini söylemişti.

Eldon'un elleri büyük beden tişörtümün altına girer, kalçalarımı okşayarak göğüslerime doğru ilerler, boynumu ısırırken avuçlarında göğüslerimin ağırlığını hisseder.

"Siktir," diye hırıltıyla söylüyorum, onların birleşik dokunuşuyla görüşüm bulanıklaşıyor.

Kapının kapanma sesi beni donduracak kadar paniğe kapıldım ve dönüp baktığımda Brax kapıya yaslanmış, kardeşlerinin bana dokunduğu yere bakıyordu.

"Benim yüzümden durmayın," diye homurdanır, gözleri benimkilerle buluştuğunda kendini düzeltir gibi yapar. "Aslında, ısrar ediyorum," diye ekler ve başını sallar.

Zane bu fırsatı değerlendirip klitorisimi yalarken iki parmağını içime sokar ve o parmakları içime derinlemesine sokarken ben yataktan sıçrarım. İhtiyacım cildimde dans ederken inlemem boğazımda kalır, Brax'ın bakışları ateşe körükle giderken onun ve Eldon'un her dokunuşunu aydınlatır.

"Onu bizim için boşalt, Zane. Yüzünün onun boşalmasıyla boyanmasını istiyorum," diye emreder Brax, her zamanki gibi kontrolü ele geçirir ve ben beklentiyle titrerim.

"Zevkle," diye cevaplar ve parmaklarıyla beni hassas bir şekilde sikerek çabalarını ikiye katlar, klitorisimi dişleriyle tırmalarken içimde dönüp durur.

Eldon meme uçlarımı büküyor, boynumu yalıyor ve gözlerim yarı kapalıyken Creed'in banyo kapısını açtığını görüyorum.

"Siktir. Seni iki dakika yalnız bırakıyorum ve onu boşalmaya çoktan getirmişsin," diye homurdanır, havlusunu düşürürken oniks gözleri benimkilere sabitlenir. Penisine uzanır, arkadaşlarının arasında parçalanmamı izlerken yavaşça uzunluğunu çeker. Brax'tan bir homurtu gelir ve yüzümü onun yönüne çeviririm, onu da aynı pozisyonda bulurum.

Brax ve Creed'in gözleri üzerimde, Zane'in dili, Eldon'un dudakları ve ikisinin parmakları... Ben bittim. Zirveye hızla ulaşıyorum, ayak parmaklarımdan tüm vücuduma yayılan bir karıncalanma hissediyorum, zevk dalgaları içimi kaplıyor.

Kalçalarım sallanıyor, başım Eldon'a yaslanıyor, ben düşük ve çiğ bir inilti çıkarırken, Zane'in hareketleri hiç durmuyor, doruğumun her santimini uzatıyor.

"Nasıl?" diye soruyor sonunda, yüzünü amımdan kaldırıp parıldayan dudaklarını ve çenesindeki kalıntıları ortaya çıkarıyor.

Siktir.

Utanmam gerekirdi. "*Gerekirdi*" kelimesi anahtar kelime, çünkü bu gerçekten çok seksi.

"Görünüşe göre daha fazlasına hazır," diye cevaplar Brax, gülümserken bakışlarını benimkilere sabitler. "Katılıyor musun?" diye sorar, ama içten içe bunun bir soru olmadığını, hiç de soru olmadığını biliyorum. Bu, planlarının henüz bitmediğini açıkça belirtmesidir.

"Aklında ne var?" diye soruyorum, içim arzuyla dolup taşıyor.

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor, ama bir açıklama yapmıyor. Sadece sihrini kullanarak vücudundaki giysileri çıkarıyor ve yatağa doğru bir adım atıyor.

Gözleri benimkilerden ayrılır ve sessiz bir konuşma yapan diğer adamların gözlerine kilitlenir. Bir şeye karar vermeleri gerekir, ne olduğuna kim bilir, ama Eldon'un elleri belime dokunmadan önce hepsi onaylayarak başlarını sallarlar.

"Bu benim için, Küçük Kuş," diye mırıldanıyor, beni yataktan hafifçe kaldırıyor ve penisi kıcıma dokunarak ne demek istediğini onaylıyor.

Siktir.

"Ama önce benim içime girmek isteyeceksin, Dove," diye ekliyor Zane, uyluklarımı tutup beline dolarken, penisini benim girişime hizalıyor.

Ellerim, Zane'in belinin iki yanındaki çarşafın üzerine düşer, hayatım pahasına ona tutunurum, hem heyecanlı hem de olacaklar için gerginim. Hiçbir uyarı olmadan sikini içime derinlemesine sokar, amım onun kalınlığını sararken daha önce olduğundan daha yüksek sesle inlememe neden olur.

Onun itişleri, ona alışmam için bana bir şans vermek için durmuyor ve bir an sonra, Eldon'un parmaklarının kıcımlı okşadığını hissediyorum, beni tamamen doldurmak için sabırsızlanıyor.

Nefes nefese, ağırlığımı onlara bırakıyorum ve ikisi de beni mümkün olan en keyifli şekilde gererken, aralarında itmeye odaklanıyorum. Altımda ağırlığın kaymasını hissediyorum ve bir penis dudaklarıma bastırıyor, neredeyse düzgün göremiyorum.

Yukarı bakınca Creed'in uzun penisıyla bana bakarken, benden daha fazlasını istediğini görüyorum. Dudaklarımı ayırıyorum ve Eldon'un parmakları onun kayganlaştırılmış penisıyla değiştirilirken, dilimle onun tadını alıyorum.

Siktir lan.

Siktir. Siktir. Siktir.

Zane hareketsiz kalır, Eldon'un bacaklarımla arasındaki hızı kontrol etmesine izin verirken, Creed ağzımı siker, tek bir hızlı hareketle boğazımın arkasına çarpar.

İnlemelerim bozulur ve Eldon beni o kadar çok doldurur ki vücudum kaskatı kesilir, ama birkaç saniye sonra ona eririm.

Bir itme, iki itme, üç. Eldon.

Zane.

Creed.

Biri diğerinin ardından, beni domine ederler, kendi zevklerini ararken beni kendi zevklerimle boğarlar. Dolu hissediyorum, doludan da öte. Bir anda ihtiyacım olan her şeyin mükemmel bir şekilde karşılanmasıyla, aşırıya kaçmanın eşiğindeyim.

Ama biri eksik.

Gözlerimi zorla açarak, Creed ağzımı sikmeye devam ederken Brax'a bakıyorum.

"Buradayım, Shadow. Tam olmak istediğim yerde," diyor, sanki onu bulma acemiyetimi hissediyor gibi.

Bir kez daha yerleşiyorum, Zane ve Eldon'un itişlerine uyum sağlayarak kalçalarımı sallıyorum.

"Bizim için boşal, Küçük Kuş. Bizi ne kadar özlediğini göster," diyor Eldon kulağıma fısıldayarak, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Ona beni boşalmasıyla boyamasını, beni tohumuyla doldurmasını, onların da beni ne kadar özlediğini *göstermesini* söylemek istiyorum, ama içimden bir ses bunun gerekli olmayacağını söylüyor.

Bir elimi arkama dayayarak Eldon'un saçlarını tutarken, diğer elimi Creed'in uyluğuna kaldırıp, o acımasızca ağzımı sikerken tırnaklarımı derisine geçiriyorum.

Zane başparmağını klitorisime bastırıyor, beni nefes nefese bırakıyor ve ben daha fazla dayanamıyorum. Eldon'un penisi içimi doldururken, sıkı kaslarımı gererken, Creed boğazımın arkasına vururken, Brax'ın bakışları beni yakarken, ben parçalanıyorum.

Creed'in penisi etrafında inleyerek, zevke kapılıp patlıyorum.

Creed'in boşalmasının keskin tadı önce dilime çarpar, o düşük ve derin inlerken içimden geçen zevki artırır. Eldon'ın hareketleri sonra kesik kesik olur, parmakları belimi morartacak kadar sıkı kavrar ve kulağıma adımı fısıldar.

"Siktir, Dove. Siktir," Zane dişlerini göstererek dişlerini sıkar, boynu kızarır ve içime boşalır.

Yorgunluk beni sararken göğsüm sertçe inip kalkıyor ve Creed geriye yaslanıp penisini ağzımdan çıkardığında tam bir nefes almayı başarabiliyorum. Bunu yaptığı anda, göğsüme sıcak sperm sıçramasını hissediyorum ve Brax'ın alev alev yanan gözleri ve çenesindeki arzuyla üzerimde durduğunu görüyorum.

Nedense ağlamak üzereyim, kendimi ham ve duygusal hissediyorum ve nedenini açıklayamıyorum. Bir şey söylemeye çalışmadan Creed, Zane ve Eldon hep birlikte adımı söylüyorlar.

"Raven." Sersemlemiş bir şekilde gözlerimi kırpıştırarak, Eldon ve Creed'in tek bir ses gibi konuşmaya devam etmelerini izlerken, kalbimin çarpıntısını hissediyorum.

"Raven Hendrix, ben Zane Denver. Tüm varlığımla, tüm gücümle ve tüm isteğimle sana yardım edeceğime söz veriyorum."

"Raven Hendrix, ben Creed Wylder. Elimden gelen her şeyle, olabileceğim her şeyle ve olmak istediğim her şeyle sana yardım edeceğime söz veriyorum."

"Raven Hendrix, ben Eldon Rhodes. Elimden gelen her şeyle, olabileceğim her şeyle ve olmak istediğim her şeyle sana yardım edeceğime söz veriyorum."

Gözlerimin arkasında yaşlar birikir, onların bakışlarını üzerimde hissederken suskun kalırım. Bir an sonra, göğsüm hala her nefesle inip kalkarken, Eldon'un Brax'ın adını homurdandığını duyarım. "Ona yemin et," diye ısrar eder ve içimde kabaran duygulara rağmen, Brax cevap verirken gülümserim.

"Zaten ettim."

YİRMİ ZANE

Sağ tarafıma sıcaklık yayılır ve parmaklarım yumuşak bir cilde yayılır. Gözlerimi açtığımda, omzumun üzerine dökülmüş pembe ve siyah saçlar, göğsümün üzerine uzanmış bir kol ve üzerime asılmış narin bir uyluk görürüm.

Raven.

Lanet olsun, Raven.

Sonunda huzur. Bir daha asla yaşayamayacağımı sandığım bir duygu, ama işte burada. Gerçeklik çirkin yüzünü gösteriyor ve savaşın henüz bitmediğini hatırlatıyor. Teknik olarak savaş daha başlamadı bile.

Gülünç derecede büyük yatağın geri kalanına bakınca, Eldon'ın Raven'ın sırtına yaslanmış ve Creed'in onun diğer tarafında uzanmış olduğunu görüyorum. Ancak Brax ortalarda yok. Muhtemelen ailesinin yanındadır, ama şimdilik, Raven'ın uykusunun meyvelerini toplarken, onun iyi olduğunu varsayacağım.

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, yatak odasının kapısı açılır ve huysuz gargoyle odayı doldurur. Gözleri önce Raven'a takılır, onu baştan aşağı süzer ve sonra bana bakar.

"Gel," diye homurdanarak beni kendine doğru çağırıyor, ama ben başımı sallıyorum. "Neden yerimden kalkayım ki?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak.

Eğer rollerimiz tersine dönseydi, o da aynı şeyi sorardı, ama durum tersine dönmedi, bu yüzden tek aldığım, onun karakteristik ölümcül bakışlarından biri oldu.

Zaman bu pisliğin sürekli kaba tavırlarını değiştirmiş gibi görünmüyor, ama kızımıza çok iyi baktığı için ona şans tanımaya çalışıyorum.

"Kalk şu tembel kıcını," diyor ve ben başımı sallıyorum.

Siktiğimin herifi.

"Dinle, ne istediğin ya da benden ne istediğin umurumda değil.

Gitmiyorum..."

"Ben de gelirim," diyor Raven, tartışmaya yol açacak olan konuşmayı keserek. O pisliğe olan tüm kızgınlığım, ona gülümseyerek baktığımda çabucak unutuluyor.

Dudaklarımı şakağına bastırarak, kollarımı omuzlarına doladım ve bir saniye daha onun varlığının tadını çıkardım.

"Uyuyormuş gibi yapabiliriz, belki bizi rahat bırakır," diyorum ve Eldon ile Creed uyanırken sevgilim gülümsüyor.

"Yüzündeki ifade, bu durumdan kurtulamayacağımızı söylüyor. Gidelim," diyor, yanağına bir öpücük kondurup yatağın ucuna doğru sürünerek gidiyor.

Kollarımı başımın arkasında kavuşturup, odanın diğer ucuna doğru sıçrayarak banyoya giden onu izlemekten mutluluk duydum. Kapı arkasında etkili bir gürültüyle kapandı ve beni somurtarak bıraktı.

"Ne haber dostum?" diye soruyorum ve Brax sadece gözlerini deviriyor. Görünüşe göre gidip kendim bakmam gerekecek.

Ayağa kalkıp, sihrimi kullanarak bir eşofman altı ve dar bir tişört giyiyorum, tam da Raven benzer bir kıyafetle geri çıkarken, ama o çok daha seksi görünüyor.

Yüzünü çevreleyen gevşek sa tellerinden eşofmanının paalarına kadar onu hayranlıkla izliyorum. Bu kadın. Bu *lanet* kadın.

"Zamanını boşa harcıyorsun," diye homurdanıyor Brax, yatak odasının kapısını ardına kadar açarak, onu takdir etmemi yine kesintiye uğratıyor.

İ çekip ellerimi yanlarıma vuruyorum. Muhtemelen huysuz bir ocuk gibi grndğmn farkındayım, ama umursamıyorum. "Ne zaman? Hiçbir şey paylaşmıyorsun."

"Zane?"

Hareketsiz kalırım, tanıdık ses merdivenlerden yukarı doğru yükselir ve beni şaşırtır. nce Raven'a bakarım ve ağzının köşesindeki küçük kıvrım, sesin düşündüğüm kişiye ait olduğunu doğrular.

Merdivenlerden aşağı koşarken, babam görünür görünmez kalbim göğsümde çarpmaya başlar. şakaklarındaki saçları her zamankinden daha gri görünür ve gözlerinin altındaki torbalar onu son gördüğümde yoktu.

Siktir.

"Baba," diye nefes nefese, kendimi ona atıyorum.

Beni kollarına alır ve ben de ona sarılırım, babamı tekrar görebildiğim için minnettarım. Sanki sonsuza kadar sürecekmiş gibi bir süre birbirimize sarılırız, sonra ben geri ekilirim.

"Seni tekrar görmek çok güzel, evlat. Hepinizi görmek çok güzel," der, diğerlerine de bakarak omzuma hafifçe vurur.

Herkes merdivenlerin altında bize katılır, sonra mutfağa götürülürüz ve sıcak kakao bizi beklemektedir. Oturduğumuzda babamın eli omzumda kalır. Onun varlığı, Creed ve Brax'ın Raven'ı aralarına sıkıştırmalarını telafi eder.

"Konuşacak çok şey var," diyor Marieta, sandalyesinde rahatça otururken.

Babam onaylayarak başını sallar. "İkinizi de çok özledim. Haklısın. Konuşacak çok şey var, ama şimdilik, ben çağrılmadan önce ana noktalara odaklanalım," diye ısrar eder ve kupasına uzanmadan önce omzuma son bir kez vurur.

Raven ve babam, ikisi de benimle birlikte, beni tarif edemeyeceğim bir şekilde tamamlıyorlar. Her şey bu.

"Seninle ilgili neyi kaçırdım?" diye merakla soruyorum.

Bana dönünce gözlerinde hayal kırıklığı belirir. "Erikel'in Monarşi içinde bağlantıları olduğunu düşünüyoruz. Onları ortaya çıkarmaya çalışıyorum."

"Burton," diye düzeltiyorum ve gözleri büyür.

"Doğrulandı mı? Burton olduğunu biliyor muyuz?" diye sorar, dik oturur. Burton, Erikel...

Erikel, Burton...

Bu bana baş ağrısı veriyor. "Evet."

"Kesinlikle birbiriyle bağlantılı," diye ısrar ediyor. "Yakın temas halinde olduğum herkes, öğrencileri kurtarmak için çaresizce onların adına harekete geçmeye çalışıyor, ama bir şey ya da biri tetiği çekmeyi engelliyor."

Ellerim kucagımda sıkışıyor, öfke omurgamdan yukarı doğru yayılıyor. Elbette var. Bu lanet hayatta hiçbir şey kolay ya da basit değildir.

"Bunu çözmemiz lazım. Bu saçmalığın bitmesinden başka bir şey istemiyorum. Bu savaştan bıktım ve daha başlamadı bile," diye söyleniyorum ve babam anlayışla başını sallıyor.

"Katılıyorum. Geçen gün Brax ve Raven'a birisiyle ilgili endişelerimi dile getirdim, ama eminim sizler de çok şey yaşadınız. Grave Richardson'a karşı dikkatli olmanızı istiyorum."

Bu bilgiyi aldığımızda, Creed ve Eldon'la birlikte gözlerim fal taşı gibi açılır.

"Üzgünüm," Raven, bu bilgiyi aktarmadığı için yüzünü buruşturarak mırıldanır. Ama babam haklıydı; zaten yeterince sorunumuz vardı. Eminim henüz konuşmadığımız başka şeyler de vardır.

Ona başımı sallarım, özür dilemesine gerek yok, çünkü babamın ceketinden bir bip sesi gelir. Kaşlarını çatarak ceketini çıkarır ve yazılanları okuduktan sonra aniden ayağa kalkar.

"Ne oluyor?" diye soruyorum, onun peşinden kalkarak.

Babamın gözleri benimkine değil, Raven'inkine kaydı. "Gitmem gerek. Babanın kaçmayı başardığı haberini az önce aldım."

Raven'ın eli göğsüne düşer, ona bakarken ağzı açık kalır, güzel gözlerinde panik dans ederken sessizce başını sallar. "Tabii ki," diye mırıldanır, ayağa kalkarken ellerini sinirli bir şekilde uyluklarından siler.

"Kalamadığım için üzgünüm," diye devam eder, bana bakarak. Elimi tutar, sırtımı okşayarak beni yarı kucaklayarak masanın etrafında hızla dolaşır ve Marieta ve Peta dahil diğerlerini kucaklar.

"Geldiğin için teşekkürler Rhys. Birbirimizi yakalamak için sabırsızlanıyorum," der Peta yorgun bir gülümsemeyle, babam Raven'ın önünde durmadan önce.

"Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm," diyor.

"Özür dileme. Özellikle de oğlumu bana geri getirdiğin için," diye cevaplar babam ve onu diğerlerinden biraz daha uzun süre kollarında tutar. "Akademiye geri dönecek misin?" diye sorar, hepimize birer birer bakarak.

"Sanırım dönmek zorundayız," diyor Raven, parmaklarını yanlarında kıpırdatarak. "Aksi takdirde beni avlayacaktır. *Nasıl* yapacağımızı ve bu adamların nerede olduklarını açıklamamız gerekiyor," diye ekliyor, odadaki gerginlik artıyor.

"Bana ihtiyacınız olursa, bana nasıl ulaşacağınızı biliyorsunuz. İrtibatı koparmayın," diye ısrar eder ve kapıya doğru yönelir, ama eşiği geçmeden dönüp Brax ve Eldon'a parmağını gösterir. "Oh, ve ikiniz Eldon'un annesinin öfkesine hazırlıklı olun. Onu bilgilendirdim, güvende olduğunuzu biliyor, ama sizi eline geçirene kadar böyle olacağını söyledi." İkisi aynı anda inlerken, göz kırparak kapıdan dışarı çıkar.

"Ah, lanet olsun."

Pantolonumun tozunu alırken, Gauntlet arenasının tanıdık ortamı gözüme çarptı. Buraya geri dönmek çok tuhaf bir his, ama buraya gelen geçitten geçmek kadar tuhaf değil.

buraya gelen geçitten geçmek kadar tuhaf değil. Tesis terk edilmiş durumdaydı, ortalıkta sihirli yaratıklar yoktu, ama burası daha ürkütücü bir sessizlikle kaplıydı.

Dışarıdaki loş gökyüzü, Silvercrest Akademisi'nin ne kadar kirlenmiş olduğunu hatırlatıyor. Yukarıda garip renkler beliriyor ve bizi yok etmekle tehdit eden karanlığı hatırlatıyor. Kasvetli atmosfer burada daha da kötüleşiyor, küçük toz parçacıkları havada uçuşurken gölgeler taş basamakların üzerine düşüyor.

"Hadi buradan gidelim. Tüylerim diken diken oluyor," diyor Eldon, sanki az önce lanet Olaylar Alemi'nde hayatta kalmaya çalışmamışız gibi.

Gülümserim, gözlerimi deviririm, ama dilimin ucundaki akıllıca yorum, Raven geçitten geçip Brax'ın hemen ardından çıkmasıyla kesilir. Nereye giderse gitsin, dikkatimi üzerine çekiyor. Daha önce de bunu inkar edemezdim. Şimdi ise durum daha da kötü.

Tekrar burada olmak, sadece akademide değil, özellikle Gauntlet'te olmak, içimde derin bir yankı uyandırıyor. Sanki ilk kez buradayız, sirenlerle karşı karşıyayız. O içerideyken kalbim sıkıştı, beni çaresiz ve işe yaramaz bıraktı. Ancak o anda, sanki sonsuza kadar önceymiş gibi, gözlerimin önünde dönüşümünü gördüm, saklanmak için savunma olarak sergilediği sert dış görünüşünün altında yatan hayatta kalan kişiyi ortaya çıkardı.

O zaman öyleydi. O zamandan beri, keşke olmasaydı diye düşündüğüm kadar, hayatta kalma içgüdüğü daha da güçlendi. Ama bununla birlikte daha fazla özgüven, daha fazla güç ve kendi yeteneklerini ve başarmaya kaderinde olanları daha doğru bir şekilde anlama geldi.

Tüm bu süreçte onun yanında olmak benim için büyük bir onur.

"İyi misin?" diye soruyor, elini yüzümün önünde sallayarak, ve ben başımı sallıyorum, bir an daldığımı fark ederek.

"Sen kolumun altında olursan daha iyi olurum," diye cevap veriyorum ve göz kırptıyorum. Bana gözlerini devirse de, razı oluyor ve memnun bir iç çekişle kolumun altına giriyor.

Eldon merdivenlerde bekliyor, buradan bir an önce gitmeye hazır. Raven'ı yanıma alıp ona doğru yürümeye başladığımda, Creed ve Brax da peşimden geliyor.

Dışarı çıkıp evimize giden yolu takip ederken hava daha da aydınlanmıyor gibi görünüyor. Daha uyanık olduğumuz kesin, ama akademi binasını geçip evlere giden daha sessiz yollara girdiğimizde kimseye rastlamıyoruz.

Garip.

Gerçi, buraya gelmeyeli bir dakika oldu. Belki de artık yeni normal budur, bilmiyorum, ama Raven'ın kaşlarının arasında beliren çatık ifade, onun da şaşırdığını gösteriyor.

"Senin nasıl çıktığını ve beşimizin nasıl geri döndüğünü nasıl açıklayacağız?" Creed, kimseye rastlamayınca soruyor ve Raven omuz silkiyor.

"Ben gölgelerin arkasına saklanacağım."

Brax'ın adımları hızlanır ve bir an sonra onun diğer tarafında belirir. "O zaman onları kontrol edebildiğini düşünecek."

Görünüşe göre, bu bizim istediğimiz bir şey değil.

"Başka bir neden düşünemiyorum, sen düşünebiliyor musun?" Raven düşünceli bir şekilde dudaklarını bükerek cevaplar ve huysuz pislik başını sallar.

"Üçümüz evde saklanabiliriz," diyorum, güvercinime bakıp onun kaşlarını daha da çatmış olduğunu görüyorum.

"Saklanmıyoruz," diyor Eldon, omzunun üzerinden geriye bakarak. "Raven'ın her zaman hepimizin yanında olmamız gerekiyor. Bunun için saçma sapan bir gerekçe uydurmamız gerekiyorsa, öyle olsun." Sesinde en ufak bir şüphe ya da soru yok. Her kelimesinde ciddi ve onu dinleyince ben de aynı fikirde olduğumu anlıyorum.

En azından alternatif bir teklif sundum.

"Ayrıca, biz görünmez değiliz," Creed arkamdan mırıldanıyor, ama ben arkama dönmüyorum. Gözlerimi kaldırıyorum ve uzakta üç kişi görüyorum, biri Sebastian.

Omurgam gerilir, öfkem yüzeye çıkar.

Raven'ın bizi kurtarmasına yardım etmiş olabilir, ama onun karşılığında verdiği söz beni çok kızdırıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, Raven'a bakmadan önce bir saniye boyunca hepimizin gözlerine bakıyor gibi görünüyor. Aralarında bir bakış alışverişi oluyor ve sanki anlaşmanın kendi kısmını yerine getirdiğini onaylar gibi başını sallıyor. Sonra yanındaki diğer iki öğrencinin dikkatini başka yöne çekiyor ve onlar da gittikleri yöne devam ediyorlar.

Sebastian'ın varlığı, evimizin yoluna sapana kadar hepimizi düşüncelerimizde çürümeye terk etmiş gibi görünüyor. Bu yolun tanıdık olması hiçbir rahatlık hissi vermiyor, zaten hiç vermedi, ama şimdi daha da yabancı geliyor.

Eldon kapının kilidini açar ve homurdanarak kapıyı açar, ancak eşiği geçmeden durur. Omzunun üzerinden bakarken etrafımızdaki gerginlik artar ve aniden her şeyi anlarız.

Ev darmadağın. D-
A-R-M-A-D-A-Ğ-I-
N.

Raven'ın omzundan kolumu indirip Eldon'un yanından geçerek salona giriyorum. Kanepeler devrilmiş, mutfak köşesindeki sehpa ters dönmüş, yemek masası ve sandalyeler bahçeye dağılmış, veranda camları kırılmış ve her yere dağılmış.

Görünüşe göre biri bizim pahasına iyi vakit geçirmiş.

"Bunu senin yaptığını düşünmüyorum," diye mırıldanıyorum, omzumun üzerinden diğerlerinin içeri girdiğini görmek için bakıyorum.

Brax ve Raven, düşüncelerimi doğrulayacak bir cevap bile veremiyorlar.

"Kahretsin," Raven, gözleri büyürken elini göğsüne götürerek nefes nefese kalır. Damarlarım adrenalinle dolup taşar, onu bu kadar heyecanlandıran şeye müdahale etmeye hazırım. "Zümrüt kapı," diye boğuk bir sesle söyler ve Brax, o hareket edemeden dağınıklığın içinden Creed'in odasına doğru koşar.

Kapı, o içeri girerken duvara çarpar, ama bir saniye sonra kapıda başını sallayarak durur. "Yok."

"Eğer... o zaman hala orada olur muydu?" Sözlerim yarım kalır ve Raven'in çenesi düşer.

"Muhtemelen gitmiştir, ama sence onu bulmuş olabilirler mi?" diye sorar ve Creed başını sallayarak yanına yaklaşır.

"Mağarada aramızda kayboldu çünkü güvenli hissetmiyordu. Buraya kötü niyetle gelen biri olsaydı, kapının burada kalacağını sanmıyorum," diye ısrar eder.

"Bunun bedelini biri ödeyecek," dedi Brax, ellerini yumruk yapıp yanlarına indirdi.

Bu aşamada ödenmesi gereken çok şey var ve ben bu listeye başlamak için sabırsızlanıyorum.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sorar Eldon, ellerini sallayarak. Derin bir nefes alırım, zihnim, bedenim ve ruhum bundan sonra olacıklara odaklanır.

"Burayı temizleyip, dinlenip, yemek yiyip, hazırlanacağız, çünkü yarın kaos başlayacak."

YİRMİ BİR RAVEN

Üniformamın her katmanı bir öncekinden daha ağır geliyor, sanki geleceğimizin ağırlığı her katmana dikilmiş gibi. Bluzumun düğmelerini göğsümde, eteğimin kenarını belimde, blazerimin dolgusunu omuzlarımda hissedebiliyorum.

Bunun tamamen kafamda olduğunu biliyorum, ama beşimiz birlikte ana akademi binasına doğru yürürken, attığım her adımda bunun beni kısıtladığını hissediyorum. Kampüste çok şey yaşandı. İyi, kötü, çirkin. Bundan kaçınmak mümkün değil, ama bu beni henüz dizlerimin üzerine çökertmedi, o yüzden şimdi de çökertmeyecek.

Brax önde, diğerleri geri döndüğü için artık yanımda değil. Eldon solumda, kolunu sırtıma dolamış, Zane ise sağımda, elimi eline almış. Omzumun üzerinden Creed'i görüyorum, ama bakışları bana değil. Uyanık ve çevremizdeki herkesi ve her şeyi farkında.

Yeniden bir araya geldiğimiz için hissettiğim rahatlama, buraya geri dönüp kendimizi tehlikeye atmayı seçmiş olmamızla gölgeleniyor. Hayatımın geri kalanında bu kararı sorgulayabilirim.

Burton'ın beni aramak için Elevation Krallığı'nın geri kalanına kendi ilan ettiği savaşı getirmesini istemedim. Özellikle dün gece evimizin kalıntıları varken, ve o da tam olarak bunu yaptı. Onun arkasında olduğunun kanıtı yok, ama içgüdülerim öyle diyor. Akademi sınırları dışında, kitlesel yıkım, Pinebrook'ta hayatlarını kaybeden sivillerde olduğu gibi, hak etmeyen kurbanlar bulacaktı. Bunun benim sorumluluğumda olmasını istemiyorum. Bu tür bir kan dökülmesi akıl almaz bir şey ve tüm bu olaylarda bir kahraman olmadığımı düşünsem de, kesinlikle masum insanları hiçbir geçerli neden olmadan ona kurban etmek için gönüllü olarak sunmayacağım.

Her şeyden öte, bu adamın elinde çektiğim acı sonsuz ve onu bir kez ve sonsuza kadar alt etmekten tatmin olmak istiyorum. Havada bakır kokusu, ayaklarımda dibinde uzanmış cansız bedeninin görüntüsünü istiyorum

. Hepsini istiyorum. Bu beni ne yapar bilmiyorum, ama umurumda da değil.

Akademi binasına yaklaşıırken, her hareketimizi izleyen daha büyük öğrenci gruplarıyla karşılaşınca kendime bu gerçeği hatırlatıyorum. Konuşmalar fısıltıya dönüşüyor, aniden önlerinde yeniden ortaya çıkan üç Bishop hakkında etrafımızda mırıldanmalar dolaşıyor.

Genellikle aldığımız gibi Genie'nin istenmeyen ilgisini beklememek garip geliyor, ama bunu özlediğimi söyleyemem. Bakışlarım, bizimkilerle uyuşmayan üniformaları arıyor ve Ruben'in iki yanına birer adam olarak öne çıkması uzun sürmüyor.

Brax, onunla burun buruna gelene kadar durmaz ve varsayılan düşmanın birkaç santim üzerinde durur.

"Aman Tanrım, Raven," diye fısıldayarak bağıyor Leila, adamlarıma bakarken bize doğru birkaç adım atıyor, gözlerinde rahatlama beliriyor. Hafifçe başımı sallıyorum ve o duruyor, Grave bir adım arkasında.

Elini Leila'nın omzuna koyar, yüzünde şaşkınlık belirir, etrafımızdaki birçok kişi de aynı tepkiyi gösterir, ama onun gözlerinde yansıyan rahatlama değildir. Başka bir şeydir. Tam olarak ne olduğunu anlayamadığım, ama ona karşı duyduğum temkinli tavrımı daha da güçlendiren bir şey.

Dudaklarımı ıslatarak dikkatimi tekrar Ruben'e çeviriyorum ve şimdi ona daha yakın duran birkaç adam daha görüyorum, hepsi aynı üniformayı giymişler ve Brax'a alaycı bakışlar atıyorlar. Eldon'un kolu yanımdan düşerken, Zane'in eli benimkini daha sıkı kavırıyor.

Bu boktan durumla uğraşmak zorunda kalmamak için ona sihrini kullanarak bizi görünmez yapmasını istemeyi düşünürüm, ama kaçınılmaz olanı ertelemek anlamsızdır. Zane'in elini bırakıp durumu kontrol altına alırım.

"Onu alacak mısın, almayacak mısın?" diye soruyorum, Brax'a doğru kalan adımları atarak, ama yavaşlayıp durmak yerine, Shadowgrim öğrencilerini kolaylıkla geçiyorum. "Eğer alırsan, bana zaman kazandırırısın," diye ekliyorum, omzumun üzerinden Ruben'in bana öfkeyle baktığını görüyorum. "Avluda olacağız."

Cevap beklemeden, ayaklarımın altındaki mermer zemine çarpan ayakkabılarımın sesini dinliyorum. Evimizi talan edip eşyalarımızı tahrip edenlerin Ruben ve onun pislik arkadaşları olup olmadığını düşünürken öfke düşüncelerimi kaplıyor. *Pislikler*. Dün gece her şeyi yeniden düzenlemek çok uzun sürdü, üstelik sihir *kullanarak*.

Eğer öyle olduğunu öğrenirsem, intikam alacaklar.

Koridorun sonunda Creed beni geçmeyi başardı ve bir adım öne geçti, Zane ve Eldon ise tekrar yanıma geldi. Tam tersi. Arkamdaki homurtular ve ağır ayak sesleri Brax'ın da hala bizimle olduğunu doğruluyor. Beni korumak için tercih ettiği düzeni bozduğum için muhtemelen benden memnun değildir, ama bu pisliklerin karşısında yılmayacağım. O da bunu biliyor. İçten içe, benim kararımı da güvendiğini biliyorum, ama bu onun için durumu daha kolay hale getirmiyor.

Avluya adım attığımda, derslerin başlamasını bekleyen birkaç grup toplanmış durumda, ama Brax'ın tek bir hırıltısı herkesin tek kelime etmeden kaçışmasına neden oluyor. Onların cesaretsizliğine gözlerimi deviriyorum, ama aynı zamanda boş avluyu da takdir ediyorum.

Zane'in elinin arkası benimkine dokunuyor ve ona uzanıp avucumda sıcaklığını hissetmek istesem de, kendimi tutuyorum. Burton, Erikel kürk mantosunun içinde bile, bu adamların benim zayıf noktam olduğunu zaten biliyor; ona bunu hatırlatmama gerek yok.

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, mermer koridordan aceleci ayak sesleri yankılanır ve bir an sonra, kılıçlı altın renkli bir savaşçı belirir. Bizi telaşla süzer, göz bebekleri birazcık büyür, ama bunu fark etmem için yeterlidir. Bakışları Creed'e takılır, onu baştan aşağı süzer ve kılıcını kınına sokar.

"Temiz," diye bağırır ve bir saniye sonra, Fitch, arkasında Burton ile birlikte dışarı çıkar. Her yönüyle Erikel'e benzeyen birine böyle seslenmek tuhaf. Kuzu kılığına girmiş bir kurt. Ama şu anda kime benzediği önemli değil, biz ona olduğu gibi sesleneceğiz.

Burton'ın yüzündeki alaycı gülümseme, gözünün altındaki yara izini vurgular ve o, zar zor bastırdığı öfkesiyle bana doğru fırlar. Eli, kullanmak için can atıyormuş gibi belindeki kılıcın kabzasına uzanır, ama kol mesafesine ulaşmadan, planladığımız gibi hepimiz kılıçlarımızı çıkarırız.

Ağır gümüş kılıçlar elimize asılı, altın kabzaları parıldayarak onun adımlarını yavaşlatıyor, o da bana doğru hırlayarak yaklaşıyor. "Dün çağrıldın. Neredeydin?"

Buradan mı başlayacağız? Benim yanımda olan üç adamla ilgili bir şey olacağını düşünmüştüm.

Omuz silkiyorum, ağzımı kapalı tutuyorum ve onun karanlık gözlerinde dolup taşan öfkeyi sessizce keyifle izliyorum.

"Dün bütün gün ve önceki günün yarısı boyunca okula gelmemen fark edilmedi değil; bunun sonuçları olacak,"

söz veriyor ve ben kendimi durduramadan gözlerimi deviriyorum. Belindeki kılıcı daha sıkı kavrayınca parmak eklemleri beyazlaşıyor, ama yine de silahını çekmiyor. "Nerede olduğunu söyleyecek misin, yoksa seni sorgulamak zorunda kalacak mıyız?" diye bağıyor ve dikkatini Zane, Creed ve Eldon'a çeviriyor. Benimle işi bitmiş gibi görünebilir, ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum. Bu durumdaki tek kesin şey budur.

"Bizi mağara sisteminde bıraktın," diye cevaplar Zane, kılıcının ucunu yanındaki çimlere vurarak.

"Bana yalan söyleme, evlat. Geri döndüğümüzde seni hiçbir yerde bulamadık," diye alaycı bir şekilde söyler, bize dişlerini göstererek biraz fazla zevk aldığını belli eder.

"Tabii ki orada kalmayacaktık ve büyüümüz akademiye tekrar girmemize izin vermiyor, bu yüzden başka bir yerde sığınak bulduk," diyor Eldon, sıkılmış bir ses tonuyla derin bir nefes alarak.

"Adamlarıma evlerinizi aramalarını söyledim. Siz... orada değildiniz. O yüzden tekrar anlatın," diye ısrar etti ve Creed, Zane ve Eldon'da öfkenin çalkalandığını hissettim.

Rhys bundan bahsetmedi mi? Bize söyler miydi, yoksa bunu bizim değil, kendisinin endişelenmesi gereken bir şey olarak mı görürdü? Lanet olsun, bilmiyorum. Her halükarda, aileleriyle uğraşmak onun yararına değil, bu çok açık.

"Mağara sistemine en yakın ev Brax'ın eviydi. Oraya sığındık," Creed, annesi adına açıkça öfke duyarak dişlerini sıkıyor. Onunla hiç iletişim kurmadık, ama bu adamın elinde savunmasız bırakılmışsa, oniks gözlü aşkım mutlu olmayacak.

Burton başını sallar, öfkesi içinden daha da derinleşir. "Tabii ki, bana, ebeveynleri öldüğü için kimsenin sana şahitlik edemeyeceğini söyleyeceksin." Son kelimeyi kasıtlı olarak tükürür, onları bir santim bile kıpırdamayan Brax'a mızrak gibi fırlatır.

O farklı biliyor, biz de artık farklı biliyoruz, bu da durumu daha da tatlı hale getiriyor. Bu adam boyunu aşan bir işe kalkışmış. Dakika dakika, saat saat, hiçbir şey istediği gibi gitmiyor ve şimdi çırpınıyor, bize üstünlük sağlama fırsatı veriyor.

Brax'tan istediği cevabı alamayacağı belli olunca, bakışları tekrar bana dönüyor. "Nasıl yeniden bağlantı kurdunuz?"

"Gölgeler."

Gözleri kısılır. "Nasıl?"

"Sordum ve bana gösterdiler."

Başını sallayarak cevabımı reddetti. "Bu işler öyle yürümez."

"Sen nereden bilirsin?" diye soruyorum, burada necromancer olanın o değil, ben olduğumu çok iyi bilerek. Gölgelerle ne yaptığımı bilmiyor olabilirim, ama ondan daha fazla şey bildiğim kesin.

"Onlar her zaman karşılığında bir şey isterler," diye ısrarla söylüyor, bana doğru bir adım atıyor ve elim bıçağımı daha sıkı kavıyor. Bir saniye boyunca Fitch'in omzunun üzerinden ona bakıyorum, bu adamın şimdi nasıl bu kadar açıkça onun yanında durduğuna hala şaşkırım.

"Müzakere yapmadık." Omuz silkiyorum ve Burton'ın kılıcı Eldon'a doğru savruluyor, kılıcın ucu yüzünden sadece birkaç santim uzaklıkta duruyor.

Omurgam kaskatı kesilir, damarlarımdan panik dalgaları geçerken, tüm gücümü kullanarak hareketsiz kalmaya ve çok hızlı tepki vermemeye çalışırım.

"Bana ait olanı geri getirdin mi? Hak ettiğim şeyi?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyor Eldon, kaşlarını kaldırarak ona bakıyor ve bu, ondan yayılan öfkeyi daha da artırıyor.

"Bana aptal numarası yapma. Yakut. Yakutu ver!" diye bağırır, kılıcı Eldon'un yüzüne birkaç santim daha yaklaştırır ve ben de kendi kılıcımı kaldırıp ona doğru doğrulturum.

"Bizde. Yok." Kelimeler boğazımı yakarken, nabzım kulaklarımda atıyor.

"Onu oku. Gerçeği istiyorum," diye bağırır, bana doğru başını sallar ve altın zırhlı savaşçı bana doğru birkaç adım atar. Bütün bu süre boyunca sessiz kalmış, gözleri oğluna kilitlenmiştir ve onun yerine beni okumak zorunda kaldığı için rahatlamış mıdır, bilemiyorum, ama ben her seferinde bunu tercih ederim.

Onu engelleyebilirim. Ari bana öğretti.

Nefes vererek duvarlarımı örüyorum, o düşüncelerime girmeye çalışırken altın eldivenin şakağıma baskı yapmasına izin veriyorum. Beni engelleme yeteneğimi ortaya çıkaracak mı çıkarmayacak mı, bu bir kumar, ama içgüdülerim bana, oğlunu bu karmaşadan ayırmak için çaresiz olduğunu söylüyor. Bu zamanın çoğunu onu benden uzaklaştırmakla geçirdim, ama gerçeklik bunun asla olmayacağını açıkça gösteriyor.

Şu anda, ya biz onun düşmanıyız ya da o yavaş yavaş bizim müttefikimiz oluyor. Arada bir şey yok.

Gözlerimi onun gözlerinden ayırmadan bakmaya devam ediyorum ve bir saniye sonra o geri adım atıyor, elini çekip liderine dönüyor.

"O doğruyu söylüyor."

Kahretsin.

İçimde bir rahatlama hissediyorum. Alternatifin ne olabileceğini düşünmeyi reddetmişim, başka olasılıklarla uğraşmak istemiyordum ve şimdi buna gerek kalmadı.

"Kazanamayacağın oyunlar oynuyorsun," diyor Burton, gözlerinde parıldayan ölümcül arzusu rağmen kılıcını çekerek. "Bana karşı gelmek, savaşta yanlış tarafta yer almak demektir."

"Ne savaş? Bizim hiçbir ilgimiz olmadığı halde körü körüne seni takip etmemizi beklediğin savaş mı?" diye bağırırım, buradan yaralanmadan çıkmak için can atarken, ama onu kızdırmaya devam etmek isteyen tarafım daha baskındır. "Akademinin bazı üyelerini kendi tarafına çekmiş olabilirsin," diye ısrar ederim, tekrar Fitch'e bakarak. "Ama ben Burton'a, onun temsil ettiği şeylere inandım. Ona ne yaptın, ha? O akademiye asla bu kadar kargaşa içinde bırakmazdı. Bize güç verdi, ittifaklarımızı güçlendirdi ve umutla cesaretlendirdi. Sunduğun hiçbir şey savaş bizim için iyi bir hale getirmiyor. Bizim için hiçbir kazanç yok, sadece senin için var."

Sözler dudaklarımdan dökülürken midemde mide bulantısı hissediyorum. Bu maskenin altında onun olduğunu biliyorum, ama o bunu bilmiyor. Tartışmak istememe rağmen, onun kazandığını düşünmesini istiyorum. Üstünlüğün onda olduğunu düşünsün, ama her şeyin çökmesi sadece an meselesi.

Gözlerindeki parıltı onun gerçekte kim olduğunu doğruluyor, gurur duygusu hâlâ onu kaplıyor ve yüzüme yayılmak üzere olan sırtışı zorla bastırmak zorunda kalıyorum.

Burton yanlarındaki kürk mantoyu sallayarak bizden uzaklaşır ve Fitch'e doğru geri döner. Kapının yanına gelene kadar bize dönmez, gözlerinde kararlılık parıldamaktadır. "Burton zayıftı. Daha güçlü ve daha akıllı bir liderliğin zamanı geldi. Bunu öğrenmekle iyi edersiniz, hem de çabuk öğrenmekle, çünkü etrafımızdaki alemler değişiyor." Beni değerlendirirken dudaklarını bir saniye büzüyor, sonra ağzının köşesi yukarı kalkıyor ve midem düğümleniyor, bundan sonra olacıklara hazırlıklı olmak için kendimi hazırlıyorum. "Siz de buna uyacaksınız, yoksa şu anki tüm ayrıcalıklarınız elinizden alınacak."

Bu bir tehdit değil, bir söz.

"Bu ne demek lan?" diye bağırırım, burun deliklerim genişlerken ona

.

"Senin adının yazılı olduğu güzel bir kafes hazır ve bekliyor.
Bana onu kullanmam için bir bahane ver, sadece bir tane. Cesaretin varsa tabii."

YİRMİ İKİ CREED

Gün bulanık bir şekilde geçiyor ve sanki hiç ayrılmamışız gibi hissediyorum. Bu çok çılgınca. Hayatımızın geri kalanını Gölgele Diyarı'nda geçireceğimizden emindim, ama buraya geri dönmek daha çok cehenneme dönmek gibi geliyor.

Bir zamanlar bu korunan koğuşlarda teselli arıyorduk. Silvercrest Akademisi'ne gelip büyümüzü geliştirecek ve Elevin Diyarı'nda yerimizi bulmadan önce diğer tüm öğrencilerin karşılaşacağı zorlukları aşacağımıza inanıyordum. Bir asker olarak, belki, bilmiyorum, o kadar ileriye düşünmemiştim. Babamın izinden onurlu bir şekilde yürümek istiyordum, ama artık her şey lekелendi.

Shadowgrim öğrencileri bütün gün her hareketimizi takip ederek beni sinir ettiler ve ben kavga etmeye hazırım. Belki bu, dağıtmakta zorlandığım enerjimin bir kısmını dışarı atar.

Kafam çok karışık. Bütün gün tek bir şeye bile odaklanamadım. Kadının varlığı dışında hiçbir şeye. İçgüdüsel olarak elini sıkıyorum, onun orada olduğunu tekrar teyit ediyorum ve o da sadece dördümüze özel bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Kimse bizi rahatsız etmiyor, evimize giden yolda ilerlerken ben onun yanında olmanın keyfini çıkarıyorum. Zane bu sefer takım için fedakarlık yapıp arkada kalabilir. Ona gerçekten bir seçenek sunduğumdan değil, ama ben de onun kadar Raven'ı özledim. Dürüst olmak gerekirse, onun tatlı kıcının bir yandan diğer yana sallanmasını izlemek fena bir manzara değil, ama lanet olsun, avucunun benim avucuma değmesini hissetmek bambaşka bir şey.

"Raven, bekle."

Leila'nın Raven'ın adını seslendiğini duyunca kaskatı kesiliyorum, Raven duruyor ve Brax homurdanıyor. Her zamanki yerinde, önde, öfkeyle dönüyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. Bakışları sertleşiyor ve onun yalnız olmadığını biliyorum.

"Tek kelime etme," diye mırıldanır Brax, kadınıımız da gözlerini devirir.

"Biliyorum," diye karşılık verdi kız, arkadaşı onun önünde durmadan önce, Grave ise iki adım gerisinde.

Onu yere sermek istiyorum. Nedenini bilmiyorum, o kısmı henüz çözemedik, ama Rhys bize ona güvenmememizi söylüyorsa, bunun oldukça önemli bir nedeni vardır. Gerçeği ancak zaman gösterecek. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi.

"Hepiniz iyi misiniz?" diye sorar Leila, bakışları hepimizi tararken Eldon, Zane ve benim üzerimde biraz daha uzun kalır. "Endişelendim."

Ekstra endişeyle gözlerimi kısıyorum, ama sözleri beni alay etmek ve saçmalık demek istemesine rağmen, göz bebekleri sadece endişeyle parıltıyor. Algılayabildiğim kadarıyla burada çift anlam yok, ama tamamen yanılıyor da olabilirim.

"Onlar iyi. Hepimiz iyiyiz," Raven hepimiz adına cevap veriyor ve Leila bir adım daha yaklaşıyor. Bu tek başına sorun değil, ama bu Grave'in de biraz daha yaklaşması anlamına geliyor ve bu beni anında sinirlendiriyor.

"Emin misin?" Gözleri tekrar benimkilere odaklanır, kaşları çatılır. "Son görüşmemizden bu yana sizi bir şekilde kızdırdım mı? Çünkü kesinlikle öyle bir hisse kapıldım."

İç çekiyorum. Bunun bitmesini istiyorum ve Grave'in Raven'dan olabildiğince uzak olmasını istiyorum. "Maalesef, düşüncelerimize takılıp kaldık Leila, bizi yıpratın sorunları çözmeye çalışıyoruz," diye homurdanırım, sesimdeki sinirimi gizleyemeden. "Raven'ı Erikel'in gözetimi altında tutan bu çılgınlığa bir son vermeliyiz. Bizi kızdıracak hiçbir şeyin bununla aynı seviyede olamaz. Üzgünüm."

O yutkunur, hafifçe başını sallar ve bir adım geri atar. "Üzgünüm," diye mırıldanır ve başka bir zaman olsa, ses tonumdan utanç duyardım, ama şu anda umurumda bile değil.

"Bu çok sert, dostum," diyor Grave, kolunu Leila'nın omzuna atarak, Leila da ona yaslanıyor. Ona cevap vermiyorum. Veremem. Bu pisliği sorgulamak için aklımdan geçenler ve isteğim dilimin ucunda. Onun yerine, ona sert bir bakış atıyorum.

"Kimse sana sormadı," diye bağırır Zane arkamdan, bu adam konusunda benden daha az kontrol sahibi olduğunu gösterir, ama bir şey söylenmeden önce, Leila hızla elini kaldırarak teslim olur.

"Hayır. Hayır, sorun değil. Haklısın. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

O pisliği kadınımdan uzak tut. Neyse ki bu sadece bir düşünce ve dudaklarımdan dökülmüyor.

"Hayır, ama varsa, sorarım," Raven söz verir, yüzünde gözlerine tam olarak yansımayan bir gülümsemeyle, bakışlarını Grave'in Leila'nın omzundaki eline çevirir.

"Tamam. Bu gece bir toplantı olduğunu doğrulamak için seni takip ettim," diye ekliyor Leila, bir adım geri çekilerek.

"Kabuslar Loncası mı?" Raven kaşlarını çatarak sorar ve Leila başını sallar. "Neden şimdi? Çok uzun zaman oldu."

"Bilmiyorum. Babamla çok az iletişimim var, ama az önce bana bu sözleri söylemeyi başardı ve sana bunu söylemek için ilk fırsatım bu oldu," diye açıklıyor ve Raven anlayışla başını sallıyor.

"Her zamanki saatte mi?" diye sorar Eldon ve Leila tekrar başını sallar. "Haber verdiğin için teşekkürler. Orada görüşürüz."

Başka bir şey söylemeden, Raven'ı arkadaşından uzaklaştırır ve evimize giden yolda ilerlemeye devam eder. Brax, önümüzde uzun adımlarla yürürken, ben de Leila ve Grave'i arkamıza bakmadan bırakırken elim onun elinde kalır.

"Hiçbiri mantıklı değil," yeterince uzaklaştığımızdan emin olduğumda mırıldanıyorum.

"Ne?" Raven bana bakarak sorar.

"Fitch'in birdenbire Grave ile dolaşmasına ve onun kontrolü altında olmamasına sevinmesi. Özellikle de Erikel herkesi mağara sistemine çağırmadan önce yaşadıkları çatışmadan sonra."

Raven iç geçirir, dudakları düşünürken bükülür. "Bu günlerde pek bir şey mantıklı gelmiyor."

"Katılıyorum. Bu berbat bulmacayı bir araya getirmek için ekstra özel bir büyü kullanmaya başlamamız gerekecek, çünkü ben tüm bunlardan kafam çok karışık," diyor Zane, bir adım arkamızda kalarak, ve ben de onaylayarak mırıldanıyorum.

Sonunda, bunların bir kısmı mantıklı gelebilir. Tüm bilgilerin yerine oturmasını çok isterim, ama bu aşamada sadece bir kısmını da kabul ederim.

Yolumuza devam ederken düşüncelerimize dalmış durumdayız, rahat bir sessizlik bizi sarıyor, ta ki ön kapımızın yanında altın rengi bir parıltı görene kadar.

Etkilenmemeye çalışsam da nefesim kesildi. Onu daha önce Burton'la birlikte, görevine sadık bir savaşçı olarak görmüştüm ve onu en son gördüğüm anların anıları bir anda zihnime doldu. Onları bastırmaya çalıştım, ama umduğumdan daha zordu.

İhanet. Şu anda bu adama baktığımda tek gördüğüm şey bu.

Benim iznim olmadan zihnime girmiş ve ona ait olmayan bilgileri, lanet olası efendisine vermek için almıştı. O telefon, o hareketi, bizi mağaralara ve beni ve arkadaşlarımı geri dönüşü olmayan Gölgeler Diyarı'na götüren zirve noktasıydı.

Pişman mı?

Sebep olduğu acının büyüklüğünü bilmek ona acı veriyor mu? Sadece şu anda değil, öldüğü varsayılan o günden bu yana geçen onca yıl boyunca.

Raven ve diğerleri ayaklarını hareket ettirirken, o boğazını temizler. Beni çevrelerler ve nasıl devam edeceğime karar vermemi beklerler.

"Baba," diye homurdanırım, o konuşmadan önce, ve onun oniks gözleri bir anlığına benimkilere dikilir, sonra sesini bulur.

"Konuşmamız gerek."

"Bence gerek yok," diye karşılık verdim ve bakışları sertleşti. "Sana rica etmiyorum, Creed."

Öfkeyle dişlerimi gıcırdatıyorum, ama içimde yükselen öfkeye rağmen, gözlerinde yalvaran bir bakış görüyorum.

Siktir.

"Burada olduğunu kim biliyor?"

"Kimse." Cevabı hızlı, ama yalan olduğunu hissedebileceğim kadar hızlı değil. "Gerekirse zihnimi kontrol edebilirsin," diyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor.

Roller tersine döndüğünde bana hiç fırsat vermediği için ona ters bir cevap vermek dilimin ucunda, ama şu anda mesele bu değil. Raven'a bakınca, içimdeki tereddütleri anında fark eden gözlerindeki belirsizliği fark ediyorum. Parmak uçlarına yükselerek, kulağıma dudaklarını dayayıp fısıldıyor.

Her kelime güç ve kuvvet içeriyor ve ben her birini özümserken gözlerim kapanıyor. Her hece içimde yankılanıyor ve ben harekete geçiyorum, onun dediğini yapıyorum, zihnimdeki duvarların sağlam bir şekilde yerleştiğini hissettiğimde gözlerimi açıyorum.

Bunu ona kim öğretti bilmiyorum ama öğreten kişiye çok teşekkür ederim. Kahretsin, zihin gücü benim uzmanlık alanım olduğu için bunu bilmem gerekirdi ama derslerde zihnimizi korumak konusu işlenmedi ve ben de bunu kendim keşfedemedim.

Burada durup bu adamla yüzleşebilirim, kafamın içine gireceğinden endişelenmeden.

O yapamaz.

Ben dik dururken, o bir adım geri çekildi ve yavaşça elimi bıraktı.

"Beş dakikadan fazla sürmez. On dakikayı geçerse gelip beni al."

Babamla bakışarak kilitlendiğim için, ilk beş dakikayı çoktan boşa harcadığımı biliyorum, ikimiz de çok gerekli olan konuşmaya başlamadık. Ama ben kendim için değil, onun için burada duruyorum. Yani tüm zamanı boşa harcamak istiyorsa, bu onun sorunu.

Sanki zihinsel olarak geri adım atmak üzere olduğumu hissetmiş gibi, elini yüzünde gezdiriyor. "Özür dilerim."

Sözleri havada ağır bir şekilde asılı kalıyor, ama biraz daha net olması gerekecek ve ikimiz de bunun farkındayız.

"Neden?"

Başını eğdi, gözleri benimkilere sabitlenemiyordu.

"İznin olmadan düşüncelerini okuduğum için," diye açıklıyor ve ben şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum.

Onun hatasını kabul etmesini beklemiyordum. Bu bir başlangıç, sanırım, ama babama baktığımda hissetmek istediğim güveni bana vermiyor. Çocukluğumda hayatımın çok önemli bir parçası olan adam.

"Neden buradasın?" diye soruyorum, akademide benimle her konuştuğunda olduğu gibi, onun varlığıyla dikkatimin dağılmasını istemiyorum.

Bakışları yine benimkilere takılır ve bu sefer çaresizliği açıkça görülür. "Raven ve Brax'la birlikte geri dönmediğinde..." Sözleri yarım kalır, düşüncesini tamamlayamaz ve ben kıkırdarım.

"Senin öldüğünü düşündün mü, tıpkı bizim tüm bu zaman boyunca senin öldüğünü düşündüğümüz gibi?" Bu adama öfkelenerek diyorum ve o başını sallar. Hayal kırıklığı mı yoksa inanamama mı bilmiyorum, ama o duygularını dile getirmeden önce devam ediyorum, onun eylemleri ve bunların yol açtığı zararları vurgulamak için çaresizce. "Bize, anneme ve bana yaptıklarını, ardında bıraktığın acıyı ve dehşeti asla anlayamayacağını düşünüyorum. Peki ne için? Bundan ne kazandın?" Bunu bilmek için can atıyorum, ama o yine başını sallar.

"Hiçbir şey." Zırhlı ayağıyla yere vuruyor, çenem düşerken ses damarlarımdan geçiyor.

"Hiçbir şey mi?" Saçmalık diyorum.

"Bundan hiçbir şey kazanmadım. Hiçbir şey. Erikel'in gazabından kurtulman için her şeyimi kaybettim."

Ona bakıyorum, yalanının ortaya çıkmasını bekliyorum, ama gözlerinde sadece keder görüyorum. Yine de buna inanmıyorum. Bu mümkün değil.

"Saçmalık. Öyle olsaydı, neden senin geldiğin gece beni hedef aldı? Necromancer kendini göstermedikçe öldürmen gereken kişi beni mi yaptın? *Raven'ı* kendini göstermeye zorladın," diye bağırırım, gözlerim kısılrken öfkem giderek artar.

Omuzlarını silkiyor, zırhın ağırlığı nedeniyle hareketi çok hafif. "Neden böyle davrandığını bilmiyorum. Ben sadece emirleri yerine getiriyorum. Ama o durumda, bence bu daha çok bana karşı bir güç gösterisiydi, kabul ettiğim anlaşmayı hatırlatmak için."

"Peki ya kendini açığa vurmasaydı?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" İnanılmaz. "Benim ölümüm senin yüzünden olacaktı. O zaman tüm bunlar ne için olacaktı?"

Gözlerini kaçırıyor, yıllar önce yaptığı kahramanca hareketin hiçbir önemi olmadığını, benim hala o adamın oyunlarında bir piyon olduğumu kabul edemiyor.

"Neyi bilmiyorum?" diye soruyorum, olabilecek bir durum, farklı olabilecek tüm şeyler üzerinde daha fazla durmayı reddederek. Tanrı biliyor ki, bunlardan yeterince var.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye mırıldanıyor, kaşlarını çatarak.

"Onunla kalmanı sağlayan nedir? Tanıdığım adamın yarısı olarak karşımda durmanı sağlayan nedir? Bütün bunları bu amaçla yapıyorsan, neden hala bana yardım etmeye çalışıyorsun?" Ona bir anda çok fazla soru sorduğumu biliyorum, ama kendimi durduramıyorum. Bilmek için duyduğum aciliyet çok büyük.

"Sen benim oğlumsun, Creed. Ailemi korumak için doğru olduğuna inandığım şeyi yapmak için yalnız bir yerde sıkışıp kaldım."

Bunun ne alakası var ki?

"Sen benim babamdın, kahramanımdın, ama işte buradayız," diyorum, o kızgın bir ifadeyle yere bakarken sesimdeki hayal kırıklığını gizleyemiyorum. Benim için değil, kendisi için. Hâlâ cevap vermediğinde, bir adım geri çekilip ellerimi yanlarımda sıkıyorum. "Bana yardım etmek istiyorsan

iddia ettiğın gibi, o adamın lanetinden hepimizi kurtaracak bir şey söyle bana."

O, iç çekerek tekrar gözlerimi yakıcı bir şekilde bakarak dikleştı. "O, senin sandığın kişi değıl. Bağlantıları çok derin. Onu durdurmak imkansız. Her gün onun yanında olduğum için pişman olacağım, ama seni kurtardığıma inandığım için asla pişman olmayacağım. Seni ve anneni düşünmediğim tek bir gün bile geçmedi, ama bu..." Durdu ve sanki bir anlamı varmış gibi zırhının göğsünü işaret etti. "Sonsuza kadar onun silahı olacağım."

Bu ne anlama geliyor? Sihirli nesnelerle ilgili parşömenleri okuduğumuzda, onun ve zırhı hakkında haklı mıydık? Eğer durum buysa, elbette ben...

"Bundan nasıl kurtulacağın söyle. Nasıl yapacağımı söyle..."

"Neyi? Beni kurtarmak mı?" diye araya girer, dudaklarında hüznü bir gülümseme belirir. "Beni kurtarmanın yolu yok. Zamanı geldiğinde, durduramayacağım, onun emirlerine uymak zorundayım."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum, babamın gözlerindeki acıyı görünce sesim kısılıyor.

"Bu, onu durdurabilecek bir bilgi verebileceksem, o da bu demek." Dudaklarımı aralayıp ne demek istediğini sormaya hazırlanırken, o ben sormadan önce sözlerini tamamladı. "Sana verebileceğim en değerli bilgi, beni nasıl öldüreceğın."

YİRMİ ÜÇ RAVEN

Creed'in bize katılmasını sabırsızlıkla beklerken endişe beni kemiriyor. Neredeyse on dakika oldu ve o an geldiğinde onun sözünü yerine getirmeye hazırım.

Zane harika ebeveynlere sahipti. En azından babası öyle. Annesiyle tanışmadım ama Rhys bir karar vermek için yeterli. Eldon'un annesi sadece kendi çocuğuna değil, Brax'a da destek olmaktan başka bir şey yapmadı. Brax'ın aile dinamikleri daha da karmaşık ama artık onların ölmediklerini bildiğimize göre, hepimiz için orada olmaktan başka bir şey yapmadılar.

Geriye Creed ve ben kalıyoruz.

İkimizin de karmaşık kişilikleri olan şefkatli anneleri var ve babalarımız ise çok eksiklikleri olan insanlar. Geçen gün Rhys'in, babamın hapis haneden kaçması nedeniyle bizi erken terk etmek zorunda kaldığını hatırlamak, endişeyle göğsümü sıkıştırıyor, ama bunu çabucak bir kenara itiyorum. Creed'in babası kapının diğer tarafında, kusurlarıyla birlikte duruyor ve bazen altın savaştının ötesinde bir baba gördüğüm kadar, onun hiçbir eylemine güvenecek kadar uzun süre kalmıyor.

Tabii bunu Creed'e itiraf etmem. O onun babası ve kararını o vermelidir. karar vermesi gerekiyor.

Annem babamdan ve kardeşimden kaçtığı anda, bizi Shadowmoor'daki hayatımda, babamın bir kahraman, insanlar arasında bir tanrı olduğu yanılgısına kapılmadım. Onun yüzündeki sert bakışları, sözlerindeki keskinliği ve olanların telafisi imkansız olduğu acısını hatırlayarak gittim.

Creed'in böyle bir şeyi yoktu. Onu büyüten adamı seviyordu ve her yönden ona hayrandı. Ama altın zırhıyla Silvercrest Akademisi'nin kapısından içeri adım attığı anda bunların hiçbir önemi kalmadı.

"Neden hiçbirimizin işitme yeteneği gelişmemiş?" diye söylenerek saate tekrar baktım.

Brax, Eldon ve Zane, sanki ortalık cehennem gibi değilmiş gibi yemek masasının etrafında rahatça otururken, ben kapının önünde bir adım öteye gitmek üzereyim. Nasıl bu kadar sakin ve soğukkanlı olabilirler?

"Neden bir bardak alıp kapıya dayayarak seslerini yükseltmiyorsun?" diye soruyor Zane sırtarak, Eldon da gülüyor.

Dudaklarımı ıslatarak seçeneklerimi değerlendiriyorum ve denemeye değer olduğuna karar veriyorum. Her zamanki gibi sıradan bir şekilde denemeye bile zahmet etmiyorum; bunun yerine, sihrimi kullanarak elimde ince bir bardak yaratıyorum.

"Siktir, Raven. Şaka yapıyordum," diyor Zane kekeleyerek ve ben omuz silkiyorum, belirsizlikle bardağa kaşlarımı çatarak bakıyorum.

Bu kabalık olur mu?

Aniden kapı açılır ve öfkeli Creed'in arkasında çarparak kapanır. Elleri yanlarında yumruk haline gelmiş, göğsü her nefes alışında inip kalkmaktadır.

Onu öldüreceğim. Babası onu bu hale getirmek için ne yaptıysa, bunun için onu öldüreceğim.

Bardak neredeyse elimden düşüyor, bu yüzden ona yaklaşmadan önce sihrimi kullanarak onu ortadan kaldırıyorum. Çenesinin seğirmesi ve gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar, yüzündeki sıkıntıyı açıkça gösteriyor.

Parmaklarımı birbirine dolayarak, kendimi daha fazla yaklaşmamak için zorluyorum. "Her şeyin yolunda olup olmadığını sormak için kendimi zor tutuyorum, çünkü açıkça yolunda olmadığını görebiliyorum," diyorum kısık bir sesle ve o, bakışlarını yere sabitleyerek iç çekiyor.

"Sorun yok."

"Öyle değil," diye ısrar ediyorum, hareket etme dürtüsüyle mücadele ederken ayağım ahşap zeminde ritmik bir şekilde vurmaya başlıyor.

"Ne dedi?" diye soruyor Eldon, beni dilimi ısırmaya zorlayan soruyu sorarak.

Creed parmaklarını saçlarının arasında gezdirir, dudaklarından derin bir iç çekiş çıkar ve sonunda başını kaldırır. "Yeterli değil mi? Fazla mı?" Başını sallar, bunun bizim için ondan daha da anlamsız olduğunu bilir.

Sadece ona yardım etmek istiyorum, bu da ona benim istediğim şeyi değil, onun ihtiyacı olan şeyi vermek anlamına geliyor.

Siktir.

Boğazımı temizleyip yüzüme zorla bir gülümseme takındım. "Odanıza saklanmak istiyorsunuz ve ben sizi engelliyorum gibi hissediyorum."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, oniks gözlerinde suçluluk belirir. "Haklısın," diye itiraf eder boğuk bir sesle ve bu, duymak istediğim şey olmasa da, şu anda bana karşı dürüst olması her şey demek.

"Eğer alana ihtiyacın varsa, bu benim sağduyuma aykırı olsa bile, sana bunu vermek istiyorum." İçgüdüsel olarak bir adım öne çıkıyorum, parmaklarım ona dokunmak, onu kucaklamak ve ona kendi sıcaklığımı sunarken onun sıcaklığının tadını çıkarmak için kıpırdanıyor.

O başını sallar. "Hayır. Bunu son yaptığımda, bir pislik gibi davrandım ve Brax'ın yumruğunu suratımda yedim," diye homurdanır ve masadaki adamlar gülmeye başlar.

Bu anı hatırlayınca içim burkulur, bir daha o aşamaya gelmemesi için can atarım.

"Neye ihtiyacın varsa, Creed," diyorum, gerçek sözlerime karşı gelerek ona doğru bir adım daha atıyorum.

"Hayır, her zaman ihtiyacın olan şey, Raven. Benim ihtiyacım olan şey bu. Beni ayakta tutan şey bu."

Onun sözleri beni kaşlarımı çatmaya itti, ona bakarken sözleri göğsümü sıkıştırdı. Artık kol mesafesindeydi, ama ellerimi yanımda tutmaya odaklandım.

"Böyle kendinizi bana kaptıramazsınız."

O alaycı bir şekilde güldü. "Sanki sen de bizimle aynı şeyi yapmamışsın gibi." Kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı, beni yerime oturtarak ve bunun farkındaydı.

Gerçeğe rağmen dudaklarımı büzüyorum. Onun bunu bana karşı kullanmasından hoşlanmıyorum, ama o beni köşeye sıkıştırdı ve bunu ben de kabul edebilirim.

Ona bir şey sunma ihtiyacı beni tüketmek üzere. Ruhumda onlar için hissettiğim yoğun ilgi sarsılmaz ve nefes almakta zorlanıyorum. Adamlarımla geçirdiğim bu anlarda, gerçekten bir sorun çözücü olduğumu anlıyorum. Sorunları çözme ve işleri daha iyi hale getirme konusunda içimden yayılan inkar edilemez arzu apaçık ortada.

"O haklı, Creed. Bir daha dayak yememek için bu işi halletmen gerekiyor," diyor Zane, sesinde yüzündeki gülümseme belirgin. "Yalnız kalmak istersen, söyle yeter. Raven'la baş başa vakit geçirmek istersen, ben de isteksizce kabul ederim," diye ekliyor ve Creed'in omuzlarında gerginliğin biraz azaldığını, en ufak bir değişiklik olduğunu fark ediyorum.

"Raven," diye boğuk bir sesle, gözlerini benimkilere dikerek söyler ve ben ona gülümserim. Bu sefer yumuşak ve içten bir gülümseme.

Son engeli aşıp beni içeri aldığını hissediyorum ve koşullar korkunç olsa da, bu yaşadığım en güzel duygulardan biri.

Erkekler masadan kalkmaya başlarken sandalyeler zeminde sürtünür, ama Creed hızla başını sallar ve gözlerini onlara diker. "Dışarı."

Zane, Eldon ve Brax duraksıyor, bu da Creed'i harekete geçiriyor. Elimi tutuyor, beni yanına çekiyor ve ben de o veranda kapısına doğru ilerlerken ona yaslanıyorum. Düşüncelerinden kaynaklanan öfkesiyle titrediğini neredeyse hissedebiliyorum, ama öğleden sonra havasına adım attığımızda, onda başka bir küçük değişiklik hissediyorum.

Kapı arkamızda kapanır ve o, manzaradan memnun kalana kadar çimleri keser. Ufuk uzaklarda yerleşir. Gökyüzü, su hattının üzerinde garip ve ağır bir şekilde durur ve ben, güneşin batışını görmek, bu kadar doğal ve zarif bir şeyi izlemenin verdiği hissi yaşamak için can atarım. Ama Burton'la işimiz bitene kadar, bunun değişeceğini sanmıyorum.

Creed, yere çömelip çimlere otururken elimi daha sıkı tutar ve ben de onu taklit ederim. Ari ve diğer yaratıkların olduğu kıyı şeridini seyrederek onun yanına yerleşirim.

Onu duyamıyorum ya da onunla konuşamıyorum, ama onu ruhumda hissediyorum. Ondan daha önce hiç hissetmediğim bir sıcaklık ve bu beni sonsuza kadar içinde kalmak istediğim bir umutla dolduruyor.

Zaman geçiyor ve her dakika, yanımdaki adamın daha da sakinleştiğini hissediyorum. Görmediğim bir sınırı aşmak istemiyorum, ama bana ihtiyacı olduğunda burada olduğumu bilmesini istiyorum.

Ona bakmak için döndüğümde, gözlerinin zaten bana doğru baktığını görünce irkiliyorum. Dudakları hafifçe kıvrılıyor, ama bu hareket orada ve ben bunu konuşmak için bir fırsat olarak görüyorum.

"Eğer kelimeleri bulamıyorsan ama bana bunu bilmemi istiyorsan, her zaman..." Sözümü kesip, boş elimle şakağımı hafifçe vuruyorum ve kaşları çatılıyor.

"Sana bunu yapmam."

"Senden bunu istediğimde bile mi?" diye karşılık verdim ve dudakları aralandı. Sanırım sonunda onu, sadece birkaç saniye de olsa, şaşkınlıktan susturmayı başarmıştım.

İtiraz etmediğinde, şansımı denerim, onun elinde tutulan elimi kaldırıp yüzüme getiririm. Gözlerimi onun gözlerine kilitli tutarken, elini gevşetir, parmaklarını yavaşça açarak avucunun yanağıma bastırıldığını hissederim.

Bu temasla gözlerim kapanır ve onun büyüünün benimkine ateşli bir okşama ile dans ettiğini hissederim. En iyi çabalarımın rağmen dudaklarımdan bir inilti kaçar

ve onun içinden küfrettiğini duyarım. "Böyle inlememelisin."

"Elimde değil," diye itiraf ettim, gözlerimi açmadan. Nefes nefeseymişim gibi hissediyorum. Onun büyüünü daha önce de hissetmiştim. Hepsinin büyüünü daha önce de hissetmiştim, ama bu anda beni dokunulduğunda zayıf düşüren bir şey var.

"Sanki beni okşadığını hissedebiliyorum. Görmezden gelmek zor," diye açıklıyorum, elimi onun elinin üzerinde gezdiriyorum ve o derin bir nefes alıyor, sonra görüşüm dört oniks gözle doluyor. Aralarında konuşulan her şeyin tekrarı zihnime sızıyor ve o bitirdiğinde, onun son sözleriyle nefes nefese kalıyorum.

Bunu nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum ve sonunda gözlerimi açabildiğimde, Creed'in de aynı şekilde hissettiğini anlayabiliyorum. Bu konuda hiçbir şey yolunda değil ve ikimiz de bunun farkındayız. Dudaklarımı açarak onun endişesini gidermeye çalışıyorum. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum, ama onun bunu analiz edecek durumda olmadığını fark edince dudaklarımı hemen kapatıyorum.

Nasıl yardım edeceğimi, acısını nasıl dindireceğimi bilmiyorum, ama bunu kelimelere dökmenin bir yolunu bulamadan, avucunu yanağıma daha sıkı bastırıyor ve vücuduma daha güçlü bir sihir dalgası gönderiyor.

Lanet olsun.

Titriyorum, bu hareket istem dışı ve anlamsız, çünkü damarlarımı dolduran büyüün titreşimini ortadan kaldırmaya hiç yaramıyor. Nefes nefeseyim, dudaklarım açılıyor ve gözlerim tekrar kapanıyor. Sanki hiçbir şeyle oynamadan zihnimin sınırlarında dans ediyor gibi.

Sanki tüm sinir uçlarımı tahrik ediyor ve dudaklarımdan bir inilti daha dökülürken bu duyguya kapılıyorum.

"Siktir, Raven."

"Bunu bilerek yapıyorsun," diye mırıldanıyorum, her kelimeyle nefes nefese kalarak. Bundan ne kadar hoşlandığımı inkar edemem.

"Bazen en güzel dikkat dağıtan şeysin. Özellikle de odaklanmam gereken zamanlarda," diyor ve ben onun yüzünü görmek, gözlerinden okunmak için ne kadar çaresiz olsam da, gözlerimi açamıyorum. Çok sarhoş edici.

"Bazen dikkatimizi dağıtan şeyler tam da ihtiyacımız olan şeydir," diye cevap veriyorum, meme uçlarım üniformamın altında sertleşiyor.

"Çok emin konuşuyorsun."

"Deneyimimden biliyorum," diye söz veriyorum, sesimin şehvetli tonunu engelleyemeden.

Kendimi bu şekilde dikkatimi daşıtmaktan alıkoymaya çalıştım, ama bu ona bunu sunamayacağım anlamına gelmez.

Neye ihtiyaı varsa. Söz verdiğim şey buydu.

Boynumdaki madalyonu kavrayarak, onun büyüsünün özünü tenimde hissediyorum. Hepimiz yeniden bir araya geldikten ve seviştikten kısa bir süre sonra, Brax bunun amacını açıklamıştı. Diğer Bishoplar da tek tek büyülerini madalyonuma aktardılar ve ben bunun için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Elini, yanağıma bastırđıđı yerden çekip, onun hareketine karşılık vererek yüzünü avularım ve büyüsünün aramızda dans etmesine izin veririm.

"Siktir," diye küfretti, başını hafifçe geriye atarak inledi.

Beni tüketen hayalleri onun düşünceleriyle birlikte akıp gitmesine izin verdim. Parmak uçlarının uyluklarımdan yukarı doğru kayması, dudaklarının köprücük kemiğime baskı yapması, uzunluğuyla içimi ele geçirmeden önce üzerimdeki ağırlığı. Ona her şeyi verdim, zihnimde canlanan her bir parça arzuyu.

Farkına varmadan hareket ediyoruz, sırtım çimlerin üzerine bastırılmış, derin, dönen gözlerine bakıyorum. Kesinlikle dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyaı var ve ben de bunun bir parçası olmaktan çok mutluyum.

Tek eliyle iki bileğimi tutuyor, başımın üstündeki yere bastırıyor. Ona bakarken sırtım içgüdüsel olarak kavisleniyor ve bir sonraki nefeste aramızdaki tüm giysiler yok oluyor.

Cildimi bir ürperti kaplıyor ve vcutlarımızın uzunluğuına bakıyorum, onun penisinin bana doğru uzandığı, benim merkezime tehlikeli bir şekilde yakın olduğu yeri gzetliyorum. O gözleri beni yiyip bitirirken, kolyem gğslerimin arasında sallanıyor, niyeti açık.

"Bana büyümü kullandığında çok seksi oluyorsun Raven," diye mırıldanır, yüzüne düşen koyu saçlarıyla bana yavaşça yaklaşır.

Dişlerimi alt dudağıma batırarak, etrafımızda yankılanmak isteyen iniltiyi bastırmaya çalışıyorum.

"Bana izin verdiğinde çok seksi oluyorsun."

eneme bir öpücük kondurur, boğazımdan aşağıya, köprücük kemiğime doğru yavaşça tekrarlar, tıpkı hayalimde gördüğüm gibi.

"Sende sonsuza kadar kaybolabilirim," diye fisıldıyor cildime, parmakları gergin meme uçlarımı okşarken beni titretiriyor.

Dışarıda olduğumuz gerçeğine dikkat etmeliyiz, ama bu heyecanı çok fazla seviyorum. Ayrıca, bu anı bozamam.

Hissedilebilir ve ben bunu sonuna kadar yaşamak istiyorum.

"Yap. Kendini kaybet. Beni tüket," diye fısıldadım ve o durakladığında oniks gözleri benimkilere yapıştı.

Aramızda hiçbir kelime geçmiyor, ama bizi engelleyen her neyse, o anda yok oluyor ve geriye sadece onun şehvetli tarafı kalıyor.

Penisi, arzuyla ıslanmış olan vajinama dokunur, ama hemen içime girmez. Hayır. Beni kızdırır. Uyarı vermeden içime girmeden önce, şimdiye kadar hissettiğim en kasıtlı kızdırma.

Beni sonuna kadar doldururken, beni tamamen gererek uzunluğuna mükemmel bir şekilde uydururken, zevkten çılgık atıyorum. Omuzlarına tutunarak, hareketleri aniden vahşileşirken dayanmaya çalışıyorum. Tutuşu uyluklarıma kayıyor, beni genişçe açarak, daha önce onda hiç hissetmediğim bir güç ve öfkeyle içime giriyor.

Acil bir his var, her şeyi sikip bitirmek ve bunun asla bitmemesini istemek gibi bir ihtiyaç.

Cildim elektriklenir, uyluklarım arasındaki sürtünme beni nefes nefese bırakır, ta ki o aniden durup dönene kadar, dizlerim belinin iki yanına düşer.

Ona göz kırparak, yeniden yönümü bulmam bir saniye sürer. Ellerimi omuzlarında gevşetirim, tırnaklarımda derisinde bıraktığı izlerin farkındayım, ama fark ederse de belli etmiyor.

"Siktir beni, Raven. Hepsini al." Geriye yaslanıyor, ağırlığını avuç içlerine vererek kalçalarını yukarı kaldırıyor, sikini içime daha derine sokuyor ve başım ecstasy ile geriye doğru eğiliyor.

Dizlerimi yere bastırarak kalçalarımı esnetiyorum, çenesini sıkıp parmaklarıyla çimlerin yapraklarını kavrarken hareketi deniyorum. Kontrolü bırakmak ona doğal gelen bir şey değil, ama bunun onun için değerli olacağını söz verebilirim.

Elimi yüzüne kaydırıyorum, başparmağımı alt dudağına sürtüyorum, bu sefer dizlerimin üzerine daha fazla yükseliyorum, daha kararlı bir şekilde onun penisine geri iniyorum ve o iniyor. Hareketi tekrar tekrar tekrarlıyorum, göz kapaklarının yarıya indiğini ve bizim aramızda kendini kaybettiğini zevkle izliyorum. Kendime de aynısını yapıyorum, ona hak ettiği yoğun coşkuyu yaşatmak için sabırsızlanıyorum.

Hareketlerimin açısı sayesinde klitorisim ona mükemmel bir şekilde sürtünüyor ve ellerimi karın kaslarına doğru kaydırarak dokunuşumun altında kaslarının gerilmesini izliyorum.

Yukarı doğru geri dönerken, elim madalyonun üzerinde kayar ve Eldon'un büyüünün cildime çarptığını hissedirim.

Siktir.

Dudaklarımı ıslatarak, içimdeki yakıcı dürtünün uçmasına izin veriyorum. Sihirim Eldon'unkine karışıyor, damarlarımdan ısıltılı bir sıcaklık yayılıyor, ama hızla kalbime ulaşıyor ve Creed inliyor.

"Siktir, Raven. Siktir," diye homurdanır, daha fazlasını hissetmek için benim hareketlerime uyum sağlamak için kalçalarını esnetir.

Zaferle sırtıyorum, sıcaklık artmaya devam ederken ham bir ihtiyaç beni ele geçiriyor, ama dayanılmaz hale gelmeden önce duruyor.

Öne eğilir, kalçalarımı kavrar ve benim amımın onun sikine her çarpışını kontrol eder, aramızda dans eden yüksekliği kovalamaya başlar.

"Ver bana, Raven. Benim için boşal. Şimdi benim için boşal," diye ısıırır, burnu benimkine değerek, ve ben de çaresiz ve istekli bir orospu gibi, onun etrafında patlarım, sözleri beni umursamadan uçarur.

Yine hareket ediyoruz, orgazmımın her dalgasını yaşarken onun penisi hala içimde. Sırtım çimlere çarparken, eli yüzümün yanına bastırıyor ve beni yerinde tutarken, mümkün olduğunu düşünmediğim bir vahşetle beni sikiyor.

O boşaldığı anı biliyorum ve bacaklarımın arasında nabzını hissedebilsem de, bunu doğrulayan şey ciğerlerinden çıkan güçlü kükreme.

Beni tutuşu gevşiyor, ama sikinin acımasız darbelerinin azalması daha uzun sürüyor. Yüzümün yan tarafına bastırdığı kirin farkında olarak ona göz kırpıyorum ve gülümsüyorum. Gözlerindeki belirsizlik ve şüphe hemen anlaşılıyor ve ben bunu ortadan kaldırmak için çaresizce başımı sallıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, en çok hangi kısmı için minnettar olduğumu bilmeden. Bana karşı açık olması, paylaşması ya da beni tam da hayal ettiğim gibi kullanması. Hepsi. Hepsine eşit derecede minnettarım.

Başparmağı yanağımı okşadı, gözleri nasıl ifade edeceğini bilmediği kelimelerle doluydu, ama arkamızdan bir ses geldiğinde bu kelimeler söylenmeden kaldı.

"Harikaydı, ama toplantıya geç kalacağız."

YİRMİ DÖRT RAVEN

Parmaklarım Creed'inkilerle iç içe, Nightmares Guild'in geri kalanının toplandığı yere inen merdivenleri inerken kokusu hala beni sarıyor. Evde kalıp erkeklerimde kaybolmaya devam etmeyi tercih ederdim, ama görünüşe göre gün içinde orgazmlarımı biriktirmekten daha acil meseleler var.

Beni saran tedirgin edici korku hissini bir türlü atamıyorum. Erikel bizi Ashdale'deki mağara sistemine götürdüğünden beri hiçbir toplantı yapılmamıştı, ama şimdi, birdenbire, adamlar geri döndü ve bizi toplantıya çağırıyorlar.

Brax önden gidiyor, merdivenlerden aşağı inerken vücudu her zamankinden daha geniş görünüyor ve geride kalan birkaç kişi onun yolundan çekilmek için acele ediyor. Zane ve Eldon, açık alana girene kadar dar koridorda bir adım arkamızda kalıyorlar, odanın ortasında altın rengi masa bir işaret gibi duruyor.

Bu masada henüz anlatılmamış başka gerçekler de var mı?

Belki de kimse yokken buraya tekrar gizlice girmeliyiz. Belki de buradaki herkesin bunu öğrenmesi için onu hayata geçirmeliyim, böylece onlar da bizim bildiklerimizi bilirler. Ama bu, elimizdeki avantajı ortaya çıkarır ve Burton'ın bunu öğrenmesine henüz hazır değilim.

Leila'yı hemen fark ettim, Grave'e sevdiğin birine karşı duyabileceğin yumuşaklıkta bakıyordu ve içim burkuldu. Ya o adamın barındırdığı tehlikelerin farkında değil ya da her şeye rağmen onu seviyor. İkincisi olmasın diye dua ediyorum, çünkü onu giderek uzayan düşman listeme eklemek istemiyorum. Yine yargıda bulunmadan önce gerçeği öğrenmem gerekiyor. O bunu hak etmiyor. Eğer içine düştüğü durumun tamamen farkında değilse, hak etmiyor.

"Ondan uzak durmalıyız," diye homurdanıyor Brax ve Leila'ya ulaşmadan önce yavaşlayıp duruyor. Gözlerinin etrafındaki kırılganlıkları görüyorum, kafası karışmış durumda.

Kafamı sallayarak Creed'in elini daha sıkı tutuyorum ve huysuz gargoyl'un yanından geçiyorum, ama önce ona fısıldamadan geçmiyorum. "Ayrıca

bunu çok açık bir şekilde belli etmememiz gerekiyor."

O homurdanır, ama bir saniye sonra sırtı bana döner ve arkadaşımın yanına yaklaşır, ama ikisini de fark etmez.

Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyuyorum, niyetinin iyi olduğunu biliyorum, ama uygulaması pek de iyi değil.

"Hey, sizler iyi misiniz?" diye sorar Leila ve ben başımı sallarım. "Evet, sen?"

"Ben iyiyim," der, gözlerinde bir yumuşaklık vardır ve bu, onun tanıştığımız güne kadar saf olduğunu bana kanıtlar.

Çevremizde kalabalık artarken rahat bir sessizliğe büründük ve onların konuşmalarını dinledim, benim kadar şüpheli ve kafası karışık olduklarını fark ederek meraklandım.

"Neden buradayız ki? Erikel geldiği gün tüm görevlerimiz ve misyonlarımız durdu. Daha büyük bir amaç uğruna mücadele etmemiz gerekirken, düşmanın emirlerine uymaya zorlanıyoruz. Bunda isyan nerede? Krallığımızı tehdit eden tehlikelerle mücadele etmek için yakıcı bir ihtiyaç ve savaş nerede?"

O adamı dikkat çekmemeye çalışarak süzüyorum ve onun dördüncü sınıftan olduğunu fark ediyorum.

"Ne demek istediğini anlıyorum. Burton ne işe yaradı ki? Kendisi için bir çıkış yolu bulup geri kalanımızı çürümeye terk ettiğinden neredeyse emindim," diye karşılık verir arkadaş. "Özellikle de Fitch, Erikel'in her sözüne kulak kesilmişken," diye ekler ve bakışlarım Leila'ya kayar, ama o Grave ile sessiz bir sohbete dalmış gibidir.

Dördüncü sınıfa geri döndüğümde, oda sessizleşir ve bunun nedeni bir saniye sonra Burton ortaya çıktığında anlaşılır. Onu görmeyeli çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor. Teknik olarak, onu daha önce görmüştüm, ama bu bedeninde değil.

Bazı insanların sahip olduğu sihrin boyutuna inanmak garip gelebilir, ama bunun doğru olduğunu biliyorum. Kendi gözlerimle gördüm. Eminim ki, onu burada ve şimdi bunun için suçlasam, toplanan kalabalık bana kolayca inanmazdı.

Gözleri yorgun, çenesi gergin ve bakışları bir anlığına benim yönüme takılıyor, sonra duruyor, altın masaya yaslanıp iç çekiyor ve parmaklarını kucığında birbirine doluyor.

Düşüncelerini toparladığını, nereden başlayacağını düşündüğünü ya da sempati uyandırmak için durakladığını hissediyorum, ama kendini toparlayıp

yeterince toparlanamadan, ona sorular yağmaya başlıyor. "Neredeydin?"

Bunun daha önce dördüncü yıl olması beni şaşırtmadı; daha çok, ona yüzüne karşı bunu söyleyecek cesareti olması beni etkiledi.

Burton, adama sert bir bakış atarken çenesini sıkıyor. "Bize yardımcı olabilecek herhangi bir bilgi bulmaya çalışıyordum," diyor sert bir sesle, dinleyicilerine korku salmak istercesine dik oturuyor, ama bu pek işe yaramıyor.

Görünüşe göre onun saçmalıklarından sıkılan sadece biz değiliz.

"Ne konuda yardımcı olmak?" Bu soru, dördüncü sınıf öğrencisinin arkadaşından geliyor. Arkadaşı kollarını göğsünde kavuşturuyor ve sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırıyor. "Onların elinde savunmasız kaldık," diye ekliyor ve Burton'ın giderek sertleşen bakışları altında yılmamayı tercih ediyor.

"Bu akademiği yönetmek mi istiyorsunuz? Bu loncayı yönetmek mi istiyorsunuz? Sadece bizim, sadece Silvercrest'te kalan öğrencilerin değil, tüm Elewin Krallığı'nın güvenliğini sağlamak için dengelenmesi gereken bu durumun tüm parçalarını dikkate almak mı istiyorsunuz?" Burton öfkeyle titriyor ve birkaç öğrencinin geri adım attığını, başlarını eğdiğini ve onun istediği gibi onun kontrolü altına girdiğini görüyorum.

"Hiçbir şey yapmıyoruz," diye devam ediyor adam, geri adım atmadan, ve bu yabancıya olan hayranlığım giderek artıyor.

"Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Burada birçok faktör söz konusu. Zamanımızı beklemeli, fırtınanın dinmesini beklemeliyiz," diyor Burton, ancak az önce hissettiği öfkeyi bastırmaya çalıştığı açık.

"Ne fırtınası?"

"Erikel ne istiyor?"

Dördüncü sınıf öğrencileri aynı anda daha fazla cevap almak için ona sataşırlar ve yüzümde bir gülümseme belirmesini engellemek için tüm gücümü kullanırım. Ancak Burton memnun değildir. Gözleri bana döner, ikisini de görmezden gelir ve alaycı bir şekilde sırtar.

"Neden ona vermiyoruz? Sen verince o da hemen gidecektir." Odadaki herkesin gözleri bana çevrildiğini hissedince kalbim hızla çarpmaya başladı. "Sanırım bizim büyücü ne istediğini biliyor ve onu vermek istemiyor."

Bu gerçek mi? Kesinlikle değil.

Boğazımı temizlerken, Brax, Zane ve Eldon'un beni korumak için bana bir adım yaklaştığını hissediyorum, Creed ise elimi daha sıkı tutuyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Erikel, Potens Yakutunun nerede olduğunu bildiğine inanıyor. Öyle değil mi?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum," diye karşılık verdim, sesimi sabit tutarak, ve teknik olarak yalan da söylemiyordum.

En son kimin elinde olduğunu biliyorum, ama kendimizi köşeye sıkıştırmamak için hiçbirimizin nerede saklandığını veya yok edildiğini bilmemesini özellikle sağladım. Lyra'ninki gibi büyünün mümkün olduğunu biliyorum. Nerede olduğunu bilmesek, irademiz dışında gerçeği açığa çıkaramazdık.

"Emin misin?" diye ısrar ediyor ve hayal kırıklığıyla kaslarımı gerginleştiriyor.

Bu yüzden mi toplantı çağırdı? Erikel'in ikinci derisi yerine, kendisi olarak benden bilgi almaya çalışmak için mi? Şaka ona geri döndü, ama sırrını bildiğimizi bilmediğini bilmek güzel.

Bugün beni kıracağını düşünüyorsa, çok hayal kırıklığına uğrayacak. İşler öyle yürümeyecek. Ama bana yöneltilen birkaç bakış, diğer öğrencilerin onun sözlerine inanırsa bana karşı cephe alabileceklerini doğruluyor.

Siktir.

"Yakut sendeyse, ver gitsin," diye bağılıyor biri, ama kim olduğunu göremiyorum.

Yine de iç çekiyorum, başka hiçbir hareketle sinirimi göstermeye çalışmıyorum.

"Bende yok," diye tekrarlıyorum. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Ama haklısın, eğer bende olsaydı, ona vermezdi. Yanlış ellerde çok fazla güç tehlikeli bir şeydir. Bence bu herkes için açık."

Cildimde bir karıncalanma hissediyorum ve kendimi koruma ihtiyacı giderek artıyor, ama gerçekleri inkar etmeyeceğim. Burton bana kaşlarını çatarak, dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor. Büyüm, onun kafasına nişan almaya can atıyor. Genie'ye olanları hatırlayarak, aynı şekilde ona pençelerini geçirmek için sabırsızlanıyor.

Bu karmaşaya kesin bir son vereceğinden yüzde bin emin olsaydım, bunu hiç tereddüt etmeden yapardım. Ama önce emin olmalıyız. Hareketlerim beni burada kötü adam gibi gösterecek olsa da umurumda değil. Ne gerekiyorsa yapacağım.

"Erikel'in planı ne ki? Her şeyi bir deliye teslim etmek mantıklı bir çözüm gibi görünmüyor," diye patlar Leila ve Burton'ın bakışları ona döner.

"Evet. Doğru. Bütün bunların ne anlama geldiğini bile bilmiyoruz," dördüncü sınıf öğrencisi de onaylayarak başını sallar.

Burton odaya bakınır, konuşurken kollarını göğsünde kavuşturur. "İntikam."

Tek kelime. İki hece. Ama binlerce kelimenin ağırlığı.

"İntikam mı? Neden?" Kalabalıktan biri seslenir ve Burton hayal kırıklığıyla iç çeker.

"Çünkü..." Durur, ağzı açık kalır ve bana bakar. Ellerini yumruk yapar ve başını küçümseyerek sallar. Açıkçası, söyleyeceği şey şu anda işine yaramayacaktı. Söyleyeceği şey, onun Erikel'e kimsenin bilmediğinden daha yakın olduğuna inanmamıza neden olabilirdi.

Onun hata yapmasını izlemek muhteşem olurdu.

Belki onu kızdırmaya devam edersek, bu gerçekleşebilir.

Burton takım elbisesinin yakasını düzeltir ve tüm topluluğa seslenir. "Yakutu teslim etmezsek, savaşmak zorunda kalacağız."

Konuyu yine bana çevirmeyi iyi becermişsin. Pislik.

"O yakutu alırsa, biz de savaşmak zorunda kalırız. Her halükarda, onun iradesine boyun eğmek zorunda kalıyoruz," diyorum ve Burton, kendini kontrol altına almadan önce bir anlığına dişlerini gösteriyor.

"Hepimizi ölüme mi çağırıyorsun?"

Bu lanet olası adam. Kendi niyetinden başka hiçbir şeyi umursamadan buraya geldi. Tek bir hata yaparsa, gizlilik ve ihanet katmanları bir anda çökecek.

"Bu benim suçum değil. Erikel'in suçu. Yüzüm morarana kadar söyleyebilirim ama bu, beni dinlemediğin gerçeğini değiştirmez. Bende yok. İstemiyorum. Ve nerede olduğunu da bilmiyorum. Eğer bizi kurtaracak tek şey buysa, bize bir görev verin, bir iş verin, biz de akademimizin ve krallığımızın güvenliği ve emniyeti için elimizden geleni yapalım."

Sözlerim kararlı ve durumu ona geri yöneltme girişimim oldukça başarılı, ama o hala bana doğru yaklaşıyor.

Ya geri çekilecek ya da kendini ifşa edecek ve ben her ikisinin de gözlerimin önünde gerçekleşmesini izlemeye hazırım.

"Genie'nin, yakutun olduğu sanılan mağaralarda ölü bulunmasını kimse garip bulmuyor mu? Büyüsü artık kalmamıştı ve karanlıktan kurtarılamadı. Bu,

sadece yakutun yapabileceği bir şey. Birisi onu almış olmalı, Genie'ye öfke duyan biri, sence de öyle değil mi?"

Öfkeyle dişlerimi gıcırdatıyorum, ama omuz silerken yüzümü nötr tutmayı başarıyorum. "Bununla ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

Onu ben mi öldürdüm? Evet. Onun büyüünü ben mi aldım? Evet. Yakutu ben mi kullandım? Hayır. Ve onun benim neler yapabileceğimi bilmesini de istemiyorum, bu yüzden şimdilik öğrenmeyecek.

Aceleci adımlar odaya girer ve herkesin dikkatini Profesör Fitch'in girdiği koridora çeker.

"Bu adam neden birdenbire Erikel'in her sözüne kulak kesildi?" diye bağırır dördüncü sınıf öğrencisi, parmağını yeni gelen kişiye doğrultarak. Bu sefer, gülümsememi saklamak için elimi kaldırmak zorunda kalırım.

"Sence bu bilgileri nereden alıyorum?" diye karşılık verir Burton, yüzü kızarır.

Her zamankinden daha çılgın, tamamen dengesiz görünüyor.

Tam bir deli, eskisi gibi nazık ve kibar bir lider değil. Neden ve nasıl ona kulak verdiğimizizi bile bilmiyorum.

Fitch bu yoruma aldırış etmez, Leila'nın yönüne bile bakmaz, Burton'ın kulağına fısıldamak için eğilir. Fitch bir adım geri çekilirken, Burton aniden ayağa kalkar.

"Toplantı sona ermiştir. Söylediklerimi düşünün." Gözleri benimkilere takılır.

Aslında tek söylediği, yakutu teslim etmem gerektiği, ama ben onu gerçekten almadım.

Herkes koridora doğru ilerlerken, odada hoşnutsuzluk mırıldanmaları yankılanıyor. Bir adım geride kalarak, herhangi bir bilgi kırıntısı yakalamayı umuyorum, ama şansım yok. İsteksizce, Creed'in elimi çekmesine izin veriyorum ve onunla aynı adımda yürümeye başlıyorum, diğer Bishop'lar da etrafımızı sarıyor.

Merdivenlerin dibine geldiğimde adımlarım sendeliyor, kardeşim merdivenlerden aşağı inerken, ondan sızan sarsılmaz bir korku aurası izliyorum.

Gözleri benimkilere kilitlenir, beni olduğum yerde sabitler ve bana tek bir kelime söyler

Şimdi.

YİRMİ BEŞ KUZGUN

Kalbim, bu kelime kafamda dönüp dururken titriyor.

Şimdi

.
Şimdi

.
Şimdi

.
Siktir

.
Parmaklarım titriyor, nefesim kısa ve kesik kesik geliyor, arkadaşlarıma bakıyorum.

Brax, Sebastian'ın az önce yanımdan geçtiği noktaya sert bir bakış atarken, Eldon kaşlarını çatıyor, gözlerinde belirsizlik belirliyor. Creed, elleri cebinde ve yüzünde ifadesiz bir bakışla duruyor, bu da Zane'in gevşek çenesi ve geniş gözleriyle tam tersi bir durum, çünkü Zane az önce çıktığımız odaya bakıyor. Sebastian'ın az önce girdiği odaya. Ölümle karşılaşacağına inandığı odaya.

Bekleyecek zaman yok, bir sonraki hamlemi düşünecek zaman yok. Zaten biliyorum.

Bir anlaşma yaptım, bir söz verdim.

Gözlerimi Zane'e dikip, yavaşça nefes veriyorum. "Bizi sakla. Lütfen."

Bunu kendim de yapabileceğimi biliyorum, hala boynumda asılı duran madalyonu alıp kendimi görünmez hale getirebilirim, ama Zane'in bana verdiği büyüü kullanmayı hala öğreniyorum. Onun yetenekleri daha gelişmiş, daha pratik ve daha iyi uygulanıyor. Bu akşam hatalarım yüzünden yakalanmak istemiyorum.

Yüz hatlarını kontrol altına alıyor, çenesini sert bir çizgiye getirerek gözlerimin derinliklerine bakıyor. İçimde belirsizlik dolaşıyor, her geçen saniye onun isteğimi reddedeceğine dair endişem artıyor, ama rahatlamama neden olan şey, ben tamamen çökmeden önce elimi tutması.

Elime dokunuşu sıcaktı ve adamlarım Zane'e ya da bana tutunarak bize katılmak için beklerken, bana kararlılık verdi. Brax'ın burun deliklerinin genişlemesinden, bundan memnun olmadığını anlayabiliyordum, ama ne olursa olsun benim yanımda olacaktı. Hepsi öyle.

Eldon, beklediğimiz dramaya en yakın kişi olduğu için, yavaş ve hassas adımlarla bize öncülük ediyor. Neyse ki, en son çıkanlar biz olduğumuz için etrafımızda kimse yok ve odaya geri girdiğimizde, sadece üçü var.

Sebastian, Profesör Fitch ve Burton, ama şimdi Erikel kılığına girmiş.

Odanın kenarında durup Erikel'in etrafındaki kürk mantoyu sallamasını izlerken içim burkuluyor. Başını eğmiş önünde duran Sebastian'a sert bir bakış atıyor. Profesör Fitch onun yanında duruyor, kardeşimizi değerlendirirken dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor.

"Neden burada olduğunu biliyorsun," diyor Erikel/Burton, sesinde açıkça hoşnutsuzluk var. Üst dudağını kıvrıran alaycı gülümseme bunu daha da pekiştiriyor.

"Biliyor muyum?" diye sorar Sebastian, kirpiklerinin arasından yukarıya bakarak.

"Biliyorsun," der Fitch, ellerini yanlarında yumruk yapar. "Ve bu sefer cezanın bedeli kırbaçlanmaktan daha ağır olacak." Yüzünde bir gülümseme belirir, bu durumdan aldığı heyecanı ortaya çıkarır.

Sapık herif.

Bu, Silvercrest Akademisi'ne geldiğimde tanıştığım adam değil, kızı için endişelenen ve onurlu bir tavırla hareket eden baba değil. Karşımda duran adamların hiçbiri eskisi gibi değil.

Güvenebileceğimi sandığım kişiler artık tam tersi bir konumdalar. Onlar benim düşmanım, yaklaşan savaşın diğer tarafı. Ve benim düşmanım olduğuna yemin ettiğim adam ise... Lanet olsun, hala onun ne olduğunu bilmiyorum.

Kardeşim hakkında ne hissettiğim bir yana, bir şey kesin: o, bize verdiği bilgiler yüzünden burada. O da biliyor, ben de biliyorum. Anlaşmamıza göre, bana yardım etmenin bu sonuca varacağını biliyordu, öyleyse neden yardım etti? Bu, alıştığım karakterine uymuyor gibi görünüyor, ama onu gerçekten tanımıyorum; gerçek bu.

"Nerede?" Burton ısırrır, yüzündeki belirgin yara izi, ondan yayılan öfkeyle daha da belirgin hale gelir.

"Nerede ne?" Sebastian'ın alaycı tavrı ve aptal rolü yapma çabası, Burton'ın artan öfkesini daha da körükler.

"Bana aptal numarası yapma, evlat. Dosya! Nerede?"

Sebastian bir cevap vermek bir yana, bir düşünce bile oluşturmamadan, Fitch öne çıkar ve yüzüne bir tokat atar, ses odada yankılanır

Sebastian dizlerinin üzerine çöküyor, dudaklarından düşük bir tıslama çıkıyor, ama bunun dışında etkilenmemiş gibi görünüyor.

"Ne kadar da itaatkar bir kukla," diye düşünür Burton, Sebastian'ın etrafında dolaşırken, her adımında pelerini yere sürtünür. "Kız kardeşinin bu kadar kolay pes etmemesi ne yazık."

Adımın geçmesiyle birlikte yanımdaki adamlar gibi ben de gerginleşirim. Aramızda öfke dolaşır ama duygularımızı kontrol altında tutmaya odaklanırsınız. Sebastian başını eğerek cevap vermek istemez ve bu karşılaştırmanın onu kızdırdığını mı yoksa utandırdığını mı anlayamam.

"Ciltleyiciyi oradan mı aldın? Ona Gölgeler Diyarı'nı yok etmek için ihtiyaç duyduğu bilgileri verdin mi?" Burton durup bir an Fitch'e bakar ve ikisi sessizce iletişim kurarlar.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye tekrarlar Sebastian, ama bu Burton'ı ikna etmeye yetmez.

"Bu alemdeki değişimi hissedemediğimi mi sanıyorsun? Bir şeylerin değiştiğini hissedebiliyorum ve bunu benim yapmadığımı biliyorum. Ona yardım teklifin, yaptığın onca şeyden sonra çok az ve çok geç, sence de öyle değil mi?" Burton'ın alaycı sözleri sessizlikle karşılanır, bu da onu mutlu eder gibi görünür. Sebastian'ın yanına çömelir, dudaklarında kötücül bir gülümseme belirir. "Yalnızsın, evlat. Tıpkı baban gibi, kafası karışık bir şekilde yalnızsın. Seni manipüle etmek kolaydı. Onun kadar kolay değildi, ama yine de Abel her zaman bir aptaldı. Çok sevgi dolu, çok şefkatli, çok cömert. Ben buna son verdim."

Burton'ın dudaklarından kolayca dökülen itiraf göğsümü sıkıştırırken, babam olarak adlandırdığım adamı tanımlamak için kullandığı kelimeler kafamı karıştırıyor. Sevgi dolu, şefkatli, cömert? Babam mı? Sanmıyorum.

Ailesi karşısında sert ve soğuk davranan, ilgisiz bir adamdan başka bir şey hatırlamıyorum. Annemle birlikte ayrıldığım fırtınalı gece sonsuza kadar zihnime kazınacak. İlgi, sevgi veya özveriliğin en ufak bir izi bile yoktu.

Zane elimi sıkıyor ve ben ona bakmak için dönüp bakıyorum. Benim iyi olduğumdan emin olmak istediğini hissediyorum, bu yüzden basitçe başımı sallıyorum ve bu pisliklerin ortaya çıkarabileceği başka şeylere odaklanmaya çalışıyorum.

Burton ayağa kalkar, elini yüzünde gezdirir ve tekrar Sebastian'ın önüne gelir. "Kız kardeşinin sahip olduğu güçleri, babanın korkularını ve onun için istediği iyiliği öğrendiğim anda, o benim yanımdan ayrılmadan önce tüm bunları bir kenara bıraktım. Zamanımı bekledim, sabrettim ve

şimdi yakut ve kontrolüm altındaki büyücü dışında her şey benim oldu."

"Onun için istediği iyilik" ne demek? Benim için mi? Benim için ne iyilik olabilir ki?

"Umursamadığım bir kız ve hatırlamadığım bir zaman hakkında konuşarak beni sıkıyorsun. Neden beni öldürmüyorsun?" Sebastian homurdanır ve şaşırtıcı bir şekilde, sözleri beni hiç etkilemez. Onların ne olduğunu görebiliyorum: bir dikkat dağıtma.

Bu, Fitch'in burnuna bir yumruk atmasına neden olur ve ben de bu kuvvetin etkisiyle kemiklerin kırılma sesini duyarım. Sebastian, yanlara düşerken yüzünün yere çarpmasını önlemek için avuç içleriyle kendini tutmayı başarır ve ona uzanma isteğim daha da artar.

Siktir.

Açıkçası, ben çok yumuşak başlıyım. Kabul etmek istemediğim kadar yumuşak başlıyım ve şu anda kendimdeki bu özelliği sevmiyorum.

Burton başını geriye atarak ürkütücü bir kahkaha atar, ellerini beline koyarak Sebastian'a tepeden bakarak konuşur. "Sizi ölüme göndermeden önce, izleyiciler istiyorum, benim büyüklüğümü duyacak insanlar." Bu adam hayal görüyor. Tamamen ve inkar edilemez bir şekilde. "Bütün bunların ne için olduğunu merak etmiyor musun?" diye ısrar ediyor, kollarını genişçe açarak. "Özellikle de birdenbire güçlerimi savuşturmayı başardığın için," diye tıslıyor, bu bilgi onu daha da öfkeliyor.

"Sen, senden başka kimsenin anlamadığı bir vizyonu olan deli bir adamsın. Denemek sadece zamanımı boşa harcamak olur," diyor Sebastian ve Burton, kardeşimin çenesini kavrayarak onu ölümcül bakışlarına bakmaya zorluyor.

"Karım ve kızım için intikam alacağım ve her zaman hak ettiğim gibi hüküm süreceğim. Her krallık benim olacak, her sivil benim askerim olacak. Yenilmez ve inkar edilemez olacağım. Zafer kazanacağım," diye homurdanıyor, sesi boğuk. "Krallıklar zaten birleşiyor ve bunun için parmağımı bile kıpırdatmam gerekmedi. Hükmedecek, yönetecek, fethedeceğim. Ve sen... sen bunu yaparken cehennemde çürüyeceksin. Planımdaki önemsiz rolün, neden olduğun sıkıntılara artık değmez."

Burton alaycı bir şekilde dişlerini gösterir, sonra serbest elini Sebastian'ın boğazına uzatır ve tek bir hızlı hareketle boynunu kırar.

YİRMİ ALTI RAVEN

Bu ana ne kadar hazırlıklı olduğumu düşünsem de, gerçekten yanılmışım. Dışlerim dilime batarken, elim ağzımı kapatır ve nefesimi tutarım.

Silvercrest Akademisi'ne gelmeden önce bile ölümle karşılaşmıştım - Shadowmoor'da her yerde vardı - ama bu nedense farklı geliyor. Elbette, o benim kardeşim, kanımdan kanım, ama o bir pislik; yine de benim için önemli.

Elbette, bana yaşattığı şeyleri affedemem, ama geri çekilip onun bir yığın halinde yere yığılmasını izlemek, başlangıçta tahmin ettiğimden çok daha zor.

Adamlarımdan biri beni teselli etmek için omzumu sıktı, ama bu, midemde yükselen mide bulantısını ve göğsümde yükselen paniği dindirmek için pek işe yaramadı. Kim olduğunu görmek için de dönemedim. Bakışlarım, söz verdiğim gibi Sebastian'ı iyileştirmek için bir fırsat arayan üç adama kilitlenmişti.

Ona yardım etmeliyim. Bunu biliyorum. Büyüm damarlarımdan o kadar güçlü bir şekilde akıyor ki, istemesen bile, onu kurtarmak için dizlerimin üzerine çökmemi sağlıyor. Büyüm ve ben biriz, ama bazen sanki kendi zihni varmış ve benimkinden farklıymış gibi hissediyorum. Başkalarını iyileştirmek, hayat kurtarmak için harekete geçmek gibi bir dürtü gibi. Kulağa aptalca geliyor, ama şu anda, aynı fikirde olduğumuzu biliyorum.

Burton ilk harekete geçer, Sebastian'ın cansız bedeninden bir adım geri çekilirken kürk mantosunu dramatik bir şekilde savurur. "Gel, Fitch. Hazırlanacak çok şey var. Monarşi'nin içinden her şey onaylandı. Artık daha hızlı hareket ediyoruz. Yakut olsun ya da olmasın, hareket halindeki her şeyi durduramayız."

"Ceset?" diye sorar Fitch, Sebastian'a rahatsız edici bir bakış atarak ve kanım kaynar.

"Enstitü'den birini çağır ve onu ortadan kaldır," der Burton elini sallayarak, yarattığı karışıklığı etkili bir şekilde ortadan kaldırarak, arkasına bakmadan merdivenlere doğru yönelir.

Fitch, iyi eğitilmiş bir kukla gibi onun peşinden gider, ama onlar gözden kaybolduğunda hemen harekete geçmem. İçimdeki sihirle savaşmak için tüm gücümü kullanmam gerekir, çünkü sihir şimdi harekete geçmemi ister, ama pes etsem bile, omzumdaki el sanki içimdeki savaşı hissederek sıkılaştır.

"Buradan ayrılmadan önce bunu iyice düşünmeliyiz," diyor Creed, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. Ona bakmak için döndüğümde, omzumdaki elin onun elini olduğunu görüyorum.

"Onu iyileştirmem gerek," diyorum, yerinde kaldığım her saniye göğsüm sıkışıyor. Sihirimin tamamen farklı bir planı var.

"Biliyorum, iyileştireceksin, ama bunu burada mı yapacaksın, yoksa Shadowgrim Enstitüsü'nden biri onu ortadan kaldırmaya gelmeden önce daha güvenli bir yere mi gideceğiz?"

Siktir. Haklı.

Serbest elimi yüzümden aşağı doğru kaydırarak iç çekiyorum, kendimi sakinleştirip net düşünebilmek için çabalıyorum, ama vücudumda dolaşan büyü bunu her zamankinden daha zor hale getiriyor.

"Onu başka bir yere götürmeliyiz," diyor Eldon, Brax başını sallarken bana yumuşak bir gülümsemeyle. Onların bana yardım etme istekliliği, göğsümde kopan fırtınayı yatıştırıyor.

Belki de endişelerimden biri, Bishop'lardan birinin ya da birkaçının yapmam gereken şeyi engelleyecekti ve onların aksini onayladıklarını duymak, büyümün yatışmasını sağladı. Çok fazla değil, ama biraz daha net düşünebilmem için yeterliydi.

"Nereye?" diye soruyor Zane, omuzlarını düzelterek kaşlarını çatarak. "İyi misin? Eğer büyünü bırakman gerekirse, sen..."

"İyiyim. Şimdilik. Dışarı çıkınca temiz hava da bana iyi gelebilir," diye sıkı bir gülümsemeyle açıklıyor ve kendimi zorladığını biliyorum. Benim için. Yine.

Belki aynanın büyüünü kullanarak kendimi gizleyebilirim, bu yardımcı olabilir. Ancak, doğrudan ondan almak onu yine aynı şekilde tüketecektir.

Dudaklarım kıvrılır, kararsızlık içimi kaplar, ama bana attığı keskin bakış, tartışacak yerim olmadığını doğrular. Boynumdaki kolyeye uzanır, onu sıkıca tutar ve bağlantımızı kesmeden önce orada saklı olan büyüüne odaklanırım. Derin bir nefes alıp, büyünün üzerimde dolaştığını hissederken endişemi yatıştırırım. Bir şey ters giderse diye yakın kalmak için gruptan uzaklaşmam ve ne zaman

Hemen boktan bir duruma dönüşmezse, dikkatimi yardımına ihtiyaç duyan cesede geri çeviririm.

"Sen lanet olası bir tehditsin Dove," diye hırıltılı bir sesle söyler ve ben yüzümdeki memnuniyet dolu gülümsemeyi bastırıyorum.

"Gauntlet'e gidelim." Bunu söylediğim anda, doğru yere gittiğimden eminim.

Bishops da benimle aynı fikirde olmalı ki, Sebastian'a doğru ilerlerken kimse itiraz etmez.

Onun önünde durduğumda dizlerim titrer, onun yanına düşüp işe koyulma ihtiyacı beni ele geçirir, ama adamlarım aramızda tek kelime bile konuşmadan beni ayakta tutmayı başarırlar.

"Telekinezi yeteneğimi kullanarak onu havada tutarken, bağlantı aracılığıyla görünmezliğimi yansıtabilirim," diye başlar Zane, ama Brax homurdanarak sözünü keser.

"Ya da o pisliği taşıyabilirim."

Onun teklifine kaşlarımı kaldırıyorum, ama bir şey söyleyemeden, bir eliyle Sebastian'ı omzuna atarken, diğer eliyle Zane'i tutarak onun görünmez kalmasını sağlıyor.

"Ona güvenebilir miyiz?" diye sordu Eldon, arkadaşına kaşlarını kaldırarak. Başka bir durumda, bu soruya ve tüm bu duruma gülmüş olabilirdim, ama şu anda zaman geçiyor ve mümkün olduğunca çabuk hareket etmemiz gerekiyor.

"Öldüğünde neredeyse önemsiz hale gelir. Raven'ın onu geri getirmesi ve beni sinirlendirmesi çok yazık, ama bir yemin ettim. İşte bunu yerine getiriyorum."

Yutkunuyorum, sözleri konuşurken daha yumuşak ve daha ağır hale geliyor.

Başımı sallayarak, minnettarlığımı ifade edecek kelimeleri bulamıyorum, ama Brax yine de arkasını dönüyor, takdir edilmeye ihtiyacı yok. Harekete geçiyor, her birimiz birbirimize bağlı kalarak, elimizden geldiğince hızlı bir şekilde çıkışa doğru ilerliyoruz. Merdivenler, ölçülü adımlarımızla normalden daha uzun sürüyor, ama biri ortaya çıkarsa diye duvara yaslanıp yolun kenarında kalmamız gerekiyor.

Buradan sağ salim çıkabileceğimiz için şanslı mıyız yoksa kaderimizde mi var, bilmiyorum, ama gece havasına çıktığımızda, herhangi bir engelle karşılaşmadan geçmeyi başardık. Ağaç sınırını geçip Gauntlet'i net bir şekilde görebildiğimizde, Brax grubu bırakır ve Zane'in büyüünün etkisinden kurtulur, önündeki heybetli binaya doğru ilerler.

Zane'e baktığımda, gözlerinde rahatlama görüyorum, ancak bizim açığa çıkmamızdan duyduğu endişe hala belirgin. Yine de riske değer. Dinlenmeye ihtiyacı var ve eve geri dönüp enerji toplamamız mümkün olmadığına göre, bu yeterli olacaktır.

Geri kalanlarımız da onu takip ederiz, Zane'in yeteneğiyle hepimizi korumak zorunda kalmasını ortadan kaldırırız ve o enerjisini başka bir yere yöneltince adımları anında hızlanır.

Gauntlet'in tepesine ulaştığımızda, serin hava ve taş basamaklar gözümüze çarptı ve ben yavaşça nefes verdim, sonunda işe koyulabilmek için arenanın ortasına, aşağıya ulaşmak için sabırsızlanıyordum.

"Buradan mı, yoksa geçitten mi?" diye sorar Brax, merdivenleri ikişer ikişer inerek, ben de onun yanına yetişmek için koşarım.

"Kapıdan."

Akademiden ne kadar uzaklaşırsak o kadar iyi. Tesis, istediğim kadar uzak değil ama şimdilik idare etmek zorunda.

Brax geriye bakmadan geçitten geçer ve bana yardım edeceğine dair yeminini ve sözünü hatırlatmamış olsaydı, kötü bir şey yapacağından endişelenirdim, ama onu takip ettiğim anda, gargoyl'e'umun kardeşimizi çimlere yatırdığını görürüm.

Nazikçe mi? Hayır.

Dikkatli mi? Kesinlikle

hayır. Umursamadan mı?

Kesinlikle.

Sebastian'ın griye dönmüş bedeninin yanına diz çökerek nihayet rahatladığım için tartışmıyorum ya da şikayet etmiyorum. Creed, Zane ve Eldon'un etrafımda olduğunu hissediyorum, bu da beni bütün hissettiriyor, ama büyüm devreye girdiğinde onlara bakmak için dönmüyorum.

Elim onun göğsüne bastırırken, omurgamdan bir ürperti geçer ve kemiklerim kasılır. Birini iyileştirirken ona dokunma ihtiyacı daha önce hiç aklıma gelmemişti, ama nedense Sebastian'da buna engel olamıyorum.

Karanlık damarlarıma sızar, vücudumdaki her kasımı sıkarken, beni ezip geçecek gibi görünen acıyla mücadele ederken, hassas bir şekilde kıvrılır ve sarılır. Gözlerim, büyüm

kardeşime odaklanırken gözlerim göz kapaklarımdan altında titriyor.

Sıcaklık, parlaklık ve neşe özlemi içimi kaplıyor, büyümün onu sardığını hissederken bu özlem hiç azalmıyor. Onu aramaya devam ederken panik başlıyor, çok uzun süre beklediğimden eminim.

Aynı anda dudaklarımdan hayal kırıklığı dolu bir inilti kaçar ve kollarımda en yumuşak sıcaklık okşaması hissederim. Başım öne doğru eğilir, ağzım açık kalır ve bu hissin içimi kaplamasına izin veririm. Sanki sıcak bir kucaklamada tutulmuşum gibi hissediyorum, geç bir öğleden sonra güneş üzerime parlıyor ve etrafımda kelebekler dans ediyor.

Bu his çok güçlü, az önce bulunduğum yerle tam bir tezat oluşturuyor ve gözlerimi açıp Sebastian'a baktığımda, bu his bir anda yok oluyor.

Ona bakarken göğsüm hızla inip kalkıyor, parmaklarım akademinin verdiği üniformasına dokunduğu yerden karıncalanıyor. Kulaklarımda nabzımın sesi çınlarken, hiçbir şey anında değişmeyince şüphelerim başlıyor.

Bunu yapma. Bana bunu yapma. Sözüümü bozmama neden olma.

Benim sözüm her şeydir, güvenmediğim pisliklere bile.

"Artık benden çekilebilirsin." Sebastian'ın kısık sesi beni ürkütür ve Brax yanımdan homurdanırken ellerimi hızla geri çekerim. Huysuz gargoyile'uma bakmama gerek yok, kardeşimizi geri getirdiğine pişman olduğunu biliyorum.

"İyi misin Dove?" diye sorar Zane, yanıma çömelip sırtımı okşarken, ben de başımı sallarım.

"İyiyim. Öncekinden daha zor geldi ama nedenini bilmiyorum," diye itiraf ettim, gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırarak.

"Bu her şeyi açıklıyor," diye mırıldanır Eldon, beni kaşlarını çatmaya zorlayarak. "Neyi açıklıyor?"

Boğazını temizler, içimdeki artan belirsizlik kendini gösterirken diğerlerine bakarak. "Saçın tamamen siyah."

Tamamen siyah mı? Kahretsin.

Hoşça kal pembe ve kız gibi, merhaba karanlık ve tehlikeli.

"Neredeyiz?" diye sorar Sebastian ve ben saçımı başka bir zaman ele almak için bir kenara bırakırım. O dik oturur ve onu bir kez daha önümde görünce kalbim sakinleşir. Ağzını açar açmaz beni sinirlendirmesi üzücü, ama bu asla değişmeyecek.

"Hala kampüsün içindeyiz, ama burası koruma kalkıyla çevrili değil," diye açıklıyorum, uzun, kalın ağaçlar ve yemyeşil çalılar gözden geçirerek.

Buraya Gia ile konuşmak için ilk geldiğim zamanki gibi aynı sihir ve mucizeyi barındırmıyor gibi görünüyor. O zamandan bu yana çok şey oldu ve onların yokluğu artık gerçekten hissediliyor. O tuhaf macera duygusu yok oldu

yerini artık hayat dolu olmayan bitkiler ve ağaçlar aldı.

Yer, kahverengi, çıtır çıtır yapraklar, dallar ve çalılarla kaplı. İlk başta dikkatimi çeken yemyeşil çalılar bile, baktıkça daha koyu ve soluk görünüyor.

"Lyra," diye seslendi Sebastian, dikkatimi ona çevirerek, ve gözlerim fal ta ı gibi açıldı. Ne istediğini anlamaya  alı amadan, devam etti, "Onun büyüsünü görmemi sağlayan kişinin o olduğunu anlayacak."

Kahretsin.

Ne söylemem ya da ne yapmam gerektiğini bilmiyorum, ama Lyra bana da yardım etti. D  manın elinde  olemez. Kabul edemem.

Gözlerimi kardeşime dikip konuşmak için a zımı açtım, ama o konu mamı kesmeden önce sözümü kesti. "Onsuz gidemem. Söz verdim. Bana yardım etmelisin."

"Onun hiçbir şey yapması gerekmiyor," diye homurdandı Brax, kollarını g  s nde kavu turarak karde imin üzerine e ildi. Gerekirse aramıza girmek istediğini hissedebiliyordum, ama ona bakarak hafifçe başımı salladım. "Senin anla man onu ölümden geri getirmektir. Başka bir şey değil," dedi, bana keskin bir bakış atarak.

"Raven, lütfen," Sebastian, Brax'ın doğru sözlerini görmezden gelerek sert bir sesle konuşur.

"Yaptı ın onca şeyden sonra onun sana yardım etmeye devam etmesinin mantıksız olduğunu biliyorsun," diye ekler Creed ve gözlerim kapanır.

 iminde sihirli bir savaş ba lar ve daha önceki endi emi yeniden teyit eder. Başkalarının değil, kendi kalbimin ve aklımın sesini dinlemeliyim. Onlar benim adamlarım, kalbimin ve ruhumun eksik parçaları olsa da, sahip olabilece imi hiç hayal etmedi im parçalar olsa da, bu kararı kendim vermeliyim.

"Senden af dilemiyorum, Raven. Bunu benim için yapmanı bile istemiyorum," diye yalvarır Sebastian, duygular sesini bo arken sözleri kalınlaşır. "Senden, ihtiyacın olduğunda sana açıkça yardım etmiş masum birine yardım etmeni istiyorum," diye ısrar eder, aklımdan geçen düşünceleri dile getirir.

Gözlerimi açtım. Zaten saklanamayaca ımı bildiğim dünyadan kendimi korumak anlamsızdı. Ho uma gitse de gitmese de cevabımı biliyordum. O andan kaçmak, kaçınılmaz olanı sadece ertelemekten ibaretti.

"Onu nerede bulabilirim?"

Adamlarım etrafımızda sessiz kalırken, Sebastian'ın omuzları rahatlamış bir şekilde düşer. Yavaşça başını sallar ve elini yüzüne götürür. "Sabaha kadar ona ulaşamazsın."

"Onu şimdi bulabilirim," diye karşılık verdim, durumu gereğinden fazla uzatmak istemiyordum. Sabaha kadar beklemek, Burton'a hareket etmek için daha fazla zaman verecekti.

"Profesörlerin odalarına girmek imkansız. Oraya ulaşamazsın. Yardım etmek istiyorsan, tıpkı geçen gün onun sana yardım ettiği gibi, bunu sabah yapman gerekecek."

Burnumun köprüsünü sıkıştırdım, etrafımızdaki karmaşa büyümeye devam ederken yorgunluk beni ele geçirmeye çalışıyordu. Burton'ın daha önce söylediği sözleri de unutmamıştım. Monarşi'de birlikte çalıştığı kişi, planlarını ilerletmeleri için onlara erişim izni veriyordu.

Bu, er ya da geç aşmamız gereken bir başka engel, ama en azından bu gece onu meşgul edecek.

"Bu gece burada saklanmak zorunda kalacaksın." Kardeşimin gözlerine bakıyorum ve o, ormanda geçireceği bir geceden hiç etkilenmemiş gibi başını sallıyor. Buraya geldiğimde tanıştığım çocukla tam bir tezat oluşturuyor; o çocuk taleplerle, bencillikle ve kibirli tavırlarla doluydu. "Onu sana getireceğim, sonra kendi başının çaresine bakarsın," diye ekliyorum, her kelimesinde ciddiyim ve bu onun için fazlasıyla yeterli görünüyor.

"Sessizce gitmeyeceğim," diyor boğuk bir sesle, nefes verirken ensesini ovuşturuyor, gözleri hala benimkilere kilitli. Brax savunma amaçlı olarak ona yaklaşır, ama ben elimi kaldırarak kardeşimin daha fazla açıklama yapmasını isterim. Sormadan sorumu anlamış olmalı ki, yavaşça ayağa kalkar, dik durarak bana elini uzatır. Bir an için kararsızlık düşüncelerimden geçer, ama belirsizliğe rağmen avucumu onun avucuna koyarım ve o da beni ayağa kaldırır. "Neye ihtiyacın olursa, bu savaş ne gerektirirse, ben orada olacağım."

"Hayır," diye başımı sallayarak cevap veriyorum, ama o beni tamamen görmezden geliyor, adamlarımın her birine bakıyor ve sonra gözlerini tekrar benimkilere dikeyor.

"Ölmeyi hak ediyorum, ama o odada değil. Benden daha büyük bir amaç uğruna ölmeyi hak ediyorum. Raven Hendrix, ben Sebastian Hendrix ve tüm varlığım, tüm gücümle ve tüm isteğimle yardım edeceğime söz veriyorum."

YİRMİ YEDİ RAVEN

Arkamızda kapanan ön kapının yankısı, eve geldiğimizi ve dünyanın geri kalanından saklandığımızı kesinleştirir. Gözlerim açık planlı alanı tarar, başka sürpriz davetsiz misafirlerin olmadığından emin olur ve her şeyin dokunulmamış gibi görüldüğünde, bir iç çekerek kapıya yaslanırım.

Konuşmadık. Tek bir kelime bile. Bütün bu süre boyunca kafamın içinde sıkışıp kaldım, zihnimin nerede olduğunu anlamaya çalışıyordum. Yorgunum. Sürekli başımıza gelen boktan durumlardan dolayı kemiklerimden yorgunum.

Burton planının devam ettiğini onayladı, Sebastian'ın pis suratlı yüzü normale döndü ve Lyra için yalvararak nefes aldı, benim yeni simsiyah saçlarım.

Buna sonra bakarım. Şu anda önceliklerim arasında yeterince üst sıralarda değil.

Creed elimi tutar, sessizce beni döngümden çıkarır ve kanepelere doğru yürür. Kapıya yaslandığım kadar dramatik bir şekilde yastıklara yaslanırım.

Gözlerim kapanır ve nefesimi sakınleştirmeye çalışırım.

Eller kollarımı ve bacaklarımı dokunur, beni yerime oturtur, böylece ayaklarım sehpaye dayanır ve başım arka minderlere yaslanır. Gözlerim ağırlaşır, daha derine gömülürüm, ta ki dudaklar yanağıma değene kadar, beni geri şimdiki zamana getirene kadar.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sorar Zane, az önce öptüğü yeri başparmağıyla okşayarak. Diğer tarafımda da birinin olduğunu hissediyorum ama dönüp bakmıyorum. Bunun yerine, sorusuna olabildiğince dürüstçe cevap vermeye çalışıyorum.

"Kafam karışık." Bu kelime dilimde ağır geliyor, sanki gerçeği itiraf etmek kafamdaki karışıklığı daha da artırıyor gibi beni bunaltıyor.

İçimdeki çatışma giderek artmasına rağmen, Zane bana yumuşak bir gülümsemeyle bakar, elini çenemi tutacak şekilde kaydırır ve gözlerimi kendininkilere kilitler.

"Kardeşine yardım ettiğin için mi kafan karışık, oysa o şimdiye kadar var olmuş en büyük pislik? Yoksa ona yardım etmek için hala elinden geleni yaptığın için mi kafan karışık? Teknik olarak bunu Lyra için yaptığını kendine söylüyorsun ama." Bana kaşlarını kaldırarak bakar, bilgisi ve meydan okuması açıktır, ama ben sadece ona aptal gibi bakakalırım.

Kaşlarımı çatarak dudaklarımı büzüyorum, onun beni okumasını sevip sevmediğimden emin değilim. "Zihin okuma yeteneği olanın Creed olduğunu sanıyordum..." Adı geçince bakışlarım oniks rengi aşkımı arıyor ve onu Brax ile yemek masasında otururken buluyorum, başını ellerine dayamış bana sırtıtmaya çalışıyor ama başarısız oluyor.

Görünüşe göre tüm bunlardan yorgun ve bitkin olan tek kişi ben değilim.

"Zihin yeteneklerine gerek yok," diyor Eldon solumdan, eli uyluklarıma düşerken, Zane de onaylayarak mırıldanır.

"Akademiye geldiğinde, Raven, tam bir öfke ve tavır fırtınasıydın, herkesi, bizi de dahil, uzak tutuyordun. Ama her katmanı soydukça, kendini daha çok ortaya çıkardın." Gözlerinde bir hafiflik dans ediyor.

"Demek beni tanıdığını düşünüyorsun, ha?" Dudaklarımı büzerek homurdanıyorum, beni bu kadar iyi tanımasından biraz etkilenmiş, ama aynı zamanda da rahatsız olmuşum. Bu kadar kolay açıklanabiliyorsa, nasıl üzerinde durup stres yapabilirim ki?

"*Sanmıyorum*, biliyorum," diye karşılık verir ve ben gözlerimi deviririm. Böyle bir cevap beklemeliydim.

"Nasıl yani?" diye ısrar ediyorum, merakım galip geliyor. Onun beni bu kadar kolay okuduğunu duymak hem kalbimi ısıttığını hem de ruhumu ateşlediğini inkar edemem.

Saçımın gevşek bir tutamını kulağımın arkasına koyar, parmağıyla yanağımı okşar ve cevap verecek kelimeleri bulur. "Shadowmoor seni sert bir kadın yaptı, Dove. Kendi başına bir baş belası, ama bizimle birlikte olmak, içindeki Raven'ı bulmanı sağladı. İçinde sakladığın, dünyadan gizlediğin küçük kız da kendini buldu."

Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum, boğazım duygularla tıkanmış. "Peki o kim?" diye soruyorum, kulaklarımda çınlayan nabzımın sesinden kelimeleri zar zor duyabiliyorum.

"O da aynı derecede acımasız, öncelikle bunu belirtelim," diyor, parmağını kaldırarak saymaya başlıyor ve küçük bir kıkırdama göğsümde yanyor, dudaklarımdan kaçıyor. "Ama o acımasız kız mı? O, tanıdığım herkesten daha fazla önemsiyor. Hala bencil, elbette, ama kendi güvenliği için değil. *Asla* kendi güvenliği için değil, sinir bozucu bir şekilde. Ama sevdiği insanlar için, ve ben sonsuza kadar o listede olmaktan onur duyacağım."

Sözleri kalbime işledi, aramızda asılı kalırken kalbimde saf bir zevk ve duygu uyandırdı. Her biri, eskiden olduğum genç kızı ve şimdi sahip olduğum gücü, yani *onun* şimdi sahip olduğu gücü pekiştirdi.

"Sürekli kahraman olmadığını söylediğini duydum," diye devam etti, sanki her şeyi döküp rahatlamış gibi. "Ve sen de kahraman olmaya çalışmıyorsun. Kahramanlık kompleksin yok. Ama doğru olanı yapmaya inanıyorsun, masumları korumaya inanıyorsun ve kötülerin hak ettiklerini bulmalarına inanıyorsun. Bunun seni akademide, krallıkta, hatta tüm dünyada ne hale getirdiğini bilmiyorum. Ama benim için... bu seni benim Güvercinim yapar. Her zaman."

Tek yapabildiğim ona bakakaldım. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, onun benim savaş ya da kaç modumu tetiklediğini biliyorum, ama hayatımda ilk kez donup kaldım. Kelimeler zihnimde dönüp duruyor, beni buluyor, kim olduğumu kesinleştirirken çaresizce beni arıyor. Bana bir etiket takmadan damgalıyor, kim olduğumu ve benim için en önemli olanın ne olduğunu ilan ediyor.

O bunları çok kolay söylüyor, beni hiç çaba harcamadan tanımlıyor ve benim tek yapabildiğim ona göz kırpmak.

O beni belimden tutup havaya kaldırıp, sonra da nezaketsizce kucasına indirirken, uzuvlarım hala kaskatı kalıyor. Dengemi sağlamak için omuzlarına tutunuyorum, nefes almakta zorlanırken kalbim göğsümde çarpıyor, ama o beni kollarına alıp göğsüne sıkıca bastırdığı anda, ben de bu sıcaklığa teslim oluyorum.

Kollarımı boynuna dolayarak, alnımı boğazına yaslıyorum, o en mutlu edici şekilde omurgamı yukarı aşağı okşarken, onun kokusunu içime çekiyorum.

"Seni çok seviyorum Raven. Hepimiz seviyoruz, senin bizi sevdiğin kadar şiddetle. Seni kendine çeken her şeye sorgusuz sualsiz körü körüne takip edeceğiz. Ama bunun seni yıprattığını görmeye başlarsam, şu anda olduğu gibi, o zaman kontrolü ele almamızı sağlayacak bir sistem kurmamız gerekecek. Sen benim her şeyimsin ve omuzlarına yüklenen dünyanın ağırlığı altında mücadele ettiğini izlemeye dayanamıyorum. Sen çok güçlüsün ve bunu başarabileceğini yüzde bin eminim, ama mecbur kalmadıkça, bunu yapmamı tercih ederim."

Yüzümü boynunun kıvrımına daha da gömüyorum. Güçlüyüm, bunun üstesinden gelebileceğimi biliyorum, ama şu anda her şey o kadar karmaşık ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

"Bence Zane'in söylemek istediği şey, Küçük Kuş, bizim de bu yükü omuzlamaya hazır olduğumuz. Eğer bu, Sebastian'a yardım etmek anlamına geliyorsa, o zaman öyle yaparız. Eğer gecenin geri kalanını Burton'ın Fitch'e söylediklerini gözden geçirerek geçirmemiz gerekiyorsa, öyle olsun. Ne gerekiyorsa yapacağız. Hepimiz, bundan daha iyi bir gelecek istediğimiz konusunda hemfikiriz sanırım. Lanet olsun, sen bundan çok daha fazlasını hak ediyorsun, ama öbür tarafta güneşin ışığı görüldüğü sürece bu fırtınayı atlatacağız." Eldon'ın sesi yumuşak, sözleri beni sarmalıyor, beni daha da yere indiriyor.

Onlar olmasaydı ne yapardım? Bu boktan durumla nasıl başa çıkardım?

Aslında bu anlamsız bir soru. Bu boktan durumla uğraşmak zorunda kalmamamın tek yolu, Shadowmoor'dan hiç ayrılmamamdı, ama gerçekler, orada kalmanın benim kaderimde olmadığını ortaya çıkardı.

Onlar benim kaderimdi — dördü de — tıpkı beni krallığı kaosun eşiğinden kurtarmakla görevlendiren lanet olası vizyonlar ve kehanetler gibi.

Dizlerim Zane'in yanlarına bastırıyor, vücudum onu yeni bir gölge gibi sarmalamak için çaresizce çabalarken, başımı Eldon'un içten bakışlarına karşılık verecek kadar kaldırıyorum. Söylemem gereken kelimeleri bulmak beklediğimden daha zor, ama savunmam gerekirse, bu gecenin bu kadar derin bir ana dönüşeceğini beklemiyordum.

Alt dudağımı yaladım, ama Eldon parmağını dudağına koyarak konuşmamı engelledi.

"Hiçbir şey söyleme, Küçük Kuş. Sanırım hissetmek için biraz zamana ihtiyacın var."

Boğuk sesi vücudumu bir kez daha kaskatı yapıyor, ama bu sefer panik ya da korkudan değil. Hayır. Tam olarak sözlerinin ima ettiği gibi.

Zane'in elleri belime kayar, kalçalarımı hareket ettirecek kadar sıkıca sarar ve kendimi onun uzunluğu boyunca sürtünürken bulurum. Hareketi tekrarlar, ama bu sefer kalçalarını yukarı kaldırarak harekete karşılık verir. Bir iniltiyi bastırıram.

Öne eğilince, dudaklarının kulak kepçemin üzerinde okşadığını hissediyorum. "Bir beyefendi gibi davranıp seni yavaşça alıştırmam gerek, ama amının benim sikimi saran hissi sanki bir anlığına cennete adım atmak gibi. Şu anda bu duyguyu kendimden mahrum bırakamıyorum," diye inliyor ve beni titretir. Bir saniye sonra, eteğimin kenarını kaldırıp sihrini kullanarak külotumu çıkarınca, titreme omurgamdan aşağıya doğru uzanıyor.

Diğer her şey yerinde kalır; blazerim, gömleğim, sütyenim ve eteğim. Sadece amının önündeki engel kaldırılır ve yüzünde yayılan sırıtış, bu durumdan çok memnun olduğunu doğrular.

Parmakları uyluklarımı okşuyor, başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirene kadar gittikçe yukarı çıkıyor. Titreme damarlarımdan geçiyor, çenem gevşerken içimde yarattıkları arzuyu artırıyor.

"Çok güzelsin Dove," diye mırıldanıyor, eteğimi belime çekip kalçalarımı kavrarken, beni tam da penisinin ucunu içime bastırarak kadar kaldırıyor. O saniye, girişime uyguladığı milisaniyelik baskı, beni güçlü bir hamle ile içime girmeden önce aldığım tek uyarı oluyor.

Onun uzunluğuna alışırken zevk ve acı karışıyor, ağzımdan derin, boğuk bir inilti çıkıyor.

"Kesinlikle bir beyefendi değil," diyor Eldon, sesinde mizah var, ama ona odaklanamıyorum. Zane hareketlerimi kontrol ederken göz kapaklarım açık kalmayı reddediyor. Onun uzunluğuna alışmak için zaman yok, beni tamamen ele geçirmeden önce nefes almaya vaktim yok. Hiçbir şey yok.

Beni doldurduğu anda, hareketini tekrarlamadan önce ucuna kadar geri çekildi ve vücudumu ateşli bir arzuyla yakıp kavurdu.

"Durma," diye boğuk bir sesle söylüyorum, başımı geriye eğip tırnaklarımı blazerine batırarak, canımı dişime takarak tutunuyorum.

Tek hissedebildiğim o, tek duyabildiğim nefes nefese kalışımız ve tek görebildiğim göz kapaklarımın arkasına kazınan havai fişekler. Şu anda dünyada başka hiçbir şeyin önemi yok.

Sadece biz.

Çevremizdeki çılgınlıktan kısa bir kaçış olabilir, ama ben bunu kabul ederim. "Eldon'ın seni izlediğine bak, Dove. Kıskanıyor. seslerimden, şu anda benim sikimi nasıl hissettirdiğini bildiği için kıskanıyor ve benim ellerimde oyuncağın olduğun için kıskanıyor."

Zane arkadaşını kışkırtmaya çalışırken, bakmaya bile tenezzül etmeden başımı sallıyorum. "Değil," diye homurdanıyorum ve bir saniye sonra sağımdan alaycı bir ses geliyor.

"Kesinlikle kıskanıyorum," diye ısıırır Eldon ve gözlerim ona döner. Pantolonunun fermuarı açıktır, sikini elinde tutmaktadır ve gözlerinde karanlık bir arzu dönmetedir.

"O zaman sıradaki ben olacağım," diyorum ve o başını sallarken göz bebekleri büyür.

"Kıskanan tek kişi o değil, Raven," diye ısrar etti Zane ve kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

"Oh, bizi takma, manzarayı izlemekten çok mutluyuz," diye Creed boğuk bir sesle konuşur ve içimdeki ecstasy'yi daha da artırır.

Zane sırtıyor, belimi daha sıkı tutuyor ve beni daha sert, daha hızlı hareket ettirirken, sanki hayatı buna bağılmış gibi içime giriyor.

Siktir. Siktir. Siktir.

Yaklaşan boşalmanın yaklaştığını hissediyorum, göz kapaklarım bir kez daha yarıya kadar kapanıyor, bu yüzden meme uçlarımı okşayan hafif bir esinti hissettiğimde irkiliyorum, meme uçlarım anında sertleşiyor.

Eldon bana sırtarak bakar ve sonra dudaklarını gergin cildime yapıştırır, keskin bir şekilde emer ve nefesimin etrafımızda daha yüksek bir yankı yapmasına neden olur. Eminim ki tırnaklarım Zane'in blazerinin omuz pedlerine delikler açmıştır; o kadar sıkı tutunuyorum.

Zane'in amansız kontrolü ve Eldon'un sert meme uçlarımdaki sıcaklığı birleşince, buna boyun eğmemek imkansız. Sanki ne kadar yakın olduğumu hissetmiş gibi, Eldon dişlerini etime geçirir ve ben sanki bu bir ölüm kalım meselesiymiş gibi parçalanırım.

Parçalanırken, dalga dalga gelen coşku vücudumu titretir. Zane'in belime sarılması, hareketleri yavaşladıkça acıya yakın bir şekilde sıkışır ve o, içimde patlayarak kükrer. Tamamen bitene kadar beni bırakmaz ve ben, onun kucağında sıvı gibi, onun isteği ve arzusu doğrultusunda şekillendirilebilir bir hal alırım.

"Eldon'ın sırası, Dove," kulağıma fısıldıyor, sesi o kadar yumuşak ki, yemin ederim ki ninni gibi geliyor.

"Senin için çoktan hazırım," diyor Eldon, beni Zane'in kucağından zahmetsizce kaldırarak. Bir saniye sonra, ben de ona aynı sertlikle sarılıyorum. "Mutlu musun, Küçük Kuş, yoksa yerimizi değiştirmemi mi istersin?" diye soruyor, Zane'in tutuşundan morarmaya başladığına emin olduğum yerleri başparmaklarıyla okşayarak.

Düşünürken dilimi dışarı çıkarırım ve karar vermem uzun sürmez. "Tam olarak olduğum yerde kalmak istiyorum," diye mırıldanırım, dizlerimin üzerine kalkarken sahip olduğumdan daha fazla güç toplamaya çalışarak, birkaç dakika önce hissettiğim aynı dolgunluğu hissetmek için çaresizce.

Eldon çenemi kavrar, ağrıyan merkezime uzunluğunu bastırırken gözlerimi kendine kilitler. Çenemi daha sıkı kavrar, ona bakarken kulaklarımda nabzım çınlar, konuşurken sert tutuşunu çok fazla sevdiğimi fark ederim. "İçinde başka birinin boşalmasını hissetmek çok fazla." Amım onun etrafında sıkışıyor, kendi boşalmamın kalıntıları Zane'inkiyle karışıyor, Eldon'u santim santim daha derine alıyorum. "Lanet olsun, Raven," diye boğuk bir sesle diyor, gözleri başının arkasına yuvarlanırken ben tamamen onun

. "Hareket etmen gerekecek, yoksa senin amcığının bir vuruşuyla boşalacakmışım gibi görünecek, Küçük Kuş," diye ekliyor, göz bebekleri tamamen büyümüş, bana bakarken.

O bakışta, şimdiye kadar hissettiğim hiçbir şeyin ötesinde bir güven duygusu uyandıran bir şey var. Güç kullanabileceğimi hepimiz biliyoruz, ama adamlarımı bu şekilde diz çöktürmenin verdiği yoğun güçle hiçbir şey kıyaslanamaz.

O da benim kadar istekli ve sarsılmaz arzuya teslim olmak için benim kadar hevesli.

O öne eğilip dişlerini tekrar göğüslerime batırırken, vücudum onun emirleriyle hareket ediyor. Bu sefer sadece meme uçları değil, ulaşabildiği her yer. Her ısırık daha şiddetli oluyor, ama dilinin her dokunuşu daha da yumuşaklaşıyor, acıyı dindiriyor ve sonra başka bir yerde yeniden alevlendiriyor.

Onun sert penisinin her uzantısıyla inleyerek, klitorisim onun üzerinde ustaca dans ederken, saniyeler içinde beni başka bir orgazmın eşiğine getiriyor.

"Eldon. Eldon. Eldon," diye mırıldanıyorum, içimde yükselen zevki sakinleştiremiyorum.

.
Yüzünü göğüslerime gömerken, kalçalarımı sıkıyor, boşalmasıyla beni dolduruyor
beni boşalmasıyla doldururken, onun uzunluğunun nabızı beni başka bir orgazm dalgasına sürükler.

Nefes nefese, sanki uçuyormuşum gibi hissediyorum. Nefes almaya çalışırken ter, ikinci bir deri gibi bana yapışıyor. Yukarı itecek gücü bulmam birkaç saniye sürüyor ve bunu yaptığım anda panik başlıyor.

"Eldon? Eldon?" diye tekrar ediyorum, acilen omzuna dokunarak.

Başı yastıklara yaslanmış, yüzü tavana doğru dönük, ama gözleri donuk. Dikkatimi yanıımızdaki Zane'e çeviriyorum, ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor, o da aramızdaki mesafeyi kapatıp yanağımı avuçluyor.

"Sorun yok, Raven. Sanırım bir vizyon görüyor."

Vizyon mu? Lanet olası bir *vizyon* mu?

Onun penisi hala içimdeyken mi?

Onu taciz ediyormuşum gibi hissediyorum.

Kucağında pozisyonumu değiştirerek bu durumdan kurtulduğumda, Creed ve Brax'ın sessizce yaklaştığını hissediyorum, endişe havada yoğunlaşıyor ve sanki sonsuzluk geçiyormuş gibi geliyor.

Sonsuzluk gibi geçen bir süreden sonra, elimi yanağına götürdüm, dudaklarımı ince bir çizgi halinde birleştirdim, o anda gözleri aniden açıldı ve nefesini tuttu.

Rahatladım, ama kalbim hala endişeyle çarpıyordu, çünkü bakışları düzensizce etrafta dolaştıktan sonra benimkilere takıldı.

"Bir görüntü m?" diye soruyorum, gülümsemeye çalışıyorum, ama kaşlarının atılması bana umut vermiyor.

"Evet."

Sormak istemiyorum ama sormak zorundayım. "Her şey yolunda mı?"

Gözleri kapanırken yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirir. Uzun bir süre geçtikten sonra bana tekrar bakar ve gözlerinde dehşet görürüm.

"Akademiydi, kanla kaplıydı."

YİRMİ SEKİZ RAVEN

Uykum bölünmüş durumda. Karışık ve karanlık. Son yirmi dört saat içinde söylenen sözlerle şekillenmiş, üzerine de geçmişten birkaç söz serpilmiş. En çok tekrarlanan iki söz Eldon ve kardeşimden geliyor. Eldon akademinin kanla kaplı bir görüntüsünü gördüyse, başımıza iyi bir şey gelmeyecek demektir. Bunu zaten bilmediğimden değil, ama lanet olsun, o bunu kesinleştiriyor. Sebastian ise, ölmeyi hak ettiğini düşünüyor, ama kendisinden daha büyük bir amaç uğruna.

Bu konuda içimde bir rahatsızlık var.

Elbette, hiçbirimiz ölmek istemeyiz. Öbür dünya hakkındaki doğal korku hepimizde dehşet uyandırır ve bunun, hayatlarımızdan daha büyük, yüce bir amaç için olduğunu hayal etmek doğaldır. Ama onun bunu söyleme şekli... karanlık, çökmüş gözlerindeki kararlılık, aklımdan çıkmıyor.

Adamlarım etrafımda uyuyor, yaklaşan kıyamet etrafımızda dolaşırken her biri kendi tarzında dönüp duruyor. Ama ben başka bir tür teselli bulmayı başarıyorum, daha doğrusu birden fazla. Gölgeler.

Her yerde.

Siluetler yatak odasının her santimetresini kaplıyor. Burada daha önce hiç olmadığı kadar çok gölge olduğuna eminim, ama beni rahatlatan bu değil. Hayır. Beni koruyucu bir şekilde etrafımda nöbet tutuyor gibi görünmeleri.

Onlara tek kelime bile söylemeye cesaret edemedim. Zaten huzursuz uykularından adamlarımı rahatsız etmek istemiyorum, bu yüzden sadece izliyorum. Hiçbir gölge beni tedirgin etmiyor. Hatta, şimdi onlara hiç olmadığı kadar yakın hissediyorum ve bunun nedenini veya nasıl olduğunu tam olarak açıklayamıyorum.

Belki de bazılarının el ele tutuştuğunu görebilmemden, bazılarının diğerlerinden daha büyük ve yaşlı olduğunun açıkça belli olmasından, ya da belki de ellerin beni örten çarşafın üzerinde, belirsizliği gidermeye çalışır gibi dolaşmasından kaynaklanıyordur.

Hayatımdaki her şey gibi bu da berbat bir durum, o yüzden kabullenmeye karar verdim. Özellikle de alemleri birleştirdiğimden beri ilk kez ortaya çıktıkları için. Onların sonsuza dek yok olduklarını sanıyordum. Nereye gitmiş olabilirler ki? Hiçbir fikrim yok, ama onların hâlâ burada olduklarını görmek beni hem sevindiriyor hem de şüpheye düşürüyor.

Neden daha güvenli, daha sakin, daha mutlu bir yerde değiller? Neden hala buradalar?

Elimi yüzümden aşağı doğru kaydırarak iç çekiyorum ve saate bakıyorum. Lyra'yı avlayabilmemiz için hala bir saatten biraz fazla zamanımız var ve burada yatmak, derimin altında biriken adrenalini yatıştırmak için hiçbir işe yaramıyor.

Bir çıkış noktasına ihtiyacım var, beynimi kapatacak bir şeye.

Brax ve Eldon'un uyuyan bedenlerinin arasından kayarak yatağın ucuna sürünürüm ve olabildiğince sessizce kapıya doğru parmak uçlarımda yürürüm. Kimseyi rahatsız etmeden kapıyı arkamdan kapatmayı başardığımda rahat bir nefes alırım ve bunu yaptığım anda içimde bir çekilme hissederim.

Bu his tanıdık geliyor ve nereden geldiğini hemen anlıyorum.

Veranda kapısına doğru ilerlerken, dışarıdaki ilk birkaç metre ötesini göremiyorum, ama birinin izlediğini ve beklediğini biliyorum. Tüm ışıkları kapalı tutarak kapının kilidini açıyorum ve dışarı çıkıyorum. Soğuk hava bir lütuf, titreyerek vücudumu okşuyor.

"Ari," diye mırıldanıyorum, sabırla beni bekleyen devasa grifonu gözlerimi kısarak izliyorum.

"Duvarlarını ördün," diye homurdanıyor ve bana griffin ölümcül bir bakış atıyor.

Ona yaklaşırken başımı sallıyorum, aşağıda çarpan suları izlerken düşüncesizce ellerimi onun tüyleri üzerinde gezdiriyorum.

"Bunu yapmamı sen söyledin, bana öğrettin, hatırladın mı?"

"Ben de kendimi kastetmedim. Ona ulaşamadım," diye cevap veriyor, açıkça sinirlenmiş bir şekilde, ama bunun benim çok iyi yaptığım için mi, yoksa başlangıçta bana öğrettiği için mi olduğunu bilmiyorum. Yine de buna odaklanmıyorum. Bunun yerine, onun neyle uğraşıyor olabileceği konusunda endişe duyuyorum.

"Her şey yolunda mı? Gia iyi mi?" diye soruyorum, yüzümü ona doğru çevirerek.

O rahatlar, yere çömelir ve beni göğsüne yaklaştırır, hızlanan rüzgardan beni korur.

"Ben iyiyim, Gia iyi, her şey yolunda. Beni endişelendiren sensin."

Onun sözleri karşısında gözlerim büyüdü ve o benden kaçmayı bıraktığından beri ortaya çıkan her şeyi düşündüm. Kahretsin, büyük küçük birçok şey hissettim, ama her şey kesinlikle daha da yoğunlaştı.

Aramızdaki duyguların bu kadar güçlü olabileceğini unutuyorum ve suçluluk duygusu anında beni ele geçiriyor. "Özür dilerim..."

"Bana bu saçmalıkları anlatma, Raven. Savaşığın ve hayatta kaldığın için özür dileme." Onun sözleri bana tanıdık geliyor, dün gece Zane'in söylediklerini hatırlatıyor. Tıpkı şu anda olduğu gibi, o zaman da tamamen beklenmedik bir şeydi, ama havadaki çılgınlık onları bunu ifade etmeye teşvik ediyor olmalı. Kendime güvenimi artırmak için kimsenin desteğine ihtiyaç duymadım, ama bunun üzerimde yarattığı etkiyi inkar edemem. "Peki, benimle bunun hakkında konuşacak mısın?"

Boğazımı temizledim, kelimeleri bir araya getirmeye çalışırken göğsündeki tüylerle oynadım. Dürüst olmak gerekirse, bu stresle yaşamaktan bıktım. Hissetmek yeterince zor, bunu tartışmak daha da zor ve kafamı kuma gömmek ve bu durum tamamen geçene kadar nefes almamak istiyorum.

Ne yazık ki, bu bizim gerçekliğimiz değil. En azından benimki değil.

Bu yüzden ona açıklıyorum. Sebastian ile yaptığım anlaşma, onu resmi olarak ölümden geri getirmem; Burton'ın Monarşi'nin ona yardım ettiğini doğrulaması; aradaki her şey; ve hepsinin üzerine Eldon'ın gördüğü vizyonun ayrıntılarını ekliyorum. Bitirdiğimde kendimi bitkin ve yorgun hissediyorum ve bu sefer, onun da bu yüzden titrediğini, hayal kırıklığına uğradığını ve öfkelendiğini hissediyorum.

"Bence onların kafalarını koparmama izin vermelisin," diyor, başını bir yandan diğer yana sallayarak. Darbeye hazırlıyorum kendimi, ama nedense, gagası beklediğim gibi bana çarpmıyor.

"Kim?" diye alaycı bir şekilde soruyorum, durumu hafife almaya çalışarak. "Hepsi."

Kulağa cazip geliyor, duyduğum en iyi fikir gibi, ama o kadar basit değil, onu bu kadar tehlikeye atmak da öyle. Tabii bunu ona söyleyemem. Bu bana sadece bir başka griffin ölümcül bakışı kazandırır ve bir tanesi ömür boyu yetecek kadar fazlasıyla yeter.

Tek yaptığım, koruma listeme yeni insanlar eklemek ve omuzlarıma daha fazla yük bindirmek gibi görünüyor, bu da dün gece arkadaşlarımdan benden istediğinin tam tersi, ama yine de herkesin güvenliğinden sorumlu hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Keşke o kadar basit olsaydı, ama seni bu şekilde riske atamam. Ne senin için, ne de benim için, ve Gia'ya bunu kesinlikle yapamam." Yaklaşan ölümcül bakışlara rağmen içimde yankılanan gerçeği söyleme riskini alıyorum, ama şaşırtıcı bir şekilde, o boynuma burnunu sürtüyor.

"Raven, etrafında bir ordu var. Senin emrindeyiz. Tek yapman gereken bir kelime söylemek, biz de sana yardım etmek için orada olacağız. Sadece ben ve benimkiler değil, ejderhalar da. Onların yeminlerini duydum ve onlardan hoşlanmasam da, yeminlerine sadık kalacaklarına inanıyorum."

Onun sözlerini dinlerken, damarlarımdan yeni bir his geçiyor. Onları *gerçekten* dinliyorum. Belki de herkes haklıdır, onlarla aynı fikirde olmak beni çok üzse de, belki de kimin benim yanımda olduğunu ve kimin sonuna kadar orada kalmaya istekli olduğunu değerlendirmem gerekir.

Bana verilen tüm o sözler.

Kahretsin.

Nereden başlayacağımı bilmediğim için hiçbir şey yapamamak yerine, belki de çevremde benimkinden farklı güçlü ve zayıf yönleri olan insanlar olduğunu düşünmem gerekiyor. Bunu kullanarak, hepimizi bir araya getirip bu kötülüğü nihayet ortadan kaldırmak için neler yapabileceğimizi bir düşünün.

"Hissedebiliyorum."

"Neyi hissediyorsun?" diye soruyorum, ama inatçı griffin yerinden kalkıp önüme geçerek cevap veriyor.

"Beynin canlanmaya başlıyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum, etrafımızdaki gökyüzü aydınlanmaya başlarken ona kaşlarımı çatarak bakıyorum.

"Yani, sonunda anlıyorsun."

Gözlerimi devirdim. Bu griffin beni öldürecek. "Neyi anlıyorum?"

Ama bana bir açıklama yapmıyor. Bu çok kolay olurdu. Bunun yerine, uçurumun kenarına doğru ilerliyor ve son anda omzunun üzerinden bana bir bakış atıyor.

"Benim sana yaptığım gibi bizim bağımızı çek. Senin bize ihtiyacın olduğunu anlamam için tek gereken bu."

Onun ne demek istediğini anlamak için onu sıkıştırmaya başlamadan önce, o çoktan gitmiştir.

YİRMİ DOKUZ RAVEN

Göz kapaklarım kapanırken dudakları boynuma yapışıyor ve ben arkamdaki sert göğse yaslanıyorum. Dün gece pek dinlenemedim ama güne tüm adamlarımın yanında başlamak bunu telafi ediyor.

Kirpiklerimin arasından bakınca, Creed'in banyo aynasındaki yansımamızda bize yumuşak bir gülümsemeyle baktığını görüyorum ve ben de ona gülümsüyorum.

"Çıkmaya hazır mısın?" diye soruyor, akademinin verdiği bluzumun yakasının altına bir öpücük daha konduruyor ve ben onaylayarak mırıldanıyorum.

"Evet. Ne kadar çabuk harekete geçerse, diğer her şeye o kadar çabuk geçebiliriz." Bu sözleri yüksek sesle söylemek kararlılığımı artırıyor. Bu sabah Ari ile yaptığım doğaçlama konuşmanın ardından, kendimi biraz yenilenmiş ve önümdeki devasa göreve çok daha odaklanmış hissediyorum.

Sorunları zihnimde parçalara ayırıp, bu göreve en uygun kişinin kim olacağını düşünmek, tam tersine, harikalar yaratıyor gibi görünüyor. Ki bu, çok az yardımla her şeyi başarmak için kendimi nasıl esnetebileceğimi bulmaktı.

Tanıdığım kişi, gözlerinde anlamlı bir bakışla ayrıldıktan sonra, neredeyse zıplayarak yatak odasına geri döndüm ve saçma sapan konuşmalarımı uyandırdım, ama neyse ki, bu onların da ilgisini çekti. İçimi dökerek zaten kendimi daha hafif hissediyorum, şimdi tek yapmamız gereken işleri harekete geçirmek. Önce bu engeli aşmamız gerekiyor.

"Katılıyorum. O zaman şimdiye kadar var olan en uzun tatili planlayabiliriz."

Elimi göğsüme götürdüm, onun sözlerini içime sindirirken hevesle başımı salladım. "Buna katılabilirim," diye ısrar ettim ve onun peşinden gitmeden önce aynada yeni saçlarıma son bir kez baktım.

Pembe renk tamamen kayboldu ve geri gelme ihtimali yok. Siyah saçın radikal bir değişiklik olacağını düşünüyordum, ama garip bir şekilde gözlerimi öne çıkarıyor, cildimi eskisinden biraz daha porselen gibi gösterse de.

Ama umurumda değil. Burada, hala hayatta olduğum sürece her Şeyi kabullenebilirim ve bu beni her Şeyden daha fazla ayakta tutuyor. Son birkaç ayda çok Şey yaŐadık, *ben* son birkaç ayda çok Şey yaşadım, ama hala buradayım ve bunun bir nedeni var.

Salona adımıımızı attığımız anda, Creed'in kollarından çekiliyorum ve Zane bana sırtarak bakarken onun mırıldandığını duymuyorum.

"Bu sabah güvercinim nasıl?"

"Beş dakika önce, son sorduğunda olduğu gibi," diye karşılık veriyorum, kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum, ama o elini omuzlarıma koyarak beni n kapıya doğru yönlendiriyor.

"Yedi dakika önceydi, ama kim sayıyor ki?"

Ona gözlerimi deviririm, bu da onun daha çok sırtmasına neden olur ve Brax'ın dudaklarından da bir kıkırdama çıktığından eminim, ama bunu doğrulamadan kaybolur.

Ana akademi binasına doğru ilerlerken, dışarıdaki hava öncekine göre daha sıcaktır. Yollar sessizdir, derslerin başlamasına daha çok zaman olduğu için etrafta tek bir kişi bile yoktur.

Rahat bir sessizlik içinde yürüyoruz ve bina görünür hale geldiğinde adımlarımız hızlanıyor. İçeri girip Lyra'ya ne kadar çabuk ulaŐırsak, o kadar çabuk hallolur. Onu başımdan savmaya çalıŐtıęımdan değil; muhtemelen Sebastian'la birlikteyim, ama olan biten her Şey varken bunun için endiŐelenerek zaman kaybetmeye gerçekten vaktim yok.

Bunca zamandır bir adım geride kaldık ve Burton'a karşı savunmada kalmaktan bıktım. Artık harekete geçme ve sınırları belirleme zamanı.

Çift kapı ardına kadar açık, bizi içeri çekiyor ve Lyra'nın ofisine doğru koşar adımlarla ilerliyoruz, ama kapının hafifçe aralık olduğunu gördüğümde hala kapısından iki adım gerideyim. Kaşlarım atılır ve panik omurgamdan aşağıya doğru yayılırken Brax, Creed, Eldon ve Zane'e bakarım ve onların yüzlerinde de aynı belirsizlik ve kafa karışıklığı izlerini görürüm.

Yavaşça yaklaşırken, Zane'in eli omuzlarımdan kayarak avucumu tutar ve yanımdan ayrılmayı reddeder. Elimi kaldırıp kapıya ittiğimde, ahşaba dokunamadığım için bir kez daha donakalırım.

"Bir Şey hissediyorum," diye fısıldadım, kapıyı açma dürtüsüne direnerek.

"Nasıl?" diye sorar Eldon ve bunu tarif edecek doğru kelimeleri bulmak için bir an dururum.

"Bu sihir, ama daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor," diye itiraf ettim. "Parmak uçlarımla hissedemiyorum, ama havada var. Hissedebiliyorum."

"O zaman başkası önce adım atıyor," diye homurdanır Brax, yanımdan geçmek için beni sıkıştırır, ben de bir adım geri çekilmek zorunda kalırım ve kafasına sert bir bakış atarım. "Bana öyle bakma, bu konuyu konuşmuştuk," diye ekler ve çenem düşer.

Bana bakmadığı halde şu anda ona nasıl baktığımı nasıl bilebilir? Pislik.

Ona bu soruyu sormak için dilimin ucunda, ama ben fırsat bulamadan kapıyı iterek açıyor ve dikkatimi düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

O odayı tararken, ben de onun arkasından bir göz atmaya çalışıyorum ama geniş omuzları açık kapıyı dolduruyor ve hiçbir şey göremiyorum. Sabırsızlanmaya başlayınca omzuna dokunuyorum ve bir saniye sonra odaya adım atıyor. Hemen arkasındayım, Zane'in elinden kurtulup soluna geçmeye çalışıyorum ama ikisi arasında hiç şansım yok.

Brax kolunu genişçe açarak geçmemi engelliyor, Zane ise elimi tutup bileğimi tutuyor. Yatak odası dışında bu kadar iyi reflekslerim yok. Pislikler. Açıkçası, bu sabah uykusuzluktan huysuzum. Elimizi yüzüme götürüp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama sözlerim yine de gereğinden sert çıkıyor.

"İkiniz yapabilir misiniz?"

Brax bana öfkeyle bakar, ama ben de ona aynı şekilde karşılık veririm. Bakışları daha da sertleşir ve boyun kaslarım gerilir. "Bunu bütün gün yapabilirim. Sen yapabilir misin?"

Bana gözlerini devirir, içinden "*dramatik*" diye mırıldanır ve sonra iç geçirip kolunu yanına indirir. "Hiçbir şey göremiyorum," diye homurdanır, ama ben ona inanmam. Burada bir terslik var, bunu biliyorum.

Zane beni bırakır ve ben hareket ederken, sanki sihir tavandan sarkan ince bir kumaş gibi etrafımda dans ediyormuş gibi hissederim. Masası düzenli, sandalyesi yana çekilmiş, ama burada olduğu izi yok.

En sola döndüğümde, ofisinin özel alanına giden gizli girişin de hafifçe açık olduğunu görüyorum. Seçeneklerimi düşünmeden ayaklarım beni duvardaki küçük deliğe doğru götürüyor ve sihir etrafımda yoğunlaşıyor gibi görünüyor.

"Nefes almakta zorlanıyorum," diyorum, derin bir nefes almaya çalışırken elim göğsüme gidiyor. Diğerlerine baktığımda, onların

kaşlarını çatmış buluyorum.

"Bana normal görünüyor," diyor Eldon, gözlerinde endişe belirirken diğerleri de ona katılıyor.

Mümkün olduğunca güçlü nefes almaya çalışırken, ciğerlerim yanıyormuş gibi hissediyorum. Kapıyı deneme amaçlı itiyorum, sihir dayanılmaz hale geldikçe görüşüm bulanıklaşıyor ve nedenini anlamam için içeriye bir saniye bakmam yeterli oluyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Etrafımızdaki büyü başımı döndürüyordu, ama ben bununla mücadele ettim ve ellerimin ve dizlerimin üzerinde cesedin bulunduğu yere süründüm.

Sıradan bir ceset değil... Lyra'nın cesedi.

Ona ulaşmadan eller belimi kavrar, beni havaya kaldırır ve beni taşımak için hareket ettirirken, ben onların kollarında neredeyse bayılmak üzereyim.

Hareket ederken etrafımda renkler parıldıyor, sonra her şey sakinleşiyor, ama o anda Lyra'nın gizli odasında olmadığımı fark ediyorum. Yavaşça Lyra'nın masasına indiriliyorum ve derin bir nefes alıyorum, bir el sırtımı rahatlatıcı bir şekilde okşarken vücudum rahatlamadan titriyor.

"Ona yardım etmeliyim," diye söylüyorum, dikkatimi toplayabildiğimde, gözlerim Brax'ın gözlerine takılıyor ve o yüzünü buruşturuyor.

"Bunun mümkün olacağını sanmıyorum, Shadow."

"Neden?" diye bağıryorum, tekrar ayağa kalkmaya çalışıyorum ama o beni yerinde tutuyor.

"Çünkü odada dolaşan büyü'nün etkilerini sadece sen hissedebiliyorsun, bu da seni ondan uzak tutuyor," diye dişlerini gıcırdatarak söylüyor, öfkesi bana yönelik değil ama yine de tüylerimi diken diken ediyor.

Bunu kim yapabilir?

"O..."

Gözleri kararır ve bir kez başını sallar, boğuk bir hıçkırık dudaklarımdan çıkar, kalbim o kadar hızlı atıyor ki, bayılacağımdan eminim.

"Nasıl... Ben... Yapabileceğim bir şey olmalı," diyorum nefes nefese, gözlerim odaya dönüyor, tam da Zane dışarı çıkarken, Eldon ve Creed de hemen arkasından Lyra'nın cesedini taşıyarak dışarı çıkıyorlar.

Masadan kalkıp, onu cam masanın üzerine yatırırken her şeyi yanımda götürdüm ve bir dakika önce odaya girdiğimde hissettiğim aynı şaşkınlığı hissetmediğimi fark edince rahatladım. "Onunla burada kalabilirim, yardım edebilirim," dedim ve diğerleri geri çekilirken elimi koluna attım diğerleri bir adım geri çekilirken, ama bu tıpkı Genie gibi; büyüm

tutunacak bir şey bulamıyor.

Lyra'nın gözleri hala açık, donuk ve hayattan yoksun, bu da içimi acı ile burkuyor.

"Bu nasıl oldu?" diye soruyorum, umarım biri bunu benden daha iyi anlayabilir, ve Creed konuşuyor.

"Bence oda, sadece seni etkileyebilecek ve başkalarını etkilemeyen bir tür koruma veya büyü ile kaplıydı. Ne olduğunu veya nasıl olduğunu bilmiyorum, ama açıkça seni ele geçirirken bizi zarar görmeden bıraktı," diye açıklıyor, ama bu, Lyra'nın neden bu şekilde cansız bir şekilde yatıyor olduğunun nedenini tam olarak açıklamıyor.

"Peki ya o?" diye ısrar ediyorum, elimi saçlarının üzerinden geçirip göz kapaklarını kapatırken, gözlerim yaşlarla doluyor.

Kahretsin, bu kadar duygusal olmaktan nefret ediyorum. Ölümü yeterince gördüm ki artık bu kadar acı vermemeli, en azından eskiden öyleydi.

"Bilmiyorum, Raven. Fiziksel olarak acı çektiğine dair bir işaret yok ve zihnine erişemiyorum."

"Onu geri getirmek için tutunabileceğim tek bir parça bile bulamıyorum," diye itiraf ettim, gözyaşlarımın yüzümden akmasını engellemek için dudaklarımı sıkıca kapattım.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sorar Zane, bu sabah için planlanan her şeyin gerçekleşmeyeceğini fark ettiğimizde oda bir an için sessizleşir.

"Bunu yapan kişi, seni etkilemek için yaptı, Shadow," diyor Brax, ellerini yanlarında sıkıca tutarak ve ben de onaylayarak başımı sallıyorum.

"Bu da Sebastian'ı muhtemelen bildikleri anlamına gelir," diye ekliyor Eldon ve ben içimden küfrediyorum.

İşte bu yüzden dün taşınmalıydık, o zaman onu kurtarabilirdik.

"Ona söylemeliyiz," diyorum iç çekerek ve Zane bana hüzünlü bir gülümseme atıyor.

"Onu da yanımızda götüreceğ miyiz, götürmeyecek miyiz?" diye sorar ve midem sıkışır.

Alternatif, onu burada bırakmak, ama o bunu hak etmiyor. Zaten gereğinden fazla acı çekti.

"Bizimle," diye mırıldanıyorum ve bir şey kaçırmadığımdan emin olmak için son bir kez elimi onun üzerine koyuyorum ve bunu yaparken göğsünde siyah bir iz görüyorum. "O ne?" diye soruyorum, ölü bir kadının cesedini kurcalamak istemiyorum ama bunun bir anlamı olmalı.

Eldon daha iyi görebilmek için yaklaşır ve yüzünün solması bunun iyiye işaret olmadığını gösterir. "Bu sihirin etkisi. Bunu yapan kişi onu ölümle damgalamış. Her an gerçekleşebilirdi. Ailemin bundan bahsettiğini duymuştum, ama hiç görmemiştım," diye açıklıyor, elini yüzünde gezdirerek. "Bu özel bir tür büyü, kişi farkında olmadan ona görünmez bir iz bırakıyor ve gücün sahibi parmağını şıklatarak büyüü etkileyecektir."

"Yani, birisi ona bu damgayı vurdu ve orada bile olmadan istediğı zaman tetiğı çekti mi?" diye açıklığa kavuşturuyorum ve Eldon başını sallıyor.

Siktir. Böyle bir şeyin varlığından bile haberdar değildim.

"Onu buradan çıkaralım. Eğer bu bana yönelikse, Burton'ın bir sonraki hamlesini yapmaya karar vermeden önce fazla zamanımız olmadığını biliyorum. Mümkün olduğunca hazırlıklı olmalıyız."

"Onu taşıyacağım ve Gauntlet'e varana kadar sihirimle kendimi gizleyeceğim. Tamam mı?" diye sorar Zane ve ben başımı sallar, kapıya doğru ilerlerken teşekkürlerimi söylerim.

Vücudum karmakarışık bir halde. Bir sonraki adıma geçmeye hazır değilim, o adım ne olursa olsun, nerede olursa olsun. Önce bu kalp ağrısıyla başa çıkmak için bir dakikaya ihtiyacım var, ama düşmanlarımız bunu umursamıyor. Bu sadece onların lehine. Bu da demek oluyor ki, kendimi toparlamam ve acele etmem gerekiyor.

Koridora çıkıp akademi binasından ayrılırken birinin üzerimize atlayacağını bekliyorum, ama inanılmaz bir şekilde kimse bunu yapmıyor. Ancak bu beni hiç de güvenlendirmiyor. Beni daha da sinirlendiriyor, ki bu tam da Burton'ın istediğı şey.

Bu o olmalı. Bu onun hamlesi olmalı ve şimdi beni yüksek alarmda tutuyor, her adımda arkamı kolluyorum, ama yine de beni hazırlıksız yakalayabileceğini biliyorum.

Taş merdivenleri ikişer ikişer çıkarak Gauntlet arenasına giriyorum ve Zane'in Lyra'nın cesediyle birlikte aşağıda beklediğini görüyorum. Öne koşmuş olmalı, ki bu çok garip çünkü onun tüm bu süre boyunca yanımda olduğunu sanıyordum.

Onu bu halde tekrar görmek, üzerime bir kova daha hüznün döküyor. Ellerimi sıkıca yumrukluyorum, duygularımı bastırmak için tırnaklarım avuç içlerime batıyor. Daha sonra dağılabilir ve duygularıma boğulabilirim, ama şimdilik dayanmam gerekiyor.

Onun yanına vardığımda, kolunu omzuma atar, Eldon sessizce Lyra'yı kaldırırken dudaklarını şakağıma bastırır. Brax geçitten ilk olarak geçer, ben de onu takip ederim, diğerlerinin de hemen arkamızda olduğunu bilerek.

Bir an sonra, bir zamanlar büyülu yaratıkların yaşadığı tanıdık orman gözüme çarptı. Dün, bu yeni bir başlangıcın habercisiydi, Sebastian için hak etsin ya da etmesin, umudun sembolüydü. Ancak bugün, bu bir işkence gibi geliyor.

Düşmüş bir kütüğün üzerinden geçerken, sağımdan bir hareket duyarım ve bir an sonra Sebastian'ın yüzü görünür.

Çenesi düşer ve sonra olabildiğince hızlı bir şekilde bana doğru koşar. "O nerede?"

Kaşlarımı çatıp çenemi titretirken, yüzümü elime silerek ona kasvetli bir şekilde bakıyorum.

"Ne yaptılar?" diye bağırır, gözleri benimkileri ararken omzumun üzerinden bakıyor. Cevabını aldığı anda anlıyorum. Yüzünün rengi soluyor, çenesi yere düşüyor ve göz bebekleri iğne ucu kadar küçülüyor.

Acıdan yere yığılacağı mı, yoksa savaşa atılacağı mı emin olamıyorum, özellikle de burun delikleri genişleyip elleri yumruk haline geldiği için.

"Üzgünüm," diye fısıldarım, aslında ona değil, ona özür diliyorum. "O... Ben yapamadım..."

"Bu senin suçun değil, Raven. Bu yükü de omuzlarına yükleme," diyor Creed, gözleri kardeşimin cevabını beklerken ona sabitlenmiş durumda.

Sebastian bana, sonra Lyra'ya, sonra tekrar bana bakar. Boğazını temizler, ağzını açar, ama hiçbir şey çıkmaz ve onun yerine ona doğru yürür. Eldon'un kollarından onu alır, başını omuzlarının arasına gömerek onu altımızdaki yumuşak toprağa indirir.

Duygular yükselirken sessizlik üzerimize çöküyor ve kalbim bir kez daha göğsümde deli gibi atmaya başlıyor.

"Bu senin suçun değildi, Raven," diyor Sebastian sonunda, ayağa kalkmadan önce elini Lyra'nın yüzünde gezdirerek. "Hiçbiri senin suçun değil," diye tekrarlıyor ve adamlarımın gerginliğinin azaldığını hissediyorum, ama yine de etraflarını saran bir gerginlik var. Kardeşim söz konusu olduğunda, bu gerginliğin asla ortadan kalkmayacağını düşünüyorum. "Onun onuru için öleceğim, Raven. Yemin ederim. Sana yemin ettim

yemin ettim ve bunun onu da kapsadığını bilmeni istiyorum. Onun adına yaptığım yanlışları düzelteceğim. Anladığını söyle bana."

"O sana bir şey söylemek zorunda değil..." Brax'ın homurtusu, kardeşimle göz göze gelip başımı salladığımda kesilir.

"Anlıyorum."

Durum tersine olsaydı, adamlarımdan biri böyle yerde yatıyor olsaydı, ben de aynısını yapardım. En azından anlayabilirim.

"Şimdi ne olacak?" diye sorar, bakışları Eldon, Creed, Zane ve Brax'ın yanı sıra benimkine de kayar.

"Raven'ın ona gideceğini biliyorlardı. Senin de bunda parmağın olduğunu mu varsayayım?" Creed, dehşetle ona bakan Sebastian'a kaşlarını kaldırarak sorar.

Sebastian konuşurken, Lyra'nın büyüünün hala madalyonun içinde çınladığını hissederek kolyemi sıkıca tutuyorum. "Şu anda ciddi misin? Onun güvende olmasını istedim. Bunun olacağını ve buna neden olacağını düşünmemiştim..." Lyra'ya bakarken sözleri kesiliyor ve söylediği her kelimenin doğru olduğunu biliyorum.

Adamlarıma hafifçe başımı sallayarak, onun bize yalan söylemediğini onaylıyorum.

"Öyleyse, Raven'ın sana yardım ettiğini biliyorlar demektir. Bu da demek oluyor ki..."

"Hâlâ hayatta olduğumu biliyorlar," diye Zane'in cümlesini tamamlayan Sebastian itiraf eder ve ben iç çekerim. "O zaman saklanmanın bir anlamı yok. Savaşa hazırlanıyorlar; burada saklanmaktansa senin yanında olsam daha iyi," diye ekler ve ben dudaklarımı büzerek bunun en iyi seçenek olup olmadığına karar vermeye çalışırım.

"Oh, bizimle geri döneceğine inanabilirsin," diye homurdanır Brax ve gözlerim şaşkınlıkla açılır.

"Önce veda edeyim," diye mırıldanır Sebastian ve Lyra'nın yanına diz çöker. Ona o kadar yumuşak bir sesle fısıldar ki, ben duyamam ve anında özel bir anı bozduğumu hissederim, bu yüzden bir adım geri çekilirim.

Adamlarım da beni takip eder ve Sebastian ayağa kalkıp sihrini kullanarak Lyra'yı gömene kadar kapının yanında bekleriz. Sebastian, Lyra'nın az önce yattığı yere tek bir çiçek bırakır. Yeni bir amaçla bize doğru yürür.

Brax her zamanki gibi kapıdan ilk geçen olur ve ben de onun ardından giderim, ama Gauntlet arenası gözüme çarptığında sendeleyerek dururum.

Eskisi kadar boş değil. Silvercrest ve Shadowgrim öğrencilerinin oturabileceği her koltuk dolu, ama beni olduğum yerde donduracak olan şey, babamın Brax'ı dizlerinin üzerine çöktürmüş, kollarını arkasına bağlamış ve başını eğmiş olması.

Bir an sonra Sebastian'ın yanımda küfür ettiğini duyduğumda kulaklarımda bir kahkaha çınlar. Gözlerim bu tüyler ürpertici kahkahanın kaynağına kilitlenir: Burton, yine Erikel kıyafetini giymiş.

Bakışları benimkinden Sebastian'a, sonra babama kayıyor ve sonra tekrar bana dönüyor.

"Ah, ne güzel bir aile buluşması."

OTUZ RAVEN

Bakışlarım Burton'ın üzerinde sabit kalırken, tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Erikel kürk pelerini ve yanağındaki yara izi beni sinirlendiriyor. Bu adamın elinden çıkan her şey çok fazla, çok ileri gidiyor ve ben artık bıktım.

"Bana onun öldüğünü söylemiştin," diyor babam sertçe ve onu yan gözümle Sebastian'a parmağını sallarken görüyorum.

"Öyleydi. Görünüşe göre biri ona acımış," diyor Burton, gözleri bana bıçak gibi bakıyor.

O, bir savaşı yönetip devrim ya da her ne haltsa onu başlatmak için çok çocukça ve kolayca hoşnutsuz olan biri. Onunla bir dakika içinde başa çıkabilirim, ama önce babamın diğer elinin hareket etmesi gerekiyor.

"Ellerini ondan çek," diye bağırırım, gözlerim babamla Brax arasında gidip gelir, Brax dizlerinin üzerinde kalmış, başı eğik, babamın ellerindeki bir tür büyüyle hareket edemiyor. Babamın gözleri benimkilerle buluşur, ama gözlerinde hiçbir anlamlı ifade yoktur, bu adamın başka birinin emrinde olduğunu hatırlatır ve bu gerçek beni daha da sinirlendirir. "Dedim ki, ellerini ondan çek."

Büyüm damarlarımdan titreşir, huysuz gargoyle'umu korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdır. Hâlâ dinlemediğinde, ona doğru bir adım atarım, ama saldırmadan önce, elim boynumdaki kolyeyi kavrar.

Parmak uçlarımda Brax'ın gargoyle gücü veya Zane'in ateşi gibi daha güçlü bir saldırı hissetmeyi bekliyorum, ama şaşırtıcı bir şekilde, avucumu Abel'in göğsüne bastırdığımda elimde Lyra'nın büyüü dolanıyor.

Temasla irkilir, Brax'ı tutuşu değişir. Adamımın hareket ettiğini hissederim, ama dönüp bakmam. Bakamam. Gözlerim babamın gözlerine kilitlenir ve bulanık görüşünün kayboluşunu izlerim. Lyra'nın büyüünün dalları, etrafındaki gerçeği olduğu kadar senin gerçeğini de ortaya çıkarıyor gibi görünüyor. Onu yakalayamadan dizlerinin üzerine çöker, ama Sebastian onu hızla yana çekerek benimle Burton'ın arasına hiçbir şeyin girmesini engeller.

Boynumu kırarak, bu kadar çok zarara neden olan pislige bakarken kolyemi elimden bırakıyorum.

"Ne yapıyorsun? Neden herkes burada?"

Sorularım görmezden gelinir ve bana başını sallar. "Burada soru soran benim." Gözlerimi deviririm. Artık onun saçmalıklarına daha hazırlıklı olmam gerekirdi, ama o görüldüğü kadar tahmin edilebilir biri değil. "Ve bana uygun şekilde hitap edeceksin," diye ekler, burnunun ucundan bana bakarken dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir.

Siktiğimin herifi.

Eğer oynamak istediği oyun buysa, ben de onun liderliğini takip ediyormuş gibi davranmaya hazırım. Bu, onu alt etmeyi çok daha tatlı hale getirecek. "Oh, yüce efendim," derim, kollarımı genişçe açarak dramatik bir şekilde eğilerek. Ben tam boyumda dikilirken, alaycı gülümsemesi zafer dolu bir sırıtişa dönüşür. "Herkes burada ne yapıyor?" diye tekrarlarım, öfke ve adrenalin beni tüketirken.

"Tabii ki senin dönüşünü bekliyorlar," diye cevaplar, sanki gerçekten bu kadar basitmiş gibi.

Tabii ki bizi izliyordu; izlemediğini düşünmek aptallıktı. O kurnaz, entrikacı ve karşılaştığım en büyük yılan. Shadowmoor'dan sağ kurtulduktan sonra bunu söylemek bir şey ifade ediyor. Ama Silvercrest Akademisi'nde yaşadığım tüm karanlığa kıyasla bu, cennetten bir parça gibi geliyor.

Hâlâ kafamda düşüncelerimi çevirip dururken, o Gauntlet podyumunu çevreleyen koltuklarında kafaları karışmış gibi görünen toplanan öğrencilere dönerek konuşmaya başladı. Her geçen saniye solgun yüzlerde korku belirliyordu, bazıları ise kaslarını gererek savaşa hazırlanıyordu.

"Savaş zamanı geldi. Topluluğumuzu güçlendirme zamanı geldi. Planımızın son adımlarını açıklama zamanı geldi," diyor Burton, öğrencileri harekete geçirmek için kollarını genişçe açarak.

Bunun *bizim* planımız değil, daha çok onun planı olduğundan eminim, ama ağzımı kapalı tutmayı başarırım. Şu anda ihtiyacımız olan şey semantik değil. Eylemdir ve sonun başlangıcının yaklaştığını hissediyorum.

Altın rengi bir parıltı dikkatimi çekiyor, bir adamı bileklerinden ve ayak bileklerinden zincirlerle bağlayarak merdivenlerden aşağı iniyor. Altın zırhlı savaşçının zırhının taş merdivenlerde çıkardığı ses, bir an sonra herkesin dikkatini çekiyor ve odada bir mırıldanma dalgası yayılıyor.

"O kim?" diye sorar Sebastian, babamın yanında solumda dururken.

Bir an gözlerimi kısarak adamı inceledim ve şu anki durumuna rağmen onun kim olduğunu tam olarak biliyordum.

"Bu Monarch Dutton. Benim dirilttiğim adam," diye mırıldanıyorum, o günün anısı zihnimin ön saflarına çıkarken dişlerimi sıkıyorum. Creed'in köyü saldırmak için götürüldüğü gün, babası onun hafızasını kurcalamıştı. Şimdi güvende olduğunu bilmek rahatlatıcı, ama o zamanlar bu, gerçekten hiç ihtiyacımız olmayan bir başka stres kaynağıydı.

"Durumu pek iyi görünmüyor," diyor Eldon ve ben onun sözlerinin doğruluğunu inkar edemiyorum.

"Size E Levin ordusunun başı Monarch Dutton'ı takdim ediyorum," diyor Burton, elini onun yönüne doğru sallayarak. "Bu krallığın kendi ordusunu onlara karşı kullanmamız mantıklı, değil mi?" diye ekliyor ve Shadowgrim öğrencilerinden alkış alıyor, ama Silvercrest Akademisi'nden birkaç öğrenci de alkışa katılıyor.

Kalabalığı gözden geçiriyorum ve birkaç dakika sürüyor, ama aradığım kişiyi buluyorum. Dört sıra geride, en sonda, radarımda olan adamın yanında Leila var. Buradan, gözlerini herkesin üzerinde gezdirirken kaşlarının saç çizgisine neredeyse değdiğini görebiliyorum. Babasının henüz gelmemiş olması da gözümünden kaçmıyor, ama beni asıl etkileyen Grave'in yüzündeki sırıtış.

Bu olayla ne kadar ilgisi olursa olsun, onu öldüreceğim.

Kafamı sallayarak dikkatimi tekrar Burton'a çeviriyorum. "Bunların hiçbiri mantıklı değil. Bunu biliyorsun, değil mi? Hiçbiri," diyorum, o bana bakarken parmaklarımı yanımda büküyorum.

"Çünkü sen tek bir işe yarayan aptal, ahmak bir kızsın. Buradaki olayların sana mantıklı gelmemesi hiç de şaşırtıcı değil." Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılır ve ben yumruğumla yüzünden silmek isterim, ama aramızdaki mesafeyi kapatmak çok uzun sürer, bu yüzden kelimeleri kullanmayı tercih ederim.

"Bana mantıklı gelmeyen şey, neden hala o bedende olduğun," diye bağırırım, herkesin dikkatini çekecek kadar yüksek sesle, ama tabii ki kimse ne demek istediğimi anlamaz.

Alaycı gülümsemesi ölümcül bir bakışa dönüşür, sonra başını sallar ve elini küçümseyerek bana doğru sallar. "Yine saçmalıyorsunuz Bayan Hendrix. Eğer sözümü dinlemezseniz neler yapabileceğimi hatırlatmam mı gerekiyor?" diye tehdit eder ve ben sırtırım. Bununla başa çıkabilirim. Bu sinsi pislik kafamı

ama sevdiklerimi de dahil olmak üzere, herhangi bir şekilde bana tehditkar davranmak, nasıl tepki vereceğimi ve bununla nasıl başa çıkacağımı bildiğim bir şey.

"Bence artık o aşamayı geçtik, değil mi?" diye alay ediyorum, ona doğru küçük bir adım atıyorum ve hemen adamlarımın etrafımda hareketlendiğini hissediyorum. Beni korumak, bu adamdan ve onun boktan davranışlarından korumak isteyeceklerini biliyorum, ama bunun için çok geç ve sanırım hepimiz bunun farkındayız.

"Zayıf noktalarını biliyorum," diye ısrar ediyor ve ben gülüyorum. Karnımdan gelen içten bir kahkaha.

"Senin kim olduğunu biliyorum Burton." İtirafım üzerine Gauntlet'te bir hayret nidası yankılanır, ama sözlerimin doğruluğu konusundaki belirsizlik daha da artar.

"Ne kadar bilgilisin, ama ne bildiğini sanıyorsan, bu işin nasıl gideceğini nasıl düşünüyorsan, yanılıyorsun. Nasıl olacağını sana anlatacağım." Bana doğru iki adım attı, parmaklarını havada açarak her birini işaret etti. "Sen hizaya gireceksin. Mükemmel bir kukla oynayacaksın. Biz bu krallığı ele geçirirken sen benim yanımda duracaksın. Ya da... adamlarını öldürmeye başlayacağım."

Bu düşünceyle heyecanı gözlerinde merakla parıldıyor, ama ben onun yoğun bakışları altında tereddüt etmiyorum.

"Sonra ne olacak? Bunu yaptığında, tüm kozunu kaybetmiş olacaksın," diye karşılık veriyorum, hala onu kışkırtarak, ve yüzünün kızardığını, yüzünü buruşturan alaycı sırıtışını gördüğümde kendimle oldukça gurur duyuyorum.

"Savaşçı," diye bağırır, altın zırhlı savaşçının nerede olduğunu aramadan elini sallayarak ona yaklaşmasını işaret eder.

Savaşçı bir an durur, bakışları Creed'e kayar, sonra Monarch Dutton'ı bırakır ve yaklaşmaya başlar. Altın zırhlı adam bizimle birlikte platforma çıktığı anda, Burton bize dönerek çarpık bir gülümsemeyle bakar ve ben, daha söylemeden onun sonraki sözlerini bilirim.

"Onu öldürmeni istiyorum."

Parmağının Creed'i işaret ettiğini görünce şaşırmadım, ama bunun kesinliği yine de kalbimin panikle bir an durmasına neden oldu.

Creed'in babası kararsız görünüyor, Burton'dan oğluna iki kez bakıp isteksizce başını salladıktan sonra yavaşça bize doğru yürüyor. Bunun olacağını biliyorduk. Hatta, buna yarı yarıya güveniyorduk, ama bu, bu noktadan sonra işleri kolaylaştırmıyor. Sadece geri dönüşün olmadığı noktayı işaret ediyor.

Altın metal kaplı parmaklar, savaşçının belindeki aynı renkli kılıcın kabzasına uzanıyor. Oniks gözleri, yaklaşırken aynı renkteki gözlere sabitlenmiş durumda. Creed iki adım önüne geçecek kadar uzaklaşırken, ben yerimden kıpırdamadan ayakta duruyorum.

Anında onların yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu hissediyorum, öfke ve üzüntü düşüncelerimi bulandırırken, kendimi tepki vermekten umutsuzca alıkoyuyorum.

Hareket durduğunda kılıç yarısı kınından çıkmış durumda ve silah elinden düşüp yere çarparak ezici bir yankı yaratınca o da irkilir.

"Öldür onu!" Burton, altın zırhlı savaşçı silaha bakıp oğluna dönmeden önce bağırır. Onun bakışlarını takip ederim, ama bir sonraki bakışında parıldayan silah ortada yoktur. "Nerede?" diye bağırır Burton, kaybolan kılıcı açıkça ararken, ama belirsizlik uzun sürmez, çünkü silah bir an sonra Zane'in elinde, Creed'in yanında belirir.

Zane'in Creed'e kılıcı verirken yüzündeki zafer dolu gülümsemeye bakarken kalbim hızla atıyor, ama bu sevinçli ifade ona da yansımıyor. Ne yapması gerektiğini biliyor.

Creed, babasıyla aynı anda bir adım öne çıkar ve aralarındaki mesafeyi bir saniyede ortadan kaldırır. Ben de içgüdüsel olarak onu takip etmek isterim, ama belime dolanan bir kol beni durdurur ve daha fazla ilerlememi engeller.

Omzumun üzerinden bakınca, bunun babam olduğunu görünce şaşırırım. "Sakın yapma," diye tıslarım, gerekirse onu dövmeye hazır olarak, ama o pes eder, kaşlarını çatarak tutuşunu gevşetir.

Creed'e doğru bir adım daha atarım, ama o sol kolunu uzatarak, kılıcı gözünden ayırmadan daha fazla yaklaşmamam için beni uyarır. Elinde kılıcı döndürür, sapında oniks taş gururla yükselir.

"İzin verin," diye homurdanır Brax, Creed'in diğer tarafına geçer. Her şey o kadar hızlı olur ki, gargoye'um kılıcı eline alıp ikiye kırdığında, etrafımızdaki dünya yavaşlamış gibi gelir.

Odadaki mırıldanmalar daha da yükselir, Burton lanet olasıca bir şey söyleyene kadar kimse harekete geçmek istemez ve bu da benim bu işi daha da çabuk bitirmek istememe neden olur. Brax'ın gücü tek başına oniks taşı istediği gibi serbest bırakmaz, ama Eldon bir anda onun yanına gelir, ısınmış elini metale bastırır ve bir saniye sonra taş serbest kalır ve Creed yere düşmeden onu yakalar.

Arka planda Burton'ın hala bağırdığını duyabiliyorum, sesi her hecede daha da öfkeleniyor, ama Creed'in babasına dik dik baktığını izlerken bunların hiçbiri kulağıma girmiyor. Kalbim acıyor, uzuvlarım sevgilime doğru bir adım atıp onu yaklaşan fırtınadan korumak için yalvarıyor. Ama işte bu. Babasının söylediği tam olarak buydu.

Altın savaşçı yavaşça nefes verirken, kolları yanlarında sarkık bir şekilde dururken, iki çift oniks göz arasında bir bakış geçiyor. "Seni seviyorum, Creed. Yap şunu, oğlum. Şimdi yap."

Creed emri yerine getirmeden önce, oniks taşı bir anlığına parmaklarının arasında dönüyor. Taşını babasına fırlatıyor, taşı kafasına nişan alıyor ve taş savaşçının alnına değdiği anda, acı içinde dizlerinin üzerine çöküyor.

Göğsüm sıkışır, kalabalık çığlık atarken, damarlarımdan acı geçer. Taş ve zırhın birleştiği yerden siyah bir bulut yükselir, altın savaşçıyı çevreleyen karanlık, uğursuz, kıvrımlı bir patlama ile dışarı doğru şişer ve onu mürekkep gibi gölgesinin içinde hapseder, ta ki aniden kendi üzerine çöküp ardında hiçbir şey bırakmayana kadar.

Altın zırhın en ufak bir parçası bile kalmaz.

Creed boş yere bakıyor, gözleri kocaman, etrafında dünya kargaşa içinde dönüyor. Kalabalığın çığlıkları daha da yükseliyor ve ben yüzümü onlara doğru çeviriyorum. Histeri gerçek ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. Burton bu insanları savaşa götüreceğine gerçekten inanıyor. Ne aptal adam.

"Bundan kurtulamazsın. Nerede o? Bana hemen nerede olduğunu söyle. Onu geri getir," diye bağırır, kimseye onun saçmalıklarına cevap verme şansı bile vermeden.

En azından burada değilse, onu iyileştirmemi isteyemez. Creed istese ve ihtiyacı olsa yapmazdım değil, ama geçen gün kapımızda babasıyla yaptığı konuşmadan sonra, bunun onun için her şeyden çok bir lütuf olduğunu biliyoruz. Onu yerinde tutan zincirlerden gerçekten kurtulmasının tek yolu buydu ve onun almak zorunda kaldığı onurlu ama acı verici karar için kalbim kan ağlıyor.

Zane, arkadaşını koluna alır ve Gauntlet'in girişine yeni bir gölge düştüğünde onu geriye, bizim yanımıza çeker.

Bu adamı ve onu takip eden erkek ve kadınları tanımıyorum ve Grave'in kollarını açarak merdivenlere çıkmasını görmek midemi burkuyor.

kollarını aarak merdivenlere ıkması midemi burkuyor. İki kucaklaşıyor ve yeni gelen adam dikkatini babama çeviriyor.

"Sıraya gir, Abel. Çocuklarını da getir, yoksa sonuçlarına katlanırsın." Leila, Grave'e dehşetle bakar, ama ben dikkatimi babama çeviririm. Gözlerim onunla buluştuğunda, o hala akı başında görünür ve bunun onu onların elinden kurtarmaya yeteceğini umarım. "Erikel'in uyarısını dinlemeyeceksen, Monarşı'nın uyarısını dinle," diye ekler, sesi odada yankılanır ve birkaç öğrencinin koltuklarında titrediğini görürüm.

Burton ellerini ırpar ve hala üstünlüğün kendisinde olduğuna inanıyormuş gibi gözlerinde sevinçle bana sırtarak bakar. "Altın savaşçı mı alt ettin, ama benim Amayanlarım var ve sanırım Drake ordumla tanıştın bile."

Önce gölgeleri görünür, ardından pençeleri belirir ve birlikte merdivenleri tırmanmaya başlarlar. Kalbim durur. Drake'ler tek tek, durduğumuz podyumu çevreler, dişlerini bize doğru gösterirler ve midem düğümlenir.

Orospu çocukları.

OTUZ BİR CREED

İçimde dolaşan duygular duyularımı bastırıyor ve ne yapacağımı tamamen bilemez hale getiriyor. Az önce tüm akademinin önünde birini öldürdüm. Hayır, sadece birini değil, kendi lanet babamı.

Acı, rahatlama ve bunun boşuna olmaması için kararlılık içimi titretir. Bunun üzerinde durmamalıyım. Kendimi ileriye itmek ve tüm bu boktan durumu sona erdirmek için bunu kullanmalıyım.

Babam, bu ana kadar geçen ihanet dolu yıllara rağmen, bir amaç uğruna öldü. Bu, tam da konuştuğumuz şeydi. Sadece, nerede olursa olsun huzur bulmasını umut edip dua edebilirim.

Drake'ler bizi kuşatmışken, kafamın içinde düşüncelerime boğulup kalamam. Burton'ın her şey onun için mükemmel bir şekilde yolunda gidiyormuş gibi alaycı gülümsemesiyle olmaz.

Cesedimi çiğnemeleri gerek.

Göğsümdeki artan acıyı bir kenara bırakıp şu anda en önemli şeye odaklanıyorum: Raven'ı hayatta tutmak.

Elimi arkamda sallayarak, iki kısa nefes almadan önce, onun narin parmak uçlarının benimkilerin üzerinde dolaştığını hissediyorum, bana ihtiyacım olan gücü veriyor, tıpkı benim ona güç vermek istediğim gibi.

Gözlerimi Drake'lere dikip, mümkün olduğunca nazikçe Raven'ın zihnine giriyorum. İlk temas sırasında titriyor, bu da benim adrenalinimi yükseltiyor, ama geçen seferki gibi bağlantımızda kaybolamam. Bunun yerine, ona söylemek istediklerime odaklanıyorum.

"Onu şimdi götür. Genie'ye yaptığın gibi. Bunu yapabilirsin."

Babası, az önce gelen Monarşi üyesiyle tartışırken, gözümün ucuyla onun hafifçe başını salladığını gördüm. Kucaklaşmalarından yola çıkarak, onun Grave'in büyükbabası olduğunu varsayacağım. Rhys haklıydı: Grave, Burton'ın uğruna savaştığı boktan şeyin bir parçası, bu da onu öldürme listemde daha üst sıralara taşıyor.

Burton, Monarch ve Raven'ın babasının tartışmasını izlemekle o kadar meşgul ki, bizim geldiğimizi fark etmiyor, bu da onu dize getirmek için

ama nasıl olursa olsun, onun ölümü işimizi görecektir.

Raven, hala "Basilica'nın Efendisi" kılığına girmiş adamdan birkaç metre uzaklaştığında elimi bırakıyor ve onun önderlik etmesine izin vermek için tüm gücümü kullanıyorum. Dünyadaki en zor şey, sevdiklerini korumak değil, onların kendilerini koruyabileceklerini öğrenmektir. Geri çekilip onların kendilerini korumalarına izin vermektir.

O, Burton'a doğru elini kaldırıp tüm gücüyle çekmeden önce hayranlıkla izliyorum. Burton'un birkaç adım yana doğru sendelemesi dışında fiziksel olarak hiçbir şey görmüyorum. Onun bakışları, geniş gözlerle ona bakan Raven'a anında odaklanıyor.

O, öfkeyle dişlerini ona doğru sıkmadan önce, Raven bunu tekrar yapar ve ben, onun etrafında büyü görür hale gelirken inanamadan izlerim. Raven, tüm gücünü ve büyüünü kullanarak elinden geldiğince sertçe çeker, ama bakışları benimkilerle çarpıştığında, işlerin umduğumuz kadar sorunsuz gitmediğini anlarım.

"İşe yaramıyor," diye homurdanır, öfkeden burun delikleri genişler ve parmak eklemleri beyazlaşmaya başlar.

"Kızıma yaptığın gibi bana da yapabileceğini mi sanıyorsun? Büyün benim yeteneklerim üzerinde işe yaramaz. Sadece Potens Ruby beni bu şekilde diz çöktürebilir ve görünüşe göre sende o yok," diye homurdanır, yavaşça yaklaşır, ama geri kalanımız Raven'ı, babasını ve Sebastian'ı da dahil olmak üzere çevrelediğimizde, tereddüt etmesi ve bunun yerine Drake'lere seslenmesi şaşırtıcı değildir.

"Adamlarını öldürün."

Kalabalık ayağa kalkmış, aralarında her şey gelişmeye devam ederken dehşet ve sevinç karışımı bir ifadeyle ağız açık bakıyor, ama Raven'ı korumak için harekete geçerken kaslarını gerginleştiren, solumdaki hızlı hareket. Ancak bu refleks tepkisi yersiz. Görünürde olan Leila, ellerini uzatmış, savaşmaya hazır bir şekilde yanımızda dik duruyor.

Bize sorun çıkarmayacağından emin olduktan sonra, dikkatimi tekrar Drake'lere çeviriyorum. Onlar, sanki bir sonraki yemekleriymişiz gibi etrafımızda dolanmaya devam ediyorlar. Raven'a yalan söyledikleri için hepsini öldüreceğim ve ona zarar vermeyi düşünürlerse, bunu daha da acı verici hale getireceğim.

Sonunda, Drake'ler dururlar ve içlerinden biri merdivenleri tırmanır, pençeleri altımızdaki ahşabı çizerek bizi savunma pozisyonuna zorlar. Gözleri Burton'ın gözlerine kilitlenir.

"Biz senin için savaşmıyoruz. Onun için savaşıyoruz."

Şaşkınlıktan ağzım açık kalır, çünkü onların bize ihanet ettiğinden emindim.

"Ne yaptınız?" Burton, Raven'a doğru ilerlerken, karanlık, kapüşonlu gözlerini Raven'a çevirerek homurdanır. Onu korumak için harekete geçerim, içgüdülerim devreye girer, ama aynı anda bir Drake yanımıza iner, aynı duruşu alır ve beni yere devirir.

Siktir. Tekrar ayağa kalkmaya çalışırken, Grave ve büyükbabasının bize doğru yürüdüğünü görünce irkildim. Hareket etmek... yavaş ve ağır geliyor, vücudumdaki her kas bir öncekinden daha ağır. Zane, Eldon ve Brax'ın da benim kadar zorlandığını görebiliyorum, ama bu kadar güç gerektiren bir durumda onları kontrol etmek için zaman ve gereksiz çaba harcamıyorum. Raven tüm gücümü gerektiriyor.

Dünya etrafımda yavaşlıyor, ama bu benim aşırı odaklanmış olmamdan değil. Hayır. Çünkü Monarch'ın kendisi ellerini bize doğru kaldırmış ve bizi zamanın gecikmeli bir hissi içinde tutuyor.

Bunu aşamıyorum, yüzeyi kırıp nefes alamıyorum. Her şeyi tüketiyor, boğuyor ve hepimizi etkiliyor. Tüm gücümle karşı koyuyorum, ama bakışlarım Grave'in bakışlarıyla buluştuğunda ve onun niyeti netleştiğinde başarı parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

"Hayır," diye hırlıyorum, boğazım bu güçten yanarken, dudaklarımdan sadece en ufak bir ses çıkıyor.

O altın kılıcını çağırıp, elinde kabzayı döndürerek hassas bir şekilde kullanıp, ucunu hedefine çarptığında, dehşet beni yakıyor.

Raven.

OTUZ İKİ BRAX

Vücudunun taşa dönuştüğünde nasıl bir his olduğunu bildiğimi sanıyordum; hareket edememek, kısıtlanmak ve tahmin edebileceğinden daha ağır olmak. Hiçbir şey bilmiyorum. Yerimde kilitli kalıp, etrafımdaki dünyanın parçalanışını izlerken vücudumu yakıp kül eden dehşetle karşılaştırıldığında hiçbir şey.

Çaresizim.

Değersizim.

Parçalanmış
durumdayım.

Grave'in Raven'ın göğsüne kılıç saplamasını güçsüzce izlerken, açıklanamayan bir acı bedenimde yankılanıyor. O kılıcı sapına kadar ittiğinde, kızıl renkteki altın sırtı dışarı çıkıyor ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyorum.

Yavaş çekimde düşerken, dizlerimin üzerine çökerek kulaklarımda acı verici bir çığlık yankılanıyor. Diz kapaklarımla sert zemine çarpmasının acısını hissetmiyorum, ama Raven'ın vücudunun tahtaya çarpmasının sesi sonsuza kadar aklımdan çıkmayacak. Etrafımızda yankılanmaya devam eden yürek parçalayıcı çığlıkların üstünde bile, bu ses inkar edilemez.

Beni şimdi al. O bıçağı al ve kalbime sapla, çünkü kadınımla yanımda olmadan bu dünyada bir an bile geçirmek istemiyorum.

Kulaklarından kulaklarına kadar zafer dolu bir gülümsemeyle bakan Grave'e bakarak hırıldıyorum.

Hayır.

İntikam alınacakken, benim adımla ölüm listesine ekleyemez. Bundan paçayı kurtaramayacak. Benim olanı alamayacak ve herhangi bir ödülün tadını çıkarmak için yeterince uzun yaşamayacak.

Sonuçları. Onu bekleyen tek şey bu. Yemin ederim.

O pislik, Raven'ın göğsüne avucunu bastırır, parmakları kanla kaplanır, sonra da ölmekte olan bedeninden kılıcı çıkarır.

Büyü hala uzuvlarıma yapışmış durumda, tekrar ayağı kalkmaya çalışırken beni işe yaramaz hale getiriyor. Havayı dolduran çığlık boğuk bir sese dönüşüyor, bu da beni kaşlarımla çatmaya zorluyor

ve bir anlığına Raven'dan gözlerimi ayırıp bu korkunç sesin kaynağını bulmaya çalışıyorum.

Etrafımızdaki tüm insanlardan gözlerim, yüzünde gözyaşları akan Leila'ya takılır. Burun deliklerim genişler. Şu anda onun için endişelenmeme gerek yok. Aramaya devam ederim. Eldon'un gözlerini gördüğümde anlarım.

Elimi boğazıma götürdüğümde titreşimi hissediyorum ve keskin bir nefesle ses kesiliyor.

Ses benim.

Bu tiz çığlık benden geliyordu.

Boğazım aniden tıkanır, duygularım eskisi gibi dudaklarımdan dışarı çıkamaz ve bu enerjiyi uzuvlarıma yönlendiririm. Adrenalin damarlarıma dolup taşar ve ayağa kalkmadan önce ağzımdan bir hırıltı çıkar.

Birinci hedef: bu orospu çocuğunu öldürmek. İkinci hedef: çevrede tehdit oluşturan herkesi öldürmek. Üçüncü hedef: ne pahasına olursa olsun, ne kadar fedakarlık yaparsam yapayım, Raven'ı kurtarmanın bir yolunu bulmak.

Raven'a bakarak, kapalı göz kapaklarını ve etrafında yayılan kanı görünce artan acıyı bastırıyorum. Ancak gerçekliğin beni sarmasına izin veriyorum, bu bana güç veriyor. Burton'ın yüzünü görmek istiyorum, ister kendisi ister Erikel olarak. Bunun başından beri planının bir parçası olup olmadığını görmek istiyorum, çünkü bunun onun lehine nasıl işlediğini bir türlü anlayamıyorum, ama o orospu çocuğuyla göz göze gelemeden, etrafımdaki her şey değişmeye başlıyor.

Renkler bulanıklaşırken dengemi korumaya çalışarak ellerimi yanlara doğru uzatıyorum ve bir an sonra çevremizdeki manzara da değişiyor.

"Raven. Hayır, lanet olsun, Raven," diye bağırır Zane, onun yanına koşarak. Onun hareketinin hızını fark ederek kaşlarımı çatıyorum ve bizi tutan büyüünün artık bizi yerinde tutmadığını hemen anlıyorum.

Eldon ve Creed, Raven'ın yanına diz çöküyorlar, ellerini onun vücudunda gezdirirken adını haykırıyorlar, ama içgüdülerim devreye giriyor, koruyucu doğam ön plana çıkıyor ve şu anda ne haltlar döndüğünü anlamaya çalışıyorum.

Çimlerin bıçakları botlarımdan altında ezilir, tarla her yöne doğru uzanır, ama burası benim tanıdığım bir yer değildir. Etrafımızda dağınık olarak ağaçlar vardır, bizi gerçekten gizlemezler, ama şu anda Burton'a yakın bir yerde olduğumuzdan emin değilim.

"Brax."

Annemin sesi beni bir kez daha dizlerimin üzerine çökertmekle tehdit ediyor, tüm endişelerimi ve acımı ortadan kaldırması için ona olan ihtiyacım çok büyük. Ama bundan daha da önemlisi, birkaç dakika öncesine göre daha güvende olduğumuzu anladığımda kafamdaki zonklama yatışıyor.

Ona bakmak için dönünce, babamın yanında olduğunu görünce rahatlıyorum. Rhys ve şimdi Raven'ın annesi olduğunu bildiğim bir kadın da onlarla birlikte duruyor ve Raven'ın saldırısının dehşetini onun gözlerinden de yeniden yaşamak zorunda kalıyorum.

"Biri ona yardım etmeli. Hemen," Creed, panik içinde kanlı elini kızın yüzüne sürerken, sesinde çaresizlikle söylüyor.

"Evangeline." Raven'ın annesi hemen cevap veriyor, ama benim beynim, onun adını söyleyenin Raven'ın babası olduğunu fark edince takılıyor. Soluma dönünce, onu ve Sebastian'ı hala bizimle birlikte görüyorum.

Bana kalsaydı, onları kurtarmak önceliklerim arasında üst sıralarda olmazdı, ama şu anda bunun önemi yok. Önemli olan tek şey Raven ve intikam.

"Ne oldu?" diye sorar Rhys, arkasında bir adım geride duran ailemle birlikte yaklaşarak. "Elimizden geldiğince hızlı çalıştık, yemin ederim. Ben... Çok üzgünüm," diye mırıldanır, Zane'in arkasında durur ve onu teselli etmek için elini omzuna koyar.

Ailem bana yaklaşıyor, ama onlara dokunmalarına izin vermiyorum. Bana dokunmaları, beni tüketen acıyı sadece daha da pekiştirecek ve bunun gerçek olduğunu kabul edemem. Henüz değil.

Annemin elinden kurtulup Raven'ın başının yanına çömelıyorum, parmaklarımla onun yeni simsiyah saçlarını okşuyorum ve göğsüm dayanılmaz bir şekilde sıkışıyor.

"Onu kurtarın. *Hemen* kurtarın. Buradaki biri bunu yapabilmeli," diye emrediyorum, önce aileme bakıp sonra Rhys ve onun ailesine sert bir bakış atıyorum. Sebastian bir adım geri çekiliyor, kız kardeşine bakarken kaşlarını çatıyor ve öfke omurgamı yakıyor. "Ben yapmadan onu buradan çıkarın. O seni kurtardı. Lyra'yı kurtarmak için her şeyi riske attı, ama sen ona aynısını yapamıyorsun," diye bağıriyorum ve nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum, çünkü bunun benim için de geçerli olduğunu biliyorum.

O beni kurtardı, ölümden geri getirdi, ama ben ona aynı şeyi sunamıyorum.

Siktir. Siktir. Siktir.

"Ben onu götüreceğim," diyor Raven'ın annesi hıçkırarak, elini ağzına bastırıyor ve sonra elini Sebastian'ın koluna koyup onu uzaklaştırıyor. "Abel, ona iyi bak," diye ekliyor, onun ruhunun derinliklerine bakarak, ve o da onaylayarak başını sallıyor.

"Affedersiniz," diye mırıldanır ve onun, sevgimizin etrafında toplanan dördümüze seslendiğini anlamamız bir saniye sürer. Merkez noktamız. Evrenimiz.

"Yaptığın onca şeyden sonra ona dokunmana izin vereceğimi sanıyorsan, sen delisin," diyorum, gözlerim meydan okurcasına parlıyor.

Elini yüzünde gezdirir, anlamış gibi başını sallar ve sonra gözlerime bakar. "Onu iyileştirebilirim."

Çenem sıkışır, burun deliklerim genişler ve ona siktirip gitmesini söyleme isteğim çok güçlüdür.

"Onu içeri al, Brax," diye mırıldanır Zane, ayağa kalkmadan önce, diğerleri de onu takip eder.

Hâlâ kendimi hareket ettiremiyorum. Babası da bunu hissetmiş olmalı, çünkü birkaç saniye sonra, diğer tarafına diz çöküp ellerini göğsüne bastırıyor. Gözleri kapanıyor ve parmakları seğiriyor, vücudunu kaplayan kırmızı lekeler küçülüyor, ama bir şeyler yolunda değil gibi görünüyor.

"Yeterince hızlı olmuyor," diye homurdanırım ve o titrer, nefes alışını ağırlaşırken boynundaki kaslar gerilir.

"Bu beni tüketiyor. Deniyorum, ama tüm gücümü alıyor," diye hırıltılı bir sesle söyler ve kalbim göğsümde güm güm atmaya başlar.

"O zaman ona ver lan," diye bağırırım, çaresizlik beni ele geçirir. Ne istediğimi, emrimin sonuçlarını tam olarak anlamıyorum, ama gözleri benimkilerle buluştuğunda, her şey anlam kazanır.

"Abel," diye bağırır Evangeline. Aceleci adımlar yaklaşır, ama bu adamın gözlerindeki ciddi bakıştan gözlerimi ayırmam.

"Ona onu sevdiğimi söyle. Ona üzgün olduğumu söyle. Ona güçlü kalmasını söyle. Lütfen."

Onun sözlerinin sertliği boğazıma bir yumru oturur, ama duyduğum acıya rağmen, yapmam gerekeni yaparım. Başımı sallarım.

"Abel, bekle!"

Derin bir nefes alıp gözlerini kapatarak, iki elini de kızının açık yarasına koyarken onu duymaz. Acı ve ıstırap dolu bir çığlık atar, sonra bir gürültüyle yere yığılır ve kızının yanına uzanır.

Bir kalp atışı.
Bir nefes.
Tek bir
hayat.
Ama
kimin?

OTUZ ÜÇ RAVEN

Gözlerimi açmaya çalışırken göğsümde dayanılmaz bir acı yanıyor. Beklediğimden daha zor ve zihnimi tıkayan kafa karışıklığını aşmak için mücadele ediyorum.

"Raven? Raven!"

Sese doğru koşmaya çalışıyorum ama kendimden geçiyorum. Zihnim dönüyor ama vücudum gevşek kalıyor, bu da beni saran paniği yatıştırmaya yetmiyor.

Toparla kendini, Raven.

Beynim sonunda yeterince uyanıyor ve hayal kırıklığımı yeniden yönlendiriyor, istediğim şeyi yapmamı engellemesini engelliyor, bunun yerine beni ileriye götürmek için kullanıyor ve bir an sonra, etrafımı saran ışık gözlerimi kamaştırıyor.

"Hay sıçayım, Raven."

"Siktir."

"Tanrıya şükür."

"Başardı. Lanet olsun, başardı."

Adamlarımın seslerindeki gergin duygular kalbimi sızlatıyor ve bir saniye sonra yüzlerine odaklanabiliyorum. Brax'ın gözleri kocaman, biri kahverengi, biri yeşil, ben nefes nefese kalırken beni baştan aşağı süzüyor. Creed kanlı elini yüzünden aşağı doğru silerken bana yumuşak bir gülümseme atıyor. Eldon, elimi tutarken başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor, yanağından tek bir gözyaşı damlıyor, Zane ise boğazını temizleyip bana parmağını sallıyor.

"Ev arkadaşı el kitabında değişiklikler yapılıyor çünkü yemin ederim ki, beni bir daha böyle bir şeye maruz bırakamazsınız," diyor, durumu hafife almaya çalışırken gerçek duygularını ortaya koyuyor.

Kaşlarımı çatıp, kuru dudaklarımı birbirine sürterek onun ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum. Aklımda hatırladığım son şeyi aramaya çalıştığım anda, her şey bir anda önüme çıkıyor.

Göz kapaklarım kapanıyor, ama Grave

göğsüme bir kılıç saplarken, ben çaresizce donup kalmıştım.

"O orospu çocuğu beni bıçakladı," diye bağırırım, gözlerim yeniden açılır ve solumdan gelen bir kıkırdama dikkatimi çeker.

Sebastian.

Beni kızdırmak istemediği için hızla başka yere bakıyor, ama kızgın olduğumu söyleyemem. Annemi onun yanında görüyorum ve o anda tekrar kafam karışıyor, çünkü Grave beni bıçakladığında onun bizimle birlikte olmadığından tamamen eminim. Rhys, Peta ve Marieta da yoktu, ama şimdi hepsi burada, birlikte...

"Babam neden..."

Düşüncelerim kadar hızlı bir şekilde sözlerim de kesiliyor ve ona yaklaşmak için ayağa kalkmaya çalışıyorum, ama bunu başarabilmek için iki deneme yapmam gerekiyor. O sırada kimse bana bir açıklama yapmıyor, bu da beni rahatsız ediyor.

Elimi göğsüme koyduğum anda bunu hissediyorum ve nefesimi keserek, sihrimi derinlemesine kullanmaya çalışıyorum, ama hiçbir şey olmuyor. Tekrar tekrar deniyorum, ama nafile, ve bir el omzuma bastırdığında, korku tüm vücudumu kaplıyor.

"Raven, saçların siyah." Arkama bakıyorum ve Rhys'in beni teselli etmeye çalıştığını görünce şaşırıyorum.

"Farkındayım," diyorum, muhtemelen gerekenden daha sert bir şekilde. Adam yanlış bir şey yapmadı, ama içimde kaynayan duygular ses tonumu kontrol etmemi imkansız hale getiriyor.

Neyse ki bunu kişisel algılamıyor ve bana zayıf bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Eminim öylesindir, ama bunun ne anlama geldiğinin farkında değilsin gibi geliyor bana." Yutkunup başımı sallıyorum. Haklı. Hiçbir fikrim yok ve onun bundan sonra söyleyeceklerinden de hoşlanmayacağım hissine kapılıyorum. Oğluna bir bakış attıktan sonra boğazını temizledi ve bana geri döndü. Rahatsızlığı o kadar belirgindi ki, içimi bir tedirginlik kapladı. "Araştırmalar gösteriyor ki, bir necromancer birini ölümden geri getirdiğinde, bir şekilde bir iz bırakıyor, kullanılan gücün bir işareti ve kalan gücün ölçüsü. Senin durumunda bu, saçın. Bu yüzden, her sihir kullandığında saçın bölümler halinde uzadı."

Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum, ama hala cildimi kaplayan yorgunluğu atamıyorum. "Hepsi siyah olduğunda bu ne anlama geliyor, Rhys?" diye soruyorum, içimden bunun nereye varacağını biliyorum, ama birinin bunu söylemesini duymam gerekiyor. Ne yazık ki onun için, bu onun istemediği bir sorumluluk.

"Artık birini ölümden geri getirmek için gücü kullanamayacağın anlamına geliyor."

Kalbim durur, vücudum donar ve ona bakakalırım. Bunu söyleyeceğini biliyordum, ama yine de şaşkınlığımı engelleyemem.

Bunun hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Gerçekten ölümden geri getirmek istediğim tek kişi Brax'tı. Diğerleri ya başkalarının isteği üzerine ya da yaptığım bir anlaşma gereği geri getirildi. Bir an için bakışlarım kardeşimde duruyor, ama yüzü asık. O biliyor. Babamızı geri getiremeyeceğimi biliyor, çünkü onu ilk geri getirdiğimde saçlarımın geri kalanını sonsuza kadar siyah lekeledim.

Dudaklarımı sıkarak babama tekrar bakıyorum. "Ne oldu?"

Umursamamalıyım, babamın, Abel'in ölmüş olması beni rahatsız etmemeli, ama herkesin niyetini sorgulamak ve tahmin etmek zorunda olmayan genç halim, her bir gram acıyı hissediyor.

"Seni iyileştirdi," diyor annem, alt dudağı titreyerek gülümsemeye çalışıyor, ama gülümsemesi başarısız oluyor.

"Sen ölümün eşiğindeydin," diye ekliyor Brax, omuzlarını geriye doğru çekip boğazını temizlerken. "Bize bunun onu tüketeceğini, her şeyini alacağını söyledi ve ben ona yapmasını söyledim." Gözlerim fal taşı gibi açılır, ama onun gözlerinde en ufak bir pişmanlık bile görmem. "Seni sevdiğini, üzgün olduğunu ve güçlü kalman gerektiğini söyledi." Daha çok kendine değil bana doğru başını sallar ve mesajı ilettiğini onaylar.

"Ne hissedeceğimi bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, anneme ve kardeşime bakmayı reddederek.

"Sorun değil, Raven. Şu anda bilmen gerekmiyor. Onunla kolay bir ilişkiniz olmadı, bunun çoğu maalesef onun kontrolü dışında olan şeylerdi, ama acı sonsuza dek sürdü. En azından boşuna ölmediğinden emin olalım. Onu sevmek ya da affetmek zorunda değilsin, ama onun güçlü kalma isteğini yerine getirebilirsin. Gerisini sonra halledersin." Annem yüzünü siler, yanaklarından gözyaşlarını siler ve bana gülümser. Bu seferki gülümseme daha güçlüdür ve ben de ona gülümserim.

Rhys omzumu sıkıyor, ama konuşurken gruba bakıyor. "Babaların çocuklarını kurtarmak için sinekler gibi öldüğünü biliyorum, ama bugün bunun sınırına ulaştığımızı umduğumu söylerken hem kendim hem de Peta adına konuştuğumu düşünüyorum. Oğlum için ya da herhangi biriniz için ölmeyeceğimden değil, ama bizden daha fazla can alamazlar. Anlaştık mı?"

Yutkunuyorum, boğazım acıdan yanarken başımı sallıyorum. Ayağa kalkarken, giysilerimi hala lekeleyen kana bakıp irkiliyorum. "Haklısın. Yeterince aldılar. Başka bir şey alamayacaklar."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sorar Marieta, Brax'ın koluna uzanır ve Brax onun yarı kucaklamasına karşılık verir. Gözlerinin kapanmasını, rahatlamasını izlerim. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama yüzündeki gülümseme içimdeki bir şeyi sakinleştirir.

"Bu savaş akademiden dışarı çıkmadan bitirmeliyiz. Onlar ayrılıp Haven's Court'a inmeden önce yaklaşık bir saatimiz var," diyor Rhys, sanki korkunç bir savaştan değil de bir iş toplantısından bahsediyormuş gibi takım elbisesinin yakalarını düzeltiyor.

"Monarşinin yardımı varsa savaşmaları gerçekten gerekli mi? Neden bir darbe düzenleyip kan dökülmesini önlemiyorlar?" Zane ensesini ovuşturur ve babasından cevap bekler, ama boğazını temizleyip konuşan Sebastian'dır.

"Çünkü bir mesaj vermek isteyecekler. Ne kadar çok kan ve ölüm olursa, o kadar çok korku yaratır. Ayrıca, Monarşi'nin tamamının desteğine sahip değiller, bu yüzden her halükarda bir savaş olacak."

Peta, Sebastian'ın değerlendirmesine katılarak başını sallar. "Diğer öğrenciler olsun ya da olmasın, sayıları artıyor. Elimizdeki her şeyi onlara karşı kullanmalıyız. Bunu sadece biz yaparsak bile. Krallığın, onların eylemlerinin hoş görülmeceğini görmesi gerekiyor."

"Elimizde çok fazla şey yok, ama Monarşi'deki herkes artık durumun ve bazı üyelerin bu zorbanın yanında yer aldığı farkında. Aynı fikirde olmayanlar bizim tarafımızda savaşacak. Kapılarda bizim gelişimizi bekliyorlar."

"Kapılar mı? Şu anda neredeyiz ki?" diye soruyorum, birdenbire Gauntlet'te olmadığımı ve çevrenin bana tanıdık gelmediğini fark ediyorum.

"Silvercrest kayalıklarının yakınındaki çevre adalardan birindeyiz. Sihirle seni oradan çıkarmak için onların koruma kalkanlarına yeterince uzun süre saldırmayı başardık, ama onları içeri sokmak için bunu tekrar yapmam gerekecek. Ve tabii ki bizi de oraya geri götürmek için," diye ekliyor hızla.

"Yani biz ve onlar mı?" diye sorar Sebastian ve Rhys başını sallar.

"Evet. Monarşi ordusunun kontrol büyüsunü kaldıramazsak tabii."

Derin bir nefes alıyorum, biliyorum ki bu kadar. Bu, onun bahsettiği an ve ben, onun dediği gibi, zaman kaybetmeden çekirdeğimi, sihir havuzumu çekiyorum.

dudaklarımı ıslatıp, herkesten bir adım geri çekildim ve kasvetli gökyüzüne bakarken ağaçların beni engellemediğinden emin oldum.

"Ne yapıyorsun, Dove?" diye sorar Zane, bana doğru yaklaşırken, ama ben başımı sallarım.

"Dürüst olmak gerekirse, ben de bilmiyorum," diye cevap veriyorum, gözlerimi kapatırken gülerek.

Sessizlik etrafımızı sararken, sihime odaklanıyorum, tüm gücümle çağırıyorum, ki bunu daha önce hiç yapmamışsanız hiç de kolay değil. Bu kadar inatçı ve bağımsız olmam da kesinlikle yardımcı olmuyor. Kalbim ve kafam bu fikri sevmiyor, ama ruhum daha iyi biliyor.

Vazgeçmeye, kollarımı indirmeye, üniformamı silkelemeye ve akademiye gidip tek başıma savaşmaya hazırdım ki, uzaktan gelen hafif bir ses kulaklarımda çınladı.

Kanat çırpma sesi gittikçe yükselirken gözlerimi açtım ve tam olarak ne yaptığımı anladım. Müttefiklerimiz yukarıdan ve aşağıdan sağır edici bir telaşla üzerimize toplandıkça yüzümde bir gülümseme yayıldı. Tanıdık yüzler etrafımıza düşerken, ailemi ve arkadaşlarımı gözlerimi devirmek isteyeceğim kadar üstünlük taslayan bir tavırla süzerken, midemde umut doldu.

"Bu da ne?" diye sorar annem, gözleri fal taşı gibi açılmış, avucunu göğsüne bastırmış. Bakışları grifonlardan Drake'lere kayar, sonra da bizi çevreleyen büyüyen gölgelere bakakalır.

Creed, Brax, Eldon ve Zane bana sırtarak, içimde filizlenen umudu yüzümde sırtkan bir gülümsemeye dönüştürürler.

"Elimizdeki her şeye ihtiyacımız olduğunu söylemiştin. İşte bu tam da o."

"Sen gerçekten inanılmazsın Raven," diye mırıldanır Rhys, bizi çevreleyen müttefiklere bakarak. "Planı hazırlamaya hazır mıyız?"

Ailem, Drake'lerim, gölgelerim, Bishop'larımla çevrili olarak başımı salladım.

Bu benim tüm varlığım ve hayal ettiğimden çok daha fazlası. Onlar yanımda olduğu sürece, her şeyi başarabilirim.

OTUZ DÖRT RAVEN

Babamla vedalaşmak için bir dakika ayırıyorum. Sözlerim yapmacık ve aceleci, ama her şeyi sindirmek için daha fazla zamanım olduğunda, söyleyecek daha çok şeyim olacağını biliyorum. Şimdilik, kendimi şaşırtarak eğilip babamın alnına bir öpücük konduruyorum.

Ayağa kalktığım anda, sert bir göğse çekiliyorum ve Brax'a ait olduğunu bildiğim tanıdık koku beni sarıyor. Her yönden daha fazla kol beni sarıyor ve bunların adamlarım olduğunu biliyorum. Ölümün diğer tarafında olmak garip bir duygu.

Benim için her şey karanlık ve kasvetliydi, ama onlar için? İçimdeki her şey, onlara bunu yaşattığım için özür dilemek istiyor. Sevdiğiniz birinin zarar gördüğü bilinmezliğin belirsizliğinde geçen beş saniye ya da beş saat, aynı miktarda umutsuzluğa eşittir ve onlara bunu yaşattığım için kendimden nefret ediyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum ve Brax her zamanki kaşlarını çatarak anında geri çekiliyor.

"Özür dileme lan. O orospu çocuğunu gördüğümüz yerde öldürecekimize hazır ol," diye homurdanır ve onun öfkesine gülümsememek için kendimi zor tutarım.

"O öldürülecek. *Hepsi* öldürülecek," diye ekler Creed, her kelimesinde bir vaat var ve ben onun vaaadinin adrenalinimi artırmasına izin veriyorum.

"Hazır mıyız?" diye sorar Rhys. Zane'in omzunun üzerinden onun bakışlarını yakalar ve başımı sallıyorum.

"Evet."

"Peki ya sen?" Sorusu arkamdaki birine yöneliktir ve adamlarımın arasından sıyrılırken adamlarımın arasından sıyrılırken, onun dikkatini çeken kişinin Sebastian olduğunu fark ettim.

"Ben varım. Babam ve Lyra için," diyor, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir karanlık belirliyor. Onun karanlık tarafını daha önce gördüğümü sanıyordum, ama bu... bu tamamen yeni bir şey. Ve eğer bu bana yönelik olsaydı, çok korkardım.

Annem onun elini tuttu ve o eline bakarak vücudunu kaskatı kesildi, ama dokunulmak istemediği açıkça belli olmasına rağmen annemin tesellisini kabul etmiş gibi görünüyordu.

Birini dūřman olarak görmeye programlanmıřken, o kiřiye hayatına sokmak garip bir řey. O kiřiler ailenizdense, bu daha da garip.

"Herkes yaklaşsın. Diğerleriyle buluşmamız gerekiyor. Savaş başlasın," diyor Rhys derin bir nefes vererek ve hepimiz o ellerini havaya kaldırmadan önce yaklaşıyoruz.

Dünya etrafımızda değişirken gözlerim fal taşı gibi açılır ve onun geçitleri kullanmadığını hemen anlarım. O sadece... bizi taşıyor.

Çevremizde gürültü artıyor, ilk başta bozuk ve uzak, manzara değişiyor ve bedenler görünmeye başlıyor. Burada beklediğimden daha fazla insan var, ama yine de tüm krallığın ordusuyla rekabet edecek kadar değil.

"Zane!"  ığlık, bize doğru koşan bir kızıdan geliyor. Kızın yüzünü görmeden Zane'i kollarına alıyor ve kıskançlık tenimi kaplarken kanım donuyor.  enem sıkışıyor ve burun deliklerim genişliyor, onlar daire çizerek dans ediyor ve birbirlerine sarılıyorlar.

"Yeşil sana çok yakışıyor, Küçük Kuş. O onun kız kardeşi," diye mırıldanıyor Eldon, dirseğiyle beni dürterek, ve utanç, kolumdaki tüyleri hızla diken diken ediyor, beni kolayca saran kıskançlığın yerini alıyor.

"Biliyordum," diye homurdanırım, boğazımı temizlerim, ama kimseyi kandıramadığımı biliyorum.

Sanki içimdeki kargaşayı hissetmiş gibi, kız Zane'i bırakır ve bakışları hemen bana sabitlenir. "Aman Tanrım. Sen Raven olmalısın, tabii pembe saçların hariç." Geniş bir gülümsemeyle, yüz hatlarını incelerken, kesinlikle akraba oldukları çok açıktır. "Ben Sammi. Daha iyi genleri alan Denver'ım, bu yüzden bu kızıdan katlanmak zorunda kaldığın saçmalıklar için özür dilerim," diye ekler, gülümsemesi daha da genişler ve ben de dudaklarımdan gülümsemeyi engelleyemem.

"Kız olduğun için minnettarım, çünkü o özelliği de almış olsaydın, ben..."

"İğrenç! İğrenç! İğrenç! Çok fazla. Çok fazla," diye bağırıyor, ellerini kulaklarına kapatırken Zane gülüyor ve sonra yanağıma tüy kadar hafif öpücükler konduruyor. Etrafımızdaki hava değişiyor, ciddi ve ürkütücü bir atmosfer bize neye girmek üzere olduğumuzu hatırlatıyor. "Hazır mısınız?"

"Ben doğuştan hazırım, Sammi," diye karşılık verir Zane, göğsünü şişirerek, ve Sammi ona gözlerini devirir. "Ciddiyim, Zane. Benim işim savaşmak.

senin aklının başında olduğunu ve oraya girdiğimiz anda aptalca bir şey yapmayacağını bilmem gerek."

"Bunu kesinlikle garanti edemez," diye mırıldanır Brax ve söz konusu adamdan ölümcül bir bakış alır, ama ona cevap vermez, bunun yerine kız kardeşine odaklanır.

"Ben hallederim, Sammi. Söz veriyorum."

"Harika. Sana 50 sınav çektirmek zorunda kalacağım diye endişelenmiştim." O onu ittiğinde ona göz kırpar, sonra diğerlerinin yanına gitmek için uzaklaşır. O anda giydiği kıyafete dikkatimi veririm. Shadowgrim Enstitüsü'nün öğrencilerine çok benzeyen bir kıyafet giymiş. Savaşa hazırlıklı, dar kıyafetler giymiş, bir şekilde kendisine bağlı hançerlerle kaplı kılıflarla donanmış ve saçları yüzünden geriye doğru örülmüş.

O savaşa hazır görünüyor, ben ise birinci sınıfa gitmeye hazır gibi görünüyorum. Bu durumun bir an önce değişmesi gerekiyor.

"Savaşa gitmek için alternatif kıyafetler bulma şansımız var mı? Bu etek istediğim kadar çok yönlü değil galiba." Soruyu sorarken hala kendime bakıyorum, Rhys'in bize yeniden katıldığını fark etmiyorum. Büyümü kullanmak çok iyi, ama gardırobumda ne var ne yok bilmiyorum, bu yüzden neye ihtiyacım olduğunu tam olarak belirleyemiyorum.

"İçeri girince, ihtiyacın olanı yapabilirsin. İçeri girdikten sonra ayrılacağız. Monarşi üyeleri ve savaşçılar Gauntlet'in arkasından dolaşacaklar. Sanırım herkesi ana giriş noktasının yakınında toplayacak ve biz de sürpriz unsurunu umuyoruz. Sizi evinize götüreceğim, böylece biraz dinlenebilirsiniz, sonra burada buluşuruz." Bir harita çıkarır ve hepimiz onaylayarak başımızı sallarız. "Gölgeler, Drake'ler ve grifonlar dediğimiz gibi bekliyorlar mı?"

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirir. "Tabii ki, bekliyorlar."

Rhys emirlerini verdikten sonra uçurumun kenarından görünen MUHTEŞEM MANZARA hızla görüş alanımı doldurur ve bunun son bir veda gibi hissettirdiğini inkar edemem. Bu yer beni cezbetti, dünyada umut kalmadığını düşündüğüm bir zamanda umut olduğuna inanmamı sağladı.

Sen varsan da olmasan da her şeyin varlığını sürdürdüğünü düşünmek garip.

Derin bir nefes alıp, son bir kez daha sivri uçlu kayalıkları, çarpan dalgaları ve uzaktaki kuşları içime çekiyorum. Bundan sonra ne olursa olsun, bir daha asla bu duvarlar içinde yaşamayacağım. Kazansam da kaybetsem de eşyalarım gönderilecek ve ben daha iyi bir alternatif bulacağım.

Dudaklar şakağıma değiyor ve bizi bekleyenler karşısında hiç de uygun olmayan bir sakinlikle dolduruyor beni. Onların yanına yaslanıyorum ve bir an sonra Eldon'a bakıyorum.

"Hazırlanalım. Artık tüm bunları sona erdirmenin zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

"Kesinlikle katılıyorum," diye mırıldanıyorum, kafamda dolaşan düşüncelere rağmen. Onun benim için ne kadar önemli olduğunu, hepsinin benim için ne kadar önemli olduğunu, bunun hiçbirimiz için istediğim bir şey olmadığını, onlarla normal, sıradan bir hayatın nasıl olacağını merak ettiğimi açıklamak istiyorum, ama bunların hiçbiri şu anda önemli değil.

Belki bunu atlatırsak...

Hayır... bunu *atlattığımızda*, o zaman hepsini anlatabilirim.

"Rhys neden bizi evimize giyinmemiz için gönderdi, bunu büyümüzle yapabiliriz?" diye sorar Brax ve ben de onun kadar şaşkın bir şekilde kaşlarımı çatırım.

"Bence bize bir an vermek istedi. Orada her şey çok hızlı gelişti ve çok fazla zamanımız olmasa da, bu an sadece bize ait. Derin bir nefes alıp, bizi bu ana getiren her şey için, iyi ya da kötü, şükran duymak için. Sonra odaklanıp, yapılması gerekenlere uyum sağlayarak oraya hücum edebiliriz," diye açıklıyor Zane ve sözleri içimde derin bir yankı uyandırıyor.

Huzurlu bir his üzerimize çöküyor ve diğer adamlarımın da onun sözlerini içlerine sindirdiklerini biliyorum.

Bir süre sonra, boğazımı temizleyip sihrimi kullanarak dönüşüyorum. Vücudumdaki malzemenin değiştiğini izliyorum, ama artık orada olmasa da, cildime yapışan iğrenç kanı hala hissediyorum.

"Dove, çok seksi görünüyorsun," diyor Zane, gözleri üzerimde dolaşırken. "O savaşa hazır, şimdi senin

"Sen sadece savaşa hazır olduğun için seksi görünmediğin için kıskanıyorsun," diye karşılık verir Zane, alt dudağını ıslatarak, ben de ona gözlerimi deviririm.

"Sen sadece savaşa hazır bu kadar seksi görünmediğin için kıskanıyorsun," diye karşılık verir Zane, alt dudağını ıslatarak, ben de ona gözlerimi deviririm.

Siyah savaş pantolonumu siyah savaş botlarının içine soktum ve bel bandının altına daracık uzun kollu bir tişört giydim. Zane'in kız kardeşinden ilham alarak saçlarını da örmeye karar verdim, ama saçlarının yoluma çıkmaması için tüm saçımı karmaşık bir tasarımı kafama tutturmaya çalıştım.

Kılıcımı çağırıyorum, bir saniye sonra elimde beliriyor ve onu belime bağlıyorum. Başka silahım yok, boynumdaki kolye dışında başka savunma aracım da yok. Parmaklarımı üzerinde gezdirip bir kez daha derin nefes alıyorum, sonra onu güvenli bir yere saklıyorum.

Kimseyi ölümden geri getiremeyebilirim, ama bu diğer yeteneklerimi kaybettiğim anlamına gelmez ve madalyonda toplanan büyüyü hala kullanabilirim. İnsanları ölümden geri getiremiyorsam, ayna büyüü artık benim emrimdedir ve bunun doğru olduğunu, daha çok bana uygun olduğunu inkar edemem. Etrafımdaki sürekli değişen dünyaya uyum sağlamak zorunda kalan versiyonum.

Ben dikkate alınması gereken bir güçüm ve Burton başına geleceklere hazırlıklı değil.

Önümde duran piskoposlarıma bakarken, onlara artık bu isimle hitap etmek garip geliyor. Bu, ben buraya gelmeden önce onlara verilen bir takma addı ve şimdi onlar benim adamlarım olduğu için, bu ismin hiç uygun olmadığını düşünüyorum. Onlar piskoposlardan daha fazlası, satranç tahtasındaki diğer taşlardan daha fazlası. Başkasının keyfine göre oynanacak oyun taşları değiller. Güçlüler, direnliler ve beni ayakta tutan omurgam.

Her biri benimkine benzer kıyafetler giyiyor, baştan aşağı siyah, dar uzun kollu tişörtler, savaş pantolonları ve botlar. Bana kıyasla kalçalarına daha fazla silah takmışlar, ama Zane haklı: savaşa hazır olmak kesinlikle seksi bir görünüm.

Omuzlarımı geriye doğru çekip dik durarak nefes verirken, bu gerçeği başka bir zamana saklıyorum.

Hazırım.

Dudaklarımı aralayıp tam da bu kelimeleri söylemek üzereyken, bozuk bir çığlık havada yumuşak bir yankı oluşturur. Kaşlarını çatıp diğerlerine bakarak onların da duyup duymadığını kontrol ederim. Ses tekrar duyulduğunda herkesin başı birden döner ve kaynağını bulmak için sesi takip etmeye başlarız.

Evimizden uzaklaşarak uçurumun kenarında yürürken, yanımdaki arkadaşlarımla birlikte, sesin giderek yükseldiğini hissediyorum ve birkaç saniye sonra, ne olduğunu anlıyorum.

"Hay sıayım." Leila'ya bakarak nefesimi tutarım, uçurumun kenarında, sırtı sivri kayalara yapışmış halde durmaktadır. Kollarını kendine dolamış,

Ağlayarak sesin kaynağını doğruluyor ve ben ona doğru koşuyorum.

"Raven, bekle. Bu bir tuzak olabilir," diye bağıyor Creed, ama kendimi sorgulamak için çok geç, çünkü onun üzerinde durmuş, adını haykırıyorum.

Boynunu uzatıp, yüzünden gözyaşları akarken bana bakıyor. Gözlerini kırıyor, tekrar kırıyor, ağlaması yumuşuyor, bana, adamlarıma ve tekrar bana bakıyor.

"Raven," diye boğuk bir sesle söyler, gözyaşları yanaklarından akmaya devam eder. "Buradasın. Ö-ölmedin."

Gülümsemeye çalışıyorum, ama bunun gözlerime yansımadığını biliyorum. "Hayır, ölmedim. Burada neler oluyor, Leila?" diye soruyorum ve o ellerini yüzünden aşağı doğru geçiriyor, dudaklarından boğuk bir kıkırdama çıkıyor.

"Babam, büyükbabasının yetenekleri beni işe yaramaz hale getirmediği anda Grave'e sihrimi kullandığım için pek memnun değildi. Onun, çevresindeki herkesin zamanını yavaşlatabileceğini fark etmemiştim."

"Ne demek istiyorsun?" Brax, kollarını göğsünde kavuşturarak homurdanır.

O benim en yakın arkadaşım, bu yüzden bunu yapmaktan nefret ediyorum, ama elimi madalyonuma koyup Lyra'nın büyüsünü kullanarak bize sadece gerçeği söylemesini sağlıyorum.

"O orospu çocuğu Raven'ı bıçakladı. Öfke içimi kapladı ve bir anda hepiniz gitmiştiniz, birinin misilleme yapması gerekiyordu."

"Yani o kişinin sen olman gerektiğine karar verdin," diyor Creed ve kız başını sallıyor.

"Raven'a zarar vermeseydi bile, yine de yapardım. O pislik beni kullandı, ya da en azından denedi. Bütün bu zaman boyunca babamla, onunla çalışıyordu. Babamın, onunla takılmamı çok önemseydiğinden eminim, çünkü bunun beni onun isteklerine karşı gelmeme ve beni başından beri yanında olmasını istediği kişinin kollarına atmamı sağlayacağını biliyordu." Gözyaşları tekrar akmaya başlar, acısı ondan yayılır.

"Grave...?"

"Hayır, onu öldürme fırsatı bulamadım. Babam, ben bunu yapamadan önce beni engelledi," diye itiraf ediyor, utançla başını eğerek, ama onun hala nefes alması benim için bir rahatlama, çünkü ya bunu kendim yapmak ya da adamlarımdan birinin onu öldürmesini izlemek istiyorum. Onun düşüşünü izlemenin verdiği tatmini hak ediyorum.

"Onu kaldırmaya yardım edelim mi?" diye soruyorum, nasıl yapacağımı bilemeden, ama adamlar onu kaldırıp yanımdaki çimlere yatırırken bunu çok kolaymış gibi gösteriyorlar.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, parmaklarını saçlarının arasında gezdirip sertçe nefes veriyor.

"Neden seni burada böyle bıraktı?"

Bakışları kucağında bükülmüş ellerine düşer. "Onların yanında durmayı reddettiğim için beni savaşımaya uygun bulmadı." Kafasını sallarken boğazından histerik bir kahkaha çıkar. "Beni korumakla ilgili bir şeyler mırıldandı, ama aynı zamanda bana bir ders verilmesi gerektiğini düşündü. Bu yüzden uçurumun kenarına asıldı." Hayal kırıklığıyla başı daha da öne eğilir. "Onun başka birinin kontrolü altında olduğunu umuyordum, Raven. Her gün, her an sessizce yalvarıyordum ve bunun tamamen onun kararı olduğunu fark etmek... beklediğimden daha zor kabul etmek."

Göğsüm onun için sıkışıyor. Bütün bunlar zor, ama en azından benim açımdan, hem Sebastian hem de babam gerçekte kendileri değillerdi. Bu, onların eylemlerini daha az iğrenç hale getirmiyor, ama onlara cehennemi yaşatma içgüdüsünü gölgeliyor.

Ayağa kalkıp ona elimi uzattım, o da elimi tuttu.

"Burada olduğuna inanamıyorum," diyor boğuk bir sesle, bu da göğsümü tamamen farklı bir nedenden dolayı sıkıştırıyor.

"Savaşımaya hazır mısınız?"

Ben sorumu bitirmeden başını salladı. "Yıkım yaratmaya hazırım." Eldon omzuna hafifçe vurduğunda gözlerinde kararlılık parladı.

"Mükemmel," diye onaylayarak mırıldanır.

"Plan nedir?" Elleri yanlarında sıkışır ve bir an sonra kılıcı belirir, her şeye hazırdır.

Gülümsüyorum, eminim vahşi görünüyorum, ama bunu kontrol ediyorum. "Yürüyüp konuşacağız."

OTUZ BEŞ RAVEN

Rhys ve topladığımız küçük orduya yeniden katılmak beklediğimden daha kolay oldu. Zane'in babası öncü, kız kardeşi bir adım arkasında, onun arkasında da onun taburuna ait olduğunu söylediği erkekler ve kadınlar var.

Kız kardeşi bir asker. Çok sert bir kadın ve ona hayranım.

Brax'ın ailesi, annem ve Sebastian onlardan arkada yürüyor, onları başka bir tabur takip ediyor, biz ise en arkada kalıyoruz.

Onlar bizden daha tecrübeliler, bu çok açık. Gizlice yürüyorlar, tek bir ses bile çıkarmıyorlar. Gauntlet bölgesini dolaşp Rhys'in Burton'ın toplandığını düşündüğü yere doğru ilerlerken fark edilmediklerini bu yüzden sandım ve bu kadar gizli kalabilme yetenekleri kesinlikle buna katkıda bulunmuş olabilir, ama tek neden bu değil.

Görünüşe göre Burton'ın tiyatrosunun tam boyutunu ve Erikel olarak kürk pelerin ve yara izi taktığında ne kadar eksantrik olabileceğini henüz tam olarak görmedik.

Ana kapının önünde toplanmışlar, tam da Zane'in kız kardeşi ve diğerleriyle karşılaştığımız kapının önünde. Shadowgrim Enstitüsü'nün tüm öğrencileri, silahlarını kaldırmış ve saldırı pozisyonuna geçmiş olarak çevrede duruyorlar. Bizi izliyorlar, yaklaştığımız yön hariç her yönden üzerlerine saldırmamızı bekliyorlar. Akademinin dışından geleceğimizi düşünüyorlar.

Aptal. Lanet
olası. "O...?"

"Evet, evet öyle," diye mırıldanıyorum, Eldon'a bakarak, cevap gözümüzün önünde durmasına rağmen cümleyi bitiremiyor gibi görünüyor.

Zane kıkırdar ve başını sallar. Siyah taht gökyüzünde süzülürken, Burton rüzgarda dalgalanan kürkleriyle üzerinde oturur, hâlâ Erikel kılığına girmiştir. Etrafında bir sürü hükümdar, asker ve öğrenci durmaktadır. Bazıları bulanık gözlerle ortada yokmuş gibi dururken, diğerleri korkudan titrer. İkisini de yapmayanlar en endişe verici olanlardır, kan dökmeye hevesli olanlar.

Kılıcımı daha sıkı kavrarım, olacıklara hazırlıklı olmak için. Rhys bize dönene kadar bizi görmedikleri gerçeği kafamı karıştırır.

"Birkaç dakika içinde Sammi görünmezlik pelerinimizi kaldıracak."

Ağzım açık kalır, Zane'in kız kardeşine olan hayranlığım daha da artar. Ona bakarım ve o sıratar. Kız kardeşi ile aynı sihre sahiptir. Ailesinde başka kimse bu sire sahip mi? Gelecekte böyle büyük bir grubu gözlerden uzak tutabilecek mi?

Vay canına.

"Ağzını kapat, Dove," diye sıratarak fısıldadı ve ben dudaklarımı kapattım, dikkatimi tekrar babasına verdim.

"O bunu yaptığında, onlara hitap edeceğim, öğrencilere gerçekten taraflarını seçme şansı vereceğim, ama ondan sonra... her şey benim kontrolüm dışında. Hepimizin burada kendi nedenleri olduğunu biliyorum, ama her şeyden önce, bunun doğru olmadığını biliyoruz. Ne bu akademi için, ne krallık için, ne de halkımız için. Bugün ölürsem, ki ölmek istemiyim, bunun halkın iyiliği için olduğunu bileceğim." Kalabalıktan alkışlar yükselir ve bakışlarım Burton'a kayar, ama onlar hala bizim farkında değiller. "Son bir sözün var mı?" diye ekliyor, kalabalığı tarayarak, ama kimse cevap vermiyor. Söylenecekleri söyledi. Dramatik davranışlarla zamanımızı boşa harcamıyoruz. "Sammi, önce beni büyüünün etkisinden kurtar. Raven'ın sonuna kadar bekletilmesini istiyorum."

Kaşlarımı çatıp onu düzeltmek isterim, ama Creed hemen kulağıma fısıldar. "Sürpriz unsuru."

Göğsümde yükselen içgüdüsel savunma mekanizmasını geri çekerek başımı sallarım.

Rhys belinden bir kılıç çıkarır ve

Çimlerle kaplı tepeden aşağı, toplanan kalabalığa doğru yürüdü. Burton onu ilk başta fark etmedi, kalabalığa konuşurken kollarını havaya kaldırmıştı.

"İlk saldırımız Shadowmoor olacak. En zayıf noktalarındaki savunmayı zayıflatıp, onlara dökebileceğimiz kanı göstereceğiz ve sonra ilerleyeceğiz. Pinebrook listede yok; orada zaten bir gösteri yaptık, ortalığı karıştırdık. Zayıf noktalarını vurduktan sonra, sonunda bunu Haven Court'a taşıyacağız. O zamana kadar, savunacakları hiçbir şey kalmayacak ve Monarşi'de bizim tarafımızda olmayan herkes öfkemizle karşı karşıya kalacak."

Etrafındaki ordu alkışlıyor, ama kalabalığın içinde sessiz kalan birçok öğrenci var, girdikleri durumun gerçekliği önlerinde ortaya çıkmaya devam ettikçe yüzleri soluyor. Bu tam da

bunun için eğitildik, buraya gelmemizin tek nedeni buydu, ama şimdi bunlar hayata geçiriliyor, hem de düşmanın tarafında, her şey çok daha gerçekçi hale geliyor.

"Güzel bir konuşmaydı Burton, ama şunu söylemeliyim ki, kimseyi hiçbir şeye, hele ki bir savaşa liderlik edecek en uygun kişi olduğunu sanmıyorum," diyor Rhys, sesi uzaklara ulaşarak herkesin dikkatini çekiyor.

Grave ve büyükbabasını hemen fark ettim, onu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı, ama ona dönerek bu durumu çabucak geçiştirdiler.

"Monarşi senin tarafında değil, Denver; şimdi vazgeç," Burton, Erikel yerine Burton diye seslendiğini fark etmeden, alaycı bir şekilde emreder.

Rhys, bu aptalla uğraşmaktan hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallar. Bu duyguyu bilirim. "Monarşinin bizim tarafımızda olmasına ihtiyacımız yok. Sadece bu alemden ve bir sonraki alemden güç düşkünü pisliklerin gitmesine ihtiyacımız var."

"Bunun için sayıca azınlıktasınız," diyor, oniks taht yavaşça yere iniyor. Gerçekten tüm krallığımızı yönetmeye layık olduğunu düşünüyor. Biz böyle yaratılmadık. Monarşi zaten mahvolmuş durumda; Shadowmoor'u kendi çıkarları için kullanıyor. Bir değişime ihtiyacımız var, ama bu kesinlikle o değil.

Rhys ona cevap vermez. Bunun yerine kalabalığa, özellikle de öğrencilere döner. "Bu adam için savaşmak istiyorsanız, lütfen olduğunuz yerde kalın. Yakın gelecekte öleceğiniz için şimdiden özür dilerim. Ancak, krallığımızın büyüklüğü için savaşmak istiyorsanız, karar verme zamanı şimdi. Ne yazık ki, eğitiminiz zayıflar için değildi, bu yüzden savaşmamak bir seçenek değil. Daha büyük bir iyilik için kendinizi feda etmek istemeyenler, her halükarda kendinizi çapraz ateşte bulacaksınız." Öğrenciler arasında hafif mırıldanmalar duyulur, her iki tarafı yöneten iki adam arasında bakışlarını gezdirirken yüzlerinde kararsızlık belirir. Biri dengesiz ve teatral, diğeri ise sakin ve soğukkanlıdır. "Bir yanda, neredeyse hiç tanımadığınız, Monarşi'nin yozlaşmış üyeleriyle birlikte olan bu adam var, diğeri yanda ise, sonuna kadar krallığım için savaşmaya devam eden ben, Monarch Denver var."

"Onlar beni tanıyor. Kim olduğumu biliyorlar!" Burton sertçe çıkar, yüzündeki yara izi her geçen saniye daha da kızarıyor.

"Hayır, tanımıyoruz." Bu patlama öğrenci kalabalığından geliyor ve bu adamı, Nightmares Guild'de Burton'a karşı çıkacak cesareti olan adam olarak tanıyorum.

"Evet. Sen. Biliyorsunuz." Bu sözler etrafımızda gök gürültüsü gibi yankılanır ve vücudum, ardından gelecek olan  im   e hazırmı  asına kaskatı kesilir ve  im  ek gelir. Ama hiç beklemedi im bir şekilde.

Fla  yok, kaos yok, sadece herkesin dikkatini çeken adamın dönüşümü var.

Yara izi kaybolur, uzun sa lar geri çekilir, ama kürk pelerin kalır. Sadece  imdi, Burton'ın omuzlarına  rt lm   t r.

"Burton olarak kendini ortaya çıkararak bazılarını kazanacağını mı düşünüyor? Neden hiç u ra ıyor ki?" Brax yanımda homurdanıyor ve ben de onaylayarak mırıldanıyorum.

Bu adamın hiçbir eylemi mantıklı değil. Şimdi bunu anlamaya çalışmamızın bir anlamı yok.

"Yaptığım şey daha büyük bir iyilik için. I ler de i meli. Fedakarlıklar yapılmalı. Monarşi ve bu akademi yüzünden her  eyimi kaybettim, şimdi her şeyi geri alma zamanı. Sen benim yanımda olursan," diye bağırır, çenesi bastırılmış   fkeyle sıkı sıkıya kapanır.

"Ve  imdi, aramızdaki   pheyi daha da artıran başka bir sırrı daha açığa çıkardıktan sonra, senin peşinden gelmemizi mi bekliyorsun?" Aynı adam karşılık veriyor ve ben bunu inkar edemiyorum; etkilenmi im.

Ancak Sammi aynı şekilde düşünmüyor gibi görünüyor. Kollarını g  s nde kavu turarak başını sallar. "O kendini..." Cümlesi bir gürültüyle kesilir, ardından hızla boğuk bir homurtu gelir ve kalabalığa bakarak onu çimlerde kanlar içinde yatarken bulurum. G    m sıkı ır, gözlerimde dehşet dans eder. " ld ," diye mırıldanır, başını hayal kırıklı ıyla sallar ve bu pisli i öldürme iste im daha da artar.

"Bana soru sormak isteyen başka kimse var mı? Bana karşı çıkmak isteyen? Yapın. Söz veriyorum, sonu iyi bitmeyecek."

Herkes sessizliğe bürünür, sorgulayan bakışlar bir kişiden diğerine geçer, ta ki Nightmare Guild  yeleri tek tek kalabalığın içinden çıkıp Rhys'e doğru ilerleyene kadar.

Hepsi Rhys'in arkasında durduktan sonra, kalan öğrencileri de erlendiriyorum ve korkudan uzak durdukları açık, ama bunun yükünü omuzlarımda taşıyamam. Korkunun kendilerini yönlendirmesine izin vermek onların seçimi. Gücün beni yönlendirmesine izin vermek benim se imim.

"Hâlâ bize karşı koyacak kadar gücünüz yok ve akademiden ayrıldı ımızda, bu diyarın hiç  ansı kalmayacak," der Burton sert bir sesle ve Rhys o kadar rahat bir şekilde omuz silker ki, gülmemek için kendimi zor tutarım.

"Akademiye terk etmeyeceksin ve sen, herkesten çok, bazı şeylerin her zaman görüldüğü gibi olmadığını bilmelisin," diye karşılık verir Rhys. Sammi bunu bir işaret olarak alır, omzunun üzerinden kısaca Zane'e bakarak gözlerini onunla buluşturur ve ardından etrafımızdaki büyüü kaldırır.

Burton, bir dakika önce orada olmayan daha büyük bir grubu görünce bakışları kararır ve onun fısıldadığı küfürü duymam. Bakışları üzerimde dolaşır ve bu beni somurtmaya iter, ama nedenini hemen anlarım. Omzumda bir el vardır.

Sıradan bir el değil;

Zane'in eli. Beni koruyor.

"Son dakikaya kadar gizli kalacağız, unuttun mu?" Bana kaşlarını kaldırarak bakar ve ben gözlerimi deviririm ama onaylayarak başımı sallarım. Brax'tan Creed'e, Eldon'a, Leila'ya ve Zane'e kadar sıralanan arkadaşlarımıza bakarak, bunun bu şekilde, bu insanlar olarak geçireceğimiz son an olduğunu bilirim. Bundan sonra ne olursa olsun, ya öleceğiz ya da yaptıklarımız yüzünden lekeleneceğiz. Her halükarda, bu anı içime çekiyorum, kalabalığın içinde ilerlerken adrenalinimin yükselmesine izin veriyorum.

"Bu önemsiz insanlarla beni alt edebileceğini mi sanıyorsun? Bunun için çok uzun süre bekledim. Karımı ve çocuğumu intikamını alacağıma yemin ettim ve sen buna engel olamazsın," diye homurdanıyor Burton, beni daha da sinirlendiriyor çünkü hala onları neden intikamını aldığını anlamıyorum. Artık mantığını yitirmişken bunun bir önemi yok. "Shadowgrim, onların daha fazla ilerlemesine izin verme," diye bağırır ve bir an sonra, yayların gerilme sesi kulaklarımda çınlar. Ana kalabalığın karşısına bakarım ve Ruben dahil tüm öğrencilerin oklarını bize doğrulttuğunu görürüm.

Rhys kılıcını kınından çıkarır, havada döndürür ve ucunu Burton'a doğrultur. "Artık geri dönüş yok, Burton. Finnea'ya olanlar hiç bu noktaya gelmemeliydi ve ben bunun daha ileri gitmesine izin vermeyeceğim," diye söz verir ve ben gözlerimi kısarım. O bunun ne olduğunu biliyor. Biz neden bilmiyoruz?

Bir adamın, haksızlığa uğradığını düşündüğü birine olan sevgisi için savaşıyoruz. Eğer erkeklerle tanışmadan önce bu duruma rastlasaydım, aşkın tamamen tadını kaçıırdım, ama şimdi sevdiklerimizi ne pahasına olursa olsun korumak isteme arzusunu bir şekilde anlayabiliyorum. Bu, onun eylemlerinin doğru olduğu anlamına gelmez ve bunu ona kanıtlamamız gerekecek.

"Ateş!"

Emir, havada bizim yönümüze doğru uçan okların ışııyla kolayca yerine getirilir, birkaç acı ışııyla etrafımızda yankılanır

bazıları hedefine ulaşınca etrafımızda birkaç inilti yankılanır ve ben bize doğru gelen bir okdan kaçmak için yana doğru sendelerim.

Bunu yaparken Zane'in elinden düşerim ve bir an sonra gözleri benimkilere sabitlenir. Kürk mantosunu çıkarır ve parmağını bana doğrulturken, gözlerinde ölümün gürültüsü vardır.

"Sen."

OTUZ ALTI RAVEN

Dünyanın geri kalanı uzaklaşırken, hesaplayıcı gözler ve ölçülü adımlar bana yaklaşır. İnanamama hali bellidir. Hayatta olmamam gerekir. Beni burada istemiyordu, muhtemelen şu anda ona bir faydam olmadığı içindir. Ölülerini diriltemem, ama beni bir kez daha hafife aldığı için ona lanet olsun. Daha doğrusu, insanların bana olan sevgisini hafife aldığı için, ki bu sevgi sadece benim onlara olan sevgimle eşdeğer.

İnsanlar seni sevip sana değer verdiğinde, aslında senin yanında olmak isterler, ki bu kavramın ona yabancı olduğundan eminim. Aklım hemen adamlarıma gidiyor, onların bir yerlerde etrafımda olduklarını biliyorum, sadece tam olarak nerede olduklarını bilmiyorum.

Ancak Burton, korku ve güçle besleniyor. Sürekli, sonsuz bir güç ihtiyacı. Sadece Burton olduğu zamanlarda bile, Erikel'in hayali olmadığı zamanlarda bile, her zaman gücü kullanıyor ve sadece kendisinin ulaşabileceği özel bir incelikle herkese tepeden bakıyordu.

Etrafımızda hareket eden insanlar olduğunu biliyorum, ama gözlerimi ondan ayıramıyorum. O yavaşça yaklaştıkça devam ederken, kılıcımı çekiyorum, bu pisliği ikiye bölme beklentisiyle heyecanlanıyorum.

O yaklaştıkça görüntü daha net hale geliyor ve dilimde tadı daha da çekici hale geliyor, ta ki o yere doğru hızla yaklaşıp sağ tarafıma yuvarlanana ve etrafımda bir isyan patlaması sesi duyulana kadar.

Etrafımızda yankılanan savaş çılgınlıklarına o kadar kapılmış durumdayım ki, bunu kimin yaptığını göremiyorum. Altın rengi bir parıltı başıma doğru uçarken, hedefine ulaşmadan hemen önce harekete geçiyorum: boğazım.

Metal metalin çarpışmasıyla titreyen ses beni sarsarken, tanımadığım bir kadına bakıyorum. Bu, onun bana kötü niyetle bakmasını engellemiyor ve tüm ağırlığını üzerime yüklemeye çalışıyor.

Bir santim geri çekilirim, bıçaklar yüzüme yaklaşır ve alaycı gülümsemesi zafer dolu bir sırıtışa dönüşür. Bu sırıtış iki saniye sürer, sonra homurdanarak

onunla yumruklaşmaya başladım. Kendi ayaklarına takılıp, çığlık atarak yere düştü.

Gözleri ölüm çukurlarına dönüşür ve bana bakar, avucunda ateş belirir. O ateşle ne yapacağını çok iyi biliyorum ve bunu kesinlikle istemiyorum. Kafamdaki tek bir saç telini bile yakamadan, kılıcımı sallayıp ona doğru savuruyorum.

Ayaklarımın dibinde kan birikiyor, göz kapakları yarı açık kalmış ve vücudu gevşemiş halde etrafına sızıyor. Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor, az önce yaptığım şeyi doğruluyor, ama ben bunu umursamadan derin bir nefes alıyorum.

Şu anda ya öldür ya da öl durumundayız ve ben ikincisini istemiyorum. Bunu düşünmek için bir an gelene kadar tüm bunları nasıl bölümlere ayıracağımı bulabilirim ve o zaman bile kapıyı kilitleyip sonsuza kadar öyle tutabilirim.

"Raven, iyi misin?" Eldon'un sesiyle hızla dönerim ve gözlerim onunla buluştuğunda gülümserim.

"Evet," diye nefes alıyorum, o da başını sallayarak onaylıyor ve sol tarafa doğru koşarak Shadowgrim'den bir öğrenciyle dövüşmeye başlıyor.

Siktir. Ben de aynısını yapsam iyi olur.

Burada işimiz bittiğinde ellerimde çok kan olacak ve çatışmalar arasında dinlenmek için boş vaktim olmayacak.

Nefes alıp, etrafıma bakıyorum, sihirlerin etrafa saçıldığını ve silahların havada uçtuğunu izliyorum. Sammi'nin birinin kafasını kolaylıkla kestiğini izlerken, kısa bir hayranlık anı yaşıyorum, ama onun arkasındaki bir hareket beni durduruyor.

Vahşi sarı saçlar havada uçuşurken, bir kız kararlı bir şekilde sahayı geçiyor. Nereye odaklandığını görmek için ileriye bakmaya çalışıyorum ve onun görüş alanında benim de ölmesini istediğim aynı pisliğin olduğunu görmek beni şaşırtmıyor.

Kalabalığın içinden geçerek, kılıcım toprağı sürüklerken, kız ellerini başının üzerine kaldırdığında irkiliyorum. Ellerini aşağı doğru salladığında bir çığlık havayı yırtıyor ve buz hedefine doğru fırlıyor.

"Leila!" diye bağıryorum, tam da bir kılıç havada sallanırken, ve eğilip, kılıcı kaçınmak için toprakta yuvarlanıyorum, sonra ona doğru ilerlemeye devam ediyorum. "Leila," diye tekrar ediyorum, onun dikkatini dağıtmak istemiyorum, ama hedefinin yüzündeki ifade, onun ona zarar verme girişiminden hiç etkilenmediğini gösteriyor.

Ciddi.

Onu izlerken dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrılır, kendisine değen buzu zahmetsizce silkeler, ama onun omzunun üzerinden beni gördüğü anda yüzündeki ifade kaybolur.

Aynen öyle, orospu çocuğu, beni sandığın gibi öldüremedin.

Karanlık giysilerime ve yüzüme sıçrayan kanla ona doğru ilerlerken, umarım onun için yaşayan bir kabus olurum. Umarım cehennemde onu rahat bırakmayan, asla huzur bulamayacağı bir şey olurum.

Leila onun bakışlarını takip eder, beni görür ve bu ona üstünlük sağlamak için ihtiyaç duyduğu bir saniyeyi kazandırır. Kollarını onun boynuna dolayarak onu kendine doğru çeker. Leila tekmeler ve kollarını sallayarak direnir, ama adam tereddüt etmez.

Ona yaklaşıyorum, avıma kilitlenmiş yırtıcı bakışlarımla kalabalığın arasından süzülüyorum.

"Daha fazla yaklaşırsan onu öldürürüm," diye uyarıyor, beni alaycı bir gülümsemeye sevk ediyor. "Lütfen, ben yaklaşısam da yaklaşsam da onu öldüreceksin." Gözleri

kararır, oyunlarını bilmemden nefret eder, ama ne yazık ki onun için, uzun zamandır gecikmiş ölümüne işkence etmek için kaybedecek vaktim yok. "Şimdi, ona yeterince zarar verdin, onu bırakacaksın ve sen ve ben bu işi halledeceğiz. Bana borçlusun."

Çenesi seğirir, yanaklarına öfke yayılır, ama Leila'yı daha da sıkı tutar.

Tamam, sanırım bunu zor yoldan yapmak zorunda kalacağız.

"Leila," diye sakın bir sesle sesleniyorum ve o, onun kollarında hareketsiz kalırken bakışlarını bana dikeyor. "Aşağıya nişan al," diyorum ve o tüm ağırlığını yere verirken, kılıcımı yukarıya doğrultarak aramızdaki mesafeyi bir an bile boşa harcamadan ortadan kaldırıyorum.

Grave, Leila'yı tutmaya çalışmakla meşgul olduğu için benim saldırıma karşı hazırlıklı olamadı, bu yüzden kılıcım onun boğazındaki ete saplandığında, kan her yere sıçrarken derin bir iz bıraktı. Önemli bir arterin kesilmesi böyle bir etki yaratır.

Leila'yı tutan eli hızla gevşer ve bir an sonra onun elinden kurtulur, bu pisliğin yüzünden hayatın çekildiğini izlemek için bana döner. O dizlerinin üzerine çöküp gözleri geriye doğru yuvarlanmadan önce, kılıcımı boğazından iyice çekip çıkarırım.

Lanet olsun.

Onun için daha tatmin edici bir şey umuyordum, ama sanırım bununla yetinmek zorundayım. Bunun yerine, kılıcımın kabzasını iki elimle tutup, iyice emin olmak için cansız bedenine birkaç kez daha kılıcı indiriyorum. Bu kılıçlardan birinin elinde tam olarak ölmeyen biri olarak, onun bu zevki kesinlikle tatmasını istiyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum, Leila'ya bakarak. Leila bir an dalgın dalgın başını salladıktan sonra kendini toparlayıp bana dönüyor.

"Teşekkür ederim."

"Kılıcın nerede?" diye soruyorum, bunu kesinlikle başkası için değil, kendim için yaptığım halde onun minnettarlığını kabul etmiyorum.

"Babam aldı."

"Aldı mı? Nerede o?" Gözlerim kalabalığı taramaya başlamıştı ama etrafımızda olan biten çok fazla şey vardı, onu göremedim.

"Bilmiyorum lan," diye homurdanarak, kanlı elini yüzünden aşağı doğru siler.

"Neden onu geri çağıramıyorsun? Siktir et onu," diye homurdanırım ve o iç çeker.

"Çünkü onu ikiye kırdı, kullanılamaz hale getirdi."

Profesör Fitch benim için sonsuza kadar bir muamma olarak kalacak. O bencil, tek düşünceli bir aptal. Ben de onun ölmesini isterim.

Ona benimkini teklif etmek dilimin ucunda, ama kılıçların bizi seçtiğini hatırlayınca, bu durumda paylaşmak şefkat değil.

"Siktir, Raven," diye mırıldanır, sesi adrenalinimi yükseltir ve dikkatimi hemen çevremize çeker, Ruben'in iki adamıyla birlikte bize doğru yaklaştığını görürüm.

Harika.

Üçü, sanki biz avlanacak narin küçük hayvanlarmışız gibi etrafımızda daire çiziyorlar, ama ben onlardan korkmuyorum. Ruben kılıcını havada döndürerek küçük bir gösteri yapıyor ve ben, sıkıntıdan patlayacakmış gibi esniyorum.

"Bitirdin mi? Aslında yapacak işlerimiz var," tırnaklarıma bakarak, kurumuş kanı kazıyorum ve Ruben sanki dünyanın en komik şakasını yapmışım gibi gülüyor.

"Bebeğim, seni öldürmeden önce bacaklarını açamayacağım için üzgünüm. Belki cesedini gözden uzak bir yerde saklayabilirim, böylece daha sonra geri gelip seni alabilirim," diyor göz kırparak, Leila açıkça kusarken boğazımın arkasında safra yanması hissediyorum.

"İğrençsin," diye bağırır.

"Sen de öldün," diye karşılık veriyor, bizden birkaç metre uzaklaşarak, ve ben onun sözlerini ona geri söylemeden önce beş saniye boyunca yüzümü kontrol etmek zorunda kalıyorum.

"Hayır... sen iğrençsin." Dört adamımdan üçü onların arkasında durur, kılıçlarını omuzlarının arasına dayar ve tüm güçleriyle saplar, kılıçları göğüslerinin önünden çıkar. Geniş gözler benimkilerle buluşur ve Ruben öne doğru düşerken, parmaklarımla çenesini kavrayarak ona yaklaşmaktan kendimi alamam.

"Merak etme, bebeğim, cesedini sikkemek gibi bir niyetim yok, ama seni Drake'lerin ziyafet çekmesi için mükemmel bir yere bırakacağım." Kafasının üzerinden Brax'ın bakışlarıyla karşılaşyorum ve başımı sallıyorum. Bir hareketimle, kılıcı içinde çevirip geri çekiyor. Arkadaşlarının yanına, ayaklarımın dibine düşüyor, ölüm hepsini sırayla alıyor.

"Kan sana bu kadar yakışmamalı," diyor Creed değerlendirci bir bakışla ve ben bir anlığına ona bakakalıyorum, bu tür bir yorumun Zane'den gelmesini beklerken, ondan gelmesini beklemiyordum. Eldon arkadaşının omzuna hafifçe vuruyor ve Brax sertçe başını sallarken, ben delinin nerede olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Zane nerede?" diye soruyorum, etrafa bakınıp boş ellerle geri dönüyorum.

"Sammi'nin yanında," diye açıklıyor Eldon, sol tarafı işaret ederek, ve kardeşlerin yan yana savaştığını görüyorum. Bu durum çok gergin ve ben burada öylece duruyorum, oysa yapılacak daha çok şey var.

Başımı sallayarak sağ tarafa dönüyorum, orada düşmandan daha fazla tehlike var, arkada Burton, yüzü kanla kaplı, çılgınca gülüyor. Ama şu anda, herkes gibi savaşa katılmak yerine, savaşın gidişatını izlemeye niyetli görünüyor.

"Neyi kaçırdım?" Hafif bir ses beni ürkütüyor ve yanımda duran Profesör Figgins'i görünce daha da şaşıyorum. Onu, birlikte yerleşkeyi yıkıp geçirdiğimiz günden beri görmemiştım.

"Neredeydin?" diye soruyorum, yüzümde gizleyemediğim suçlayıcı bir bakışla.

Yanakları pembeleşir ve bir anlığına yere bakar, sonra boğazını temizler ve bakışlarımla karşılaşır. "Dürüst olmak gerekirse, havadaki büyüün değiştiğini hissettim ve koştum."

"O kadar da uzağa gitmemişsin gibi görünüyor," diyorum, kaşlarımı kaldırarak onun hala bir şekilde önümde durduğunu kabul ediyorum.

Boynunu kaşıyarak, normalde giydiği pelerin ve profesör tarzı kıyafetler yerine bizimkine benzer kıyafetler giydiğini fark ettim.

"Gitmek istediğim yere vardığımda, en önemli müttefikimi aramaya karar verdim ve hızla geri döndüğümde sizi burada buldum."

"Müttefik mi?" diye soruyorum, etrafımızdaki kaosu yaklaştığının farkında olarak. Sırtarak uzaktaki bir yeri işaret ediyor ve bunun nedenini tam olarak açıklıyor.

Dört ayaklı, tüylü ve dişleri gıcırdayan devasa bir canavar bize doğru yaklaşıyor. Kedi gibi, ama yüz kat daha büyük.

Vay canına.

"Senin tanıdığın mı?"

"Evet. Ama senin evcil hayvanını görmeyi bekliyordum," diye karşılık verdi ve ben sııttım.

"O benim çağırımı bekliyordu ve ben de katılıyorum, belki de şimdi tam zamanı," diye mırıldanıyorum, bir adım geri çekilip ellerimi havaya kaldırarak onu ve gölgeleri, Drake'lerle birlikte bir kez daha çağırıyorum.

Onlar yaklaşıırken havadaki enerjinin değiştiğini hissediyorum ve Burton'ın onların yaklaştığını gördüğünde mükemmel bir görüş açısı elde edebilmek için kalabalığın içinden geçiyorum. Ari'nin griffinleri bir arada yönettiğini görünce dudaklarını alaycı bir şekilde kaldırıyor, sonra Drake'leri görünce dişlerini tamamen gösteriyor.

Aynen öyle, orospu çocuğu, onlar hala bana bağlılar çünkü ben ölmedim.

Ama gökyüzü kararır, gölgeler etrafımızı saran her santimetreyi kaplarken tüm varlık ciddiyetle donarken, Burton'ın bakışları benimkilerle buluşur. Damarlarında yanan öfkeyi bastırmak için çabalarken elleri yanlarında sıkışır.

Gel de yakala beni, ihtiyar.

Savaşan askerlerin kalabalığına geri dönerek, birinin kısa hançerinden gelen bir saldırıyı engelliyorum ve beni yere sermeye niyetli rastgele bir askere kılıcımı sapına kadar saplamadan önce bir alev patlamasının içine adım atıyorum.

Uzuvlarım ağrıyor, kafam bulanık ve gözlerim yorgun, ama dinlenmeye vaktim yok. Her şey hallolana kadar dinlenemem.

"Hey, Raven." Yüzümü sola çevirip Sammi'nin bana doğru koştuğunu görüyorum. Yüzü neredeyse kanla kaplı, kıyafetleri de kan içinde, ama Burton'ın durduğu yere doğru başını sallarken buna aldırmaz etmiyor. "Bence bu adamları ve kadınları alt etmekle zaman ve enerji harcıyoruz. Büyük resimde onlar hiçbir şey, en fazla masum hayatlar. Asıl yapmamız gereken, onları kontrol eden adamı alt etmek." Bakışları

, Grave'in dedesi ve Profesör Fitch'in yanında duran Burton'a kilitlenir.

Siktiğimin herifleri.

O haklı. Haklıdan da öte. Tüm enerjimizi tam da bu noktaya odaklamamız gerekiyor.

Bir el omzuma konuyor ve arkama dönüp Zane'in bana baktığını görüyorum. Daha fazla insan yaklaşıyor ve bunun tehlikeli bir niyetle değil, sevgiyle olduğunu biliyorum. Hepsiyle göz teması kuruyorum.

Zane.

Eldon.

Creed.

Brax.

"Birlikte mi?" Eldon, başımın üstüne bir öpücük kondurmadan önce seslenir ve ben, koşullara rağmen mutlu bir şekilde gülümserim.

"Birlikte," diye tekrarlarım, bu kelime beni bir nefesle hem yatıştırır hem de cesaretlendirir.

Sammi, Leila ve Profesör Figgins bizimle birlikte hareket ederken, bizim tarafımızdaki canavarlar yolumuza çıkan insanları mahvediyor. Fitch yaklaşmamızı ilk fark eden kişi olur ve kızını gördüğünde gözleri tiksinti ile dolar. Kafasını sallar ama bu, kızının adımlarını hiç de yavaşlatmaz.

"Figgins, Fitch'i Sammi ile birlikte al. Leila, Burton'a doğru giden Raven'in yanında kal. Zane seninle birlikte olacak, Creed, Eldon ve ben ise Monarch Richardson'a saldıracağız. Gerekirse familiarını kullan, Figgins. Bütün bunları şimdi bitireceğiz," diye emreder Brax, vücuduma bir kez daha adrenalin dalgası gönderir.

Avuç içimi göğsüme bastırarak boynumdaki kolyeyi hissediyorum. Sihir yapabildiğimi biliyor olabilirler, ama bu şekilde erişebileceğimi bilmiyorlar.

Burton, artık bizim hedefimiz olduğunun fazlasıyla farkında ve yükselişimizi durdurmak için bize askerler gönderiyor, ama Drake'lerin yardımıyla yolumuz açık kalıyor, çünkü onlar müdahale etmeye devam ediyor ve yolumuza çıkan herkesi katlediyorlar. Birkaç metre yaklaştığımızda bir adım geriye sendeliyor, ama ona ulaşmak için hızımı artırmıyorum. Bunu mümkün olduğunca uzun süre gözlerinde görmek istiyorum.

Saniye saniye, dakika dakika, çabalarının bize karşı bir şey ifade etmediğini, benim için bir rakip olmadığını anladığında hatırlayacağı şeyin bu olmasını istiyorum.

benim için bir rakip olmadığını anladığında hatırlamasını istiyorum.

"Beni yenebileceğini mi sanıyorsun? Sen bir hiçsin, hiç kimsesin. En büyük özelliğin, ben seni tam olarak kullanamadan tükendi. Taklit etmeye değer bir büyüm yok, tabii bir anlığına benim yerime geçip, ölümüne kavuşmadan önce gerçek büyüklüğün ne olduğunu hissetmek istemiyorsan," diye ısıırır, ben sadece gülümserken sözleri ondan çıkıp gider.

Böyle bir adama zarar verecek kadar yaklaşırsan, o da hemen hikayeyi değiştirip seni yıkmaya çalışır, sana ne kadar zayıf ve istenmeyen biri olduğunu görmene izin vermek yerine, seni incitmek için sözlerini çarpıtır.

Onun tarafından, onun tarafından kandırılmayacağım. Benim değerimi ve kıymetimi biliyorum, ve bu, yapabildiğim ya da yapamadığım sihirlerden kaynaklanmıyor. Bu, içimden geliyor, kim olduğumdan ve neyin doğru olduğuna inandığımdan geliyor. Bunların hiçbirisi bu adamla uyuşmuyor.

Bizi, kendisinden başka kimseye mantıklı gelmeyen bir yolculuğa çıkardı, sadece kendi amaçlarını gerçekleştirmek için herkese sıkıntı ve keder yaşattı, ve ben artık bıktım.

"Seni yenemeyeceğimi biliyorum, Burton. Tek başıma değil. Buraya geldiğim andan beri, bir Void olduğuma inanarak bunu biliyorum. Ama sen kırılgan, savunmasız, yaralı ve tamamen güçsüzsün. Seni harekete geçiren şey bende bir amaç aramıyor; bu asla değişmeyecek. Beni, katılmam gerekmeyen bir oyunda kullanmak yerine, fırsatın varken öldürmeliydin." Sol elim de sıkıca kavrarken, kılıcımı daha da sıkı tutuyorum.

"Hayır mı? Sevdiklerini korumak için aşırı önlemler almayacağını mı düşünüyorsun? Bunu bir deneyelim, olur mu?" Cevap verme fırsatım olmadan ıslık çalar ve etrafımda tiz bir çığlık yankılanır. Sese doğru dönerim ve annemin yerden havaya kaldırıldığını görürüm. Kalbim sarsılır, ama yüzümü ifadesiz tutmaya odaklanırım. "Onu şimdi öldürsem ne yapardın?"

Omuz silkiyorum. "Bugün zaten babamın ölümüne neden oldun, bir tane daha ne fark eder?" Dilimin ucundaki kelimelerin tadını nefret ederek, onu kışkırtıyorum. Ailemin hayatlarının onun elinde olması baskısı altında tereddüt etmek yerine, onun canını sıkacak şekilde ona yaklaşıyorum.

"Göreceğiz, değil mi?"

Aramızda sadece birkaç adım varken, başka bir hamle yapamadan onu yakalamak umuduyla ona doğru koşuyorum, ama kılıcımı ona doğru salladığımda, tiz çığlık daha da yükseliyor ve kemiklerimi ürpertiyor. Bakamıyorum. Bunun yerine, tekrar tekrar kılıcımı sallıyorum, her iki hamleyi de atlattığı için nefret ediyorum.

Yüzünde övünme ifadesi yoktu, aksine daha da öfkeli görünüyordu. Arkama bakma riskini göze alarak, bir an sonra nedenini anladım. Ailemin kanı, korkunç bir manzarayla çimlerin üzerine dökülüyordu, ama annemin kanı değildi...

Sebastian.

Ne olduğunu veya nasıl olduğunu bilmiyorum, ama annemin ağlaması ve onun vücudunun bulunduğu yerden, kalbimde onun annemi koruduğunu biliyorum.

Siktir.

"Soyunun o kısmı sana acı vermeyecek," diye homurdanıyor ve bu sözler bana çok garip bir şekilde geliyor, çünkü karnımda kesin bir acı hissediyorum.

Daha önce de söylemiştim, ama artık aramızda hiçbir şey kalmadı. Bu adam ve saçmalıklarıyla işim bitti. Bugün, şu anda, bu anda sona eriyor ve tarih kitaplarına Silvercrest Akademisi'ndeki bir savaştan başka bir şey olarak yazılmayacak.

Kılıcımı ona doğru savuruyorum ama o saldırıyı son anda atlatmayı başarıyor ve kılıç onun yanındaki yere çarpıyor. Bu adama karşı kılıcım işe yaramıyor. Onu alt etmek için her şeyi yapmam gerekecek ve bunu başaracağım.

Soluma baktığımda, Zane bana başını sallayarak, ihtiyacım olan her şey için burada olduğunu sessizce onaylıyor ve sağıma attığım kısa bir bakış, Leila'nın da aynı fikirde olduğunu doğruluyor.

"Ona her şeyi fırlatın. Her şeyi," diyorum, beni duyup duymadıklarından emin olmasam da, bir saniye sonra nişan alıyorum, buraya gelirken boynumdan çıkardığım madalyonu sol elimle olabildiğince sıkı tutuyorum ve ona Cehennem'i fırlatıyorum.

Duygularım büyüye yapışır, çığlık atarken uzuvlarımı düzensizce yakar, ellerimi onun yönüne doğru uzatırım.

Ateş kollarımı kaplar ve kollarım taşa dönüşür. Aynı anda, Leila ona buzla saldırır ve Zane büyüsünü kullanarak ona bir ağaç fırlatır. Görüşüm bulanıklaşır, gücüm vücudumda dalgalanır ve son hedefime yaklaşmak için adımlarımı hızlandırırım.

Kol mesafesine geldiğim anda, kolumu geriye çekip gargoye yumruğumu yüzüne indiriyorum, emin olmak için hareketi ikinci kez tekrarlıyorum ve sonra iki elimi de yüzünün iki yanına indiriyorum. Onu ateşe verip dokunuşumla yanmasını bekliyorum, ama Creed'in büyüsü parıldayarak öne çıkıyor ve zihnim onun anıları ve düşünceleriyle doluyor.

Karanlık üzerime çöküyor, beni olduğum yere sabitliyor ve el ele yürüyen bir çiftin görüntüsü zihnimin ön plana çıkıyor. Onlar gülerken, bir bebek onların önünde bir adım atıyor. Onları çevreleyen sıcaklığı, sevgiyi, aile atmosferini hissedebiliyorum ve bu o kadar mide bulandırıcı bir tatlılık ki, neredeyse acıtıyor. Sonra acıtıyor.

Sahne önümde değişiyor. Artık sadece kadın var. Açık alan tanıdık geliyor ve bir saniye sonra, Rhys ile ilk tanıştığım yer olan Haven Court'taki Monarchy'nin büyük karargahında olduğumuzu anlıyorum.

Kadın koridorlarda koşuşturuyor, paniğe kapılmış bir şekilde küçük bir odaya giriyor ve kapıyı arkasında kapatıyor.

O burada olmamasına rağmen bu anıyı hatırlaması beynimi karıştırıyor ve başımı şiddetli bir baş ağrısıyla zonklatıyor.

"Cevabını buldun mu?"

Soru onu şaşırtır ve nefesini toparlamaya çalışırken elini göğsüne bastırır. Yavaşça başını sallar. "K-Kocam neden bahsettiğini bilmiyor," diye ısrar eder, titremesi beni de titretir.

Kiminle konuştuğunu göremiyorum; odanın karanlık köşesinde, görüş alanımın dışında oturuyorlar. Tek bildiğim, sesin bir erkeğe ait olduğu.

"Kocan yalanlarının sonuçlarını anlıyor mu?" Yüzünü buruşturur, tekrar başını sallar ve köşeden gelen hırıltı odada yankılanarak nefesimi keser. "Senin ölümünün sonsuza kadar ellerini lekelediğini bilmesini sağla."

"Raven! Raven!"

Şimdiki zaman birdenbire geri gelir, ama nefesim hala o anının boğazımda takılı kalmıştır.

"Raven. O öldü. O öldü." Zane'e göz kırpıyorum, sesi kafamda yankılanıyor, ama sözleri anlamlı gelmiyor.

Yavaş yavaş, duyularım tek tek geri geliyor ve parmaklarımda korkunç bir yanma hissi var. Ellerime bakıyorum ve nefesim kesiliyor. Parmak uçlarımda alevler dans ediyor, altında büyük közler yanıyor.

Orada ne vardı?

Dokunduğumda ne yok oldu?

Kaşlarımı çatarak, Zane konuşurken ona bir kez daha bakıyorum.

"Raven. O gitti. Burton gitti, artık bırakabilirsin."

Ellerimi geri çekerek, anladığımda yanan kalıntıları içime çekiyorum.

O gitti. O gitti lan.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, vücudum hala içimi kasıp kavuran büyü'nün acısıyla ağrıyor. Belki de birden fazla büyü dalını aynı anda kullanmak, kasıtlı olmasa bile, en iyi fikir değildir.

"Raven?" Zane tekrarlar, ama sesi daha yumuşak, uzak, ben sırt üstü düşerken, derin bir yorgunluk her santimimi tüketirken gökyüzüne bakıp gözlerimi kırıştıtırırım.

Bir dakika, bir saat, bir gün, bir hafta uyumam lazım; bilmiyorum, ama başka seçeneğim yok, sadece uyumam gerektiğini biliyorum. Göz kapaklarım ağırlaşıyor, beni aşağı çekiyor, ama sanki sonsuza kadar üzerimizde kalmış gibi hissettiren bulutlu gökyüzünden ilk kez güneşin parlamasını kaçırmıyorum.

Gülümsüyorum.

Her şey sessizliğe bürünmeden önce, bir zamanlar aklımı meşgul eden sözlerle dolu iki mantra zihnimde yankılanırken, karanlığın beni ele geçirmesine izin vererek içimi bir rahatlama hissi kaplar.

Kalbini takip et, gölgelerde huzur bul ve şafağı yok et.

Güneşi takip et, gölgeleri yok et ve bir şafağı daha atlat.

EPILOG

RAVEN

"Bunu ne kadar çabuk bitirirsek, sürprizini o kadar çabuk alırsın." Zane'e kaşlarını kaldırarak bakıyorum, o da bana sırtını sallıyor ve gözlerimi kısıyorum. "Sadece söylüyorum. Tik tak. Tik tak."

Kahretsin, iyi ki yakışıklı, çünkü bu kadar yakışıklı olmasaydı ve bu kadar sinir bozucu olsaydı, şimdiye kadar onu boğazlamış olurdum.

"Belki bana teşvikimin ne olduğunu söylersen, hızlanmamı sağlayabilir," diye karşılık veriyorum, ama bu sadece Eldon'un gülüşünü kazanıyor.

"Sürprizler böyle olmaz, Küçük Kuş," diye mırıldanır ve şakağıma bir öpücük kondurur. Bu hareket içimde yükselen öfkeyi yumuşatır ve ben rahatlarım. "Ama oldukça iyi, o yüzden acele et," diye ekler ve içimdeki can sıkıcı merakı bir kez daha alevlendirir.

İkiliye, Creed ve Brax'a da sırtımı dönerek, bu sabah ortaya çıkan parıldayan zümrüt kapıya bakıyorum.

"Beş gün. Gerçek bir savaşta savaştığımdan beri barış umuduyla geçirdiğim beş lanet gün ve bana böyle bir sorun çıkartıyorlar. Dinlenebileceğimi sanmıştım," diye kendi kendime mırıldanıyorum, beni duyabileceklerini çok iyi bilerek.

"İlk iki gün uyuyarak bol bol dinlendin. Aslında biz, senin için endişelenmekten kendimizi alamadığımız için iki gün dinlenemedik," diyor Creed ve ben ona gözlerimi deviriyorum.

Ne kadar dramatik.

Ben iyiyim. Sadece bir anda çok fazla büyü kullanıp sonunda Burton'ı alt etmekten sonra dinlenmeye ihtiyacım vardı. Hâlâ gerçek gibi gelmiyor. Her şey çok... sakın. Şu anda, Erikel ortaya çıkmadan öncekinden daha sakın, Shadowmoor'dayken olduğumdan daha rahatlatıcı ve hayatımda yaşadığım diğerk anlardan daha az stresli.

Bu benim aşına olduğum bir his değıl, ama görünüşe göre alışmam gereken bir his. Özellikle de adamlarımın bu konuda söyleyecekleri varsa.

Burton gitti. Sonsuza kadar. Ama neden Erikel'in kimliğine bürünmeyi seçtiğini hala anlamıyorum. Bunun ne ilgisi var? Anlamıyorum. Rhys'e iki kez bundan bahsettim ve gözlerindeki bakıştan, bildiğini ama paylaşmak istemediğini anlıyorum. Belki bilmeme gerek yok, ama bu bilmek *istemediğim* anlamına gelmez. Bunun için lanet bir savaş verdim.

Hâlâ karşı karşıya olduğum tek diğer gizem, önümde yeniden ortaya çıkan zümrüt kapı. Bu ekleme, bu dünyayı bu kadar berbat hale getiren sihirli eşyalarla ilgili parşömenleri yeniden okumama neden oldu.

Uykumda Rhys, endişelerimi uyuyarak atlatmam için dinlenip toparlanmamız için bizi evine, Zane'in çocukluk evine götürdü. Son üç günümü, gülünç derecede büyük arazileri keşfederek, annemle buluşarak ve Zane'e ayrılmış tüm kanatta adamlarımla vakit geçirerek geçirdim.

Ancak bu sabah, yatak odamızdan çıkıp pençeli küvetin bulunduğu ana banyoya giden koridora adım attığımda, parıldayan yeşil mücevherler beni durdurdu.

Gölgeler hâlâ etrafımızda dolaşırken, kehanette bir şeyi gözden kaçırdığımızı biliyordum, ama etrafımızda her şey çözülürken düşünmeye vaktim yoktu. Görünüşe göre geçit de aynı şekilde hissetmiş ve şimdiye kadar yeniden ortaya çıkmak için beklemişti.

Daha önce rastladığım geçit aklımı meşgul ediyor. Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, Brax konuşuyor. "Bunu çözmemiz gerekiyor, Shadow. O zaman, geçit, Gölgele Diyarı ile ilgili kehanetin tamamlanacağını gerçekleştireceğini vaat etti."

"Sanki bu gerçekleştiğinde bir onay alacağım gibi konuşuyorsun," diye homurdanıyorum, sinirlenerek homurdanıyorum, bunun kesinlikle onun suçu olmadığını bilsem de.

"Kehanet tamamlandığında, doğru Öbür Dünya'nın yeniden kurulacağı yazıyor. Gölgele olması gereken yerde olacaklar. Güvende olacaklar. Onay alacak mıyız? Hayır. Ama elimizden gelen her şeyi yapmış olacağız ve eğer yapmamışsak, onlar hala burada olacakları için bunu bileceğiz. Bu da, onlar burada olmayana kadar denemeye devam edeceğimiz anlamına geliyor."

Şey... o böyle söylediğinde.

"Bir kez daha söyle." Kime söylediğimi açıklığa kavuşturmak için omzumun üzerinden arkama bakmıyorum. Bana bunu çok kez okudu, kime söylediğimi biliyor.

Derin bir nefes alır, ama bunun bana olan hayal kırıklığı olmadığını biliyorum. Lanet olası kehanete olan hayal kırıklığı. "Yeşil kemerler narin kırmızıları tuttuğunda, tek gereken bir parça karanlık, bir değişim vaadi ve sarsılmaz bir inançtır."

Ayaklarım mermer zeminde ritmik bir şekilde vuruşurken dudaklarımı sıkıyorum. Başlangıçta, yeşil kemerin içinden Gölgeler Diyarı'na adım atıp Potens Yakutunu elimde tutmamın yeterli olacağını düşünmüştük, ama belli ki öyle değilmiş.

Zümrüt kemere yaklaşarak parmaklarımı mücevherlerin üzerinde gezdiriyorum. En üste ulaştığımda, parmak uçlarımda durarak bir an duruyorum. Tanıdık keskin kenarlar ve pürüzsüz yüzeyler yok, bu da beni kaşlarımı çatmaya itiyor.

"Brax, yapabilir misin..." Bir an sonra karşımda durup ellerini belime doladığında ve yüzünü boynuma gömdüğünde sözlerim kesildi. Onun duvarlarını yıkıp beni böyle kucakladığında hala hazırlıksız yakalandığım için onaylayarak mırıldandım.

"Ne istersen, Shadow," diye fısıldadı ve ben gülümsedim.

"Beni havaya kaldırabilir misin? Birazcık, lütfen," diyorum ve lütfen kelimesini bitirmeden kendimi havada buluyorum.

Buradan kemerin tepesini çok daha iyi görebiliyorum ve anahtar taşının tepesindeki mücevher şeklindeki boşluk, parmaklarımın hissettiği gibi boş. "Yakut elimizde mi?"

Bir an sonra, avucumda bir mücevherin baskısını hissediyorum ve aşağıya bakınca Eldon'un bana sırtarak baktığını görüyorum. Parmaklarımı mücevherin etrafına doluyor, onlara tüy kadar hafif bir öpücük konduruyor ve sonra elimi bırakıyor.

Elimi yavaşça açtığımda, Potens Yakutu parıldayarak, onu atmak yerine kendi ihtiyaçlarım için kullanma arzusunu içimde uyandırmaya çalışıyor. Onun cazibesi beni hiç etkilemiyor ve hiç vakit kaybetmeden onu boş alana tutuyorum.

Mükemmel bir şekilde uyuyor ve onu yerine ittiğimde, omurgamdan bir titreme geçiyor. Brax beni bir adım geri çekiyor ve mücevherler parıldarken beni ayağa indiriyor.

"Ne..." Creed'in sorusu kısa sürer, çünkü oda karanlığa gömülür.

Gölgeler ve silüetler tek tek önümüzde beliriyor, duvarlar boyunca dans ediyor ve zeminde uzanıyor, ardından zümrüt kemerin içine düşen karanlığı kucaklıyor. Binlerce olmasa da yüzlerce gölge beliriyor gibi hissediyorum, bazıları acele etmeden, bazıları ise aceleyle geçiyor, ta ki oda birdenbire tekrar sessizliğe bürünene ve zümrüt kapı parçalanana kadar. Yüzümü koruyarak, çarpışmaya hazırlanıyorum, ama sanki içe doğru patlıyor, tüm parçalar karanlığa sürükleniyor, tıpkı

Potens Ruby'yi de beraberinde götürür.

"Yeşil kemerler narin kırmızıları tuttuğunda, tek gereken bir parça karanlık, bir değişim vaadi ve sarsılmaz bir inançtır. Potens Ruby gerçek zümrüt kemere *girmeliydi*. Teknik olarak artık bir necromancer olmasan da, dokunuşun hala karanlık olarak sayılıyor. Sarsılmaz bir inançla değişim vaadinden daha fazlasını yaptın, Dove."

Derin bir nefes alıp, Zane'in sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum. Hepsi doğru, hepsi haklı, ama bunu söylerken benden bahsetmesi hala çok tuhaf.

"O pislikleri çağırmak ister misin? Onların yanıt verip vermediğini kontrol etmek için, sadece emin olmak için?" Brax kaşlarını kaldırarak soruyor ve alaycı ses tonuna rağmen, ben de öyle yapıyorum.

Sihirimle bağlantı kurarak gölgeleri çağırıyorum, ama hiçbir şey olmuyor. Omuzlarım rahatlamayla düşüyor ve yaşadığımız onca şeyden sonra bunun beni bu kadar zorladığını fark etmek beni şaşırtıyor. Dudaklar şakağıma, elime, tepeciğıme, boynuma değıyor. Her biri bana uzanıyor ve ben de onların dokunuşlarını mutlu bir şekilde kabul ediyorum.

"Şimdi, sürprizine hazır mısın?"

"Ne olacak? Benim için mi, yoksa senin için mi iyi bir sürpriz?" Zane elimi tutup beni merdivenlerden aşağı indirirken soruyorum.

"Hepimiz için iyi bir sürpriz, göreceksin," diye cevaplıyor, ağzının köşesinde bilmiş bir gülümsemeyle.

Siktiğimin herifi.

Merdivenlerin altına vardığımızda, annem Leila ve hatta birkaç kez Sammi ile sohbet ettiğim ortak alanlara yöneleceğini sanıyorum, ama o bunun yerine ön kapıya doğru dönüyor.

Dışarı çıktığımız anda paniğe kapılıyorum.

Önümüzde bir geçit parıldıyor, bizi ileriye çekiyor, ama ben olduğum yerde donup kalıyorum. "Bir yere mi gidiyoruz?"

"Evet," Eldon sırtarak cevap verir, ama benim kaşlarım daha da çatılır.

"Nereye ve ne kadar süreliğine?" Brax, sorumdan hiç etkilenmemiş bir şekilde bana ölümcül bir bakış atar, ama ben kendimi tutamam. "Uzun süre olamaz. Drake'lere yardım edeceğime söz verdim..."

"Onlar çoktan eve dönüyorlar. Rehber eşliğinde, eklemeliyim," diye iç çekerek araya girer.

"Bekle, ne? Vedalaşmadan mı?" Ağzım açık kalır. Bu çok saçma.

"Tabii ki hayır. Teknik olarak evet, ama önümüzdeki birkaç hafta içinde onları ziyaret etmek için anlaşma yaptık," diye açıklıyor Creed, içimdeki hayal kırıklığını hafifleterek.

Boğazımı temizleyip başımı salladım. "Peki, ama Ari ve Gia'ya da yardım etmem gerekiyor, şu büyülü yaratıklar yüzünden..."

"Tamam."

Eldon'a göz kırptım. Tek kelime. Tek kelime ve yapılacaklar listemdeki bir iş daha tamamlanmış gibi görünüyordu.

"Nasıl?" diye soruyorum, gözlerimi ona dikerek.

"Aslında Silvercrest Akademisi'nin yanındaki adayı çok seviyorlar. Figgins, onlar için yeni bir koruma sistemi kurmaya yardım etti. Bu koruma sistemi, istenmeyen misafirleri uzak tutarken, onların istedikleri zaman gelip gitmelerine izin veriyor," diye ekliyor Eldon ve kalbim sıkışıyor.

Kahretsin, bu harika bir fikir. Her seferinde tek bir sorunu çözmeye çalışıyordum ve bu konuya henüz gelmemiştim, ama bu çok mantıklı.

"Teşekkür ederim," diyorum, ama zihnim hala başka bir şeyi halletmeye çalışarak hızla çalışıyor. "Şey, uzun süre gidemeyiz çünkü..." Aklıma bir şey gelmeyince sözlerim kesiliyor, ama kalbim hızla atmaya devam ediyor.

"Raven, biz geri dönene kadar her şey olduğu gibi kalacak. Annen Leila ile burada kalacak, kendilerini güvende hissettikleri bir yerde biraz dinlenecekler," diyor Creed, arkamızdaki devasa malikaneyi işaret ederek.

Arkadaşımın adı geçince kalbim biraz acıyor. O da bu savaşta babasını kaybetti ve çok acı çekiyor. Burton'la çalıştığı için bu acıyı tam olarak anlayamıyor. Babasının yaptıklarını asla açıklayamayacak, nedenlerini anlayamayacak. Hiçbir şeyi. Ama bunu atlatacak, tanıdığım herkesten daha güçlü. "Monarşi paramparça oldu ve toparlanması birkaç gün veya hafta sürmeyecek. Rhys tüm bunları yönetiyor ve herhangi bir konuda bizim görüşümüzü isterse, ona vereceğiz. Akademi şu anda ve öngörülebilir gelecekte hizmet vermiyor. Büyük değişiklikler olacak ve seni şok etmek istemiyorum ama bu bizim ilgileneceğimiz bir şey değil." Derin bir nefes alırken gözlerim kapanıyor. O haklı, gerçekten haklı. Uyanık ve tetikteyken kendimi kapatmak benim için zor.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir sürü sorunu hallettiler. Kontrol edebilecekleri her şeyi hallettiler ve benim doğrudan ilgilenmemi gerektirmeyen işleri bizim yapılacaklar listesinden sildiler. Kahretsin, onları seviyorum.

Gözlerimi kırptıştırarak açtım ve yüzümde bir gülümseme belirirken onlara baktım. "Tamam, plan nedir?"

"Geçidi geç, öğreneceksin," diye cevapladı Zane, kolunu o yöne doğru dramatik bir hareketle sallayarak.

Heyecan dalgası içimi kaplar ve başımı sallayarak kapıya doğru ilerlerim, ama ben geçmeden Brax benden önce geçer, her zamanki gibi öncülük eder. Hemen arkasındayım ve yeni manzara gözüme çarptığı anda göğsüm sıkışır.

"Burası neresi?"

"Burası cennet, Shadow," diyor Brax, kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına çekiyor. Ben ise uzanan kumulları ve tek başına duran küçük kulübeyi seyrediyorum. "Ve önümüzdeki beş gün boyunca burası bizim."

Güneş parlıyor, bedenimle birlikte ruhumu da ısıtıyor ve ben memnuniyetle iç çekiyorum. Rahatlamak benim için normal bir şey değil ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum, ama beş gün boyunca sakın kalmak o kadar da kötü gelmiyor... Sanırım.

"Beş gün boyunca vücudunu çok zorlayacağız Dove; umarım kafanda çok fazla dinlenmeyi planlamıyorsundur," diyor Zane kulağıma fısıldayarak ve ben heyecandan titriyorum.

"Asla yapmam." Yüzümden gülümsemeyi silemiyorum.

"En azından biraz dinlenmesine izin vereceğiz. Özellikle de eve dönmeden önce Shadowmoor'a gideceğimiz için," diyor Creed ve ben daha fazla açıklama için ona bakarken kafam karışık bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. "Rhys, Shadowmoor'un artık bastırılmaması gerektiğine karar verdi ve bunu doğru bir şekilde denetleyecek tek bir kişi olduğunu düşündü."

Onun sözlerine hayretle gözlerimi kırptıştırıyorum. Vay canına.

"Sana da uygun mu geliyor, Küçük Kuş?" diye sordu Eldon ve ben şiddetle başımı salladım.

"Bu gayet iyi bir fikir," diye kabul ediyorum. Artık bu tür saçmalıklara maruz kalmamak için zamanı gelmişti. Herkes eşit muamele görmeli ve kendi yeteneklerini geliştirmek için bir şans verilmelidir.

"Mutlu musun, Raven?" diye soruyor Creed ve ben bir saniye durup gerçekten düşünmeye başlıyorum.

Hayatım bana şimdiye kadar bir şey öğrettiyse, o da mutluluğun bir varış noktası olmadığıdır. Oraya varıp sonsuza kadar kalamam. Mutluluk, tıpkı üzüntü, öfke ve keder gibi bir duygudur.

Hayatımda üzücü anlar var mı? Asla kaçınamayacağım anılar ve istesem de istemesem de gelip geçecek acılar var mı? Evet. Ama her kucaklaşmada sevgi, her karşılaşmada yürek ve yaşamaya devam etmek için bir neden var mı? Evet, tabii ki var.

Onun sorusuna tek bir cevap var. Onun sorusuna her zaman tek bir cevap olacak. Çünkü mutluluktan başka bir şey hissedersen, fırtınayı atlatabileceğimi ve hazır olduğumda damarlarımı yeniden ısıttığını hissedebileceğimi biliyorum.

"Dördünüz yanımda olduğunuz sürece, sonsuza kadar mutlu olacağım."

SON SÖZ

Vay, vay, vay canına.

Ne yolculuk ama!

Bu hikaye hiç beklemediğim bir anda ortaya çıktı, beni tüm duygularıyla sardı ve hiç beklemediğim bir yolculuğa çıkardı. Bu piskoposları hizaya getirmek her zaman kolay olmadı, ama onları bu yüzden seviyoruz.

Bir an için gerçekçi olursak, bu hikayenin hala çözülmesi gereken kısımları olduğunu düşünüyor muyum? Evet. Bunları Raven'ın anlatması gerektiğini düşünüyor muyum? Hayır.

Bununla birlikte, ya onun box setinde keşfedilecek ya da sonunda bunun için bir novella alacağız. Bitmek bilmeyen yapılacaklar listesine bir iş daha eklendi, ki beni esir alan yepyeni diziler dikkatimi dağıtmasaydı bunu tamamlamak çok daha kolay olurdu.

Evet, doğru duydunuz, yepyeni bir dizi Mayıs ayında başlıyor. Beni tamamen etkisi altına aldı ve bunu sık sık söylediğimi biliyorum, ama bu çok yoğun. Ruhumu alıp bana tüm kelimeleri verin, o kadar yoğun.

Eskisi kadar hızlı yazamıyorum. İlk kitabım Featherstone Academy'ye dalmanın heyecanı, ilk taslağı üç haftada bitirmemi sağlamıştı. O zamandan beri bunu bir daha başaramadım. Ancak bu yeni seri, ilk yirmi bölümü iki haftada yazmamı sağladı ve bu kadar ferahlatıcı ki, patlamak üzereyim.

Bu yolculukta her zaman benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim. Sizler, tüm kalbimle sevdiğim can simidimsiniz.

Teşekkür etmek için, size gizemli el kitabından küçük bir kesit sunmam gerektiğini düşündüm. Hatta kitabın arkasına yeni çıkan kitabın birinci bölümünü de ekleyebilirim.

EV ARKADAŞININ EL KİTABI

Hoş geldin, seçilmiş kişi. Bu kitabı her zaman sana karşı kullanacağım. Rica ederim. Bu sözler sevgiyle söylenmiştir. Yemin ederim. Sen o kapıdan girene kadar bu kitap yoktu, ama şimdi buradayız. Eğer bir suçlu varsa, o da ben değilim, sen. Eğer bu seni rahatsız ediyorsa, aynaya bir bakmalısın.

Bariş,

Zane

(Ve Creed, Brax ve Eldon... ama daha çok ben.)

Kural #1

Ben koymadığım sürece kural yoktur. Gerekirse, bu klasör kafana vurarak sana akıl vermek için kullanılacak.

Kural #2

Tamam, artık kurallar var. Bakın beni ne yapmaya zorladınız. Hmm? Umarım kendinizle gurur duyuyorsunuzdur. Bu el kitabı, bu evde yaşayan herkesin birbirine yardım ve destek olması gerektiğini, böylece en iyi halimize ulaşabileceğimizi belirtir. Bu da sizin için şanslı bir şekilde, sizi her zamankinden daha güçlü hale getireceğimiz anlamına gelir.

Tekrar, rica ederim.

Kural #3

Ev arkadaşları birbirlerine karşı sabırlı olmak ZORUNDADIR. Bu, bu pislikleri de içerir. Onlara daha çok. Sen, benim tatlı Dove'um, bizi içeri almalısın.

Kural #4

Gizlice dışarı çıkmak yok. Ya da genel bir tehdit olmak yok, bu sana çok yakışsa da.

Kural #5

Birimiz seni sahiplendiğinde, hepimiz sahipleniriz. Hazır ol, Dove.

Kural #6

Gauntlet'ten sağ çıkmak bir zorunluluktur. Başarısızlık kabul edilemez. Bunu sağlayacağız.

Kural #7

Kalkan kullanmak veya saklanmak yasaktır. Hava çok sıcak, ama bunu size zaten söylemiştim.

Kural #8

Artık beni endişelendirme. Ciddiyim.

Kural #9

Artık şüphe yok. İltifatlar sadece bir gülümseme veya oral seks ile kabul edilebilir. Seçim senin, Dove.

Kural #10

Sabah orgazmları artık resmi olarak el kitabına eklendi.

Kural #11

Deneyimlerin gösterdiği gibi, ayrılık yok. Asla. Sensiz nefes alamıyorum.

Kural #12

Bir daha asla ölümün eşiğine gelme.

Seni seviyorum.

TEŞEKKÜRLER

Michael. Ne adam ama. Seni seviyorum. Bu yüzden bu kitap sana ithaf edilmiştir. Bu beni ev işlerinden kurtarır mı? Bence kurtarmalı.

Bebeklerime, kalbimi sizin sevginiz kadar dolduran başka hiçbir şey yok. Her gün beni gururlandırılıyorsunuz ve sizi gururlandırmaktan daha fazla mutluluk veren başka hiçbir şey yok.

Nicole, Jeni, Tanya. Sizler benim kraliçelerimsiniz. Bu sözleri benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim. Bana tüm enerjinizi veriyorsunuz.

Kirsty, dostum. Kafamın karışıklığıyla başa çıktığın için teşekkür ederim.

Birçok yönden sessiz bir kaya ve destek kaynağısın.

Beta okuyucularıma, yorumlarınız bana hayat veriyor. Sizinle bu yolculuğa çıkmayı çok seviyorum.

Her şeyi mükemmel hale getiren Sarah ve Lily'e teşekkür ederim. Siz kızlar harikasınız.

YAZAR HAKKINDA

KC Kean, yazma yolculuğuna 2020 yılında, pandemi ve evde eğitim döneminin ortasında başladı... Yaşasın! Fade to Black'ten MM ve ters haremlere kadar tüm ateşli kitapları okuduktan sonra, kendi dünyasına da dalmaya karar verdi.

KC yazma mağarasında saklanmadığında, Dreamlight Valley oynuyor, kocası, çocukları ve evcil hayvanlarıyla Birleşik Krallık'ın sınırlı güneşinin tadını çıkarıyor veya bir yarışma gibi vinyl plak koleksiyonu yapıyor.

[Aceholes Reader Group](#)'a katılın, [yazar Facebook sayfamızı](#) takip edin ve aşağıdaki bağlantılardan Instagram'da bizimle birlikte eğlenin.

KC KEAN'IN DİĞER ESERLERİ

FEATHERSTONE AKADEMİSİ

[Benim Soyum](#)

[Senin Soyun](#)

[Bizim Soyumuz](#)

[Kırmızı](#)

[Özgürlük](#)

[Kurtuluş](#)

ALLSTARS SERİSİ

[Zehirli Dere](#)

[Kirlenmiş Dere](#)

[Çarpık Dere](#)

BETHANY VE RYAN'IN HİKAYESİ

[Kül Ol](#)

EMERSON U SERİSİ

[Düşüşümü İzle](#)

[Yükselişimi İzle](#)

[Hakimiyetimi İzle](#)

AZİZLER AKADEMİSİ

[Pervasız Ruhlar](#)

[Yaralı Ruhlar](#)

[Kötü Ruhlar](#)

[Korkusuz Ruhlar](#)

[Kalpsiz Ruhlar](#)

ACIMASIZ KARDEŞLER MC

[Acımasız Öfke](#)

[Acımasız Asi](#)

[Acımasız İsyan](#)

GÜMÜŞ KREST AKADEMİSİ

[Düşen Gölgeler](#)

[Kader Gölğeleri](#)

[Lanetli Gölğeler](#)

[Zincirsiz Gölğeler](#)

FLOODBORN AKADEMİSİ

[Kingdom of Ruin](#) - 17 Mayıs'ta çıkıyor

YIKIM KRALLIĞI

HEIR AKADEMİSİ

Büyük boy kapüşonumun kenarlarından dışarı bakarak, kendimi olabildiğince görünmez tutmaya çalışıyorum. Bugün daha gürültülü. Daha telaşlı. Bu anlaşılabilir bir durum, ama bu durum Arnavut kaldırımlı sokaklarda dolaşmayı kolaylaştırmıyor.

Gölgelerin arasında dolaşmaya, güneşin parlaklığından saklanmaya alışkınım, çünkü güneş bana diğerleri gibi zarar vermez, ama amacım gizli kalmak. Her zaman. En azından öyleydi. İşler kesinlikle değişmek üzere.

Ayaklarım şimdiden ağrıyor ve yeni botlarımı bugün giymeden önce giymediğim için kendimi zihinsel olarak azarlıyorum, ama hazırlanacak çok şey vardı ve o anda bu kadar önemsiz bir şeyi düşünecek zamanım yoktu.

Solumdaki taş duvara elimi sürterek, başka bir insan kalabalığı yanımdan geçerken kendimi mümkün olduğunca duvara yakın tutuyorum. Havada elektriksel bir heyecan var, herkesi etkiliyor ve beklentiyle omurgamı yakıp kavuran heyecanın tizliğini inkar edemiyorum.

Uzun zamandır bekliyordum ve yirmi yaşında olsam da, iki hafta sonra yirmi bir yaşına girecek olsam da, hayatımın nihayet başladığını hissediyorum.

Harrows Şehri.

Beni içine çekti ve attığım her adımda, başka bir kararlılık ve doğruluk duygusu beni sarıyor. Derin bir nefes alıp, bununla birlikte yükselen gerginliği bastırmaya çalışırken, biri bana çarparak omzumu duvara çarptırıyor.

Bir homurtuyu bastırıyorum, beni duvara iten kişinin kim olduğunu öğrenme dürtüsüyle mücadele ediyorum, kapüşonumu düzeltiyorum ve dar yoldan ilerlemeye devam ediyorum. Yol açık bir meydana çıktığında, hızımı kesiyorum ve beni her zaman gülümseten meyve tezgahının yanında duruyorum. Portakal kokusunun neyi var bilmiyorum, ama bana başka hiçbir yerde bulamadığım bir rahatlık hissi veriyor.

Tezgahın arkasındaki duvara sırtımı dayayarak, bir an durup kalabalık meydanı izliyorum. Saat kulesi, meydanın diğer ucunda gururla yükseliyor, büyük altın çan sabah güneşinde parıldıyor. Ortadaki su çeşmesi havaya fışkırıyor, küçük çocuklar hayretle izlerken nefeslerini tutuyor ve kıkırdıyorlar, yetişkinlerin sahip olamadığı bir hayranlıkla.

Onların sevincine çok uzun süre kapılmıyorum, meydanda amaçlı bir şekilde koşuşturan diğer insanlara bakıyorum. Bugün herkesin bir amacı var. Ya katılmak ya da izlemek. Her iki durumda da, daha önce hiç hissetmediğim bir heyecan havada var.

"Sence tüm bunlar buna değer mi?"

Meyve tezgahının sahibi yanındaki kişiyle konuşurken ona bakıyorum. Tezgahlarının üzerinde çeşitli kumaşları katlayarak omuz silkerek cevap veriyorlar. "Gerçekten degecek bir şey var mı? Bu noktada Konsey'in vereceği karara bağlıyız."

"Eminim birçok kayıp yaşayacağız. Ama zaten şu anda çok fazla kayıp yaşıyoruz. Sence de öyle değil mi?"

Hayranlıkla dinlerken parmaklarım yanlarımda kıvrılıyor. Kayıplar.

Hatırlayabildiğim kadarıyla Floodborn Krallığı'nın yaşadığı tek şey bu. Tarih doğruysa, daha da uzun süredir. Kafamı sallıyorum, nefesimi kontrol altına almak için göz kapaklarımı olabildiğince sıkı kapatıyorum.

Öfke ve kızgınlık hiçbir sorunu çözmez, canım. Kendini kontrol et, düşünceli ve sakin ol.

Babamın sözleri, ondan geriye doğru sayarken zihnimde yankılanıyor. O her zaman mantığın sesi, özellikle benim için, ama bu, duygularımın her zaman beni ele geçirmesini engellemiyor.

Uzakta bir korna çalıyor, beni düşüncelerimden koparıyor ve sesin kaynağına bakıyorum. Geleneksel tezgahların, güzel bir çeşmenin ve saat kulesinin ortasında, bir spor araba motorunu çalıştırıyor. Sıradan bir spor araba değil, gereğinden fazla paraya mal olan, müzik çalan, gösterişli kırmızı bir araba.

Tarihe göre, bir zamanlar Floodborn Krallığı Fae'lerin yuvasıymış. Harikalarla dolu, sade bir yaşam sürülüyormuş. O zamandan beri, Krallık'ta yaşamayı seçen herkes tarafından kirletilmiş. Harrows Şehri, herkesi kendine çeken odak noktasıdır ve kale hala uzaktaki tepenin üzerinde

yüksekte duruyor. Her geçen gün daha da ıssızlaşıyor ve karanlıklaşıyor.

Şimdi, her türden insan bu sokaklarda yürüyor, bu da bence burayı daha iyi bir yer yapıyor. Lanet vampirler ve aşırı yaşam tarzları hariç. Deneseler de denemeseler de beni delirtiyorlar ve ne yaparsam yapayım, ne kadar sakın, düşünceli ve kontrollü olmaya çalışırsam çalışayım, onlar etrafta olduğunda bunların hiçbir anlamı kalmıyor.

İnsanlar spor arabanın geçmesi için yol açıyor, bunun neden olduğu bariz rahatsızlığa rağmen kimse gerçekten şikayet etmiyor. Gözlerimi kısarak, arabanın kemerin altından geçip herkesle aynı yöne doğru hızla uzaklaşmasını izliyorum.

Araba gittikten sonra insan kalabalığı yeniden toplanıyor ve her şeyin bir kez daha sorunsuz bir şekilde devam etmesi beni hayrete düşürüyor. Birkaç kişiye odaklanmaya çalışıyorum, kim olduklarını ve nereden geldiklerini tahmin etmeye çalışıyorum, ama bu tür bir ortamda bu kolay değil.

Hedefime ulaştığımda bunun değişeceği kesin.

Statü her şey demek olacak ve ben azınlıkta olacağımı biliyorum. Buna hazırım. Hatta bunu bekliyorum. Duygularımı kontrol altında tutmak için nefes egzersizlerimi hatırlamam gerekiyor.

"Bence tahta ya bir vampir ya da bir kurt çıkacak," diyor meyve tezgahının sahibi, ben de tiksintiyle dudaklarımı büzüyorum.

Ne derse desin, bu onun düşüncesidir, ama bu, bunun doğru olacağı anlamına gelmez. Duvardan iterek, ellerimi yumruk yapıp kalan tezgahların arkasına doğru ağır adımlarla yürürken, meydanın karşısından çan sesi duyulunca adımlarıma yeniden kararlılık gelir.

Kahretsin. Kesinlikle geç kaldım.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

